

TIGRUL NOPTII

YANGSZE CHOO

TRADUCERE DE CARMEN ION

HISTORICAL FICTION

LEDA BAZAAR

Yangsze Choo

Tigrul nopții

*Le dedic această carte părinților mei,
născuți și crescuți în Valea Kinta.*

1

Kamunting, Malaya¹, mai 1931

Bătrânul e pe moarte. Ren își dă seama după respirația superficială, fața scofâlcită și pielea subțire, întinsă peste pomeți. Totuși, cere ca obloanele să fie deschise. Iritat, îi face semn băiatului, iar Ren, cu gâtul încordat de parcă a înghițit o piatră, deschide fereastra camerei de la etaj.

Afară e o mare sclipitoare de verde: vârfurile

¹ Malaya sau Malaya Britanică, denumire atribuită unor state din Peninsula Malaysiană și insula Singapore aflate sub guvernare britanică între secolele al XVIII-lea și al XX-lea. În 1946, statele din peninsula (fără Singapore) au format Uniunea Malaya, înlocuită, doi ani mai târziu, de Federația Malaya, care și-a câștigat independența în 1957. În 1963, Federația s-a unit cu Borneo de Nord (Sabah), Sarawak și Singapore în Federația Malaysia, din care Singapore s-a retras în 1965 (n. tr.).

arborilor din junglă se leagănă, iar cerul albastru e ca un vis febril. Strălucirea orbitoare îl face pe Ren să tresară. Dă să-l protejeze pe stăpân cu propria umbră, însă bătrânul îl oprește cu un gest. În lumina soarelui, tremurul mâinii, cu ciotul urât al degetului lipsă, pare și mai evident. Ren își amintește cum, în urmă cu numai câteva luni, mâna aceea era capabilă să liniștească pruncii și să sutureze rănille.

Bătrânul își deschide ochii albaștri apoși, acei ochi străini, spălăciți, care l-au înspăimântat atât de tare pe Ren la început, și șoptește ceva. Băiatul își apleacă mai aproape capul cu păr tuns scurt.

— Să nu uiți!

Băiatul dă din cap.

— Spune!

Hârâitul răgușit se pierde.

— După ce o să mori, o să îți găsesc degetul lipsă, replică Ren cu voce slabă, dar clară.

— Și?

Ren ezită.

— Și o să îl îngrop cu tine în mormânt.

— Bine! Bătrânul trage șuierător aer în piept și adaugă: Trebuie să îl găsești înainte să treacă cele 49 de zile când sufletul meu încă va fi viu.

Băiatul a îndeplinit deja rapid și competent multe asemenea însărcinări. Va reuși să o ducă la capăt și pe

aceasta, deși acum umerii înguști i se zguduie.

— Nu plânge, Ren!

În astfel de momente, băiatul arată mult mai tânăr decât este. Bătrânului îi pare rău; ar vrea să poată să facă el treaba, însă e obosit, așa că se întoarce cu fața la perete.

2

Ipoh, Malaya. Miercuri, 3 iunie

44 este pentru chinezi un număr cu ghinion. Este un fel de a zice „mort pentru totdeauna”, motiv pentru care cifra 4 și toate numerele care o conțin trebuie evitate. Acea zi cu ghinion din luna iunie era exact a 44-a de când îmi începusem în secret a doua slujbă la salonul de dans May Flower din Ipoh.

Țineam la secret această muncă deoarece nicio fată respectabilă n-ar trebui să danseze cu bărbați necunoscuți, cu toate că, oficial, suntem prezentate drept „instructoare”. Și poate că asta și eram pentru majoritatea clienților noștri: funcționari agitați și băieți de școală care cumpărau suluri de bilete pentru a învăța foxtrot, vals sau ronggeng, un fermecător dans malayan. Restul clienților erau buaya sau crocodili. Zâmbăreți dințoși cu mâini care se plimbau pe trupurile noastre și care nu puteau fi oprite decât cu

plesnituri zdravene.

Nu aveam să fac prea mulți bani în cazul în care continuam să-i plesnesc, însă speram că nici nu aveam să fiu nevoită să prelungesc prea mult această activitate. Scopul ei era achitarea datoriei de 40 de dolari malaezi contractată de mama cu o rată a dobânzii dezastruoasă. Munca mea de fiecare zi ca ucenică de croitoreasă nu-mi aducea suficienți bani, iar biata mea mamă nesăbuită nu reușea să-i adune singură, căci avea ghinion la jocurile de noroc.

Dacă ar fi lăsat statisticile în seama mea, lucrurile ar fi decurs poate mai bine, căci mă pricepeam în general la numere. Nu că m-aș mândri cu asta. E o abilitate care nu mi-a fost de prea mare folos.

Lucrurile ar fi stat altfel dacă aș fi fost băiat, însă plăcerea de a mă îndeletnici cu calculul probabilităților începând de pe la șapte ani nu îmi fusese de ajutor mamei, care tocmai atunci rămăsese văduvă. În tristul gol lăsat de moartea tatei, petreceam ore în șir, desenând cu creionul numere pe bucățele de hârtie. Numere logice și ordonate, nu ca haosul care pusese stăpânire pe gospodăria noastră. În ciuda acestei situații, mama își păstrase zâmbetul dulce și diafan ce o făcea să semene cu Zeița Milosteniei chiar și atunci când își făcea probabil griji cu privire la ce avea să îmi pună pe masă la cină. O iubeam nespus, dar despre

asta puțin mai încolo.

Primul lucru pe care mi l-a cerut Matroana atunci când m-a angajat la salonul de dans a fost să-mi tai părul. După ce fratele meu vitreg, Shin, mă tachinase că arăt ca un băiat, îmi lăsasem părul să crească timp de mulți ani. Cele două cozi lungi, frumos pieptănate și legate cu funde, așa cum le avusesem în anii când frecventasem Școala de Fete Anglo-Chineză, reprezentau pentru mine un dulce simbol al feminității. Credeam că acoperă o mulțime de păcate, printre care și abilitatea deloc demnă de o doamnă de a calcula pe loc dobânzile.

— Nu, nu poți lucra pentru mine cu părul ăsta! a hotărât Matroana.

— Dar sunt și alte fete cu părul lung! am obiectat.

— Da, dar nu tu!

M-a trimis la o femeie cu înfățișare periculoasă, care mi-a tăiat cozile cu foarfeca. Mi-au căzut în poală, grele și aproape vii. Dacă Shin m-ar fi văzut în clipa aceea, s-ar fi prăpădit de râs. În timp ce femeia mă tunde, mi-am ținut capul aplecat, cu ceafa înspăimântător de vulnerabilă. Mi-a făcut breton, iar când mi-am ridicat ochii, mi-a zâmbit.

— Arăți bine, m-a lăudat ea. Exact ca Louise Brooks.

Cine era Louise Brooks asta? Din câte se părea, o stea

a filmului mut, celebră în urmă cu niște ani. M-am înroșit. Îmi era greu să mă obișnuiesc cu moda nouă în care fetele băiețoi cu pieptul plat deveniseră brusc populare. Desigur, faptul că ne aflam în Malaya, la marginile Imperiului, însemna că, din păcate, moda londoneză ajungea aici cu 6 până la 12 luni întârziere. Nimic de mirare, așadar, că toată nebunia cu dansurile de salon și părul tuns scurt ajunsese, în fine, la Ipoh, după ce se aflate în plin avânt ceva vreme în alte părți. Mi-am atins ceafa rasă, speriată că arătam mai mult ca oricând ca un băiat.

Matroana, care era durdulie, și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt și a rostit, pragmatică:

— Vei avea nevoie de un nume. Preferabil englezesc. O să-ți zicem Louise.

Prin urmare, în acea după-amiază de 3 iunie dansam tango în chip de Louise. În pofida fluctuațiilor de la bursa de valori, animatul nostru Ipoh era năucit de apariția fulgerătoare a noilor clădiri ridicate mulțumită averilor făcute din exportul de cositor și cauciuc. Afară ploua cu găleata, o aversă surprinzătoare pentru mijlocul amiezii. Cerul căpătase culoarea fierului, așa că lumina trebuise aprinsă, spre exasperarea conducerii. Picăturile răpăiau pe acoperișul din tablă, iar șeful formației noastre, un bărbat din Goa mărunțel

și cu mustață subțire, încerca din răsputeri să le acopere cu muzica lui.

Moda dansurilor occidentale dusesse la răspândirea de saloane publice de dans la periferiile tuturor orașelor. Unele erau locuri impresionante, precum proaspăt inauguratul Celestial Hotel, în timp ce altele fuseseră amenajate în șoproane mari, expuse brizei tropicale. Dansatoarele profesioniste, așa, ca mine, erau ținute într-un țarc, precum găinile sau oile. Țarcul avea o secțiune de scaune despărțite de o panglică. Pe ele stăteau așezate fete drăguțe, fiecare cu o rozetă cu un număr prinsă în piept. Niște namile de oameni se asigurau că nimeni nu se apropia de noi dacă nu cumpărase bilet, însă mai existau bărbați care continuau să încerce.

Am fost surprinsă când cineva a cerut să danseze tango cu mine. Nu învățasem foarte bine tangoul la școala de dans ținută de domnișoara Lim, unde fusesem trimisă să deprind valsul și mai îndrăznețul foxtrot, drept consolare pentru că tatăl vitreg mă forțase să abandonez școala. Tangoul nu se preda acolo. Era considerat prea riscant, deși îl văzuserăm toate pe Rudolph Valentino dansându-i în filme alb-negru.

Atunci când începusem să lucrez la May Flower, prietena mea, Hui, mă sfătuisese să-l învăț.

„Arăți ca o fată modernă!” îmi spusese. „Nu se poate să nu fii cerută.”

Draga de Hui! Ea fusese cea care mă învățase, și ne împleticeam împreună ca niște bețivi. Făcuse însă tot ce-i stătea în putință.

„Ei bine, poate că totuși nimeni nu o să te ceară”, declarase ea optimistă după ce aproape că ne prăbușiserăm în urma unei înclinări prea bruște.

Evident, se înșelase. Am înțeles rapid că bărbații care cereau să danseze tango erau din categoria buaya, iar cel cu care am avut de-a face în acea a 44-a zi de muncă nu a fost o excepție.

Era comis-voiajor, sau așa s-a recomandat. Specializat în produse de papetărie pentru școli și birouri. Mi-am amintit imediat de mirosul distinct de carton al caietelor mele. Îmi plăcuse să merg la școală, însă ușa aceea era acum închisă pentru mine. Nu-mi rămăsese decât sporovăiala prostească a acestui comis-voiajor, care îmi povestea că papetăria reprezintă o afacere solidă, cu toate că se putea și mai bine.

— Ai pielea frumoasă!

Respirația îi mirosea a pui hainanez² cu orez și

² Hainan, arhipelag din Marea Chinei de Sud, este cea mai mică dintre provinciile chineze (n. tr.).

usturoi. N-am știut ce să răspund, așa că m-am concentrat asupra bietelor mele picioare zdrobite. Situația era fără scăpare, căci comis-voiajorul părea să creadă că tangoul consta dintr-o înșiruire de poze izbitor de bruște și dramatice.

— Înainte m-am ocupat cu vânzarea de cosmetice, a adăugat el, apropiindu-se din nou prea mult. Știu o mulțime de lucruri despre pielea femeilor.

M-am tras în spate ca să măresc distanța dintre noi. Ne-am învârtit și m-a smucit așa de tare, încât m-am clătinat. Am bănuț că o făcuse intenționat, însă am observat cum mâna i se duce involuntar spre buzunar, ca și cum se temea să nu îi fi căzut ceva din el.

— Știi că există modalități prin care o femeie se poate păstra tânără și frumoasă pentru totdeauna? m-a întrebat, zâmbind. Cu ajutorul acelor.

— Ace? am repetat curioasă, deși vorbele lui mi se păruseră cea mai jalnică replică de agățat auzită vreodată.

— În vestul Javei, unele femei își înfig niște ace foarte fine în față. Le vâă adânc în piele, până ce nu se mai văd. E o vrăjitorie care împiedică îmbătrânirea. Am cunoscut o văduvă frumoasă, care îngropase cinci soți. Mi-a spus că își vâăse 20 de ace în față. Dar mi-a explicat că, după moarte, acele trebuie îndepărtate.

— De ce?

— Pentru că, după moarte, corpul trebuie să fie întregit. Adăugirile trebuie îndepărtate și tot ce lipsește trebuie înlocuit, altfel sufletul nu se va odihni în pace.

Plăcut impresionat de uimirea cu care îl urmăream, comis-voiajorul a continuat, descriindu-mi în amănunt călătoria sa. Unii clienți vorbesc în timp ce dansează, alții însă se mișcă tăcuți, cu palmele asudate. Una peste alta, îi prefer pe vorbăreți, care sunt prea absorbiți de propria lume pentru a-și vârî nasul într-a mea.

Dacă familia descoperea că-mi luasem o a doua slujbă la salonul de dans, avea să fie un dezastru. M-am cutremurat la gândul furiei tatălui meu vitreg și al lacrimilor mamei, obligată să-i mărturisească datoriile făcute la mahjong³. Și mai era și fratele meu vitreg, Shin, născut în aceeași zi cu mine, motiv pentru care lumea întreba mereu dacă suntem gemeni. Shin fusese întotdeauna aliatul meu, cel puțin până de curând. Câștigase o bursă și plecase să studieze la Colegiul Medical „King Edward VII” din Singapore, unde talentele native erau instruite să combată lipsa de doctori din Malaya. Fusesem mândră de el pentru că Shin era deștept, însă îl și invidiasem profund, fiindcă, dintre noi doi, eu obținusem note mai mari la școală.

³ Joc chinezesc cu 144 de piese asemănător cu rummyul, inventat în timpul dinastiei Qing (1636-1912), dar larg răspândit în ultimele decenii în întreaga lume (n. tr.).

Totuși, era inutil să-mi pierd vremea visând la ce ar fi putut să fie. Și oricum, Shin nu-mi mai răspundea la scrisori.

Comis-voiajorul continua să vorbească:

— Crezi în noroc?

— Cum adică? am răspuns, încercând să nu mă strâmb atunci când m-a călcat tare pe picior.

— Ar trebui să crezi, pentru că voi avea mult noroc, ai să vezi, a replicat, rânjind, și s-a răsucit din nou prea brusc.

Cu coada ochiului, am surprins-o pe Matroană uitându-se încruntată la noi. Făceam o scenă pe ringul de dans, clătinându-ne de colo-colo, iar asta dăuna afacerii.

Am scrâșnit din dinți și m-am străduit să-mi recapăt echilibrul în timp ce comis-voiajorul s-a dezlănțuit într-o aplecare periculos de adâncă. Neam balansat amândoi fără pic de grație. Cu brațele zburând prin aer sau încleștate de haine. M-a cuprins cu mâinile de fund și a aruncat o privire în decolteul meu. L-am împins cu cotul, iar o mână mi s-a prins în buzunarul lui. Ceva mic și ușor s-a rostogolit în palma mea în timp ce mă smuceam.

Părea un obiect cilindric subțire și neted. Am ezitat, gâfâind. Trebuia să-l pun la loc; dacă mă vedea că îi luasem ceva, mă putea acuza că sunt hoată de

buzunare. Unora dintre bărbați le plăcea să le facă necazuri fetelor.

Comis-voiajorul a zâmbit fără rușine.

— Cum te cheamă?

Tulburată, i-am dat numele real, Ji Lin, în loc de Louise. Era din ce în ce mai rău! În acel moment, muzica a încetat, iar comis-voiajorul mi-a dat brusc drumul din strânsoare. Cu ochii fixați asupra unui punct de dincolo de umărul meu, ca și cum zărise pe cineva cunoscut, s-a îndepărtat grăbit.

Ca pentru a compensa tangoul, formația a atacat „Yes, Sir, That’s My Baby!”⁴ Cuplurile au umplut ringul, iar eu m-am îndreptat spre locul meu. Obiectul pe care îl țineam în mână mă ardea ca un fier înroșit. Bărbatul urma să revină cu siguranță; mai avea o grămadă de bilete. Dacă așteptam, puteam să-i restitui ceea ce îi luasem. Și să pretind că îi căzuse pe jos.

Mirosul de ploaie a dat năvală prin fereastra deschisă. Speriată, am ridicat panglicuța ce separa scaunele dansatoarelor de ring și m-am așezat, netezindu-mi fusta.

Am deschis palma. Așa cum bănuisem când îl pipăisem, obiectul era un cilindru din sticlă cu pereți

⁴ Cântec american popular, compus în 1925, interpretat de-a lungul anilor în diverse variante de muzicieni celebri precum Bing Crosby sau Frank Sinatra și inclus în coloana sonoră a numeroase filme (n. tr.).

subțiri. O sticlură de mostre de numai 7 centimetri lungime, cu dop metalic. Înăuntrul ei, a zornăit ceva ușor. Mi-am înăbușit țipătul.

Erau cele două încheieturi de sus ale unui deget tăiat și uscat.

3

Batu Gajah. Miercuri, 3 iunie

Când trenul intră huruind în gara din Batu Gajah, Ren e în picioare, cu fața lipită de geam. Acest orașel prosper, sediul administrației britanice a statului Perak, are un nume deosebit: *batu* înseamnă „piatră”, și *gajah*, „elefant”. Se spune că orașul a fost numit după o pereche de elefanți care au traversat râul Kinta. Supărată pe fapta lor, zeitatea Sang Kelembai i-a transformat în doi bolovani ce se înalță din apă. Ren se întreabă ce căutaseră bieții elefanți în râu de fuseseră transformați în piatră.

Băiatul nu a mai călătorit niciodată cu trenul, deși l-a așteptat de multe ori la gara din Taiping pe bătrânul doctor. În ciuda particulelor de funingine, unele mari cât unghia de la degetele mâinii, care zboară în interior în clipa când locomotiva ia o curbă, geamurile de la clasa a treia rămân deschise. Ren adulmecă în aer mirosul greu și umed al musonului. Își apasă o mână

peste geanta de voiaj din pânză groasă. Înăuntru se află scrisoarea cea prețioasă. Dacă va ploua tare, cerneala riscă să se șteargă. Cu gândul la posibila dispariție a scrisului atent și tremurător al bătrânului doctor, Ren simte cum îl mistuie dorul de casă.

Fiecare kilometru străbătut de tren îl îndepărtează tot mai mult de bungalow-ul vast și neîngrijit al doctorului MacFarlane care i-a fost cămin în ultimii trei ani. Doctorul nu mai este. Cămaruța din zona rezervată servitorilor, cea de lângă a Mătușicii, în care Ren a locuit, e goală. În dimineața asta, Ren a măturat podeaua pentru ultima oară și a legat ziarele vechi pe care avea să vină să le ia omul de la karang guni⁵. În timp ce închidea ușa acoperită de vopsea verde, scorjită, l-a văzut pe păianjenul cel mare cu care împărțise odaia refăcându-și tăcut pânza în colțul tavanului.

Lacrimi trădătoare îi umplu ochii. Ren are însă o sarcină de îndeplinit; nu are timp să plângă. Odată cu moartea doctorului MacFarlane, cele 49 de zile ale sufletului său au început să ticăie, iar acest oraș cu nume ciudat nu este primul loc unde a trăit fără fratele

⁵ Practică tradițională din Malaysia și Singapore, constând din colectarea ziarelor vechi și a altor lucruri nefolositoare din gospodării de către negustori ambulanți veniți pe jos sau cu camionete, care le vând mai departe în piețe special amenajate (n. tr.).

lui, Yi. Ren se gândește din nou la cei doi elefanți. Oare erau și ei frați gemeni, precum el și Yi? Câteodată, Ren simte o furnicătură, ca zvâcnirea mustăților unui motan, de parcă Yi s-ar afla în continuare lângă el. O licărire a acelui straniu simț al gemenilor care îi ținuse legați, prevenindu-i asupra evenimentelor care aveau să vină. Însă, când se uită peste umăr, nu zărește pe nimeni.

Gara din Batu Gajah este o clădire lungă și joasă, cu acoperiș în pantă, care se întinde lângă șinele de cale ferată ca un șarpe adormit. Pe tot cuprinsul Malayei, britanicii au construit gări similare în apropierea șinelor familiare, curate. Orașele se repetă și ele, cu clădiri guvernamentale albe și *padang*⁶ tunse în stilul grădinilor englezești.

La ghișeul de bilete, șeful de gară malayan e amabil și-i desenează o hartă lui Ren. Bărbatul are o mustață falnică și pantaloni apretați, cu dunga tăioasă ca un cuțit.

— E destul de departe. Ești sigur că nu vine nimeni să te ia?

Ren clatină din cap.

— Nu-i nicio problemă! Voi merge pe jos!

⁶ „Pajiște” (în lb. malaeză, în original) (n. tr.).

În josul străzii dă de o îngrămădeală de prăvălii chinezești care se sprijină una de alta, cu etajele lor ieșite în afară și micile magazine cu mărunțișuri la parter. E drumul care duce spre oraș. Însă Ren o ia în schimb la dreapta, pe lângă Școala Englezească Guvernamentală. Se uită cu jind la clădirea din lemn, cu silueta ei zugrăvită grațioasă, imaginându-și băieți de vârsta lui studiind în săli cu tavane înalte sau pierzând vremea cu cine știe ce jocuri pe câmpul verde. Stăruitor, continuă să înainteze.

Dealul urcă spre Changkat, locul unde locuiesc europenii. Nu are timp să admire numeroasele bungalow-uri coloniale în stil British Raj⁷. Locul unde trebuie să ajungă se află în Changkat, în imediata apropiere a plantațiilor de cafea și cauciuc.

Ploaia împrășcă pământul roșu cu furie. Cu răsuflarea întretăiată, Ren o ia la goană ținându-și geanta de voiaj lipită de piept. Aproape că ajunge la un copac angšana⁸ înalt, când aude hruitul motorului unui camion de marfă care urcă dealul. Șoferul îi strigă pe geam:

— Suie!

⁷ Stil arhitectonic, în esență o imitație de Renaștere gotică și Neoclasicism, dezvoltat la finele secolului al XIX-lea în special în India de către specialiștii britanici în construirea de palate și instituții guvernamentale (n. tr.).

⁸ Specie de foioase originară din sud-estul Asiei și nordul Australiei cu coroană bogată, în formă de cupolă, și înălțimi de până la 40 metri (n. tr.).

Abia respirând, Ren se cațără în cabină. Salvatorul său este un bărbat gras, cu un neg pe obraz.

— Mulțumesc, unchiule! zice Ren, folosind termenul politicos de adresare unui om mai vârstnic.

Bărbatul zâmbește. Picăturile de apă se preling de pe pantalonii lui Ren pe podeaua camionului.

— Șeful de gară mi-a spus că ai luat-o pe drumul ăsta. Mergi acasă la doctorul cel tânăr?

— E tânăr?

— Nu la fel de tânăr ca tine. Câți ani ai?

Ren se gândește dacă să-i spună sau nu adevărul. Bărbatul îi vorbește în cantoneză și pare un om bun. Totuși, Ren este prea prudent pentru a lăsa garda jos.

— Am aproape 13 ani.

— Ești cam scund pentru vârsta ta, nu-i așa?

Ren dă din cap în semn de aprobare. De fapt, are 11 ani. Nici măcar doctorul MacFarlane nu a știut acest lucru. Atunci când fusese angajat la el, Ren adăugase vârstei un an, așa cum procedează mulți chinezi.

— Ai căpătat o slujbă acolo?

Ren strânge geanta de pânză la piept.

— La livrări.

Sau la recuperare, își zice.

— Doctorul ăsta locuiește mai departe decât ceilalți străini, spune șoferul. Eu, unul, n-aș merge pe jos pe întuneric până acolo. E periculos!

— De ce?

— Se pare că o mulțime de câini au fost mâncați pe aici în ultima vreme. Luați chiar dacă erau prinși cu lanțul de casă. N-au mai rămas din ei decât zgărzile și capetele.

Inima lui Ren se strânge. În urechi aude un bâzâit. E oare posibil să fi reînceput atât de curând?

— Un tigru?

— Mai degrabă un leopard. Străinii au zis că o să-l vâneze. Oricum ar fi, n-ar trebui să umbli creanga pe aici după lăsarea întinericului.

Opresc la poalele unei alei lungi și șerpuite ce duce pe lângă peluza tunsă în stil englezesc până la un bungalow alb, de mari dimensiuni. Șoferul claxonează de două ori și, după o pauză lungă, un chinez slăbănog își face apariția pe veranda acoperită, ștergându-și mâinile de un șorț alb. Ren coboară și-i mulțumește șoferului de camion cât poate de tare, ca să acopere răpăitul ploii.

Bărbatul îi răspunde:

— Ai grijă de tine!

Ren își face curaj și o ia la goană nebunește pe alee către adăpost. Ploaia îl bombardează și îl udă până la piele, iar odată ajuns în fața ușii, șovăie, îngrijorat la gândul apei care ar putea bălți pe scândurile late din lemn de tec. În încăperea din față a casei, un englez

scrie o scrisoare. Stă așezat la o masă, însă când Ren este poftit să intre, se ridică și îi aruncă o privire întrebătoare. Este mai subțire și mai tânăr decât doctorul MacFarlane. E greu să-i deslușești expresia în spatele reflexiei gemene a ochelarilor.

Ren așază geanta ponosită pe jos și scoate din ea scrisoarea, pe care i-o înmânează politicos, cu ambele mâini. Doctorul cel nou deschide plicul cu precizie, ajutându-se de un cuțit din argint. Doctorul MacFarlane deschidea scrisorile, folosindu-și ciotul și degetul mare. Ren își coboară ochii. Nu e bine să facă astfel de comparații.

Acum, că a predat scrisoarea, simte o mare oboseală în picioare. Instrucțiunile pe care le-a memorat îi par încețoșate; camera se învâрте cu el.

William Acton examinează bucata de hârtie care i-a fost dată. Vine din Kamunting, acel sătuc de lângă Taiping. Scrisul e ascuțit și tremurat, mâna unui om bolnav.

Dragă Acton,

Îți scriu, mi-e teamă, nu prea ceremonios. Am renunțat de mult la fast și abia mai pot ține tocul în mână. N-am rude care să merite recomandări, așa că mă adresez ție cu limbă de moarte: sper să-i oferi un adăpost bun lui Ren, băiatul meu în casă chinez, una dintre găselnițele mele cele mai interesante,

pe care ți-l recomand cu căldură. Deși tânăr, e bine instruit și demn de încredere. Mai are doar câțiva ani până la majorat. Cred că vă veți înțelege bine.

Al tău, etc. rtc.

Dr. John MacFarlane

William citește de două ori scrisoarea, apoi își ridică ochii. Băiatul stă în picioare în fața lui, în vreme ce picăturile de ploaie se scurg de pe părul tăiat scurt în jos, pe gâtul slab.

— Numele tău este Ren?

Băiatul încuviințează, dând din cap.

— Și ai lucrat pentru doctorul MacFarlane?

Un nou gest tăcut de încuviințare.

William îl cântărește din priviri.

— Bun, de acum înainte vei lucra pentru mine!

Se uită la expresia neliniștită a băiatului și se întreabă dacă pe obrajii lui se preling picături de ploaie sau lacrimi.

De când am luat acel oribil suvenir din buzunarul comis-voiajorului, nu prea am mai putut să mă gândesc la altceva. Degetul încrețit îmi bântuia gândurile, cu

toate că l-am ascuns într-o cutie din carton în vestiarul salonului de dans. Nu voiam să-l țin în apropierea mea, și cu atât mai puțin să-l duc în atelierul croitoresei, unde locuiesc cu chirie.

Doamna Tham, croitoreasa cu fața ascuțită ca un cioc de pasăre la care lucram ca ucenică, era prietena unei prietene de-a mamei, o legătură fragilă pentru care eram recunoscătoare. Fără această relație, tatăl vitreg nu mi-ar fi permis niciodată să mă mut din casa lui. Mutarea a venit însă cu o condiție tacită: aceea ca doamna Tham să aibă oricând acces la posesiunile mele. A fost un preț deranjant, dar mic de plătit pentru a-mi asigura libertatea. În concluzie, nu am zis nimic nici măcar atunci când am descoperit că umblase la micile capcane pe care i le întinsesem – un fir de ață prins de un sertar sau o carte deschisă la o anumită pagină. Îmi dăduse cheia camerei, însă cum, evident, avea și ea una, nu avea niciun rost să fac scandal. Așa că, dacă lăsam un deget mumificat în cameră, ar fi fost ca și cum i-aș fi aruncat o șopârlă unei ciori.

Prin urmare, degetul a rămas în vestiarul de la May Flower, iar eu am trăit cu spaima continuă de a nu fi găsit de unul dintre oamenii de serviciu. M-am gândit să îl predau la biroul salonului, pretinzând că îl găsisem căzut pe jos. De câteva ori chiar am luat lucrul acela oribil și am pornit cu el în mână pe coridor, dar,

cumva, m-am întors de fiecare dată. Cu cât întârziyam în luarea deciziei, cu atât aveam să stârnesc mai multe suspiciuni. Îmi aminteam de privirea dezaprobatoare a Matroanei atunci când dansasem cu comis-voiajorul; dacă îi dădeam degetul, putea să-și închipuie că sunt o hoată care se răzgândise. Sau poate că degetul însuși posedă o magie neagră și de aceea era dificil să te descotorosești de el. O umbră albastră, apoasă, care făcea ca sticluța să fie mai rece decât ar fi trebuit.

Bineînțeles că i-am povestit totul lui Hui. Și-a încrețit fața drăguță, rotunjoară.

— Îh! Cum suporti să atingi așa ceva?

De fapt, nu atinsesem decât sticluța, însă Hui avea dreptate – sentimentul era unul neliniștitor. Pielea se înnegrise și se încrețise, așa că degetul arăta ca o rămurică veștejită. Numai încheietura deformată și îngălbenită ducea cu gândul la un deget. Pe căpăcelul metalic cu filet era lipită o etichetă cu un număr pe ea: 186, o combinație norocoasă care în cantoneză semnifică „noroc cu carul”.

Hui m-a întrebat:

— Ai de gând să-l arunci?

— Nu știu! S-ar putea să vină după el.

Deocamdată, niciun semn de la comis-voiajor, însă partea proastă era că-mi cunoștea numele adevărat.

„Ji Lin” – așa se pronunța numele meu în cantoneză;

În mandarină ar fi „Zhi Lian”. Acel Ji din numele meu nu le era atribuit de obicei fetelor. Era caracterul care semnifica zhi, „cunoașterea”, una dintre Cele Cinci Virtuți Confucianiste. Celelalte erau omenia, dreptatea, ordinea și cinstea. Chinezilor le plăceau în mod deosebit perechile, iar Cele Cinci Virtuți reprezentau suma calităților care formează omul perfect. Așa încât era destul de ciudat ca o fată ca mine să primească drept nume cunoașterea. Dacă mi s-ar fi spus altfel, dacă aș fi primit un nume feminin și delicat precum „Jad Prețios” ori „Crin Parfumat”, poate că lucrurile ar fi decurs în mod diferit.

— Ce nume ciudat pentru o fată!

Aveam zece ani și eram un copil slăbănog, cu ochi mari. Peșitoarea locală, o femeie bătrână, venise în vizită la mama mea, rămasă văduvă.

— Așa a vrut să-i spună tatăl meu, a explicat mama, zâmbind agitată.

— Presupun că te așteptai să naști un băiat, a spus peșitoarea. Ei bine, am o veste bună pentru tine. S-ar putea să capeți unul.

Trecuseră trei ani de când tata murise de pneumonie. Trei ani în care dusesem lipsa prezenței lui liniștite, și trei ani de văduvie dificili pentru mama. Făpturii ei fragile i-ar fi stat mai bine întinsă pe o canapea decât

cosând și spălând hainele altora. Pielea i se julea de pe mâinile fine, acum înăsprite și înroșite. Mai înainte, mama amânase orice discuție despre căsătorie, însă astăzi părea mai abătută ca oricând. Afară era foarte cald și nu adia pic de vânt. Bougainvillea violetă din fața casei se legăna în dogoarea zilei.

— E un negustor de minereu de cositor din Falim, a spus pețitoarea. E văduv și are un fiu. Nu e vreun tinerel, dar nici dumneata nu mai ești așa de tânără.

Mama a tras de un fir de ață invizibil, după care a dat ușor din cap. Pețitoarea a părut mulțumită.

Valea Kinta, unde locuiam, deținea cele mai bogate zăcăminte de cositor din lume, iar în apropiere se aflau zeci de mine, unele mari, altele mici. Negustorii de minereu de cositor o duceau bine, și bărbatul ar fi putut să-și ia nevastă din China, însă auzise de frumusețea mamei. Existau, desigur, și alte candidate. Mai bune. Femei care nu fuseseră niciodată măritate. Totuși, merita o încercare. M-am ghemuit mai aproape ca să trag cu urechea și am sperat cu disperare că bărbatul avea să o aleagă pe una dintre ele, cu toate că aveam presimțiri negre.

Eu și Shin, viitori frați, ne-am cunoscut atunci când tatăl lui a venit în vizită la mama. A fost o întâlnire lipsită de complicații, simplă și directă. Nimeni nu s-a

obosit să invoce vreun pretext romantic. Shin și tatăl lui au adus prăjituri pandișpan împachetate în hârtie de la o brutărie locală. La patru ani după aceea, încă nu eram în stare să înghit acele dulciuri moi, preparate la aburi, fără să mă înec.

Tatăl lui Shin era un bărbat cu înfățișare severă, însă expresia i s-a îndulcit când a dat ochii cu mama. Se zvonea că prima lui soție, decedată, fusese și ea o frumusețe. Îi plăceau, era clar, femeile atrăgătoare, deși nu frecventa prostituatele, o asigurase pețitoarea pe mama. Era un om foarte serios, stabil din punct de vedere financiar, care nu practica jocuri de noroc și nici nu bea. Studiindu-i pe furiș fața, mi-am spus că e dură și lipsită de umor.

— Iar ea e Ji Lin, m-a prezentat mama, împingându-mă în față.

Eram îmbrăcată cu rochia mea cea mai bună, care îmi rămăsese mică, așa că genunchii noduroși îmi ieșeau de sub tiv. Mi-am aplecat capul, rușinată.

— Fiul meu se numește Shin, a spus bărbatul. Scris cu caracterul xin. Ei doi sunt deja frate și soră.

Pețitoarea a părut încântată.

— Ce coincidență! Două din Cele Cinci Virtuți Confucianiste. Ar trebui să faceți trei copii, ca să aveți setul complet.

Toată lumea a izbucnit în râs, până și mama, care a

zâmbit agitată, arătându-și dinții frumoși. Nu și eu. Deși ceea ce spusese pețitoarea era adevărat. Zhi-ul din numele meu, care însemna înțelepciune, și xin-ul din numele lui Shin, adică cinste, formau o pereche, deși poate că deranja un pic faptul că setul era incomplet.

I-am aruncat o privire lui Shin ca să văd dacă discuția îl amuza. Avea ochi strălucitori și ageri, și când m-a surprins uitându-mă la el, s-a încruntat.

Nici eu nu te plac, mi-am zis în sinea mea, copleșită de neliniște pentru mama. Nu fusese niciodată o femeie puternică, iar purtarea în pântec a trei copii avea să fie un lucru dificil pentru ea. Nu aveam însă niciun cuvânt de spus în această privință, și într-o lună negocierile de căsătorie au fost încheiate, iar peste puțin timp ne-am instalat în prăvălia din Falim a noului meu tată vitreg.

Falim era un sat de la periferia orașului Ipoh și nu cuprindea decât câteva străduțe cu prăvălii chinezești lungi, înghesuite una într-alta și cu ziduri comune. Dugheana tatălui meu vitreg se afla pe strada principală, Lahat Road. Era un loc întunecat și răcoros, cu două curți deschise care îi întrerupeau lungimea șerpuită. Dormitorul mare de la etaj, care dădea spre stradă, era rezervat proaspeților căsătoriți, iar eu urma să am, pentru prima oară în viață, camera mea, în spate, lângă cea a lui Shin. Un coridor lipsit de geamuri străbătea clădirea pe toată lungimea ei, pe lângă cele

două mici încăperi ale noastre, poziționate față în față, precum cușetele din vagoanele de tren. Lumina nu pătrundea pe hol decât dacă deschideam ușile.

Shin abia dacă îmi adresase un cuvânt pe tot parcursul curții rapide făcute de tatăl lui mamei și apoi al nunții, însă se purtase foarte bine. Eram de aceeași vârstă; mai mult decât atât, s-a dovedit că ne născuserăm în aceeași zi, eu fiind mai mare cu cinci ore. Ca pentru a pune capac la toate, numele de familie al tatălui meu vitreg era tot „Lee”, așa că n-am fost nevoite nici măcar să facem schimbări în acte. Peșitoarea era încântată de ea însăși, însă mie mi se părea că soarta îmi jucase o festă oribilă, vârându-mă cu forța într-o familie unde ziua de naștere nu-mi mai aparținea. Shin o saluta pe mama politicos, dar rece, iar pe mine mă evita. Eram convinsă că nu ne place.

O implorasem în particular pe mama să se gândească mai bine, însă ea se mulțumise să mă mângâie pe cap.

„Va fi mai bine pentru noi așa”, spusese; părea să fi dobândit o afecțiune ciudată pentru tatăl meu vitreg. Obrajii i se îmbujorau când privirea lui admirativă se oprea asupra ei. Tatăl meu vitreg ne dăduse bani împăturiți între foi roșii de hârtie ca să ne cumpărăm un trusou simplu pentru nuntă, iar mama se arătase surprinzător de încântată.

„Rochii noi pentru tine și pentru mine!” exclamase,

împrăștiind bancnotele pe cearșafurile noastre uzate din bumbac.

În prima noapte petrecută în casa cea nouă fusesem speriată. Era atât de mare, comparativ cu mica locuință din lemn a mamei și a mea, formată dintr-o singură încăpere și o treaptă ce cobora spre bucătăria cu podea de pământ! Prăvălia era deopotrivă sediu de afaceri și reședință, iar parterul părea un spațiu vast și gol. Tatăl meu vitreg era un misit ce cumpăra minereu de cositor de la micii mineri care îl scoteau cu pompa din prundiș și de la dulang, spălătoresele care adunau nisipul aurifer din minele și pepitele vechi, după care îl vindea topitoriilor mari de genul Straits Trading Company.

Magazinul era întunecat și liniștit. Și prosper, cu toate că tatăl meu vitreg avea gura cusută și era zgârcit. În prăvălie nu intra mai nimeni care nu avea cositor de vânzare, iar în față și în spate era închis cu grilaje din fier care împiedicau furtul minereului din haldă. În acea dintâi zi, când ușile duble grele s-au trântit în urma noastră, inima mi s-a strâns.

Când a sosit ora culcării, mama m-a sărutat și mi-a spus să plec. Avea un aer jenat și abia atunci mi-am dat seama că din acea clipă nu avea să mai doarmă în aceeași cameră cu mine. Nu mai puteam să-mi trag așternutul subțire de paie lângă al ei și nici să mă îngrop în brațele sale. Acum mama îi aparținea tatălui

meu vitreg, care ne urmărea tăcut.

Mi-am ridicat privirea spre scara din lemn care ducea către etajul întunecat. Nu mai dormisem până atunci într-o casă cu două niveluri, însă Shin a urcat direct, fără să-și facă griji. M-am grăbit în urma lui.

— Noapte bună! i-am urat.

Știam că, dacă voia, putea sta de vorbă cu mine. În dimineața aceea, atunci când ne mutam ultimele lucruri, îl văzusem cum râdea și alerga pe afară cu amicii lui. Shin mi-a aruncat o privire. Mi-am spus că, dacă aceasta ar fi fost casa mea, iar o femeie străină s-ar fi mutat în ea cu fetița ei, m-aș fi supărat, însă el avea întipărită pe chip o expresie curioasă, care aducea întrucâtva a milă.

— E prea târziu pentru tine! mi-a spus. Dar noapte bună și ție!

Acum, când examinez sticluta luată din buzunarul comis-voiajorului, mă întreb ce ar zice Shin despre asta. Mă gândesc că și animalele au degete.

— Dar dacă degetul nu e uman? am întrebat-o pe Hui, care-și cârpea fusta.

— Vrei să zici că ar putea fi un deget de maimuță? a zis și și-a încrețit nasul.

În mod evident, ideea o dezgusta la fel de tare.

— Ar trebui să fie o maimuță mare – un gibbon sau

poate un urangutan.

— Un doctor ar ști ce e, a spus Hui, gânditoare, rupând ața cu dinții. Nu știu însă unde ai putea găsi unul ca să-l întrebi.

Totuși, știam pe cineva. Pe cineva care studia anatomia, chiar dacă nu era decât student în anul al doilea la Medicină. Cineva care îmi dovedise, de-a lungul anilor, că poate păstra un secret.

Shin avea să se întoarcă din Singapore în săptămâna următoare. Nu venise acasă de aproape un an, și, chiar și atunci când o făcuse, fusese pentru scurt timp. În ultima vacanță se angajase ca infirmier în Singapore ca să mai câștige niște bani. Scrisorile către mine, niciodată prea frecvente, se răriseră și mai mult, iar eu încetasem să le mai aștept. Poate că îmi era mai ușor să nu aflu de noile prietenii pe care le legase ori de cursurile pe care le urma. Eram atât de invidioasă pe Shin, încât uneori un gust amar îmi umplea gura! Totuși, ar fi trebuit să mă bucur pentru el fiindcă reușise să plece.

De când abandonasem școala, viața mea devenise o completă pierdere de vreme. Planul de a mă pregăti ca să devin profesoară se năruise atunci când tatăl vitreg descoperise că profesorii noi puteau fi trimiși în orice sat sau oraș din Malaya. Nici nu se pune problema pentru o fată nemăritată, decretase el. Asistentă

medicală era o meserie încă și mai nepotrivită, căci ar fi trebuit să spăl pacienții cu buretele și să le arunc fluidele corporale. Și, oricum, nu aveam bani pentru asemenea studii. Mi-a amintit cu răceală că suportase cheltuielile mele cu educația mult timp după ce majoritatea fetelor de vârsta mea abandonau școala. După părerea lui, cea mai decentă soluție era să rămân în casa lui și să țin socotelile la prăvălie până ce mă măritam; fără pic de tragere de inimă încuviințase totuși, în cele din urmă, să intru ucenică la o croitoreasă.

În ușa de la vestiarul salonului de dans s-a auzit un ciocănit. Am ascuns sticluta în batistă.

— Intră! a zis Hui.

Era unul dintre portari, cel mai tânăr dintre ei. A împins ușa cu un aer jenat. Vestiarul era fiiful instructoarelor de dans, deși în acea clipă nu era ocupat decât de Hui și de mine.

— Îl mai știi pe comis-voiajorul de care m-ai întrebat deunăzi?

Am devenit brusc atentă.

— S-a întors?

Și-a ferit privirea de la rochiile atârinate peste spetezele scaunelor și de la urmele de pudră vărsată peste masa de toaletă.

— El e? m-a întrebat, întinzându-mi un ziar împăturit la rubrica „Decese”.

Chan Yew Cheung, 28 de ani. Decedat pe neașteptate la 4 iunie. Soț iubit. Alături, o poză granulată, în mod evident un portret oficial. Cu părul lins pieptănat pe spate și o expresie serioasă, din care dispăruse zâmbetul afectat. Era însă același bărbat.

Mi-am acoperit gura cu palma. În tot acel timp cât degetul furat îmi împovărase mintea, bărbatul zăcuse rece și țeapăn pe undeva, printr-o morgă.

— L-ai cunoscut bine? m-a întrebat portarul.

Am clătinat din cap.

Necrologul era scurt, însă expresia „pe neașteptate” avea un aer amenințător. Așadar, predicția comis-voiajorului despre norocul care îl aștepta fusese greșită. Pentru că, după calculele mele, murise la o zi după întâlnirea noastră.

M-am cutremurat și am așezat sticluța înfășurată în batistă pe masă. Părea să atârne mai greu decât ar fi trebuit.

— Doar nu crezi că la mijloc este vreo vrăjitorie, nu-i așa? m-a întrebat Hui.

— Sigur că nu!

Totuși, n-am putut să nu mă gândesc la o statuie budistă văzută în copilărie. Era un obiect mic din fildeș, nu mai mare decât degetul din sticluță. Călugărul care

ne-o arătase ne spusese că un hoț o furase cândva, însă oricât se străduise să o vândă sau să scape de ea, reapărea mereu în posesia lui, până ce, ros de remușcări, o returnase templului. Alte legende locale povesteau de toyol, un spirit de copil făcut din osul unui prunc ucis. Era folosit de vrăjitori pentru a fura, a face diverse treburi și chiar a comite crime. Odată invocat, era aproape imposibil să scapi de el, singura soluție fiind să îl înmormântezi cum se cuvine.

Am studiat cu atenție ziarul. Înmormântarea avea să se țină în weekend în orașul Papan, aflat în apropiere, undeva, dincolo de casa alor mei din Falim. Trebuia neapărat să merg și poate că aveam să reușesc să returnez degetul. Să i-l ofer familiei sau să îl las să cadă în sicriu pentru a fi îngropat odată cu mortul. Nu știam cum aveam să procedez exact. De un lucru însă eram sigură: că nu voiam să-l mai țin.

5

Batu Gajah. Miercuri, 3 iunie

Persoana care conduce de fapt gospodăria noului doctor este un bucătar chinez taciturn pe nume Ah Long. El este cel care-și asumă sarcina de a se ocupa de Ren, ud până la piele, pe care îl conduce prin măruntaiele casei către secțiunea din spate, rezervată

servitorilor. Acareturile sunt separate de o alee acoperită, însă plouă atât de tare, încât picăturile îi stropesc până la genunchi.

Lui Ren îi este greu să aprecieze vârstele adulților, însă Ah Long i se pare bătrân. E un bărbat vinos, cu brațe noduroase. Îi oferă lui Ren un prosop aspru din bumbac.

— Usucă-te! îi spune el în cantoneză. Poți să te instalezi în camera aceasta!

Încăperea e mică; abia dacă are doi metri și jumătate lungime și o fereastră îngustă, cu ochiuri de geam acoperite de obloane. În întunericul albăstriu, Ren deslușește un singur pătuț. Liniștea domină în întreaga gospodărie și se întreabă unde se află ceilalți servitori.

Ah Long îl întreabă dacă îi este foame.

— Trebuie să pregătesc cina stăpânului. Vino la bucătărie după ce termini aici!

În clipa aceea, un fulger orbitor brăzdează cerul, fiind urmat de un tunet. Lumina din casa principală pâlpâie și se stinge. Ah Long plescăie iritat din buze și se grăbește să plece.

Rămas singur în întunericul care îl înconjoară, Ren își despachetează puținele bunuri și se așază timid pe pătuț. Salteaua subțire se lasă. Un deget – unul singur – este un obiect atât de mic, încât ar putea fi ascuns oriunde în casa aceasta mare. Stomacul i se strânge de

neliniște în timp ce face socoteli în cap. Timpul zboară cu repeziciune: au trecut trei săptămâni de la moartea doctorului MacFarlane și nu i-au mai rămas decât 25 de zile pentru a găsi degetul. Însă Ren e istovit; oboseala i-a pătruns atât de adânc în oase după călătoria lungă și căratul genții grele, încât închide ochii și se cufundă într-un somn fără vise.

În dimineața următoare, Ah Long prepară pentru William un mic-dejun format dintr-un ou fiert și două felii de pâine prăjită abia mânjite cu unt, cu toate că pe rafturile din cămară stau aliniate cel puțin trei cutii cu unt Golden Churn. Untul e transportat din Australia și păstrat în depozite frigorifice Cold Storage. Se înmoaie dacă e lăsat la temperatura camerei și are o culoare gălbuie, plăcută. Ah Long nu consumă unt, însă îl raționalizează pe cel destinat stăpânului.

— Uite așa! îi explică lui Ren în bucătărie. N-avem de ce să cumpărăm mai mult decât ne trebuie.

Bucătarul seamănă cu pâinea prăjită pe care o prepară, uscat și cu miezul dur. Dar Ah Long este, pe de altă parte, un om cinstit, și dacă este cumpătat cu mâncarea lui William, la fel de zgârcit este și cu propriile rații. În casa bătrânului doctor se mâncau felii groase de pâine albă hainaneză prăjită la cărbuni și unsă cu unt și kaya, o cremă caramelizată făcută din

ouă, zahăr și lapte de cocos. Ren își zice că acest doctor nou, William Acton, are parte de un mic-dejun cam jalnic.

Când consideră că a venit momentul, Ah Long își vâra fața sfrijită prin ușa de la sufragerie.

— Băiatul e aici, Tuan⁹, anunță el înainte de a se face nevăzut în vizuina lui.

Ascultător, Ren se strecoară în încăpere. Poartă haine simple, dar curate – o cămașă albă și o pereche de pantaloni scurți de culoare kaki. În casa bătrânului doctor nu avusese uniformă oficială, dar acum își dorește să aibă, ca să îl facă să pară mai vârstnic.

— Numele tău este Ren?

— Da, Tuan!

— Ren și atât?

Lui William asta i se pare un pic ciudat.

Și bineînțeles că are și de ce. Majoritatea chinezilor își oferă rapid numele de familie, însă Ren nu știe ce ar putea să spună. Nu are nume de familie și nu-și amintește nimic de părinții lui. El și fratele lui geamăn, Yi, au fost salvați, când abia învățaseră să meargă, dintr-un incendiu izbucnit la un apartament închiriat în care locuiau familii de muncitori plătiți cu ziua. Nimeni nu avea habar ai cui copii erau; nu se știa decât că erau

⁹ „Domn, stăpân”, formă de adresare politicoasă către o persoană vârstnică, de vază sau bogată (în lb. malaeză, în original) (n. tr.).

frați gemeni.

Directoarea orfelinatului le dăduse nume de Virtuți Confucianiste: Ren – omenie și Yi – dreptate. Lui Ren i se păruse întotdeauna ciudat că femeia se opriese tocmai asupra acestor două din cele Cinci Virtuți. Cum rămânea cu celelalte: Li – ritual, *Zhi* – cunoaștere și Xin – cinste? Dar celelalte trei nume le fuseseră atribuite altor copii de la orfelinat.

— Ce fel de munci făceai pentru doctorul MacFarlane?

Ren se așteptase la această întrebare, dar dintr-odată se simte copleșit de sfială. Poate din cauza ochilor noului doctor, care îi țintuiesc vorbele în gură și nu le lasă să se reverse afară. Ren se uită în jos, apoi se silește să-și ridice privirea. Doctorul MacFarlane l-a învățat că străinilor le place să fie priviți în ochi, iar lui îi trebuie slujba aceasta.

— Orice îmi cerea doctorul MacFarlane.

Vorbește respectuos și clar, așa cum îi plăcuse bătrânului doctor să i se adreseze, după care enumeră sarcinile pe care e obișnuit să le îndeplinească: curățenie, gătit, călcat și îngrijirea animalelor pe care doctorul MacFarlane le ținea pe lângă casă. Nu știe dacă ar trebui să admită și că știe să scrie și să citească destul de bine. Studiază neliniștit fața lui William, încercând să-i deslușească starea de spirit. Însă noul

doctor are o expresie de nepătruns.

— Doctorul MacFarlane e cel care te-a învățat engleza?

— Da, Tuan!

— O vorbești foarte bine! De fapt, vorbești exact ca el, comentează William, iar expresia i se îndulcește. Cât timp ai stat la el?

— Trei ani, Tuan!

— Și câți ani ai?

— Treisprezece, Tuan!

După ce rostește minciuna, Ren își ține respirația. Cei mai mulți străini nu reușesc să aprecieze corect vârsta localnicilor. Doctorul MacFarlane făcea tot timpul glume pe seama asta, însă William se încruntă, ca și cum ar face niște calcule rapide în cap. Într-un final, zice:

— Dacă știi să calci, am câteva cămăși care ar trebui aranjate.

Ușurat că e lăsat să plece, Ren pornește către ușă.

— Încă ceva! L-ai ajutat vreodată pe doctorul MacFarlane la treburile medicale?

Ren îngheață, apoi confirmă cu o mișcare din cap.

William își reia lectura ziarului, fără să-și dea seama că băiatul se holbează acum la el înspăimântat.

Surprins că Ah Long nu așteaptă ascuns în spatele

ușii, Ren găsește singur drumul înapoi spre bucătărie. Din experiența lui, servitorii sunt invariabil suspicioși cu nou-veniții. În primele lui zile acasă la doctorul MacFarlane, menajera îl urmărise din cameră în cameră, până ce se convinsese că nu fură.

„Nu se știe niciodată”, îi explicase la mult timp după ce Ren devenise o piesă indispensabilă în gospodărie. „Nu toată lumea e așa de bine-crescută ca tine.”

Kwan-yi, sau Mătușica Kwan, așa cum îi spusese Ren, fusese o femeie între două vârste, robustă și temperamentală. Aceasta condusese cu mână de fier gospodăria în neorânduială a doctorului MacFarlane și îl învățase pe Ren să gătească orez pe soba cu cărbuni fără să se prindă și fără să ardă fundul oalelor, dar și să taie și să smulgă fulgii unei găini într-o jumătate de oră. Dacă ar fi rămas la casa doctorului, cu siguranță, lucrurile ar fi fost diferite, numai că Mătușica Kwan plecase cu șase luni înainte de moartea bătrânului. Fiica ei era însărcinată, așa că se mutase în sud, tocmai la Kuala Lumpur, ca s-o ajute.

Doctorul MacFarlane promisese că va găsi un înlocuitor, însă lunile trecuseră, iar bătrânul devenise preocupat de alte lucruri. Dădea semne că nu se mai putea concentra încă de dinainte de plecarea Mătușicii Kwan, ceea ce pe ea o tulburase. Când sosise momentul, Ren, care încerca să-și stăpânească

lacrimile, se agățase zdravăn și pe neașteptate de ea. Mătușica Kwan îi vârâse în mână o bucată de hârtie soioasă pe care notase o adresă.

„Trebuie să ai mai multă grijă de tine”, îi spusese ea neliniștită.

Ren era predispus la accidente. O dată, o creangă de copac se prăbușise și îl ratase doar cu câțiva centimetri. Altă dată, o căruță trasă de un bou scăpat din frâie aproape că-l izbise de un zid. Și mai fuseseră și alte situații nefericite – atât de multe, încât oamenii ziceau că Ren atrage ghinionul.

„Să vii să mă vizitezi!” îi spusese Mătușica Kwan, strângându-l cu putere la piept.

Ren se întreabă acum dacă n-ar fi trebuit să-i accepte invitația, însă îi datorează mult bătrânului doctor, iar el e genul de persoană care își ține promisiunile.

În bucătăria răcoroasă, Ah Long hăcuiește indispus o găină. Stând la o distanță respectuoasă, Ren se aventurează să spună:

— Stăpânul mi-a cerut să-i calc cămășile.

Ah Long îi răspunde:

— Rufele nu au venit încă de la dhobi¹⁰. Spală mai întâi vasele!

Ren lucrează repede și precis, frecând oalele cu o

¹⁰ Odinioară în India, Malaysia, Africa de Est etc. „Spălător de rufe” (în lb. malaeză, în original) (n. tr.).

perie din fibre de cocos și săpun moale, de casă, în bazinul adânc de afară. Când termină cu vasele, Ah Long vine și le verifică.

— Stăpânul e plecat acum, dar se va întoarce la prânz. Între timp, poți mătura casa!

Lui Ren îi vine să întrebe dacă doctorul are și alți servitori, însă privirea lui Ah Long îl oprește.

Casa este surprinzător de goală. Scândurile late din lemn de tec sunt netede de la atâta uzură, iar ferestrele nelustruite cu bare din lemn răsucite dau spre verdele intens al junglei înconjurătoare. În afara fotoliilor din ratan și a setului de sufragerie, mai e puțină mobilă. Niciun tablou pe perete, nici măcar acele acuarele banale atât de iubite de mem¹¹ englezoaice.

Doctorul MacFarlane fusese un bărbat dezordonat, cu preocupări care se făceau simțite în toată casa. Ren se întreabă cum de se împrieteniseră cei doi. Își amintește de dorința exprimată de bătrânul doctor pe patul de moarte și numără din nou zilele. Avertismentul șoferului de camion cu privire la câinii care fuseseră mâncați îl îngrijorează. Sperase să găsească rapid degetul, poate într-un dulap în care se păstrează specimene. Ar fi fost cea mai bună soluție. Numai că doctorul MacFarlane nici măcar nu era sigur

¹¹ „Femei, stăpâne ale casei” (în lb. malaeză, în original) (n. tr.).

că degetul se află aici.

„S-ar putea să nu-l mai aibă”, îi spusese bătrânul cu glas răgușit. „Poate că i l-a dat cuiva. Sau l-a distrus.”

„Dar de ce nu i-l ceri?” îl întrebase Ren. „Doar e degetul tău!”

„Nu! E mai bine dacă nu știe nimic.” Bătrânul îl apucase pe Ren de încheietura mâinii. „Degetul trebuie luat ori furat”, adăugase el.

Ren mătură podeaua cu mișcări atente când Ah Long vine să-i spună să se ocupe și de biroul stăpânului. Băiatul întredeschide ușa și rămâne încremenit pe loc. În lumina difuză a obloanelor pe jumătate trase, zărește o pereche de ochi sticloși și o gură căscată într-un mârâit etern. Își spune că nu e decât o piele de tigru. O amintire tristă a unei vânători de mult uitate.

— Stăpânului îi place să vâneze?

— Lui? A, nu, doar colecționează piei! murmură Ah Long. Eu, unul, n-aș pune mâna pe așa ceva.

— De ce nu?

Ren se simte deopotrivă fascinat și tulburat de pielea de tigru. În ciuda stării nedemne în care se găsește ea, întinsă pe podea, cu blana jumulită pe alocuri, ochii de sticlă care îl privesc mânioși îl fac să se dea îndărăt. Ochii de tigru sunt apreciați pentru partea dură din centru, care este montată în aur în inele considerate a fi

talismane prețioase, însă la fel de apreciați sunt și dinții, mustățile și ghearele. În medicină, un ficat de tigru uscat și mărunțit pudră valorează de două ori greutatea lui în aur. Până și oasele sunt folosite, fierte până se transformă în gelatină.

— Aiya!¹² Tigru! ăsta mănca oameni. A omorât doi bărbați și o femeie în Seremban înainte de a fi împușcat. Vezi găurile lăsate de gloanțe pe părțile laterale?

— Dar cum a intrat doctorul în posesia pielii?

— O păstrează pentru un prieten care i-a spus că e keramat. Cheh!¹³ Ca și cum un tigru keramat ar putea fi împușcat.

Ren înțelege foarte bine ce vrea să spună Ah Long. Un animal keramat este o sălbăticiune sacră, o creatură care are abilitatea de a veni și a pleca precum o fantomă, călcând în picioare trestia-de-zahăr sau dând iama fără teamă prin animalele din gospodărie. Se distinge întotdeauna prin ceva, de pildă un colț lipsă sau o culoare rară de albinos. Însă cel mai comun indiciu este o labă mai scurtă ori schilodită.

Când Ren era la orfelinat, văzuse urmele lăsate de elefantul Gajah Keramat. Elefantul acela era un animal faimos, un mascul solitar care bătuse tot drumul de la Teluk Intan până la granița cu Thailanda. Gloanțele

¹² Exclamație de exasperare în limba cantoneză (n. tr.).

¹³ Exclamație de dispreț sau batjocură în limba cantoneză (n. tr.).

erau ca prin magie deviate de pielea lui bălțată și poseda abilitatea supranaturală de a simți o ambuscadă. În dimineața aceea, razele arzătoare ale soarelui uscaseră poteca de pământ până o aduseseră la nuanța roșului-sângeriu, așa că putuse să-i distingă bine pe bărbații ghemuiți deasupra urmelor care ieșeau de sub un podeț și traversau drumul, pierzându-se într-o a doua junglă. Ren se oprise ca să se holbeze la tot acel furnicar de oameni.

„*Tentulah*¹⁴, ăsta e Gajah Keramat!” Se auzise un șuierat aprobator.

Ren își croise drum spre primele rânduri ale mulțimii și văzuse cum laba stângă din față, mai scurtă, a elefantului săpase o urmă ciudată în pământul umed și roșu.

Mai târziu, când ajunsese să lucreze pentru doctorul MacFarlane, Ren îi povestise acestuia întâmplarea. Doctorul MacFarlane fusese fascinat și chiar și-o notase cu tocul în carnețel cu scrisul său îngrijit. Ren nu-și dăduse seama atunci cât de puternic avea să devină interesul doctorului față de animalele keramat.

Un fior îi străbate acum șira spinării în timp ce privește pielea de tigru întinsă pe podea. Aceasta să fie oare legătura dintre vechiul și noul doctor? se întreabă

¹⁴ „Desigur” (în lb. malaeză, în original) (n. tr.).

el. Iar moartea vine oare acum tiptil pe labe moi sau a mugit înainte precum o umbră eliberată de stăpânul ei? Speră cu disperare că nu este decât o coincidență.

6

Falim. Sâmbătă, 6 iunie

Una dintre condițiile puse de mama pentru a-și da acceptul la mutarea mea în atelierul doamnei Tham, croitoreasa, a fost aceea de a o vizita des la Falim. De fiecare dată când mergeam, aduceam o tratație, ca să compensez faptul că nu-mi era deloc dor de fosta mea casă. În ziua cu pricina, tratația consta din rambutani, fructul păros cu coaja roșie care se desface pocnind pentru a da la iveală interiorul alb și dulce. Se vindea în stația de autobuz, și cumpărasem o legătură înfășurată într-un ziar vechi. Când m-am așezat în mașină, am regretat imediat ideea, căci rambutanii colcăiau de furnici.

Falim fusese cândva plin de grădini de legume, însă periferiile Ipohului îl acaparau an după an. Deja micul magnat Foo Nyit Tse construisese pe Lahat Road un nou domeniu rezidențial și un conac somptuos ce devenise minunăția cartierului. Magazinul tatălui meu vitreg se afla într-un șir de prăvălii cu fațade înguste și etaje ieșite în afară care aruncau o umbră de un metru și

jumătate pe alee sau kaki lima. Deși nu avea decât cinci metri și jumătate lățime, aleea era surprinzător de adâncă. Shin și eu o măsuraserăm o dată cu pasul și descoperiserăm că are aproape 30 de metri.

Când am ajuns, Ah Kum, fata cea nouă angajată de tatăl meu vitreg pentru a mă înlocui, trecea niște notițe în registru.

— Te-ai întors?

Ah Kum, mai mare cu un an decât mine, era o vorbăreață veselă, cu o aluniță sub ochiul drept, ca o lacrimă. Unii spuneau că semnul însemna că nu va avea noroc în căsătorie, însă lui Ah Kum părea să nu-i pese. Oricum ar fi fost, eu, una, îi eram recunoscătoare. Dacă nu ar fi acceptat să lucreze în magazinului tatălui meu vitreg, n-aș fi putut în veci să plec de acasă.

— Vrei să guști? am spus și am lăsat legătura de rambutani pe tejghea.

Ah Kum a desfăcut fructul.

— Fratele tău a sosit.

Asta era o noutate pentru mine. Shin era așteptat abia peste o săptămână.

— Când a venit?

— Ieri, dar acum e plecat. De ce nu mi-ai spus că e așa de arătos?

Mi-am dat ochii peste cap. Shin și admiratoarele lui! Evident, ele nu îi cunoșteau adevărata personalitate,

așa cum îi explicasem eu lui de atâtea ori. Ah Kum nu începuse lucrul în prăvălie decât după ce Shin plecase în Singapore – așadar, cum ar fi putut să știe, biata de ea?

— Dacă tu crezi că e așa de minunat, n-ai decât să-l ieși! i-am spus, ferindu-mă, în timp ce mă pocnea ușor, în joacă.

Râsetul ne-a fost întrerupt de un zgomot de pași la etaj. Am devenit brusc serioase și ne-am uitat una la cealaltă.

— El e acasă?

El nu putea însemna decât tatăl meu vitreg.

Ah Kum a clătinat din cap.

— Nu, e mama ta!

Am pătruns mai adânc în prăvălie și am inhalat mirosul întunecat și familiar de pământ și metal al haldei de minereu de cositor. La etaj, ferestrele ferecate cu obloane se deschideau spre curțile deschise, aducând lumină și aer în zonele de locuit. Încăperea mare de la etaj era folosită drept cameră de zi privată, aflată la distanță de prăvălia de la parter. Modest mobilată cu fotolii din ratan, o măsuță pătrată pentru mahjong și câteva fotografii sepia cu părinții tatălui meu vitreg, se schimbase prea puțin în cei zece ani de când eu și mama ne mutaserăm aici. Un bufet lung din lemn de trandafir era acoperit cu trofee și funde de la

școală. Cele mai vechi dintre ele erau împărțite în mod egal între mine și Shin, însă ultimele, datând de după ce tatăl vitreg decisese că promisem suficientă educație, îi aparțineau în totalitate lui Shin.

Mama stătea în picioare lângă balustradă, uitându-se la porumbeii care pășeau țațoși și bolboroseau în legea lor, plimbându-se pe pervaz.

— Mamă! am strigat-o încetișor.

De-a lungul anilor, mama slăbise mult. Structura osoasă îi rămăsese totuși frumoasă, și i-am admirat conturul delicat al capului.

— Te așteptam abia săptămâna viitoare.

Părea fericită să mă vadă. În privința asta, întotdeauna putusem conta pe ea; uneori îmi spuneam că aș fi fost în stare de orice doar ca să o văd zâmbind.

— Oh, așa mi-a venit cheful! Am adus rambutani.

Nu i-am dezvăluit că adusesem cu mine și un deget mumificat ori că îmi propusesem să apar neinvitată la ceremonia funerară a unui străin.

— Foarte bine ai făcut! a zis ea, bătându-mă ușor și scurt pe mână.

M-am uitat în jur și i-am întins un plic. Buzele i-au tremurat în timp ce număra banii.

— Așa de mulți! Cum de ai reușit să strângi așa de mulți bani?

— Am croit o rochie pentru o doamnă săptămâna

trecută.

Nu mă pricepeam să mint, așa că mă rezumam întotdeauna la afirmații scurte.

— Nu pot să-i iau.

— Ba trebuie!

Aflasem de datoriile mamei în urmă cu două luni, cu toate că o suspectam de ceva vreme din cauza anxietății pe care o manifesta și a micilor extravagante la care renunțase. Ajunsese chiar să mănânce mai puțin. Și lucrul cel mai important, nu mai mergea la petreceri cu jocuri de mahjong cu prietenele, căci toată nenorocirea de la asta plecase.

O luasem la întrebări și clacase. Mă tulburase profund să o văd pe mama plângând ca un copil, apăsându-și mâinile peste gură în timp ce lacrimile i se scurgeau tăcut pe obraji. Una dintre prietene îi recomandase o doamnă care oferea bani cu împrumut într-un mod mai discret. Femeia știa să păstreze secrete și – lucru esențial – nu avea să-i povestească nimic tatălui meu vitreg.

„De ce nu mi-ai spus mai de mult?” o întrebasem atunci furioasă. „Și ce dobândă mai e și asta, de 35 la sută?”

Tatăl meu vitreg ar fi putut să răscumpere datoria. Câștiga bine ca negustor de minereu de cositor, însă știam amândouă ce avea să se întâmple dacă afla. Așa

că am început, încet-încet, să punem deoparte bani pe ascuns. Mama era mult mai lentă decât mine la strânsul banilor. Tatăl meu vitreg verifica săptămânal cheltuielile casei, așa că era nevoită să economisească puțin câte puțin, pentru a nu-i trezi bănuieli. După ce începusem să lucrez la May Flower, reușisem să-i plătesc o parte din creditul principal. Mama încerca mereu să mă refuze, însă știam că, în cele din urmă, avea să-mi accepte ajutorul, pentru că n-avea încotro.

Banii îi ținea ascunși în tocul pantofilor de nuntă. Tatăl meu vitreg nu avea să caute niciodată acolo, deși îi făcea plăcere să o vadă bine îmbrăcată. Mama voise să-și vândă bijuteriile, însă tatăl vitreg îi cerea deseori să poarte o anumită piesă, și i-ar fi fost dificil să explice unde dispăruse aceasta. Atenția pe care el le-o acorda hainelor se extinsese și asupra mea, și, pe măsură ce crescusem, avusese mereu grijă să mă îmbrac bine. Prietenele îmi spuneau că avusesem noroc de un tată vitreg atât de generos, dar știam că totul se datora exclusiv vanității lui. Era un colecționar, iar eu și mama făceam parte din achizițiile lui.

Nu i-am spus niciodată lui Shin ce simțeam față de tatăl lui. Nu fusese nevoie.

Atunci când mă mutasem cu mama în noua casă, fusesem uimită să descopăr cât de sever se purta tatăl

vitreg cu Shin. Părea să aștepte din partea lui supunere totală. Shin rareori vorbea dacă nu era întrebat; practic, era doar umbra băiatului pe care îl cunoscusem în afara casei. Fusesem surprinsă să constat cât de popular era. Cete de copii își făceau zilnic apariția ca să se joace cu el. Cum erau cu toții băieți, Shin nu se obosise să mi-i prezinte, mulțumindu-se să o ia la goană împreună cu ei. Privirea neastâmpărată și entuziasmată de pe fața lui nu se vedea niciodată în casă, și curând am descoperit motivul.

Shin ieșise într-o după-amiază când eu fusesem nevoită să rămân acasă pentru a tăia rădăcinile unui morman uriaș de lujeri lați și crocanți de fasole. Mie nu îmi plăceau lujerii de fasole, dar tatălui meu vitreg, da, așa că mama îi pregătea adesea, prăjindu-i alături de pește sărat.

În timp ce îndepărtam abătută rădăcinile, tata a sosit acasă. A traversat în liniște bucătăria, apoi a verificat curtea, iar nările i s-au albit de furie. Shin uitase să vâre în saci și să cântărească grămezile de minereu de cositor lăsate la uscare. Când s-a întors într-un târziu, tatăl lui l-a mânat în spatele casei și l-a bătut cu bățul, drept pedeapsă pentru grămezile uitate.

Vergeaua avea peste un metru lungime și era groasă cât degetul mare al unei mâini bărbătești. Nu semăna nici pe departe cu bețișorul de ratan cu care mama mă

altoia din când în când ea să mă disciplineze. Tatăl meu vitreg l-a prins pe Shin de guler, după care i-a răsucit mâna la spate cât de mult a putut. S-a auzit un şuierat, urmat de o pocnitură care a răsunat în toată curtea. Genunchii lui Shin s-au îndoit. Un țipăt înăbușit i-a scăpat din gât. Am încercat să-mi spun că meritase pedeapsa, dar la a doua lovitură am început să plâng.

— Oprește-te! am țipat. Îi pare rău! N-o să mai facă!

Tatăl meu vitreg s-a holbat la mine, nevenindu-i a crede. Preț de o clipă m-am temut că o să mă bată și pe mine, însă și-a aruncat ochii spre noua lui soție, care apăruse, albă la față, în spatele meu, și a lăsat încet bățul jos. Nu a rostit niciun cuvânt, ci s-a întors în prăvălie.

În noaptea aceea Shin a plâns, iar eu n-am putut suporta. Mi-am apăsât gura de peretele din lemn care ne despărțea.

— Te doare?

Nu a răspuns, doar a hohotit și mai tare.

— Îmi pare rău! am spus.

— Nu-i vina ta! a zis el într-un târziu.

— Nu vrei niște alifie?

Aveam în cameră Tiger Balm, leacul universal chinezesc despre care se zvonea că ar conține oase de tigru fierte. Se spunea că vindecă orice, de la mușcături de țânțar la artrită.

Pauză. Apoi:

— Da, mulțumesc!

M-am furișat afară, pe coridorul întunecat. Deși știam că tatăl vitreg și mama erau în dormitorul lor, aflat în partea din față a casei, a trebuit să-mi adun tot curajul pentru a deschide ușa cămăruței lui Shin. Era imaginea în oglindă a propriului meu dormitor, paturile fiind lipite de același zid. L-am găsit pe Shin stând în șezut pe pat. În lumina lunii părea foarte tânăr și mic, deși noi doi eram de înălțimi apropiate. Am desfăcut încet borcânelul cu Tiger Balm și l-am ajutat să întindă unguentul pe urmele de lovituri de pe picioare. Când am terminat, Shin m-a prins de mânecă.

— Nu pleca!

— Bine, o să mai stau un pic, dacă vrei! i-am răspuns.

Dacă eram descoperiți, aveam să dăm de necaz, dar m-am întins lângă el, pe pat. S-a încolăcit ca un animaluț și, fără să mă gândesc, l-am mângâiat pe păr. Am crezut că o să obiecteze, însă s-a mulțumit să constate:

— Mama stătea cu mine așa uneori.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A murit! Anul trecut!

Nu trecuse decât un an, mi-am spus în sinea mea. Tatăl meu cel adevărat nu mai era printre noi de trei ani. Dacă mama ar fi avut o prăvălie la fel de mare ca

asta, nu ar fi fost nevoită să se recăsătorească. Mi-am imaginat cum ar fi fost să plantăm arbori fructiferi în ghivecele din curte și cum am fi preparat împreună nian gao, prăjitura din orez lipicios care se servește tradițional de Anul Nou, așa cum mai făcuserăm. Ne-am fi descurcat bine singure.

— Când o să cresc, n-o să mă mărit! am decretat.

Am crezut că Shin o să râdă de mine. La urma urmei, asta se aștepta de la fete, să se mărite. Dar Shin a luat lucrurile în serios.

— Atunci nu o să mă căsătoresc nici eu.

— Presupun că nu vei avea probleme; doar vei moșteni afacerea tatălui tău.

Tatăl meu vitreg era foarte interesat ca Shin să preia afacerea. Cu toate că nu era decât un mărunț negustor de minereu de cositor, alți proprietari de astfel de afaceri se descurcaseră extrem de bine, iar din reinvestiții se câștigau bani frumoși.

— N-ai decât să preiei tu afacerea! Eu o să plec de aici cât de curând posibil.

Am pufnit pe nas.

— Nu mă interesează! Eu sunt cea care va pleca de aici.

A dat să râdă și și-a îngropat capul în pernă ca să înăbușe zgomotul. O bucățică boțită de hârtie a căzut de sub pernă. Pe ea era scris un singur caracter

chinezesc: 獬.

— Ce-i asta?

Era dificil să-mi dau seama în lumina tremurătoare a lunii.

— E un animal?

Shin a întins mâna ca să înșface hârtia.

— Mi l-a scris mama, a spus el pe un ton aspru. Este caracterul mo, „tapir”.

Văzusem poze cu tapiri, la o adică. Tapirul este un animal cu rât ca o trompă de elefant pipernicită și corpul colorat în alb și negru, ca și cum partea din față ar fi fost înmuiată în cerneală, iar cea din spate presărată din belșug cu făină, precum găluștele. Din câte citisem, e un animal de talie mare, de aproape 1,80 de metri lungime, dar care totuși știe să se ascundă bine în junglă.

— Mama ta avea un scris frumos! I-am complimentat.

Mama mea era analfabetă, și tocmai din această cauză își dorise mult să mă trimită la școală, iar în weekenduri, la cursuri de scris în chinezește cu pensula.

— Era originară din nordul Chinei. A scris asta special pentru mine. Pentru când am coșmaruri. Mo este un mâncător de vise. Nu știai?

— Vrei să spui un tapir adevărat, din junglă?

M-am întrebat ce fel de povești îi spusese mama lui. Familia mea era în Malaya de trei generații; deși încă vorbeam chinezește, ne adaptaserăm la viața sub dominație britanică.

— Nu, mâncătorul de vise este un animal-fantomă. Când ai coșmaruri, îl invoci de trei ori ca să mănânce visele urâte. Numai că trebuie să ai mare grijă! Dacă îl invoci prea des, îți va înfuleca și speranțele, și ambițiile.

Am tăcut, meditând la cele spuse de Shin. Am vrut să-l întreb dacă talismanul cu mâncătorii de vise chiar funcționa și dacă văzuse vreodată unul, însă adormise, așa că m-am strecurat înapoi tiptil în patul meu.

Când oamenii care nu cunoșteau istoria familiilor noastre au descoperit că eu și Shin aveam aceeași zi de naștere, au presupus că suntem frați gemeni, deși nu semănăm. Mama avea o slăbiciune pentru Shin și își luase obiceiul de a ne mângâia pe amândoi pe cap cu afecțiune.

— E bine pentru tine să ai un frate, Ji Lin.

— Dar nu vrea să-mi spună Ah Jie, protestam eu supărată.

Aveam dreptul să mi se spună „soră mai mare”, chiar dacă avantajul meu nu era decât de cinci ore. Shin însă ignora deliberat tradiția și mă striga pe numele dat, scoțând limba la mine.

Într-un fel, mi-ar plăcea dacă ar face și acum așa, numai că în ultimii doi ani Shin s-a înstrăinat ciudat de mult de mine. Bănuiam că era inevitabil, deși mă durea. Eram însă prea mândră ca să lânchezesc la fel ca toate celelalte fete și atât de necăjită fiindcă fusesem forțată să abandonez școala înainte de clasa a XI-a, încât aveam prea puțin timp la dispoziție ca să-mi fac griji și pentru schimbările intervenite în purtarea lui. Dacă se punea totuși problema, eram încredințată că mă pot bizui în continuare pe Shin. Ca să-mi fie aliat, ca să-mi păstreze secretele. Și ca să identifice degete retezate. Sau cel puțin speram să o poată face.

În seara aceea cina s-a desfășurat în tăcere, deși meniul era unul de lux, cu un pui întreg fiert la abur și frecat cu ulei de susan, așezat pe un platou mare, după ce fusese tăiat expert în bucăți de mărimea îmbucăturilor. Nimeni nu s-a grăbit să se atingă de el; era un soi de reproș mut, la fel ca scaunul gol al lui Shin. Mama a întrebat timid de el.

— Mi-a spus că o să iasă în seara asta, a răspuns tatăl meu vitreg în timp ce-și îndesa mâncare în gură și o mesteca metodic.

— Ar fi trebuit să-i spun că vom avea pui la cină.

Mama a aruncat o privire îngrijorată spre orătanie, ca și cum se aștepta ca Shin să apară din clipă în clipă din

spatele ei. Mi-am înăbușit un pufnet.

— Cât o să rămână? am întrebat eu.

— Și-a luat o slujbă cu jumătate de normă la spitalul din Batu Gajah, așa că va sta toată vara.

Mama avea un aer mulțumit. Desigur, în Malaya nu exista propriu-zis „vară”. La urma urmei, ne aflam la tropice, însă drept rezultat al faptului că eram colonie, adoptaserăm expresia „vacanță de vară”. Nu am rostit asta cu voce tare. În timpul mesei era întotdeauna mai înțelept să-mi țin gura.

— Și o să locuiască aici?

Batu Gajah se afla la mai mult de 16 kilometri depărtare. Nu credeam că Shin era dispus să stea mult timp sub același acoperiș cu tatăl său.

— Spitalul are spații pentru cazarea personalului. Shin a spus că îi convine să stea acolo.

Mama a aruncat iute o privire spre tatăl meu vitreg, care continua să mestece în tăcere. Era binedispus, după cum mi-am dat seama. De când Shin câștigase o bursă pentru a studia medicina, se împăuna în chip pervers cu realizarea fiului său. Faptul că era mereu felicitat fiindcă avea un fiu așa de deștept i se urcase probabil la cap.

Mi s-a părut ciudat că Shin alesese să lucreze la un spital districtual precum cel din Batu Gajah, când ar fi putut cu ușurință să-și ia o slujbă de infirmier la

Singapore General Hospital, așa cum făcuse de Crăciun. Nu fusesem niciodată în Singapore, însă studiasem cu atenție cărți poștale cu Catedrala St. Andrew și cu faimosul Raffles Hotel, dar și cu la fel de celebrul său Long Bar¹⁵, locul unde doamnele nu aveau ce să caute.

Mama a aruncat din nou o privire neliniștită spre puiul de care nu se atinsese.

— Cu cine a ieșit Shin în seara asta?

— Cu Ming și cu un alt prieten, Robert, așa mi-a zis.

Tatăl meu vitreg s-a servit cu o bucată de pui și mama i-a urmat, cu un oftat, exemplul, așezând o bucată pe farfuria mea.

M-am uitat în jos, jenată. Ming era fiul ceasornicarului și cel mai bun prieten al lui Shin. Era cu un an mai mare decât noi, un băiat serios și matur, și purta ochelari cu rame subțiri de sârmă. Mă îndrăgostisem de el când aveam 12 ani – o pasiune penibilă, lipsită de orice șansă, de care speram că nimeni nu-și dăduse seama, cu toate că privirea plină de compasiune a mamei sugera contrariul. Ming fusese un elev foarte bun, și toată lumea se așteptase să-și

¹⁵ Datând din 1887, Raffles Hotel din Singapore este unul dintre cele mai cunoscute stabilimente de lux din lume. În perioada interbelică, faimosul său Long Bar era locul de întâlnire a femeilor de moravuri ușoare cu proprietarii de plantații de arbori-de-cauciuc și de culturi de palmieri veniți din Malaya în weekend pentru distracție (n. tr.).

continue studiile, însă el se hotărâse pe neașteptate să preia afacerea tatălui său, iar în urmă cu câteva luni aflasem că se logodise cu o fată din Tapah.

Bravo lui! mi-am spus în timp ce înfigeam bețigașele în pui. Ming era un om sincer; îi cunoscusem logodnica și mi se păruse o fată drăguță și liniștită, fără a fi banală. În plus, cu toate că Ming mă tratase întotdeauna cu amabilitate, nu arătase niciun interes față de mine. Știam asta prea bine și renunțasem la orice speranțe. Totuși, acum, auzindu-i numele, m-am simțit copleșită de o tristețe întunecată, crepusculară.

Datoriile mamei, căsătoria lui Ming și lipsa mea de perspective erau ca niște mărgele pe un șirag al ghinionului. Și asta fără să pun la socoteală degetul mumificat ascuns în sticluta de pe fundul coșului meu de călătorie.

Tatăl meu vitreg mergea întotdeauna devreme la culcare. Mama adoptase și ea obiceiul, așa încât peste puțin timp s-au retras în dormitorul lor de la etaj. Am spălat vasele și am pus resturile în dulapul de mâncare cu pânză de sită care ținea la distanță șopârlele și gândacii. Fiecare picior al dulapului stătea într-o farfurioară plină cu apă, astfel încât furnicile să nu poată să urce. Am adunat apoi firimiturile și le-am dus pe aleea din spatele casei ca să hrănesc pisicile vagaboande.

Afară se mai răcorise, deși părțile laterale ale casei încă radiau dogoarea de peste zi. Cerul nopții era împânzit de stele, iar un zumzet ușor de muzică plutea în aer. Undeva, cineva asculta radioul. Melodia era un foxtrot, un dans pe care îl puteam executa acum cu ochii închiși, așa că am pornit să mă mișc și să fredonez în barbă.

Muzica s-a încheiat, urmată de o imitație de aplauze. Am tresărit și m-am răsucit pe călcâie.

— Când ai învățat să dansezi?

Era doar o umbră în întunecimea aleii, sprijinită de zid, însă l-aș fi recunoscut dintr-o mie.

— De când pândești aici? l-am întrebat, indignată.

— De destul de mult timp.

S-a dezlipit de zid, iar conturul lui difuz a părut mai înalt, cu umerii mai lați. Nu îi puteam vedea expresia și m-am rușinat brusc. Nu-l mai văzusem pe Shin de aproape un an.

— De ce nu ai rămas în Singapore?

— Oh, să înțeleg că nu-ți place că m-am întors?

Râdea și m-am simțit ușurată. Era vechiul Shin, prietenul meu din copilărie.

— Cui i-ar plăcea de tine? A, poate lui Ah Kum.

— Vrei să zici fata cea nouă de la magazin? A clătinat din cap, adăugând: Inima mea e dăruită profesiei medicale.

Fereastra vecinilor s-a închis, trântită zgomotos. Vorbeam prea tare pe alee. M-am tras înapoi către fâșia de lumină ce răzbătea prin ușa de la bucătărie.

— Te-ai tuns! a exclamat uimit Shin.

Mâna mi-a zburat spre ceafa golașă. Acum să te vezi glume! m-am gândit înverșunată. Surprinzător însă, Shin nu a insistat. S-a așezat la masă și s-a uitat cum mă fâțâiam de colo-colo, ștergând tăblia deja curată. Flacăra din lampa cu ulei scăzuse, iar bucătăria era plină de umbre. Grăbită, lansam o întrebare după alta despre Singapore.

— Dar tu ce-ai mai făcut? m-a întrerupt Shin. Probabil chiar în acest moment o biată femeie poartă o rochie cusută pe dos.

Am aruncat cu cârpa de vase spre el.

— Cos foarte bine, să știi! Doamna Beaky Tham zice că sunt extrem de talentată!

— Chiar așa o cheamă? Beaky¹⁶?

— Nu, deși ar trebui! Arată ca o cioară mică și-i place să intre la mine în cameră atunci când sunt plecată și să îmi cotrobăie prin sertare.

— Îmi pare rău să aud asta! a zis Shin, râzând, după care și-a modificat expresia feței, părând realmente că regretă.

¹⁶ În engleză, *beak* înseamnă „cioc de pasăre, plisc” (n. tr.).

— Pentru ce îți pare rău?

— Pentru că tu ar fi trebuit să ajungi la Facultatea de Medicină, nu eu!

— N-aș fi avut cum.

M-am întors cu spatele la el. Pentru mine, problema era încă sensibilă. Fusesem prima care se gândise să devină doctor sau asistentă medicală. Orice care să mă ajute să vindec vânătăile de pe brațele mamei și luxațiile acelea misterioase.

— Am auzit că te-ai întâlnit cu Ming în seara asta, am adăugat.

— Și cu Robert.

Robert Chiu era prietenul lui Ming. Tatăl lui, avocat pledant, studiasse în Anglia. Toți copiii lui primiseră nume englezești – Robert, Emily, Mary și Eunice – și în casa lor mare, plină de servitori, aveau un pian și un gramofon. Robert și Shin nu se înțeleseseră niciodată prea bine. M-am întrebat ce îi adusesese pe cei trei împreună.

— Ming m-a întrebat de tine; nu vrei să vii să iei prânzul cu noi mâine? m-a întrebat Shin.

Mi s-a părut că sesizez o sclipire de milă în ochii lui. Nu aveam nevoie de compasiunea lui.

— Trebuie să mă duc la o înmormântare.

— A cui?

M-am enervat pe mine însămi pentru că nu găsisem o

scuză mai bună.

— Nu-l știi! O cunoști.

Shin s-a încruntat, dar nu m-a chestionat mai departe. În lumina lămpii, unghiurile pomeților și ale bărbiei lui erau aceleași, doar că mai ascuțite, mai mature.

— Am nevoie de ajutorul tău! i-am spus.

Era un moment la fel de bun ca oricare altul ca să-i arăt degetul mumificat, fără să risc ca mama sau tatăl vitreg să ne vadă.

— E o chestiune de anatomie, am adăugat. Vrei să arunci o privire?

A ridicat din sprâncene.

— Nu crezi c-ar fi mai bine să întrebi pe altcineva?

— E vorba de un secret. Nu pot întreba pe nimeni altcineva.

Shin s-a înroșit la față, sau poate doar mi s-a părut din cauza luminii slabe.

— Ai putea să întrebi o soră medicală. Nu sunt calificat să răspund la astfel de întrebări și, oricum, e mai bine să fii examinată de o femeie.

Mi-am dat ochii peste cap.

— N-are nimic de-a face cu mine, prostituțule!

— Cum aș fi putut să ghicesc? și-a frecat Shin fața, și mai îmbujorată acum.

— Așteaptă! am spus. Mă duc să-l aduc din cameră.

Am urcat în grabă scara, pășind ușor ca să evit scândurile despre care știam că scârțâie, și m-am furișat pe coridor către dormitorul meu, aflat în partea din spate a casei. Lumina lunii se revărsase peste obloane ca o apă gălbuie. Nimic nu se schimbase în încăperea de la plecarea mea, nici măcar poziția patului, proptit și acum de peretele care separa dormitorul lui Shin de al meu.

Când aveam 14 ani, tatăl meu vitreg se gândise să mute dormitorul lui Shin la parter, ca să-și amenajeze la etaj biroul, numai că ideea i se păruse până la urmă nu prea convenabilă. Se temea ca eu și Shin să nu ne furișăm unul în camera celuilalt, ceea ce era de-a dreptul ridicol. Shin nu intra niciodată în dormitorul meu. Dacă voiam să discutăm ceva fără să fim auziți, ne strecuram afară, pe coridor, sau ne așezam pe jos, pe podeaua din camera lui. Camera mea era numai a mea. Era singura concesie făcută faptului că eram fată.

Mi-am vârât brațul în coșul de ratan pe care îl foloseam în călătorii și am pescuit dinăuntru sticluta, pe care o înfășurasem într-o batistă, pentru că nu-mi făcea plăcere s-o privesc.

Am coborât și am așezat-o lângă lampa cu ulei.

— Spune-mi ce părere ai!

Shin a dezlegat cu degetele lui lungi și iscusite nodul batistei. S-a oprit când a dat cu ochii de deget.

— De unde îl ai?

I-am privit sprâncenele întunecate, acum împreunate, și mi-am dat seama că nu aveam cum să-i mărturisesc că luasem sticluta cu degetul din buzunarul unui străin în timp ce lucram ca instructoare de dans. Oricât aș fi încercat să îi ofer explicații raționale despre rafinamentul de la salonul May Flower ori despre munca istovitoare a fetelor de acolo, eram conștientă că ar fi sunat jalnic. Și, mai rău decât atât, aș fi fost nevoită să aduc vorba și despre datoriile făcute de mama la jocurile de noroc.

— L-am găsit! A căzut din buzunarul cuiva.

Shin a învârtit sticluta în mână, mijind ochii.

— Ei, ce zici? I-am întrebat în timp ce-mi frământam mâinile pe sub masă.

— Aș zice că e falanga mijlocie și cea mai îndepărtată de la un deget. Degetul cel mic, judecând după mărime.

— Ar putea fi un deget de urangutan?

— Proporțiile mi se par umane. În plus, uită-te la unghie! Nu ți se pare că a fost frumos tăiată și pilită?

Observasem și eu acest detaliu.

— Dar de ce arată ca și cum a fost mumificat?

— E uscat, așa că procesul poate că a fost unul natural, ca la păstrama de vită.

— Să nu aud o vorbă de păstrama de vită! am spus, îmbufnată.

— Deci, mai exact, cum a ajuns obiectul ăsta în posesia ta?

— Ți-am spus! L-am găsit! Mi-am dat părul pe după ureche și m-am grăbit să adaug: Dar nu-ți face griji, o să-l returnez! Mersi pentru ajutor! Noapte bună!

În timp ce mă retrăgeam în sus, pe scări, i-am simțit privirea întunecată urmărindu-mă.

7

Batu Gajah. Vineri, 5 iunie

De la sosirea sa, Ren a aflat două lucruri importante despre noul lui stăpân. În primul rând, Ah Long l-a informat că William este chirurg și, prin urmare, trebuie să i se adreseze cu „Domnule” sau *Tuan* Acton, și nu cu „Doctore”.

— De ce? întreabă Ren.

— N-am idee! E o chestie care vine de la britanici, zice Ah Long în timp ce desface niște creveți gigant. Știu doar că așa trebuie să i te adresezi.

Al doilea lucru pe care l-a aflat este că noul său angajator preferă mediul curat, la lumi distanță de gospodăria haotică și plină de viață din Kamunting pe care a părăsit-o Ren. Doctorul MacFarlane lăsa deseori sandviciuri doar pe jumătate mâncate și coji de banană printre hârtiile azvârlite de-a valma pe masa de lucru.

Noul doctor, William Acton, își așază întotdeauna tacâmurile frumos la marginea farfuriei. Suprafața strălucitoare a mesei lui de lucru e întreruptă doar de arhipelagul format din călimară, sugativă și stilou.

Ren a memorat deja poziția exactă a fiecărui obiect și îl reașază corect de fiecare dată când șterge praful. Poate că e o pierdere de vreme, căci nu știe cât timp va rămâne aici. Până ce-și va duce la îndeplinire sarcina, cu toate că n-are nici cea mai vagă idee ce va urma după găsierea degetului și îngroparea lui în mormânt. Doctorul MacFarlane nu i-a dat instrucțiuni suplimentare. Dorul de casă îl lovește brusc, ca un val atât de intens, încât lacrimile îi țâșnesc în mod rușinos din ochi. Ren își spune că e prea mare ca să plângă. 26 de zile au trecut de la moartea bătrânului său stăpân și se simte tot mai copleșit de panică. Totuși, nimeni altcineva n-a mai murit. Dacă nu pui la socoteală câinii.

Ieri, Ah Long i-a spus că vecinul de peste două case a pierdut un terier cu pedigri, o creatură lătrătoare și bătaioasă care valorează mai mult decât salariul pe o lună. Nu rămăsese din ea decât un smoc de blană prins de un ciot de coadă albă.

„Un leopard!” mormăise Ah Long.

Ren speră să aibă dreptate. Speră să nu fi fost un tigru.

Aruncă o privire pe fereastră către întinderea de

iarbă tunsă și alea cu prundiș. Bungalow-ul zugrăvit în alb stă pe o mică ridicătură de pământ și e înconjurat de peluză precum un iaz ierbos. Jungla, care îl înconjură din toate părțile, este ținută la distanță de doi grădinari indieni. Grupuri de maimuțe mărșăluiesc pe lângă casă, iar găinile sălbatice și păsăretul junglei scormonește printre tufișuri. Ren le urmărește fascinat din bucătăria deschisă unde curăță legume și spală orezul.

Ți-ar fi plăcut locul ăsta, Yi! rostește el pe mutește.

Își vede reflexia într-o tavă din oțel pe care o lustruiește și dă din cap. După trei ani, dorul după fratele lui încă îl apasă.

La moarte, partea cea mai rea este că începi să uiți imaginea omului iubit. Este furtul final, ultima trădare. Și totuși, nu are cum să uite fața lui Yi, pentru că e și fața lui. E singura alinare pe care Ren o are după moartea fratelui geamăn.

Atunci când au ajuns la orfelinat, nimeni nu știa care din ei este mai mare. Directoarea a fost cea care a decis să fie Ren, și l-a numit în consecință, ren fiind cea mai importantă dintre Cele Cinci Virtuți Confucianiste. Ren înseamnă omenie; este sentimentul de mărinimie care îi distinge pe oameni de animale. Potrivit lui Confucius, omul perfect este acela dispus să-și dea viața pentru a păstra această calitate. Ren își spune că, dacă ar fi avut

de ales, ar fi preferat să-și dea viața pentru a-l salva pe Yi.

Ren visează deseori același lucru, că stă pe un peron de gară ca acela din Taiping unde îl conducea pe doctorul MacFarlane atunci când acesta pleca în călătorii, numai că, de data asta, în tren este Yi, care se apleacă pe geamul trenului și dă din brațe ca un apucat. Rânjește și are o gaură în gură, acolo unde unul dintre dinți încă nu a crescut. Arată exact așa cum arăta când a murit.

Ren vrea să alerge după fața zâmbitoare a lui Yi, însă picioarele îi rămân lipite, în chip inexplicabil, de peron. Nu are ce altceva să facă decât să urmărească trenul care prinde viteză, cu roțile învârtindu-se tot mai iute, în timp ce Yi se face din ce în ce mai mic, până ce dispare cu totul, iar Ren se trezește scăldat în sudoare sau lacrimi.

Totuși, este un vis fericit. E bucuros să-și revadă fratele, iar Yi se bucură și el. Vede asta în gesturile lui Yi, în privirea lui veselă. Uneori fratele lui îi vorbește, iar gura i se mișcă în timp ce gesticulează, cu toate că din ea nu iese niciun sunet. Lui Ren i se pare ciudat că Yi este întotdeauna cel care pleacă în călătorie, când de fapt el este cel care crește, se maturizează și-și lasă fratele în urmă.

Ren spală acum podeaua. O freacă zdravăn, clătind mopul și schimbând apa din găleată des, așa cum l-a învățat Mătușica Kwan. Bucata de podea strălucitoare se întinde tot mai mult odată cu mișcările lui unduitoare, ca o plantă lucioasă ce își împrășteie frunzele pe scândurile late din lemn de tec.

— Foarte bine! îl întrerupe vocea lui Ah Long.

Ren tresare și-și ridică ochii. Ah Long are abilitatea stranie de a apărea pe nesimțite în toate colțurile casei, iar asta i-a îngreunat sarcina căutării degetului. Bucătarul arată ca un motan suspicios care-și mijește ochii în lumina soarelui.

— Sunt unii băieți de casă mai mari decât tine care nu fac o treabă așa de bună! îl laudă Ah Long. Am avut unul dintr-ăsta acum câteva luni. Avea 23 de ani și nu știa să calce o cămașă. Voia să poarte uniformă și să servească băuturi la petreceri.

Doctorul MacFarlane nu primea decât rareori oaspeți. Bătrânul doctor avea însă reputația de colecționar de specimene, și nu era un lucru neobișnuit ca un șir de vânători locali să îi aștepte răbdători întoarcerea cu trofeeile bombându-le sacii sau arătându-și colții la capătul unei sfori.

— Stăpânul este însurat? întreabă Ren.

Știe că mulți străini își lasă soțiile și copiii în Anglia ori Scoția, ori în locul de unde au venit. Climatul

tropical este considerat nesănătos pentru copiii europeni.

Ah Long pufnește.

— Nu! Ar fi fost bine să fie.

— De ce?

Ren vrea să profite de buna dispoziție a lui Ah Long. De obicei îi este greu să scoată mai mult de câteva vorbe din gura lui.

— Pentru că atunci nu și-ar mai face de cap! Ayia, ca și cum n-am ști cu toții ce-i poate pielea!

Ren înțelege vag că asta are de-a face cu chestiuni specifice adulților. Lucruri precum opțiunea de a te căsători sau nu și relațiile dintre bărbați și femei, care i se par prea dificil de deslușit. Dar, dacă William nu are soție și familie, care ar putea să-și vâre nasul în treburile lui Ren, șansele de a recupera degetul cresc. Faptul că încă nu l-a găsit după două zile de căutat în liniște îl îngrijorează.

Femeia rănită este adusă cu puțin înaintea amiezii. Ren aude strigăte, urlete de durere și pe urmă refuzul hotărât al lui Ah Long.

— Tak boleh! Tuan tak ada di sini!¹⁷

Ren aleargă afară. Pe alee este proptită o roabă, iar în

¹⁷ „Nu se poate! Tuan nu este aici!” (în lb. malaeză, în original) (n. tr.).

ea zace o tânără sinhaleză¹⁸. Are o rană adâncă pe spatele gambei stângi. Pete întunecate de sânge i-au îmbibat sariul.

Ah Long încearcă să-i convingă rudele să o ducă la spitalul din Batu Gajah, deoarece Tuan Acton nu este acasă, însă oamenii insistă că spitalul se află prea departe. Ren știe că Ah Long, care este foarte superstițios din fire, se teme ca femeia să nu moară în casa lui. Își croiește drum în față.

— Aduceți-o aici!

— Ai înnebunit? țipă Ah Long.

Ren îl ignoră și le spune bărbaților să o transporte pe femeie pe verandă în timp ce el aleargă în camera de lucru a stăpânului. Doctorul cel tânăr ține o trusă de urgență în spatele mesei de lucru și are un sertar plin cu echipament de prim ajutor.

— Am nevoie de un lighean cu apă fiartă, îi spune Ren lui Ah Long.

Îl lasă apoi în pace și-și spală cu mare grijă mâinile cu săpun. Se forțează să numere încet până la 15. După aceea, examinează garoul improvizat, o fâșie îngustă de cârpă legată strâns în jurul piciorului. Spală piciorul femeii cât de bine poate cu apă fiartă, apoi leagă un alt garou deasupra primului. Capul i se învârte, iar în gât

¹⁸ Aparținând celui mai numeros grup etnic din Sri Lanka, cunoscut și drept „hiela” (n. tr.).

are o senzație de greață. Cu ochii minții revede mâinile pătrătoase ale doctorului MacFarlane și etapele procesului. Trebuie să introducă un băț prin nod, care să acționeze ca un fel de troliu ce poate fi strâns, în caz de nevoie. Îndepărtează primul garou grosolan.

— Ce faci? O să sângereze de moarte dacă îl scoți!

— A fost legat prea strâns și prea aproape de rană. Dacă îl las, își va pierde piciorul.

Ren scrâșnește din dinți și se roagă în gând ca noul garou să reziste. În jurul lui, oamenii mormăie, însă nimeni nu pare dornic să-și asume răspunderea. Ren verifică pulsul de la glezna femeii. Femeia încă mai pierde sânge. Răsuțește bățul introdus în nod și crește treptat presiunea până ce sângerarea se oprește.

Femeia începe să se miște și să geamă în timp ce bărbații o țin, iar Ren îi face o injecție cu perhidrol în rană. E tot ce are la îndemână, însă în timp ce carnea vie face bășici și spume, simte că privitorii își întorc ochii. Sângele îl face să amețească. Respiră! își spune. Dacă nu respiri, o să leșini!

Totul se termină în cele din urmă. Bandajul pe care îl leagă deasupra se îmbibă imediat de sânge, dar e oricum mai bine decât să vadă osul dezgolit.

— Acum ar trebui s-o duceți la spital, spune, acoperind murmurul ușurat al mulțimii. Trebuie să i se pună copci!

Femeia e din nou așezată în roabă, iar Ren își face griji dacă rănita va suporta călătoria. Dacă ar avea morfină, i-ar da un sfert de gram. Cu toate că n-ar trebui să o facă. Doctorul cel bătrân nu-i permitea – încuia întotdeauna morfina în dulăpiorul lui –, însă el îl văzuse administrând-o de suficient de multe ori.

Ren începe să adune bandajele murdare. Își simte picioarele slăbite, iar mâinile îi tremură incontrollabil. Nici măcar nu a întrebat cum se numește femeia sau ce anume i-a cauzat rana, cu toate că e conștient că cineva a oferit la un moment dat o explicație. Tot ce-l interesase fusese să oprească sângerarea.

Se pregătește să aducă apă pentru a spăla veranda, când Ah Long zice:

— Lasă, mă ocup eu! Du-te și schimbă-te!

Abia atunci își dă seama că noua sa uniformă albă e stropită de sânge.

— Înmoaie hainele în apă rece! Îl instruiește Ah Long. Dacă nu se curăță sângele, va trebui să-ți croiești haine noi pe banii tăi.

Are o expresie curioasă pe față, deopotrivă acră și silit respectuoasă.

Ren se spală în mica baie din spatele dormitoarelor servitorilor, luând apă cu polonicul dintr-un ulcior mare de ceramică și vărsând-o peste corp. Când închide ochii, revede sângele care se infiltrează printre

scândurile de lemn ale podelei. La fel ca sângele lui Yi, își zice, care i se prelinsese printre degete. Își așezase mâinile pe pieptul fratelui său și încercase să oprească sângerarea. Dar fără succes. Trupul lui Yi se răcise, iar ochii i se dăduseră peste cap. Micul său piept scosese apoi un ultim horcăit.

Când Ren se întoarce în casa cea mare, îl găsește pe Ah Long pregătind prânzul pentru servitori. A descoperit că există, într-adevăr, și alți slujitori: o femeie care ajută la spălatul rufelor, șoferul malayan pe nume Harun și doi grădinari tamili¹⁹. Dar numai Ren și Ah Long locuiesc în camerele destinate servitorilor din spatele bungalow-ului mare.

Cum William nu ia prânzul acasă, fiind la spital, Ah Long a pregătit o supă simplă cu tăieței. Deasupra a așezat bucățele de pui și verdețuri fierte stropite cu un pic de ulei de hașme. Ren observă că Ah Long îi oferă o porție mai mare decât de obicei și cu mai multă carne. Mănâncă toți în liniște. Când termină, Ah Long zice:

— N-ar fi trebuit să o faci. Dacă o să moară după ce ai tratat-o, vei trage singur ponoasele.

— Stăpânul se va supăra pe mine?

Ren își amintește bandajele pe care le-a folosit și sticla de perhidrol pe jumătate golită. Va fierbe seringă de

¹⁹ Aparținând unui grup etnic din sudul Indiei și din Sri Lanka (n. tr.).

sticlă; din fericire, nu a întrebuintat ace. Doctorului MacFarlane nu trebuise să-i ceară niciodată permisiunea.

— Nu-i place să îi atingă cineva lucrurile.

Ren tace. Ce o fi fost în capul lui? Și nici măcar nu a îndeplinit sarcina încredințată de bătrânul doctor. Panicat, socotește zilele scurse de la moartea doctorului MacFarlane. Nu i-au mai rămas decât 23.

— Ce se întâmplă în primele 49 de zile de după moartea cuiva? Îl întreabă el pe Ah Long.

Ah Long crede că Ren se gândește la tânăra sinhaleză, așa că îi răspunde:

— Nu o să moară. Sau cel puțin așa sper.

— Totuși, ce se întâmplă în alea 49 de zile?

— Ayia, sufletul cutreieră, asta se întâmplă. Merge și revede ceea ce a cunoscut, locuri și oameni. Iar dacă e satisfăcut, pleacă.

— Dar dacă nu este satisfăcut?

— Atunci nu pleacă. Rămâne și bântuie.

Ren face ochii mari, iar Ah Long adaugă:

— Nu-ți face griji, toate astea nu sunt decât superstiții.

— Poate un spirit pribeag să se transforme în animal?

— Hah? Nu, circulă povești pe seama asta, dar nu-s adevărate!

Ah Long respinge așa de ferm ideea, încât Ren se

simte oarecum ușurat. În lumina strălucitoare a soarelui, nimic nu trebuie să îl îngrijoreze. Astăzi a salvat viața unui om. Cât ar putea să cântărească asta?

8

Falim. Duminică, 7 iunie

În ciuda durerii de cap, am căzut într-un somn adânc de cum m-am întins pe patul meu îngust. Un somn așa de adânc, încât m-am simțit ca drogată, însă în chip plăcut, plutind în apa rece a unui râu de vise.

La trecerea mea, malurile strălucitoare scânteiau leneș în imagini mici și clare, ca privite prin capătul greșit al unui telescop. Hățișuri de bambus și arbuști, de papură bătută de soare. Genul de peisaj cu siluete mărunte pe care îl poți zări din tren, și, chiar în clipa când mi-a venit acest gând, am văzut o locomotivă. Oprită și aruncând valuri de abur în aer într-o mică gară.

Lucru ciudat, șinele de cale ferată porneau de sub apă, șerpuind scufundate pe fundul alb, nisipos, și urcând spre mal. În tren nu era nimeni, cu excepția unui băiețel de vreo opt ani, care zâmbea și făcea cu mâna de la geam, arătându-și dințele din față lipsă. I-am răspuns, făcând și eu cu mâna. Pe urmă m-am lăsat din nou purtată de curentul de apă, până ce m-am

trezit în cenușiul zorilor.

Lumina pală se strecura printre obloanele din lemn, iar durerea de cap care mă deranjase cu o seară înainte dispăruse. Niciun sunet nu răzbătea din camera lui Shin, însă zgomotele slabe venite de jos, de la parter, mi-au spus că mama se trezise. M-am îmbrăcat repede.

— Tu ți-ai croit rochia asta? m-a întrebat mama când am coborât în fugă scara.

Cântărisem cu atenție opțiunile de îmbrăcat astăzi, la înmormântarea comis-voiajorului; ceva formal, dar nu atât de bătător la ochi, încât familia mea să se întrebe unde mă duceam. Singura rochie potrivită pentru o astfel de ocazie pe care o aveam era o cheongsam mandarină simplă și gri, cu guler, pe care o făcusem cu mâna mea ca parte a pregătirii ca ucenică de croitoreasă. O cheongsam este o rochie chinezească formală care trebuie croită impecabil. Făcusem, ce-i drept, o greșeală atunci când cususem gulerul înalt, pe care nu îl netezisem așa cum trebuie, dar, în rest, rochia arăta destul de bine. Știam deja ce comentariu avea să facă mama.

— Țesătura asta e prea sobră pentru o fată ca tine; ar trebui să alegi culori mai vesele.

Mamei îi plăceau hainele și avea gusturi rafinate. La ocazii speciale acorda mare atenție ținutei și-și scotea pantofii buni din cutia de carton pe care o ținea

deasupra șifonierului. De fapt, ideea de a lucra ca ucenică de croitoreasă îi aparținuse, fiind apoi acceptată de tatăl meu vitreg. Eu însă nu vedeam niciun rost în a mă dichisi doar pentru a-i face lui pe plac – tatăl meu vitreg voia să ne îmbrăcăm frumos numai pentru a-l pune pe el în valoare. Familia noastră era ca o cutie de ciocolată, mi-am zis. Pe dinafară frumos ambalată, iar pe dinăuntru mustind de întunecime lipicioasă.

— Tocmai mă pregăteam să plec la piață, dar tu ești prea frumos îmbrăcată ca să îți cer să vii cu mine! a spus mama.

— Ba nu, o să vin!

Vizitele la piețele plutitoare au fost dintotdeauna favoritele mele. Acolo găsești de cumpărat aproape orice: sunt mormane de ardei roșii și verzi, pui și prepelițe vii sau teci de lotus verde răsfirate, care seamănă cu un aspersor. Bucăți de carne de porc proaspătă, ouă de rață sărate și coșuri cu pești de râu lucioși. Poți lua și micul-dejun la micile tarabe care servesc în boluri tăieței aburinzi și bucăți crocante de carne prăjită.

Întrucât mama era ocupată cu cumpărăturile, mi-am croit drum printre tarabele înțesate de mărfuri ca să caut flori. Flori albe, căci albul este la chinezi culoarea morții și a îngropăciunii. Le-am învelit în ziar ca să le

ascund. E greu să ții secrete într-un loc ca Falim, și oricine m-ar fi văzut cu un buchet de crizanteme albe în mână ar fi ghicit imediat că mă duc la o înmormântare.

În timp ce mă îndreptam spre casă, încărcată cu cumpărăturile făcute de mama, am auzit clopoțelul argintat al unui claxon de bicicletă. Era Ming. Nu-l mai văzusem de ceva vreme, însă era neschimbat, cu fața lui slabă și ochelarii pe nas, împingând o bicicletă neagră, grea.

— Ji Lin! a exclamat el.

Părea bucuros să mă vadă.

— Aseară m-am întâlnit cu fratele tău.

Meditasem cu atâta melancolie la logodna lui Ming, și acum iată-l, ștergându-și ochelarii cu o batistă în felul lui obișnuit, absent. Inima mea a făcut un mic salt trădător.

— Am aflat! i-am răspuns. Ați ieșit ca să luați masa în oraș, deși mama a tăiat un pui pentru Shin.

Ming a zâmbit.

— Nu am știut că te-ai întors acasă. Și nici despre pui, altfel aș fi venit ca să vă dau o mână de ajutor la cină.

Mi-a luat coșul cu cumpărături și l-a atârnat de ghidonul bicicletei cu mișcările lui liniștite obișnuite. Spre deosebire de tatăl meu vitreg, pe Ming nu-l văzusem niciodată pierzându-și cumpătul. Dacă fusese vreodată conștient de vechea mea pasiune pentru el,

din bunătate nu lăsase să se vadă nimic. Mă bucuram că rămăseserăm prieteni, mi-am zis în timp ce Ming mă ajuta să car coșul cu cumpărături până la prăvălia tatălui meu vitreg.

L-am găsit pe Shin rezemat de tejghea, stând de vorbă cu Ah Kum, care venise la serviciu, deși era ziua ei liberă. Chicotind timid, fata a pretextat că venise ca să aducă niște murături făcute în casă, cu toate că era evident din privirile pe care i le arunca lui Shin că n-avea ochi decât pentru el. Nu puteam decât să admir repeziciunea cu care decisese să facă prima mișcare.

Ah Kum avea însă dreptate: Shin era foarte chipeș. Crescând împreună, nu acordasem niciodată atenție înfățișării lui și uneori uitam cât de surprinzătoare este. Moștenise pomeții înalți și nasul drept de la mama lui, o femeie originară din nordul Chinei. Sau cel puțin așa spunea toată lumea, deși nu văzusem nicio fotografie cu ea. Norocosul de Shin! mi-am spus invidioasă, așa cum îmi spusese de nenumărate ori și în copilărie. Fusesse norocos să se nască băiat și să obțină o bursă la facultatea de medicină, iar înfățișarea plăcută era cireașa de pe tort. Și totuși, în clipa asta Shin nu arăta prea mulțumit. De fapt, a părut în mod clar iritat când am intrat în casă însoțită de Ming, amândoi cu fețele aprinse și râzând.

— Ai ajuns prea devreme! i-a spus el lui Ming.

Rămăsese să ne vedem la prânz.

— M-am întâlnit cu Ji Lin la piață și am condus-o până acasă.

— N-are nevoie să-i poarte cineva de grijă, a spus Shin cu un aer nepăsător.

M-am uitat mânioasă la el, dar nu m-a băgat în seamă. Ming mi-a oferit zâmbetul lui amabil în timp ce mă ajuta să scot pepenele verde din coș. Nasturele de sus al cămășii îi căzuse, însă, cu aerul lui obișnuit de demnitate absentă, Ming părea să nu-și fi dat seama. Dacă s-ar fi amoretat de mine în loc de o fată din Tapah, cu dragă inimă i-aș fi cusut la loc nasturele.

Am urcat la etaj ca să-mi împachetez lucrurile. Era mai bine să plec înainte ca mama să sosească și să mă silească să rămân la masa de prânz.

— Nu vii cu noi?

Ming a părut surprins când m-a văzut ieșind pe ușa prăvăliei. Buchetul de crizanteme înfășurat în hârtie de ziar era ascuns în coș. Din el se ițea o singură floare albă ca zăpada, iar Shin i-a aruncat o privire tăioasă. S-a abținut totuși să zică ceva cât timp mi-am luam la revedere. În coș, sub flori, degetul apăsa ca o povară a vinei. Mă simțeam obligată să-l returnez. Și ce loc mai potrivit pentru asta decât o înmormântare?

Potrivit necrologului din ziar, funeraliile

comis-voiajorului urmau să aibă loc în Papan, un oraș din apropiere. Soarele dogorea pe cerul albastru, fără nori; singura ușurare de care am avut parte a fost arborele-de-ploaie gigantic care umbrea stația de autobuz. Îmi aplicasem puțină pudră de orez și mă dădusem cu un pic de ruj pe buze, care mă temeam însă că avea să se topească rapid.

Autobuzul a sosit pârâind din toate încheieturile. Arăta ca un camion, cu un grilaj de lemn care îi încercuia laturile, și era dificil să te cocoți în el îmbrăcată în rochie, în special într-o cheongsam foarte strâmtă. Am urcat ultima ca să nu-mi arăt picioarele celor care ar fi venit în urma mea. Totuși, mi-a fost greu, așa că am blestemat pe tăcute șlițurile laterale modeste care mă împiedicau să fac pași mai mari. Spre groaza mea, o mână m-a împins de la spate. Judecând după mărime, părea o mână bărbătească ce a alunecat mult prea familiar pe șalele mele și m-a înghiontit înăuntru. M-am răsucit și l-am plesnit pe proprietarul ei.

Era Shin.

— De ce m-ai plesnit? m-a întrebat el, iritat.

— Nimeni nu ți-a cerut să mă ajuți! Ce cauți aici?

Șoferul autobuzului a claxonat și m-am așezat grăbită pe banca din lemn. Shin s-a repezit și el înăuntru și s-a strecurat lângă mine. Autobuzul a pornit din loc cu o

smucitură.

M-am uitat încruntată la Shin.

— Cum a rămas cu prânzul pe care trebuia să-l iei împreună cu Ming?

Shin mi-a ignorat întrebarea și s-a holbat fără să se ferească la coșul de ratan din poala mea.

— E acolo, înăuntru?

Știam că mă întreabă de deget, dar nu am răspuns. După ce mă purtasem așa de neprietenos mai devreme, acum devenisem de-a dreptul impertinentă!

— Da' știu că m-ai pocnit!

— De unde să fi știut că ești tu?

Reacționasem pe negândite, o lecție învățată dansând cu străinii. Cu oarecare regrete, m-am aplecat ca să văd dacă îi lăsasem urme pe față.

— Bun, ai de gând să-mi spui acum adevărul despre degetul ăsta?

Nu avea niciun rost să mai încerc să păstrez secretul, căci îmi era clar că Shin intenționa să mă urmărească, așa că i-am oferit versiunea scurtă a evenimentelor. Cum comis-voiajorul venise la locul meu de muncă (nespecificat) și cum pierduse sticluța cu degetul, iar a doua zi era mort.

— Și asta a fost tot! i-am spus. Acum du-te acasă, te rog! E urât din partea ta să-i tragi clapa lui Ming.

— Nu l-am lăsat singur! Sau te temi că Ah Kum o să

se dea la el?

— Ming este logodit! I-am repezit. Și, oricum, Ah Kum nu e interesată decât de tine.

Shin și-a întors capul și s-a uitat pe geam. M-am simțit un pic vinovată. În felul lui, nu făcea decât să se îngrijească de mine.

— Prieteni? am zis, întinzându-i după un timp mâna.

Shin era capabil să nu scoată o vorbă zile în șir, dar nu putusem niciodată să-i port ranchiună. Dacă nu ne împăcam, riscam să nu mai am cu cine să vorbesc acasă. Nu m-a privit, dar a întins brațul drept și ne-am strâns mâinile, un pic prea viguros, ca să demonstrăm că totul e în regulă între noi.

Autobuzul ne-a lăsat pe strada principală din Papan și și-a continuat drumul huruind într-un nor de praf. Am tușit violent. Pudra de orez nu-mi mai era acum de ajutor – fața îmi era acoperită de praf alb. Shin a strâns din buze, însă, din fericire, nu a izbucnit în râs. Am fost nevoiți să cerem lămuriri despre adresă, căci în Papan erau câteva străzi cu case mici.

— Acea este casa Chan, ne-a explicat o femeie bătrână. Mi-a examinat cheongsam-ul gri și buchetul de flori albe, apoi ne-a întrebat: Ați venit la înmormântare?

— Da! i-am răspuns.

— Ați ajuns prea târziu. În mormântarea a fost ieri. A

observat că sunt dezamăgită și a adăugat: Data a apărut eronat în ziar, dar familia a fost anunțată înainte. Nu ați știut?

— Vrem totuși să ne prezentăm omagiile.

Shin i-a zâmbit bătrânei, iar femeia a cedat farmecului său și ne-a oferit instrucțiuni detaliate. Am evitat eventualele întrebări suplimentare, grăbindu-ne să plecăm.

Casa era o clădire mică din lemn cu un singur nivel, un arbore de guava în curtea din față și un câine galben, slăbănog, legat de el. Rămăseseră ceva semne că o înmormântare avusese loc acolo, cu toate că cele două lampioane din hârtie albă cu numele decedatului înscris pe ele nu mai atârnavă de o parte și de alta a ușii. Cenușă și bucăți de hârtie colorată parțial arsă pluteau în jur – rămășițele ofrandelor din hârtie cărora li se dăduse foc în memoria celui decedat. M-am întrebat dacă arseseră multe dansatoare și suficient pui cu orez și usturoi pentru viața de apoi a comis-voiajorului, după care m-am simțit rușinată pentru gândurile mele nerespectuoase.

La apropierea noastră, câinele s-a repezit și a început să latre cu furie. Arborele-de-guava s-a zgâlțâit și i-am aruncat o privire agitată sfiorii cu care era legat animalul.

— E cineva aici? am strigat.

O femeie vârstnică a ieșit și a potolit câinele. Ne-a privit întrebător.

— Of, și doar i-am spus lui Ah Yoke că cei de la ziar au greșit data! Ați venit ca să o vedeți?

N-aveam idee cine e Ah Yoke, însă am dat din cap în semn de confirmare. Ne-am scos pantofii, iar femeia ne-a condus în camera din față a căsuței, dominată de un altar de familie acoperit de bețișoare parfumate și ofrande. Am așezat buchetul de crizanteme albe pe altar. Ne-am înclinat amândoi în semn de respect pentru decedat, reprezentat de același portret folosit în necrolog. Comis-voiajorul se holba la noi, țeapăn și formal, din poză. Chan Yew Cheung avusese 28 de ani, la care se adăugaseră, potrivit obiceiului, alți trei pentru a-i mări durata vieții. Un an de la pământ, unul de la cer și unul de la oameni. Un gând sumbru mi-a trecut prin minte: că și cu anii aceia împrumutați, viața lui tot nu fusese prea lungă.

Femeia ne-a așezat în față două cești cu ceai și a spus:

— Eu sunt mătușa lui. Ați fost prieteni cu Yew Cheung? Ce șoc pentru noi! A fost întotdeauna un bărbat puternic – nu am crezut niciodată că se va duce înaintea mea.

Fața i s-a încrețit și m-am temut că va izbucni în plâns. Nu mă simțeam deloc în largul meu.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Shin.

— S-a dus să se întâlnească în Batu Gajah cu un prieten, dar se înserase și el nu se întorsese. Ah Yoke s-a supărat. Știți și voi cum e ea! A doua zi dimineată, nepotul a fost găsit de un trecător. Se crede că a alunecat și a căzut într-un șanț de deversare a apei de ploaie. Și-a frânt gâtul.

— Îmi pare rău! am spus.

Nu mințeam. Nu îl plăcusem cine știe ce pe comis-voiajor, dar, stând acum în casa unde locuise el, în fotoliul din ratan pe care sigur îl folosisese, m-am simțit cuprinsă de un val de răceală.

— De fapt, nu l-am cunoscut prea bine pe domnul Chan, am continuat. Era client al magazinului meu și a uitat ceva la noi în atelier. Când am citit în ziar că a murit, m-am gândit să vin aici ca să returnez obiectul.

— În cazul ăsta, ați face bine să discutați cu soția lui. Femeia s-a ridicat și a desfăcut perdeaua din mărgelile de lemn care dădea spre spatele casei și a strigat: Ah Yoke! A venit o tânără cu ceva ce i-a aparținut lui Yew Cheung.

S-a așternut o tăcere lungă. Eu și Shin ne-am foit pe scaune, deloc în apele noastre. Mătușa tocmai începuse să spună: „E foarte supărată, să știți, și e de înțeles...”, când o femeie a năvălit în încăpere, cu părul zbârlit și fața umflată de plâns. S-a repezit drept spre mine.

— Curvă ce ești! a țipat ea. Cum îndrăznești să vii

aici?

Șocată, abia am reușit să o blochez, ridicându-mi brațele, în timp ce mă plesnea și zgâria isterică. Shin a sărit de pe scaun și a tras-o departe de mine. Femeia s-a prăbușit grămadă pe podea și a început să urle. Scotea niște sunete oribile, ca de porc înjunghiat.

Mătușa a spus:

— Ce e cu tine, Ah Yoke? Îmi pare rău! De ieri este în starea asta. Te-a rănit?

Zguduită, mi-am dus o mână la gât. Ah Yoke zăcea în continuare pe podea. Urletele și-au pierdut treptat din intensitate și s-au transformat în scâncete.

— Dă-mi-l! a zis. Dă-mi-l înapoi!

— Ce vrea de la mine? am întrebat îngrozită.

— Greșești, Ah Yoke! a spus mătușa. Această domnișoară lucrează la un atelier. Nu e una dintre fetele lui Yew Cheung. Mi-a aruncat o privire iute și m-a întrebat: Nu ești, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

— Nu l-am întâlnit decât o dată.

— Vezi, ce ți-am spus eu? a mângâiat-o mătușa pe cap pe Ah Yoke. Nu l-a cunoscut. Și uite, a venit însoțită de prietenul ei.

Ah Yoke a continuat să hohotească, să se zvârcolească pe jos și să-și frământa mâinile. Corpul i se contorsiona în chip nenatural și avea mișcări ca de

șarpe. Nu mai avea manifestări umane. Am simțit că amețesc; dacă Shin nu m-ar fi prins la timp, aș fi căzut în genunchi.

— Ați face bine să plecați! a rostit încet mătușa. Yew Cheung a fost nepotul meu, dar nu era un sfânt. Își făcea de cap. Și ieri au trecut pe aici niște fete. Fete de la baruri și prostituate. Au vrut să-și prezinte omagiile, dar n-ar fi trebuit să vină. Cred că Ah Yoke te-a confundat, a crezut că ești una dintre ele.

M-am înroșit de rușine. Nici instructoare de dans nu era o meserie cu care să te mândrești. Mă vârâsem singură în belea atunci când luasem degetul, iar acum trebuia tot singură să mă scot. Am scos sticluța din coș și am așezat-o pe podea.

— O recunoști? am întrebat-o pe Ah Yoke.

S-a ridicat încet, cu părul răvășit atârând peste față ca niște fire înecate de iarbă de râu.

— E a lui, a spus posomorâtă.

— Asta căutai? am continuat cu întrebările.

A clătinat din cap și a început să plângă, fără a încerca să-și șteargă lacrimile care i se scurgeau pe chipul alb, umflat. Mi s-a părut un lucru indecent s-o privesc: avea chipul golit de orice expresie. M-am ridicat în picioare, însă Ah Yoke s-a repezit și m-a prins de tivul rochiei.

— Altceva nu ți-a dat? Poate un pandantiv din aur?

— Nu!

Ciudat, dar asta a părut să o îmbărbăteze.

— Săptămâna trecută a cumpărat un pandantiv pentru o femeie. Despre el voiam să știu. Nu despre asta, a spus Ah Yoke, smucindu-și capul în direcția degetului.

Nu-l atinsese nici măcar o dată. Ochii i se umflaseră, iar pleoapele roz îi atârnavă dureros peste ei.

— Pandantivul acela era un talisman. De când îl avea, vânzările îi crescuseră mult.

— De când îl avea? a întrebat Shin.

Ah Yoke s-a holbat la el îndelung, de parcă abia acum îi observa prezența.

— De trei... sau de patru luni. I l-a dat un prieten, așa mi-a zis. De fapt, cred că l-a furat.

Ah Yoke s-a strâmbat, ca și cum avea un gust amar în gură.

— Aș vrea să ți-l returnez, am spus.

În căsuța aceea curată din lemn, printre piesele de mobilier și obiectele de uz zilnic extrem de comune – un milieu croșetat pe masă, o frunză de palmier pe post de capac al oalei cu mâncare pentru a ține muștele la distanță –, degetul zbârcit părea și mai macabru, și mai deplasat. I-am aruncat o privire mătușii și mi-am dat seama că nu părea surprinsă. L-a mai văzut, mi-am zis.

Ah Yoke a clătinat din cap cu furie.

— Nu-l lăsa aici!

Mi-a fost teamă că o să înceapă să țipe din nou.

Mătușa ne-a mânat spre ușă.

— Ați face bine să plecați acum!

— Și cu degetul cum rămâne?

L-a vârât înapoi în coșul meu.

— N-ai decât să faci ce vrei cu el! Poți să i-l dai înapoi persoanei de la care l-a primit nepotul meu.

— Și cine este acea persoană? a întrebat Shin.

— El mi-a spus că e o soră medicală de la spitalul din Batu Gajah, a răspuns în șoaptă mătușa.

Shin a ciulit urechile.

— Asta e tot ce știu. Acum vă rog să plecați!

Ne-am întors în tăcere în stația de autobuz. Trecuse de amiază, iar strălucirea de pe drum era așa de orbitoare, încât mi-a venit să-mi acopăr ochii. Fața mi se învinețise în locul unde mă pocnise Ah Yoke. Shin s-a oprit sub arborele de guava.

— Așteaptă aici!

A traversat drumul și a intrat într-o mică prăvălie, de unde s-a întors cu o cană emailată plină cu apă și o sticlută cu iod. Mi-a luat capul și l-a înclinat într-o parte ca să-mi examineze fața. Am închis ochii. Avea mâinile reci și dibace.

— O să te alegi cu un ochi învinețit și câteva zgârieturi spectaculoase.

M-am înfiorat. Ah Yoke mă lovise probabil cu cotul drept în ochi.

— Presupun că așa-mi trebuie dacă te-am plesnit în autobuz.

Shin nu a râs, ci a continuat să-mi studieze fața. M-am tras înapoi.

— Nu te uita la mine! am zis. Cum arăt? E rău?

— Zgârieturile alea ar trebui dezinfectate.

Ascultătoare, am rămas nemișcată cât timp și-a clătit batista și mi-a curățat fața. Cum aveam să-i explic vânătăile și zgârieturile doamnei Tham, și mai ales cum aveam să apar în halul ăsta la salonul May Flower? Dacă nu mă duceam la muncă, nu mai puteam face următoarea plată pentru mama; tatăl meu vitreg avea să ne jupoaie de vii dacă vreun recuperator îi apărea la ușă. Am calculat cu furie în gând. La cinci cenți dansul, puteam oare să recuperez deficitul?

— Nu-ți mai bate capul așa de tare! a spus Shin. O să-ți obosești creierul ăla micuț.

Am deschis ochii indignată.

— Ce nepoliticos din partea ta! Ai uitat că te-am întrecut în școală la aproape toate materiile?

Drept răspuns, a început să mă frece pe față cu și mai multă forță.

— Îmi ștergi toată pudra! m-am plâns.

— Fardurile n-au cum să îmbunătățească înfățișarea

unei fete ca tine, dacă de asta îți faci griji.

A aplicat iod pe zgârieturi și m-a usturat. Sau poate că mândria mea fusese rănită.

— Să știi că sunt destul de populară.

Mi-am amintit de o parte dintre clienții mei obișnuiți de la May Flower – cei care făceau eforturi credibile pentru a învăța să danseze. Domnul Wong, oftalmologul din Tiger Lane căruia nu-i plăceau decât valsurile; bătrânul domn Khoo, care îmi spusese că doctorul îl sfătuisese să facă mișcare; Nirman Singh, sikhul²⁰ înalt și slab despre care eram convinsă că e elev de școală, deși nega cu vehemență. Aveau cu toții să-și găsească săptămâna asta alte fete cu care să danseze. Și poate că aveau să devină preferatele lor.

— Atunci, de ce îți faci griji?

Shin și-a clătit batista cu apa rămasă.

N-am vrut să îl implic și mai mult în treburile mele personale, așa că am clătinat din cap.

— Trebuie să mă întorc la muncă!

— Nu vii acasă?

— Mama o să-și facă o mie de griji dacă o să mă vadă cum arăt.

Și, mi-am zis în sinea mea, în Falim, cu rețeaua sa de

²⁰ Adept al sikhismului, religie apărută în secolul al XV-lea în Punjab, India, ca manifestare de respingere a politeismului hindus și a intoleranței musulmane (n. tr.).

bârfe, urmau să se nască o grămadă de întrebări incomode. Toată lumea știa ce temperament are tatăl meu vitreg.

Shin s-a dus și a înapoiat cana, după care am urcat împreună în autobuz fără să mai schimbăm vreo vorbă. Oricum, în preajmă era prea multă lume pentru a discuta despre evenimentele bizare petrecute în acea dimineață. Conștientă de zgârieturile de pe față, mi-am ținut ochii aplecați în poală. Shin a coborât la Fălim, dar nu înainte de a-și strecura în buzunar sticluța cu degetul uscat.

— O să am eu grijă de el, mi-a spus, anticipându-mi obiecțiile, după care a sărit jos din autobuz.

O stare de neliniște m-a cuprins; m-am cutremurat când o femeie grăsună cu un pui viu în brațe s-a strecurat lângă mine. Era un cocoș alb cu ochi galbeni și pupilele ca niște puncte furioase. La înmormântările chinezești, la sfârșitul ceremoniei i se dă drumul liber în cimitir unui cocoș alb. Desigur, poate că doamna îl cumpărase pentru a-l găti la cină, însă, la vederea păsării albe așezate pe locul lăsat gol de Shin, m-am îngrozit. Era ca și cum acea umbră rece, lichidă, care mă bântuia se mutase acum asupra lui Shin.

În zilele ploioase, doctorul cel nou, William Acton, scrie scrisori. Toate îi sunt destinate logodnicei sale, Iris, deși știe că aceasta nu le citește.

Dragă Iris, mă gândesc la tine în fiecare zi. Ploaia încetează, iar un soare firav își face apariția pe cer. William lasă jos stiloul.

În zilele când nu plouă, pleacă dimineața în plimbări lungi, înarmat cu un binoclu, aparent pentru a urmări păsările. William ezită înainte de a se lansa în ocolul familiar care presupune să traverseze plantația de cauciuc vecină. Se întâlnește în secret cu o localnică, soția unui lucrător pe plantație. Numele ei este Ambika, este tamilă, are pielea netedă și cafenie și păr lung, ondulat, care miroase a ulei de cocos. Pe sânul stâng are o cicatrice proeminentă – un cheloid – în formă de fluture. De câte ori și-a lipit buzele de el? I se pare un lucru frumos, cu toate că Ambika îl acoperă.

William o plătește întotdeauna, dar crede că ea îl place. Cel puțin femeia are un zâmbet cald, deși de refuzat, nu îi refuză niciodată banii. William își închipuie că întâlnirile lor sunt tainice, și poate că așa și sunt pentru comunitatea europeană și chiar și pentru soțul ei, care bea prea mult.

Totuși, există cel puțin o persoană care știe. Unul dintre foștii lui pacienți de apendictomie, un

comis-voiajor chinez. Ghinion curat că omul i-a surprins pe Ambika și William împreună atunci când mașina i s-a defectat în apropiere de plantația de cauciuc și a fost nevoit să o ia pe drumul cel mai scurt pentru a cere ajutor. S-au despărțit din îmbrățișare imediat ce au devenit conștienți de prezența intrusului, iar comis-voiajorul nu a spus nimic, doar s-a uitat lung la William. Acesta din urmă i-a citit în ochi că își dăduse seama, și a fost lucrul cel mai rău care i se putea întâmpla. Căci, spre deosebire de alți localnici, comis-voiajorul îi știe numele și mai știe și unde lucrează. Iar bârfele i-ar face mare rău lui William, mai ales după cele întâmplate în Anglia. Ca pentru a pune capac la toate, în ultima vreme Ambika începuse să ceară mai mulți bani. Când William a ezitat să-i îndeplinească dorința, i-a aruncat o privire ursuză, așa cum nu mai făcuse până atunci.

Doctorul se plimbă prin plantația de cauciuc și admiră șirurile ordonate de copaci subțiri importați din America de Sud. Fiecare copac are pe trunchi tăieturi subțiri și o cupă mică în care picură suc lăptos de latex. Înaintea zorilor, lucrătorii își fac turele și golesc cupele într-o găleată. Ambika e una dintre lucrătoare, însă soțul ei este cel care duce după aceea gălețile la centrul de prelucrare, așa că timpul acela e folosit de ea și William pentru întâlniri. William își verifică ceasul

de la mână și grăbește pasul.

Adăpostul familiar, cu acoperișul său din tablă ondulată, e gol. La fel ca în urmă cu câteva zile. Unde a dispărut Ambika? Cum nu are pe cine să întrebe, nu îi rămâne decât să continue să lucreze la Spitalul Districtual Batu Gajah, unde personalul crede că plimbările lui lungi au drept scop să facă mișcare.

William e în biroul lui. E prost dispus. Scoate scrisoarea pe care a început să o compună în dimineața aceea.

Dragă Iris,

Am moștenit un nou băiat în casă chinez. Îl cheamă Ren și, dacă nu m-ar fi asigurat că are aproape 13 ani, nu i-aș fi dat mai mult de zece. Mi l-a trimis bietul MacFarlane. Mi-e greu să concep că a murit; îmi amintesc și acum când am fost la Korinchi ca să căutăm oameni-tigru sau harimau jadian, cum le spun localnicii.

Cu amestecul său de malaezi, chinezi și indieni, Malaya e plină de strigoi: o lume a oglinzilor guvernată de reguli tulburătoare. Omul-lup european este un om care, în nopțile cu lună plină, își întoarce pielea pe dos și devine animal. Pleacă apoi din sat și merge în pădure ca să ucidă. Însă pentru nativii de aici, omul-tigru nu este om, ci un animal care, atunci când dorește, își pune o piele de om pe el, iese din

junglă și merge în sate pentru a ataca oamenii. Este un fel de inversare a situației, una chiar și mai tulburătoare din anumite puncte de vedere.

Se zvonește că, atunci când coloniștii au venit în această parte a lumii, băștinașii ne-au considerat și pe noi oameni-animale, deși nimeni nu mi-a spus asta în față.

William își scarpină puntea nasului.

Dintre toate lucrurile pe care MacFarlane mi le-a dăruit de-a lungul anilor, acest băiat în casă este printre cele mai ciudate. La urma urmei, un băiat nu e un animal de companie sau un animal. Pare recunoscător pentru slujba pe care i-am oferit-o și îmi curăță obsesiv biroul, deschizând fiecare dulap în parte...

Un ciocănit la ușă. Era timpul să-și facă vizita în saloane, după care îl aștepta o operație de hernie cu incizie.

Mai târziu în acea după-amiază, William se întoarce și găsește în cabinetul său un musafir surpriză. Femeia stă așezată pe marginea mesei lui de lucru și-și leagănă piciorul încălțat în sanda. William o cunoaște relativ bine pe Lydia Thomson, fiica unui plantator de cauciuc, dar are impresia că ea și-ar dori mai mult decât atât.

Hârtiile de pe masa de lucru au fost deranjate, fie pentru că ea le-a dat la o parte ca să se așeze, fie fiindcă a scotocit prin ele. Obosit după orele petrecute în sala de operații, William are dificultăți în a-și schimba expresia de la iritare la o amabilitate neutră.

— Ce pot face pentru tine, Lydia? o întreabă, trăgând un scaun pentru ea.

Se tutuiesc, așa cum fac majoritatea europenilor în acest orașel. Batu Gajah – ba nu, întreaga Malaya colonială – e plin de europeni care au fugit la o lume distanță de locurile lor de obârșie din diverse motive personale. Mulți dintre ei se simt singuri; Lydia se numără în mod clar printre aceștia. Umblă vorba că a venit aici ca să-și găsească soț. Încă nu este prea bătrână – are 25 sau 26 de ani –, dar cât de curând va intra în grupa de vârstă periculoasă. Este totuși una dintre frumusețile locale și face deseori muncă voluntară pentru spital.

— Ți-ai uitat notițele de la ședință, zice ea.

Fac parte amândoi din comitetul local de combatere a beri-beri, acea boală dificil de depistat care îi afectează pe muncitorii chinezi din minele de cositor, umflându-le măduarele și provocându-le insuficiență cardiacă congestivă. Totuși, boala este mai puțin răspândită în rândurile lucrătorilor malaezi și tamili, așa după cum a subliniat și Lydia, care s-a dedicat cu

pasiune educării localnicilor și a încercat să-i convingă să mănânce mai puțin orez alb. „Deficitul de vitamina B este cel care cauzează boala”, a explicat ea cu fermitate la ultima lor reuniune. Uitându-se la fețele stoice ale muncitorilor, William s-a întrebat dacă Lydia înțelege că orezul alb este pentru ei un simbol al statutului social. După aceea, un bărbat chinez mai vârstnic dăduse din cap înspre el și-i spusese: „Soția dumneavoastră e foarte implicată.”

„Nu e soția mea”, îi răspunsese, zâmbind, William.

„Atunci, ar trebui să fie! E un om bun.”

E o neînțelegere împărtășită de mulți, căci în ultima vreme ei doi s-au aflat deseori întâmplător împreună. A însoțit-o pe Lydia la o licitație în scopuri caritabile. A condus-o acasă după câteva cine, deși ar trebui să fie mai atent și să nu flirteze prea mult cu ea. Asta e slăbiciunea lui, iar vechile obiceiuri nu se uită ușor. Acum, privind-o cum stă la el în cabinet, William se întreabă ce părere și-ar face Iris despre toată această poveste.

— Nu am nevoie de notițe, îi răspunde.

Își dă seama cu întârziere că se comportă prea familiar cu ea.

— Oh, dar n-a fost niciun deranj! Oricum aș fi trecut pe aici ca să iau medicamentele pentru tata.

— Cum se mai simte?

— Mult mai bine, mulțumită ție!

William e prea scrupulos din fire ca să nu-i explice că operația de rutină a îndepărtării fierii pe care a efectuat-o asupra tatălui ei ar fi decurs oricum bine, indiferent de circumstanțe, însă ea continuă să-i zâmbească orice ar spune. Femeia de serviciu își face apariția cu o tavă cu două cești de ceai și câte un biscuit digestiv așezat pe fiecare farfurioară. William își înăbușă oftatul și îi oferă Lydiei o ceașcă.

— Ai fost ocupat astăzi? îl întreabă ea, veselă.

— Nu foarte. Cu toate că am avut parte de un mister.

— Cum așa?

— Se pare că o pacientă s-a prezentat azi-dimineață la mine acasă și a primit îngrijiri medicale din partea unui infirmier. Numai că eu nu țin infirmieri acasă.

— Oh! se încruntă Lydia.

William fusese surprins să o vadă pe tânăra femeie, o sinhaleză atrăgătoare, în decursul vizitei în saloane făcute după-amiaza la spital. Într-un amestec șovăitor de malaeză și engleză, aceasta îi explicase că fusese adusă acasă la el în dimineața aceea și fusese tratată. Nu, nu-și amintea cine o îngrijise, căci leșinase. Cineva îmbrăcat într-o uniformă albă. Unchiul ei, care o adusese, cunoștea probabil detaliile, numai că plecase deja acasă. William examinase rana făcută de o săpăligă sau un cangkul greu din fier care alunecase și îi tăiase

partea din spate a gambei. Rana era adâncă și sângerase probabil puternic. Dacă piciorul nu i-ar fi fost legat și pansat, femeia ar fi putut muri.

Vocea Lydiei îl aduce cu picioarele pe pământ.

— Să înțeleg că ai rezolvat misterul?

— Nu! Nu eram acasă când s-a întâmplat.

William nu are nimic împotriva Lydiei, care s-a dovedit, de fapt, a fi o femeie deopotrivă sânguincioasă și practică, și a făcut campanie pentru distribuirea de lapte praf copiilor din zonă. Totuși, din motive greu de înțeles, îl face să se simtă mereu vinovat. Poate din cauza înfățișării și a coloritului. Are același păr blond și aceeași piele fină ca Iris, deși Iris are ochii cenușii, iar Lydia de un albastru intens.

— Dar te-am văzut azi-dimineață plimbându-te pe plantația de cauciuc. Păreai să cauți pe cineva.

Sângele i se urcă pe gât lui William, ca un stigmat fierbinte. Nu, n-avea cum să-i fi surprins. Nu în dimineața asta, oricum. Speră ca Lydia să-și termine cât mai repede ceaiul și să plece, însă ea continuă:

— Am auzit că ai un nou băiat în casă, care a lucrat înainte pentru doctorul MacFarlane. Observă că i-a captat interesul lui William, așa că adaugă: Se pare că doctorul l-a luat la el acasă pentru că localnicii îl cred blestemat.

— Blestemat?

— E vorba probabil de o superstiție. Și au mai fost și acele morți care au urmat în Kamunting.

— Ce fel de morți?

— Anul trecut, cel puțin trei oameni au murit uciși de tigri. Unii susțin că a fost același animal.

— Un mâncător de oameni.

William se lasă pe spate în scaun. Nu este sigur dacă Lydia e realmente interesată de el sau doar îl consideră provocator. Uneori pare că flirtează cu el într-un mod aproape răutăcios.

— Se zvonește că ar fi un tigru-fantomă care nu poate fi ucis cu gloanțe și care dispare ca un strigoi. Toate victimele au fost femei. Femei tinere, cu părul lung.

Lydia își dă seama că William o urmărește cu atenție și două pete de culoare îi apar pe obraji, o îmbujorare feciorelnică neașteptată.

— Probabil că îți spui că sunt o proastă, zice ea. Oricum, nu sunt decât niște superstiții.

— Nu există strigoi, Lydia!

Iar eu ar trebui să o știu prea bine, își spune William în sinea lui.

*

Ziua următoare e sâmbătă, iar William îl cheamă dimineața pe Ren la el în birou. Băiatul cară agitat tava cu ceașca de ceai din porțelan de os și o farfurie cu

biscuiți Marie²¹.

— Ren! zice William, vrei să fii amabil să-mi aranjezi lucrurile la loc?

Îngrozit, Ren observă că trusa medicală de care s-a folosit cu o zi înainte e deschisă, iar conținutul e împrăștiat pe masa de lucru. Role de bandaje, sticle cu iod, cloroden și tincturi, plus o mulțime de instrumente medicale. Sticla cu perhidrol pe jumătate goală stă așezată alături, ca un reproș tacit. Se grăbește să facă sul bandajele și să sorteze sticlele pe criteriul folosinței, așa cum l-a învățat doctorul MacFarlane. Otrăvurile și vomitivele în compartimentul interior al trusei, pentru a reduce riscul de accidente. Bisturiile și foarfecile care necesită sterilizare frecventă, într-un altul. Acele goale și groase sunt deja într-un flacon cu alcool. Mâinile îi tremură în timp ce ia seringă pe care a fiert-o deunăzi.

Când e pe cale ca să-și termine treaba, William zice:

— Văd că te descurci foarte bine!

Ren își ridică privirea, însă, ca de obicei, fața doctorului este impenetrabilă. Totuși, nu pare supărat.

— Tu ai fost cel care a tratat-o ieri pe femeia aceea?

— Da, Tuan!

— Ai făcut o treabă excelentă. Cred că nu-și va pierde

²¹ Tip de biscuit dulce servit de obicei cu ceai, creat de o brutărie londoneză în 1874 pentru a sărbători căsătoria mării ducese Maria Alexandrovna a Rusiei cu ducele de Edinburgh (n. tr.).

picioarul.

Ren se foiește. Nu se simte în largul lui.

— Nu avea deja un garou?

— Ba da, însă fusese legat prea strâns și prea aproape de rană.

— Așa că ce ai făcut?

Ren își descrie acțiunile și uită de neliniște când observă cât de atent îl urmărește William. E un sentiment plăcut, pe care nu l-a mai trăit de la moartea bătrânului doctor.

— Data viitoare să-mi spui dacă mai tratezi pe cineva, spune William. Și cred c-ar fi mai bine dacă te-aș supraveghea. Știi să citești?

Ren încuviințează dând din cap.

William ridică din sprâncene.

— Serios? Mâine e duminică. Dacă dorești să îți petreci jumătatea de zi liberă recapitulând noțiunile de bază, după-amiaza voi fi disponibil.

După plecarea lui Ren, William iese din casă și se reazemă de balustrada din lemn a verandei. Ramurile copacilor se clatină la trecerea unei cete de maimuțe, ale căror țipete străpung liniștea dimineții. O străfulgerare de alb cu negru despică cerul când o pasăre-rinocer își ia indignată zborul. William își prinde binoclul de gât și coboară treptele, traversează

peluza frumos tunsă, mândria grădinarului, și intră mai adânc printre tufișuri. Își amintește scrisoarea lui MacFarlane, scrisul tremurător care îi promisese că băiatul i se va părea interesant, și se întreabă ce altceva mai are de descoperit despre Ren.

Deși ar fi putut să-și găsească o casă mai apropiată de cartierul european din Changkat, pe William nu îl deranjează izolarea bungalow-ului. Nu foarte departe se află o veche potecă pentru elefanți, însă el nu a văzut niciodată elefanți în zonă. Noaptea trecută a plouat, așa că simte lutul roșu moale sub picioare.

Se oprește brusc din mers. Acolo, în noroi, zărește o urmă de tigru. Nu a văzut niciodată o astfel de urmă așa de aproape de casă. Este atât de proaspătă, încât un fir de iarbă călcat și impregnat în urmă e încă verde. Tigrii se aventurează rareori în vecinătatea orașelor, însă în adâncul junglei sunt încă destul de numeroși. Probabil că un om priceput în luarea urmelor animalelor ar fi capabil să estimeze vârsta și starea de sănătate a tigrlui, dar, judecând după mărimea și forma pătrătoasă, William bănuiește că e vorba de un mascul.

Un topograf de la Căile Ferate de Stat ale Federației Malaeze i-a povestit o dată cum un tigru îl răpise pe

unul dintre cei mai destoinici coolie²² ai săi. Muncitorii dormeau pe saltele așezate pe jos, câte 12 într-o cabană. Bărbatul respectiv, deosebit de puternic și bine făcut pentru un băștinaș, se odihnea în mijlocul rândului. Ușa fusese lăsată deschisă pentru a pătrunde briza. În dimineața următoare, omul a fost dat lipsă. Au fost descoperite urme de tigru și, mergând pe firul lor, după vreo 400 de metri au fost găsite capul, brațul stâng și picioarele omului. Torsul și măruntaiele fuseseră devorate. Tigru intrase noaptea în cabană, își croise drum printre bărbații adormiți și alesese specimenul cel mai reușit.

William nu ține câini care să îl prevină asupra apropierii intrușilor, și acum o regretă. Are în casă o pușcă de vânătoare marca Purdey, care nu este însă încărcată. Ar trebui să îi avertizeze pe Ah Long și pe băiat să nu se aventureze afară din casă după lăsarea întinericului. Revine la bungalow și-l vede pe Ah Long pe verandă.

— Tuan! strigă el. Spitalul!

William este medicul de gardă la spital în acest week-end. Se grăbește să urce scara.

— Ce-i?

Ah Long vorbește prost malaeza, și încă și mai prost

²² Denumire folosită în China, India etc. Pentru muncitorii necalificați și prost plătiți (n. tr.).

engleza. Pe viitor, ar trebui să-l însărcineze pe băiat cu preluarea mesajelor, însă pentru moment Ah Long e purtătorul veștilor, chiar dacă nu le poate exprima clar.

— A murit cineva, zice el.

Cu coada ochiului, William îl vede pe Ren cum se holbează la el și pălește. Pare îngrozit.

Harun e liber astăzi, așa că William e nevoit să conducă el mașina. Incidentul a avut loc pe aceeași plantație pe care a străbătut-o vineri dimineață; mesajul fusese scurt și nu precisase decât că fusese descoperit un cadavru. Majoritatea morților locale sunt provocate de malarie sau tuberculoză, deși mușcăturile de șarpe și accidente sunt și ele comune.

Administratorul plantației este Henry Thomson, tatăl Lydiei. William oprește mașina și vede un mic grup de oameni. Zărește silueta subțire a lui Thomson lângă cea înaltă a unui ofițer de poliție sikh și a administratorului malaez al plantației. Ofițerul se prezintă; este căpitanul Jagjit Singh, inspector în Poliția Statală a Federației Malaeze. Vorbește o engleză excelentă, iar William presupune că, aidoma multor altor polițiști din Malaya, a fost recrutat din armata indiană pentru a compensa deficitul de ofițeri instruiți.

— Cadavrul a fost găsit după prânz, spune căpitanul. Pare să fi fost atacat de un animal, însă nu excludem

posibilitatea unei crime. N-am reușit să îl contactăm pe doctorul Rawlings și aș dori să stabilim cauza morții înainte de a muta cadavrul.

O pornesc cu toții, intrând mai adânc pe plantația de cauciuc. Distras de asemănarea perfectă a copacilor, William se întreabă dacă a mai străbătut vreodată această porțiune a domeniului.

— Cine l-a găsit? întreabă el.

— Unul dintre lucrătorii de pe plantație.

Thomson a rămas tăcut până acum. Se uită îngrijorat în jos, la frunzele uscate pe care calcă, apoi zice brusc:

— Nu știu sigur dacă este unul dintre oamenii mei. Va trebui să fac apelul.

— Ce te face să crezi că ar putea fi vorba de o crimă? îl întreabă William pe Singh.

Căpitanul Singh ezită.

— E dificil de spus. Mare lucru n-a mai rămas din cadavru.

Ajung la locul cu pricina, o denivelare acoperită de tufișuri, și zăresc silueta ghemuită a unui polițist malaez, lăsat de pază acolo. Bărbatul se ridică repede în picioare, ușurat. Thomson se scuza:

— Nu e nevoie să-l mai văd încă o dată.

William se îndreaptă spre cadavru. Un braț subțire iese de sub un tufiș. A căpătat o paloare cenușie; un șir

de furnici se târăște pe el. William își croiește drum printre arbuști, dând la o parte rămurelele care îl plesnesc ca un bici.

— Ați mutat cadavrul? strigă el peste umăr.

— Nu!

Se uită în jos la ceea ce a fost cândva o femeie. Două brațe întinse în lături și încă prinse de trunchiul corpului. O bucată de bluză verde acoperă un umăr. Sub țesătura subțire de bumbac, cutia toracică străpunsă dezvăluie capetele albe zdrobite ale oaselor și o goliciune întunecoasă sângerie. Pielea cu textură moale ca de cauciuc a început să se jupoaie pe marginile rănilor. De la pelvis în jos, nu a mai rămas nimic.

— Unde e capul? întreabă William, încercând să-și înăbușe greața.

Un miros dulceag și bolnăvicios de mortăciune se înalță din cadavrul peste care foșcăie larvele. Judecând după mărimea lor și după faptul că știe că acestea încep să se înmulțească în opt până la 20 de ore, William estimează că moartea s-a petrecut joi noaptea sau vineri dimineața.

— Încă nu l-am găsit.

Căpitanul Singh s-a postat cu grijă în contra vântului, pentru a se feri de miros.

— Am extins cercetările pe o rază de vreo 400 de

metri.

William se silește să privească din nou cadavrul, deși și-a format deja o opinie.

— Un animal a ucis-o. Acele perforații adânci din tors par să fie urme de colți. Coloana cervicală a fost secționată. Are urme și pe umeri. Probabil că animalul a prins-o mai întâi de gât și a sufocat-o.

— Așadar, ce credeți – leopard sau tigru?

În Malaya, leoparzii sunt mult mai numeroși decât tigrii, proporția fiind de cel puțin zece la unu. William cunoaște mai mulți rezidenți ai căror câini au fost mâncați de leoparzi.

— Cel mai probabil tigru. Distanța dintre mușcături pare să fie prea mare pentru un leopard. În plus, este nevoie de ceva forță în maxilar pentru a despica o șiră a spinării. Ar trebui să-l întrebi pe Rawlings; bănuiesc că el va face autopsia, nu-i așa?

Rawlings, patalogul spitalului, este totodată și medicul legist, cel care va cântări și va măsura tristele secrete ale acestui trup. William scoate o batistă din buzunar și își acoperă gura cu ea. O apasă peste buze pentru a atenua senzația de greață.

— Nu am găsit urme, spune căpitanul Singh.

William privește în jos, spre pământul acoperit din belșug cu frunze uscate. În lipsa unor porțiuni de sol dezgolit, le va fi greu să găsească urme.

— Cred că femeia a fost ucisă altundeva, zice el. E prea puțin sânge; poate că partea aceasta a trupului a servit drept a doua masă.

Știe că tigrii obișnuiesc să se întoarcă la o carcasă chiar și după ce carnea a început să putrezească. Va fi probabil dificil să descopere celelalte părți din trupul femeii, căci un tigru acționează pe o rază ce poate acoperi mulți kilometri. Gândurile îi zboară spre urmele proaspete de lângă bungalow-ul său.

— O să aduc un specialist în luarea urmelor și câțiva câini, spune căpitanul Singh. Totuși, e ceva surprinzător aici. Nu vi se pare ciudat că prea puțin din corp a fost de fapt mâncat? Tigrii devorează de obicei mai întâi abdomenul, nu măduarele. Și totuși, torsul femeii a rămas în mare parte intact.

La fel ca mulți alți bărbați sikh, Singh este înalt și musculos, iar turbanul alb îl face să arate și mai impunător. Își ține ochii chihlimbarii ageri fixați asupra cadavrului.

William îi aruncă și el o ultimă privire și înțepenește. Pe sânul stâng, pielea cenușie e încă intactă, iar acolo zărește un cheloid inconfundabil în formă de fluture. Cunoaște intim acest semn pe piele, a plătit bani ca să-și poată trece degetele peste el, și nici măcar batista apăsată cu disperare pe față nu îl mai poate salva acum.

Iese împleticit din tufișuri și vomită lângă un copac.

— Tip de biscuit dulce servit de obicei cu ceai, creat de o brutărie londoneză în 1874 pentru a sărbători căsătoria mării ducese Maria Alexandrovna a Rusiei cu ducele de Edinburgh (n. tr.).

— Denumire folosită în China, India etc. Pentru muncitorii necalificați și prost plătiți (n. tr.).

10

Ipoh. Duminică, 7 iunie

M-am întors la atelierul croitoresei cu fața zgâriată și un început de ochi învinețit. Sperasem să mă pot strecura tiptil înăuntru, însă doamna Tham a deschis ușa când m-a auzit zornăind cheile.

— Vai, Ji Lin, ce ai pățit la față? Te-ai bătut cu cineva? Ai fost la doctor?

I-am spus că am alunecat și am căzut. Nu era o scuză foarte inteligentă, și am așteptat, cu răsuflarea tăiată, să mă bombardeze cu întrebări, însă, în chip surprinzător, doamna Tham a pus capăt interogatoriului. M-a studiat și s-a mulțumit să zică:

— Ai fost acasă la Falim, nu-i așa?

— Da!

— Și te-ai întâlnit cu tatăl tău vitreg?

O umbră de compasiune i-a traversat fața, și am înțeles că auzise și ea zvonurile legate de

temperamentul tatălui meu vitreg. Mi-a venit să izbucnesc în hohote de râs isterice. De data aceasta, el era de blamat cel mai puțin pentru cele întâmplătoare în săptămâna aceea. Și adevărul era că nu ridicase niciodată mâna asupra mea. Nu avusese de ce.

Descoperisem de la bun început că tatăl meu considera ca fiind sub demnitatea lui să disciplineze o fată. Asta era treaba mamei, iar la cel mai mic semn de împotrivire de-al meu, se mulțumea să-i arunce ei o privire care o făcea să-și muște buzele și să mă dojenească blând. La început, nu mi-am dat seama cu ce preț venea acest aranjament. Cântatul cu voce tare sau fluieratul erau pentru el ofense. La fel și ripostele. Rezultatul era că, la finalul discuțiilor dintre ei, mama apărea albă la față și ținându-și cu grijă încheietura mâinii. Vânătaile de pe partea de sus a brațelor erau urmele lăsate de degetele lui înfipite adânc în pielea ei. Totuși, nici nu se comparau ca spectaculozitate cu pedepsele administrate lui Shin, iar mama nu s-a plâns niciodată. Amândouă însă am ajuns să ne temem de dunga verticală care apărea pe fruntea tatălui meu vitreg exact în mijloc și de felul în care i se albeau nările.

Presupun că el își imagina că face ceea ce trebuie, că era încredințat sincer că băieții trebuie disciplinați cu biciul, iar nevestele, forțate să-și vadă lungul nasului.

Nu știu ce să zic și, sinceră să fiu, nu m-am străduit niciodată să-l înțeleg. Tot ce știam e că-l urăsc.

M-am examinat în oglinjoara din dormitorul meu și m-am îngrozit. Obrazul stâng se umflase și mai multe zgârieturi lungi îmi brăzdau fața. Așa cum mă așteptam, o vânătăie de toată frumusețea începuse să se întindă în jurul ochiului. Posomorâtă, am revăzut în minte cifrele. La cinci cenți biletul pentru un dans, din care trei îmi reveneau mine, tot îmi mai lipseau 75 de cenți din suma care trebuia plătită în luna asta pentru datoria mamei. Aveam un ghem în stomac, însă eram conștientă că n-aveam cum să pot lucra în halul în care mă aflam. În loc să mă duc la salon și să înfrunt priviri cercetătoare, era mai bine să o rog pe Hui să-i spună Matroanei că nu puteam veni miercuri, așa că în ziua următoare m-am dus să-i fac o vizită.

Hui lucra uneori seara într-un alt local, dar eram sigură că aveam să o găsesc acasă. Nu locuia prea departe, și tocmai din acest motiv ne împrieteniserăm. Hui adusese o rochie la atelierul doamnei Tham, iar eu primisem sarcina să o modific. Era o rochiță drăguță: ușoară, turcoaz și vaporeasă ca spuma mării. Am întrebat-o unde mergea îmbrăcată cu ea.

„La ceaiuri dansante. N-ai fost niciodată?” îmi răspunsese.

Nu, nu fusesem, cu toate că luasem lecții de dans.

„Cred că te-ai descurca bine acolo”, zisese Hui, și, ocupată fiind cu conversația cu ea, făcusem greșeala de a scurta rochia un pic mai mult decât ar fi fost pe gustul conservator al doamnei Tham.

Hui mă liniștise, râzând, spunându-mi că n-avea importanță: cu cât mai scurtă, cu atât mai bine. Aveam să înțeleg de ce mai târziu, dar la acel moment deveniserăm deja prietene bune.

Hui locuia pe Panglima Lane, strada cea mai îngustă din Ipoh, cu case înghesuie una într-alta și sfori cu rufe atârinate la uscat deasupra capetelor ca niște steaguri fluturând vesele. În urmă cu 30 de ani, strada fusese renumită pentru bordelurile, casele de pariuri și bârlogurile unde se fuma opiu, însă acum era în cea mai mare parte ocupată de reședințe particulare. În cantoneză, i se spunea Aleea Celei de-a Doua Concubine. Întotdeauna gândisem că e un loc total nepotrivit pentru un rendez-vous din cauza apropierii caselor. De la etaj puteai vedea practic tot ce se întâmplă în casa de peste drum.

— Hui! am strigat când am ajuns.

— Sunt sus!

Proprietarul casei, un bătrân care mesteca nuci de betel și arăta ca un vampir cu gura lui înconjurată de pete stacojii, a gesticulat spre camera din față. Am

găsit-o pe Hui stând întinsă pe burtă în pat, răsfoind un ziar. Purta un furou subțire din bumbac și avea fața lucioasă din pricina cremei cu care se unsese.

A făcut ochii mari la vederea mea.

— Cu cine te-ai bătut?

— Cum de ți-ai dat seama?

Am așezat pe masă două porții de nasi lemak, orez de cocos învelit în frunze de banană, și pui cu curry și sos sambal²³. Camera lui Hui era mai mare decât dormitorul meu din atelierul doamnei Tham și plină de borcănase cu rujuri și pudră de față, precum și de reviste.

— Zgârieturile alea ți le-a făcut o fată; am mai văzut așa ceva. Ce s-a întâmplat?

I-am povestit evenimentele petrecute cu o zi înainte în timp ce ne-am apucat să mâncăm.

— Și zici că văduva l-a omorât? a întrebat Hui în timp ce deschidea pachetul cu nasi lemak, zâmbind apreciativ.

Am oftat.

— Ei bine, nu pot să o învinovățesc. S-o fi văzut ce supărată era!

— Ți-am spus să nu te duci acolo! Sper că n-ai fost

²³ Sos sau pastă de chili obținută dintr-un amestec de ardei iute cu ingrediente secundare, cum ar fi pastă de creveți, usturoi, ghimbir, șalote, zahăr de palmier și suc de lime (n. tr.).

singură.

— Nu, fratele meu a mers cu mine.

— N-am știut că ai un frate. Seamănă cu tine? Pentru că, dacă da, vreau să-l cunosc.

Hui fusese încântată de tunsoarea mea scurtă la modă și mă ajutase să-mi aplic pe păr o pomadă necunoscută care îmi păstra părul lins.

— Nu semănăm deloc. Suntem frați vitregi, nu rude de sânge.

— Oh! a exclamat Hui, încrețindu-și nasul.

Știa câte ceva despre tatăl meu vitreg, deși încercasem să evit discuțiile despre problemele mele familiale.

— Fratele tău e și el un bărbat îngrozitor?

— Nu, pare că e de fapt o partidă bună! Cel puțin așa zic femeile din Falim.

Mi-am dat ochii peste cap, iar Hui a izbucnit în chicote de râs.

— Uite ce-i! a zis ea. Oricum voiam să-ți spun c-ar fi mai bine să nu vii un timp la muncă. Duminică a trecut pe la salon un bărbat care a întrebat de tine. Folosind numele tău adevărat, nu Louise.

Mi s-a strâns inima. Singurul client căruia îi dezvăluisem în chip necugetat numele meu fusese comis-voiajorul.

— Cum arăta?

— Chinez. Aspect obișnuit. I-am spus că nu avem pe nimeni cu numele acela la noi la salon.

Mi-a venit s-o îmbrățișez.

— Și ce a făcut?

— A plecat. Mă gândesc că poate căuta degetul. I-ai lăsat la văduvă?

— N-a vrut să-l ia.

Mi-am amintit de scena din căsuța din lemn, cu Ah Yoke zvârcolindu-se pe jos și hohotind, ca un șarpe cu față umană, și nu m-am simțit deloc în apele mele.

— Așadar, cine era bărbatul? a zis Hui.

— Fratele meu, am răspuns.

Totuși, ce planuri avea Shin cu degetul? m-am întrebat în sinea mea.

Hui a oftat. Aerul cald al serii a plutit înăuntru prin fereastra deschisă, iar de afară a răzbătut sunetul clopoțelilor de bicicletă și păcănitul pașilor trecătorilor.

— Unde găsești tu bărbați dintr-ăștia, de încredere? Eu, una, m-am săturat de indivizii pe care i-am cunoscut.

Nu cântărisem niciodată lucrurile din această perspectivă, dar m-am gândit că Hui avea probabil dreptate.

— În copilărie am fost foarte apropiați, acum însă mai puțin. A devenit un afemeiat.

Hui a chicotit.

— Sunt sigură că nu e atât de rău pe cât pretinzi tu.

Nu m-am putut stăpâni și am zâmbit.

— În lunile care urmează va lucra în Batu Gajah.

— Batu Gajah? a zis Hui și a fluturat ziarul pe care îl citea prin fața mea. N-ai auzit ce s-a întâmplat acolo? Sâmbătă s-a descoperit un cadavru. Un mâncător de oameni se află în libertate.

Articolul era scurt: un paragraf sau două, probabil inserate în ultima clipă. Cadavru găsit pe o plantație de cauciuc din Batu Gajah. Trup de femeie fără cap descoperit de un muncitor de pe domeniu.

Un tigru. Din când în când, ziarele tipăreau știri înspăimântătoare despre oameni strangulați de pitoni, răpiți de crocodili sau călcați în picioare de elefanți. Tigrii erau însă cu totul altceva. Umbla vorba că, înainte de a te aventura în junglă, era bine să faci o anumită vrajă, sau datuk, cum îi spuneau localnicii cu venerație, pentru a-i liniști pe tigri.

Chestiunea aceasta nu avea nimic de-a face cu Shin sau cu mine, însă am simțit din nou atingerea rece a acelei umbre care se ondula în adâncurile apoase ale temerilor mele, ca și cum se afla în căutarea a ceva.

Până vineri, nu mai rămăsesem decât cu vânătaia din jurul ochiului, care căpătase între timp o nuanță verde-gălbuie. Din fericire, umflătura se retrăsese și am

decis că, fardându-mă corespunzător, mă puteam prezenta la salonul de dans pentru tura de după-amiază. În plus, aveam mare nevoie de bani. Vedeam cu ochii minții cifre scrise cu cerneală roșie – un deficit oribil. Dacă ratam o plată, poate că rechinul de cămătar avea să recurgă la un gest brutal de aducere aminte și să-l înștiințeze pe tatăl meu vitreg. M-am autoconvins că riscul ca vreun bărbat să vină să mă caute la salon în legătură cu degetul era minim și că probabil May Flower fusese șters de pe listă.

Era o după-amiază liniștită. Afară soarele dogorea, iar în răcoarea plăcută a salonului de dans vânzările de băuturi cu gheață mergeau bine. Am stat pe margine la primele câteva dansuri, tăifăsuind cu niște fete. Hui nu lucra vinerea, însă mă împrietenisem cu Rose și cu Pearl. Rose era văduvă, iar despre Pearl bănuiam că fugise de acasă ca să scape de soț, cu toate că nu discuta niciodată despre viața ei personală. Desigur că nici numele lor nu erau cele adevărate. Dacă aș fi avut de ales, aș fi preferat să mi se spună May sau Lily, un nume drăguț și delicat, nu ca numele meu chinezesc atât de serios, însă trebuia să mă mulțumesc cu Louise. De fapt, clienții regulați mă identificau după stilul coafurii. „O vreau pe cea care arată ca Louise Brooks”, așa spuneau, arătând spre mine, iar eu mă ridicam de pe scaun și zâmbeam larg, de parcă era vreo petrecere

cu prilejul zilei mele de naștere.

Era a 53-a zi de când devenisem Louise. În cantoneză, 53 este un omofon al expresiei „a nu putea trăi”. O altă zi, marcată de un alt număr cu ghinion, și a noua de când dansasem cu sărmanul comis-voiajor Chan Yew Cheung. Rose tocmai terminase de povestit despre cum nu închisese un ochi toată noaptea fiindcă fetița ei tușea rău, când a exclamat brusc:

— Oh, uite că s-a întors!

Un client ne studia cu atenție. Avea fața îngustă și bărbia încovoiată, ca și cum capul îi fusese prins într-o menghină. Am bănuir că era bărbatul în privința căruia mă prevenise Hui și am dat să mă ridic alarmată, însă individul mi-a luat-o înainte.

— Îmi acorzi acest dans?

Am ezitat, însă Matroana mă urmărea cu ochi de vultur. Nu aveam niciun motiv să-l refuz, deși stomacul mi se făcuse ghem de groază. Am descoperit cu surprindere că bărbatul dansa bine. Ne-am învârtit de câteva ori pe ring; începusem să mă gândesc că bănuielile mele erau neîntemeiate, când mi s-a adresat:

— Presupun că ești Ji Lin.

— Aș putea fi, dacă așa vrei, am zis și m-am forțat să zâmbesc. Însă mi-e teamă că numele meu este Louise.

— Caut o fată care a găsit aici ceva săptămâna trecută. O amintire de familie.

Preț de o clipă am fost tentată să-i mărturisesc totul. Îmi îndeplinisem deja obligația față de familia comis-voiajorului, iar degetul nu se mai afla în posesia mea; dacă Shin îl distrusese, bărbatul se putea înfuria rău de tot. Așa că i-am dat un răspuns ambiguu:

— Cum arată amintirea aceea de familie?

— Este degetul strămoșului meu din China și îl păstrăm în familie de mai multe generații. I l-am împrumutat săptămâna trecută prietenului meu. Mi-a zis că l-a pierdut aici.

— Un deget? am încercat să mă arăt surprinsă, chiar oripilată.

Bărbatul mă urmărea cu atenție. M-am întrebat dacă nu cumva mă mințea. Soția comis-voiajorului îmi spusese că Chan Yew Cheung se aflase timp de trei luni în posesia degetului.

— Nu știi nimic despre deget, dar o să întreb pe aici, am adăugat.

— Să mă anunți dacă afli ceva! a spus bărbatul, holbându-se intens la mine. Îmi poți lăsa mesajul aici! a adăugat, apoi a mângălit adresa unei cafenele de pe Leech Street și un nume: domnul Y.K. Wong. Dacă îl găsești, vei primi o recompensă! Din motive sentimentale.

A zâmbit, arătându-și dinții ascuțiți.

După aceea a dansat cu alte câteva fete, care miau

confirmat ulterior că le adresase aceleași întrebări: dacă se numeau Ji Lin și dacă găsiseră ceva, dar fără a menționa că acel ceva era un deget. Mi-am amintit cum se îndreptase direct spre mine de cum intrase în salon și am simțit un fior pe ceafă.

— Mă mir că ai venit astăzi, a zis Rose în timp ce-și făcea vânt viguros cu evantaiul într-o pauză în care membrii formației beau apă gazoasă și-și ștergeau sprâncenele acoperite de sudoare.

În ciuda pudrei de față, fruntea îi lucea aproape la fel de tare ca ringul de dans parchetat, și eram sigură că nici eu nu arătam mai bine.

— Am nevoie de bani, i-am răspuns.

— În cazul ăsta, n-ai vrea să faci niște bani în plus? m-a întrebat.

Am clătinat din cap.

— Fără invitații!

Invitațiile erau atunci când un bărbat angaja o fată în afara salonului de dans, aparent pentru a o duce la cumpărături sau la cină. Ieșeau bani din asta, însă totul venea, desigur, cu un preț. Îi explicasem de la bun început Matroanei că nu sunt dispusă să accept invitații. Incidentul de astăzi cu domnul Y.K. Wong sau cum l-o fi chemând mi-a amintit cât de vulnerabilă sunt în fața unui străin. Și nici măcar nu fuseserăm singuri – dansaserăm în văzul a peste zece oameni.

— Nu e o invitație! Am un client care mi-a cerut să-i găsesc câteva fete care să vină să danseze la o petrecere privată. Și mi-a promis că va fi fără pipăieli.

— Nu există petreceri private fără pipăieli.

Rose a zâmbit.

— Vai, dar ce rușinoasă ești! Nici eu nu eram hotărâtă, așa că i-am spus că trebuie să obținem permisiunea Matroanei – știi, ca să mă eschivez –, dar el m-a luat în serios, s-a dus la Matroană și ea zis da!

— Serios? am exclamat; nu-mi venea să cred.

— Păi va primi un comision bun și a spus că îl va trimite pe unul dintre oamenii de ordine cu noi și va închiria o mașină. Vor fi acolo mulți burlaci dornici să danseze, așa că au cerut patru sau cinci fete. Petrecerea se ține în Batu Gajah.

Am rămas tăcută câteva clipe.

— Unde, la spital?

Dacă petrecerea se ținea la spital, nu voiam să merg. Nu voiam ca Shin să afle despre a doua slujbă – sordidă – a mea.

— Nu, la o reședință particulară din Changkat.

Auzisem de Changkat; era zona rezidențială de lux, situată pe deal, deasupra orașului Batu Gajah.

— Asta înseamnă că vor fi și străini?

— Te deranjează?

Majoritatea clientelei de la May Flower era alcătuită

din localnici, însă printre ei se strecurau întotdeauna și câțiva străini. Nu la fel de mulți ca la strălucitorul Celestial Hotel, totuși un număr suficient în fiecare după-amiază. Cei mai mulți erau plantatori, funcționari publici, soldați sau polițiști. Dansasem cu câțiva, deși, sinceră să fiu, nu mă simțeam în largul meu în compania lor.

Asta însă explica acceptul rapid al Matroanei, ca și suplimentele precum prezența omului de ordine și a mașinii închiriate.

— O să vină și Hui, iar plata e dublă.

Cu banii ăștia acopeream deficitul. Și dacă Hui, care avea întotdeauna mare grijă de ea, era dispusă să meargă, atunci eram și eu.

La momentul când mi-am încheiat tura, soarele portocaliu coborâse la orizont. Pearl și Rose au rămas pentru tura de seară, așa că am părăsit singură salonul May Flower ieșind pe ușa din spate. N-aveam idee cum de reușeau să se țină pe picioare atâtea ore, căci urmau să danseze până după miezul nopții.

Pearl avea un fiu, iar Rose, două fetițe. Oare copiii le așteptau să se întoarcă acasă, uitându-se la lampa cu ulei care ardea în întuneric? Dacă mama nu s-ar fi recăsătorit, asta m-ar fi așteptat probabil și pe mine. Totuși, nu mi-o puteam imagina pe mama lucrând

într-un salon de dans. Era prea timidă și prea naivă. Reușise să facă datorii doar jucând mahjong. M-am întrebat a suta oară dacă pierduse cu adevărat la jocuri sau fusese trasă pe sfoară.

Când aveam să termin cu plata datoriei, urma să strâng bani ca să studiez să devin profesoară. Părerea tatălui meu vitreg nu conta. Eram convinsă că prefera să nu-i stau în drum decât să se aleagă cu o fată bătrână în casă. Îl informasem că nu intenționez să mă mărit, deși mama începuse să mă bată la cap să apelez la o pețitoare. Jurământul făcut cu Shin în urmă cu atâta timp, când șușoteam, copii fiind, la el în cameră, era și acum valabil. Nu vedeam ce putea să-mi aducă bun căsătoria, mai ales dacă alesul inimii mele avea să se însoare cu o altă fată.

Nu avea însă niciun rost să mai suspin după Ming, deși în momentele mele de răutate maximă mi-o imaginam pe logodnica lui părăsindu-l. Sau poate că el avea să-și dea seama brusc ce greșală oribilă făcuse și avea să îmi ceară mîna. Mi l-am închipuit cu părul zburlit, pedalând pe strada plină de praf pe bicicleta aceea mare și neagră. „Ji Lin”, avea să spună el cu un aer încurcat, dar serios, în stilul său pedant, „trebuie să-ți vorbesc.” Iar eu aveam să vin în fugă – ba nu, aveam să cobor sfioasă scara – și să îl ascult cu inima mai-mai să-mi spargă pieptul. Dar la acest punct, totul

se pierdea în ceață în mintea mea, cu toate că mi-l puteam imagina pe Ming rostind o mulțime de replici frumoase. Numai că toate astea nu aveau să se întâmple. Ming nu se uitase niciodată la mine cu privirea rezervată doar logodnicei.

Salonul May Flower se afla la periferia Ipohului, destul de departe de atelierul doamnei Tham. Ratasem cu puțin autobuzul, așa că m-am decis să merg pe jos o parte din drum, cu toate că începuse să se întunece. Era ora cinei, în aer plutea miros de pește fript, iar dinspre radiouri se auzeau sunetele aspre și scârțâitoare ale unei opere chinezești. Am traversat strada, reușind să mă feresc în ultima clipă de o bicicletă care a trecut suierând pe lângă mine. Cu coada ochiului, am zărit un bărbat care mă urmărea de vizavi. Lumina era însă prea slabă ca să-i pot desluși chipul.

Hui și celelalte fete mă preveniseră că exista posibilitatea ca unii clienți ocazionali să mă aștepte la plecare. Pearl ne povestise că un bărbat o urmărise o dată tot drumul până acasă și că mama ei îl amenințase cu un cuțit de bucătărie.

„Și ce-a făcut bărbatul? A plecat?” o întrebasesm eu.

„Mama l-a fugărit. A strigat după el că soțul meu e măcelar de porci.”

Atunci răseserăm toate, însă în clipa asta îmi doream din toată inima să am și eu un măcelar de porci în

familie. Cel care mă urmărea păstra precaut distanța. Când grăbeam pasul, așa făcea și el. Când mă opream, se strecura în spatele unui stâlp. M-am pitit sub o jaluze de bambus, sau chik, care se legăna deschisă și am intrat într-o prăvălie cu mărfuri neperisabile, cu rafturile înțesate de borcane din sticlă pline cu dulciuri, tigăi wok din fontă și saboți din lemn. Era aproape de ora închiderii, după cum m-a informat vânzătorul, un bărbat vârstnic, îmbrăcat cu o flanelă de corp albă.

— Vă rog, nu aveți o ușă în spate? l-am întrebat. Mă urmărește cineva.

Probabil că arătam înspăimântată, căci omul a dat din cap și mi-a răspuns:

— Pe acolo, treci prin bucătărie!

M-am grăbit să străbat prăvălia lungă și i-am cerut scuze familiei uimite, așezate la masă pentru cina cu supă de pește și tofu prăjit. Ușa din spatele casei dădea într-o alee îngustă, care despărțea prăvălia de o alta. Înțelept ar fi fost, desigur, să plec cât mai repede cu putință, însă ocazia era prea bună ca să o scap. Am aruncat o privire furișă pe după colț.

Urmăritorul meu stătea în fața prăvăliei și se holba la ea. Obloanele fuseseră închise între timp, iar omul părea realmente uimit că nu ieșisem din magazin. L-am recunoscut imediat. Așa după cum mă temusem, era tânărul cu față îngustă care mă întrebase de deget:

domnul Y.K. Wong. Umerii mi s-au încordat. Orice avea să se întâmple, era mai bine să nu mă mai întorc o vreme la May Flower.

Am scurtat drumul, luând-o pe strada prăfuită din spate, am fluierat după o ricșă și l-am lăsat pe urmăritor să mă aștepte în zadar în fața prăvăliei cu mărfuri neperisabile. Speram să stea acolo mult și bine. În amurgul de catifea care se lăsa peste oraș, ascultând zăngănitul pedalelor și murmurul roților, am închis ochii și mi-am dorit cu ardoare să pot pleca de acolo. Să las totul în urmă și să o iau de la capăt oriunde în altă parte.

Spre surprinderea mea, când am ajuns acasă, am găsit-o pe doamna Tham așteptându-mă în camera din față. Părea deopotrivă nervoasă și ușor deconcertată, o expresie pe care am recunoscut-o cu teamă.

— Unde ai fost? m-a întrebat.

— Tocmai mi-am terminat treaba, i-am răspuns.

Nu întârzasem peste ora la care ajungeam de obicei acasă vineri seara.

— Una dintre regulile din această casă, a spus doamna Tham cu fața ei mică de pasăre arzând de indignare, este că nu accept vizitatori bărbați. Ce o fi fost în capul tău, Ji Lin, de i-ai spus unui bărbat să vină să te aștepte aici?

Am tresărit. Îl lăsasem pe misteriosul domn Y.K. Wong stând în stradă, în capătul opus al oraşului. Cum era posibil să fi ajuns aici, la atelierul croitoresei? Părea o vrăjitorie; omul acesta era un demon. Sau poate că avea un frate geamăn, o dublură vestitoare a morţii.

— A stat mult timp afară. Când l-am văzut cum se uită înăuntru, am crezut că aşteaptă un client de-al meu, însă într-un târziu a intrat şi a întrebat de tine. l-am spus că nu eşti aici şi a plecat imediat.

Trebuie totuşi să recunosc că era un tânăr foarte chipeş.

— Oh! am exclamat, înţelegând brusc totul. Era fratele meu!

— Fratele tău? Dar nu semănaţi deloc.

N-am vrut să îi ofer mai multe explicaţii, căci doamna Tham cunoştea câte ceva despre familia mea şi era în mod clar dornică să afle mai multe, aşa încât m-am mulţumit să îi răspund:

— Da, toată lumea zice asta!

— Dar dacă era fratele tău, de ce nu mi-a spus? a ripostat indignată doamna Tham. Mi-am făcut atâtea griji din cauza lui!

Sinceră să fiu, nici eu n-aveam habar. Oare mama era cea care îi dăduse lui Shin adresa? Şi de ce venise el la mine seara aşa de târziu? În ziua aceea se adunaseră prea multe mistere.

Ren așteaptă îngrijorat la ușă sosirea lui William.

— Selamat datang! spune el.

„Bine ați venit acasă!” Este salutul corect cu care să-ți întâmpini stăpânul; servitorii ar trebui să stea aliniați în fața ușii la plecări și sosiri. Așa proceda întotdeauna Ren pe vremea când lucra pentru doctorul MacFarlane. Bătrânul doctor făcea glume pe seama asta; spunea că, dacă nu-și lua la revedere de la Ren atunci când pleca, avea sentimentul că ceva era în neregulă. Astăzi i se alătură lui Ren și Ah Long, cu fața lui de obicei taciturnă acum animată în timp ce ia geanta medicală din mâna lui William.

— Tuan, un tigru a omorât-o?

— Probabil! răspunde William. Vreau ca la noapte să încui ușile. Și să nu ieși singur seara sau dimineața devreme. Este valabil și pentru tine, Ren!

Băiatul dă din cap. Își spune că doctorul cel nou arată ca și cum ar fi bolnav. Are paloarea unei burți de pește și în spatele ochelarilor cu rame subțiri ochii îi sunt injectați. Ren are atâtea întrebări să-i pună, însă ezită, neștiind cum să deschidă subiectul.

Ah Long întreabă:

— Cine a murit?

— O lucrătoare de pe plantație, zice William și își trece o mână peste față. Vreau să fac o baie și aș bea ceva. Un stengah, te rog!

William merge spre camera de baie placată cu faianță, unde se clătește, turnând apă dintr-un ulcior pe care îl umple din găleată. Ah Long se răsucesc cu față către Ren.

— Știi să prepari un cocteil?

Ren pare nesigur pe el. Doctorul MacFarlane avea obiceiul să bea, dar din sticlă, și nu i-a cerut niciodată să amestece băuturile.

— A sosit momentul să înveți! Uită-te la mine cum fac!

Stengah provine din termenul malaez setengah, care înseamnă „jumătate”. Ah Long scoate un bloc de gheață din răcitorul din bucătărie, unde este ținut îngropat în rumeguș. Sparge gheața cu un ciocănel special și umple cu ea un pahar înalt pentru cocteiluri.

— Nu trebuie să mărunțești prea mult gheața! Îi atrage atenția lui Ren. Ca să nu se topească repede.

Pe urmă umple paharul o treime cu un lichid medicinal de culoarea ceaiului pe care îl toarnă dintr-o sticlă pătrătoasă. Sticla are desenat pe ea un bărbat cu pălărie neagră înaltă și pantaloni albi. „Johnnie Walker Blended Scotch Whisky”, așa scrie pe eticheta ce pare

să fi fost lipită neglijent pe sticlă.

— De ce e strâmbă eticheta? Întreabă Ren.

— Nu e strâmbă, așa e ea! Uită-te cu atenție!

Folosind sticla de sifon încasetată în sârmă metalică pe care Ren nu a îndrăznit niciodată să o atingă, Ah Long toarnă apă gazoasă în paharul răcit. Suflul intens al carbonatării îl face pe Ren să-și încrețească nasul.

— Apa și whiskyul ar trebui să fie în cantități aproximativ egale. Ah Long își lungește gâtul și trage cu urechea, apoi zice: Cred că a terminat cu baia. Du băutura pe verandă!

Veranda lată placată cu scânduri din lemn de tec se întinde pe toată lungimea bungalow-ului și e adăpostită de soare de chik din bambus atârdate. În zilele extrem de călduroase, Ren le udă pentru ca veranda să se răcorească prin evaporarea apei. William stă așezat într-un fotoliu de ratan. Poartă un maiou de bumbac și un sarong, o bucată largă de pânză cadrilată cusută în formă de tub și încrețită peste mijloc, o îmbrăcăminte malaeză pe care mulți europeni o folosesc acasă, deși nici n-ar visa să apară așa în public.

La fel ca Ah Long, Ren nu stă încălțat în casă și se apropie atât de tăcut, încât William nu îl aude. S-a cufundat în gânduri și pare nefericit. Băiatul nu și-a văzut niciodată stăpânul arătându-și în chip așa de evident emoțiile și se întreabă dacă ar trebui să

interpreteze asta drept un semn că doctorul e un om cu adevărat milos din fire. O scânteie de speranță se aprinde în Ren. Poate că îl va întreba pe William de deget, deși doctorul MacFarlane i-a interzis categoric.

— Whisky, Tuan! zice el.

William ia paharul și îl golește pe jumătate, strâmbându-se.

— Pot să vă întreb de ce credeți că tigru a ucis-o pe femeia aceea?

Ren i se adresează așa de politicos, așa de calm, încât William nu se poate supăra pe el.

— E posibil să fi fost și un leopard, dar mult mai probabil un tigru a omorât-o. Nu vom ști cu certitudine decât după efectuarea autopsiei.

— Credeți că tigru se va întoarce?

— Nu-ți face griji!

William face un efort pentru a-și concentra privirea asupra băiatului.

— Mâncătorii de oameni sunt specimene rare. Majoritatea tigrilor evită oamenii – de obicei, numai animalele bătrâne sau bolnave îi atacă.

Gheața clincăne când înclină paharul.

— Tigrii care omoară oameni se împart în două categorii: ucigașii de oameni, care omoară doar o dată sau de două ori și numai dacă au fost deranjați sau amenințați, și mâncătorii de oameni, care vânează în

mod obișnuit oameni. E prea devreme pentru a ști cu ce fel de animal avem de-a face acum, așa că nu trebuie să intrăm în panică.

Doctorul vorbește pe un ton ferm și convingător, de parcă și-ar susține cazul în fața unui auditoriu invizibil.

— Tigru va fi vânat? întreabă Ren.

— Întotdeauna se găsesc oameni dispuși să meargă la vânătoare de tigri. Poate Reynolds și Price, de la club. Niște idioți care n-ar fi capabili să nimerească ținta nici dacă viața lor ar depinde de asta. Ultima dată, recompensa plătită pentru un tigrău a fost de 78 de dolari.

ΛV de dolari Straits²⁴ este o sumă enormă pentru Ren, mai mult decât ar putea să economisească vreodată. E curios să afle cum de doctorul știe așa de multe despre tigri, așa că îndrăznește timid să-l întrebe.

— Oh, când am ajuns prima oară în partea asta de lume, am fost pasionat de tigri.

William se cufundă și mai adânc în fotoliu. E neobișnuit de vorbăreț astăzi.

— De fapt, așa l-am cunoscut pe doctorul MacFarlane, care avea câteva idei interesante pe tema asta.

²⁴ Monedă folosită în perioada 1898-1939 în așa-numitele Straits Settlements (Așezările Strămtorilor), teritorii britanice din estul și sud-estul Asiei, incluzând Federația Malaeză, Brunei, Sarawak, Singapore etc. (n. tr.).

Ren decide să fie mai îndrăzneț.

— Doctorul MacFarlane avea o mulțime de păreri despre spirite și oameni care se transformă în tigri.

— Ah, da! Faimoșii oameni-tigru din Korinchi.

William privește printre copaci spre un punct invizibil.

— Noi doi am plecat în căutarea lor. Știai că malaezii sunt de multe ori suspicioși față de bărbații din Korinchi, fiindcă se crede despre ei că se pot transforma în tigri? În Bentong, în urmă cu mai mulți ani, a fost un caz cu un tigru care ucidea bivoli. Au fost puse capcane cu câini fără stăpân pe post de momeală, dar n-au reușit să-l prindă.

Ren își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, ascultând cu atenție. Umbrele după-amiezii se lungesc, iar tăcerea verde nu e întreruptă decât de bâzâitul insectelor.

— Într-o seară, un bătrân vânzător ambulant din Korinchi care traversa jungla a auzit răgetul unui tigru. Înspăimântat, a luat-o la goană până ce a dat de o capcană. S-a târât înăuntru și a lăsat ușa grea să se închidă în urma lui. Tigru i-a dat târcoale, dar n-a reușit s-o deschidă, așa că până la urmă a plecat. A doua zi în zori, oamenii l-au auzit pe vânzător cum striga după ajutor. Bărbatul i-a rugat să îl elibereze din capcană, dar ei i-au răspuns: „Tigru a fost aici

azi-noapte, și acum în capcană ești tu.” Urmele de labe care duceau spre capcană fuseseră șterse parțial de mulțime. Era imposibil de spus dacă tigrul plecase sau intrase în capcană și se transformase în om. Disperat, bătrânul le-a cerut să-l recunoască, doar era vânzătorul pe care îl știau de atâția ani. Sătenii n-au putut totuși să decidă dacă aveau de-a face cu un om sau cu un monstru care, odată eliberat, avea să îi devoreze.

— Și ce s-a întâmplat până la urmă? întreabă Ren.

— Au vârat o furcă prin trapă și l-au omorât.

William tace. Ren, care încă ține în mâini tava pe care a fost așezat paharul cu stengah, mai are o grămadă de întrebări de pus.

— Credeți că un om se poate transforma în tigru? William închide ochii și-și împreunează degetele.

— Condițiile pentru ca un om să se transforme în tigru par să se contrazică reciproc. Omul respectiv ar trebui să fie ori un sfânt, ori un răufăcător. Dacă este un sfânt, atunci tigrul e considerat keramat, adică spirit protector, în timp ce răufăcătorii se reîncarnează ca tigri ai osândeii. Și să nu uităm de harimau jadian, care nici măcar nu sunt oameni, ci animale îmbrăcate în piei umane! Credințele acestea sunt contradictorii, așa că le-aș categorisi drept basme.

Doctorul William Acton își deschide din nou ochii, deconcertant de tăioși, ca și cum tocmai ar fi revenit de

pe un tărâm numai de el știut.

— Nu-ți face griji pentru incidentul de azi! Ultimul lucru de care am avea nevoie acum aici ar fi o panică superstițioasă. Uită ce s-a întâmplat! Dumnezeu știe cât de mult mi-aș dori și eu să pot! mormăie doctorul în barbă.

Se saltă apoi din fotoliu, clătinându-se un pic pe picioare. Ren se simte profund ușurat. Tulburarea care i-a apăsât pieptul s-a împrăștiat; încearcă să nu se mai gândească la cele numai 22 de zile de viață pe care le mai are sufletul. Doctorul cel nou este un om rațional și sănătos la minte. Tot ce spune el are sens. Ascultător, Ren îl urmează și intră în casă.

12

Ipoh. Vineri, 12 iunie

În noaptea aceea somnul m-a ocolit. Când mă gândeam la misteriosul domn Y.K. Wong, cu bărbia lui încovoiată și ochii mici, îmi simțeam capul strâns ca într-o menghină. Cine era acest individ și de ce încercase să mă urmărească până acasă? Nu credeam povestea lui despre moștenirea de familie. Acel unic deget mă tulbura; era ca o piesă lipsă dintr-un set de cinci numere. O amintire a unei afaceri neterminate. Minte mi se învârtea încontinuu, ca un șoarece ce dă

din lăbuțe pe o roată, numai că roata s-a transformat într-un șarpe uriaș care s-a repezit să mă înghită. Am gâfâit, zbatându-mă cu răsuflarea tăiată, căzând, alunecând și coborând în cele din urmă printr-un tunel în lumea viselor.

Spre deosebire de primul vis, de data aceasta nu mai pluteam pe un râu răcoros. Am ieșit din apă pe mal, mi-am croit drum printre tufișuri și firele tăioase de *lalang*²⁵ și m-am trezit că râul curge pe lângă mine. În lumina soarelui, apa era limpede, puțin adâncă la margini și de culoarea mълului la mijloc.

Și pe urmă am văzut-o. Aceași mică gară cu bănci goale, aceeași locomotivă oprită, numai că de data aceasta ceva mai departe, ca și cum se pregătea să plece. Vagoanele erau pustii; înăuntru nu era nimeni, nici măcar băiețelul care îmi făcuse voios cu mâna ultima dată. Totuși, când am ajuns la gară, l-am găsit așezat pe o bancă. Mi-a zâmbit, o străfulgerare de alb din care se întrezărea dintele lipsă din față.

— Ah Jie, mi s-a adresat el politicos cu expresia care înseamnă „soră mai mare”. Nu credeam că o să te revăd așa de curând!

— Ce faci aici? l-am întrebat în timp ce mă așezam

²⁵ Specie de iarbă perenă asemănătoare cu stuful, originară din Asia tropicală și subtropicală (n. tr.).

lângă el, pe bancă.

— Aștept!

Sub acoperișul de paie al gării era răcoare și plăcut.

— Ce aștepți?

Își legăna piciorușele.

— Aștept pe cineva pe care îl iubesc. Tu ai pe cineva pe care îl iubești, Ah Jie?

Sigur că aveam. Mama, Ming și Shin. Chiar și Hui, și prietenele mele de la școală, deși le evitasem, din mândrie, în ultima vreme – multe dintre fostele mele colege studiau acum ca să devină profesoare, în timp ce altele se măritaseră –, căci eram așa de dezamăgită de soarta mea, încât nu suportam să le privesc în față.

— Pentru că, dacă ai pe cineva pe care chiar îl iubești cu adevărat, a spus el serios, este în regulă să îl aștepți.

Stând lângă el, neliniștea mea s-a topit. Briza dinspre râu era plăcută, iar lumina soarelui se reflecta în apă în fâșii ca niște solzi de pește.

— Dacă îl vezi pe fratele meu, te rog, nu-i spune că m-ai văzut!

— Îl cunosc pe fratele tău?

Îmi simțeam capul greu. Abia dacă-mi mai puteam ține ochii deschiși.

— O să-l cunoști când o să-l întâlnești.

Băiețelul s-a răsucit spre mine și a făcut ochii mari, alarmat.

— Te rog, nu adormi! Dacă adormi, o să te prăbușești.

— Să mă prăbușesc unde?

Nu înțelegeam ce voia să spună.

— La nivelul de dedesubt. Asta e Gara Numărul Unu. Oh, te rog, trezește-te!

Făcea un adevărat tărăboi. Ciocănitul a devenit din ce în ce mai puternic, până ce m-am forțat să-mi deschid ochii încetoșați.

— Trezește-te! Scoală-te, Ji Lin!

Doamna Tham bătea cu pumnii în ușa camerei mele.

Lumina se strecura printre stinghii. Dezorientată, m-am trezit întinsă în pat. Doamna Tham a dat buzna înăuntru, zbârlită toată. Ceva se întâmplase; pur și simplu clocotea de emoție.

— E jos, la parter! Fratele tău, vreau să zic! Cred că a venit ca să te ia acasă, la Falim.

— Da?

— I-am zis că știu că este fratele tău și l-am întrebat de ce nu mi-a spus asta ieri. Acum te așteaptă în camera din față.

— A pățit ceva mama?

Spaima m-a încolțit. Ceva rău se întâmplase, altfel de ce ar fi venit Shin să mă ia?

Dintotdeauna mă temusem să nu primesc un astfel de mesaj și probabil că teroarea mi s-a citit în ochi, căci

doamna Tham mi-a răspuns cu oarecare blândețe în glas:

— Nu, nu s-a întâmplat nimic rău! Asta a fost prima întrebare pe care i-am pus-o și eu de cum a venit. E doar o reuniune de familie, o sărbătoare.

Familia noastră nu se reunea aproape niciodată și cu atât mai puțin să sărbătorească ceva. Dacă era să găzduim vreun eveniment, atunci era o întrunire formală cu prietenii tatălui meu vitreg în care bărbații stăteau și discutau ore în șir în timp ce eu și mama îi serveam cu nenumărate cești cu ceai. Shin știa foarte bine ce părere am despre aceste întruniri; nu îmi imaginam de ce venise să mă conducă într-un asemenea purgatoriu.

— Din moment ce este o ocazie specială, a zis doamna Tham, de ce nu te îmbraci cu ceva drăguț? Ca să-i arăți mamei tale ce ai învățat din lecțiile de croitorie.

În ciuda firii agitate (sau poate mulțumită ei), doamna Tham era o croitoreasă talentată și o femeie de afaceri șireată. Dacă mă îmbrăcam frumos, îi făceam reclamă bună atelierului. Acum era ocupată să-mi inspecteze garderoba, smulgând rochiile de pe umerase și mormăind:

— Nu, asta nu! Poate asta. Uite, asta este exact ce-ți trebuie! Arată-le celorlalte fete din Falim cum ne

îmbrăcăm noi în Ipoh.

Alesese o rochie în stil occidental, cu o croială înșelător de simplă, însă elegantă, pe care o copiasse după o poză dintr-o revistă. Trebuie să recunosc că doamna Tham avea bun-gust.

— Și dacă cineva te întreabă de rochie, nu uita să menționezi numele atelierului nostru! a spus în timp ce ieșea din cameră. Oh, și aranjează-te la față! a șuierat, arătând cu subînțeles spre ochiul meu.

M-am spălat și mi-am împachetat un set de haine pentru noapte. Ce se petrecea acasă? Mi-am dat bretonul pe spate și m-am holbat posomorâtă în oglinjoara rotundă de deasupra lavoarului. Ochiul învinețit mai păstra ceva urme de mov și de galben. Nu puteam să mă prezint așa în fața mamei, așa că am făcut tot ce-am putut, ajutându-mă de tuburi de cosmetice și o mângăleală de kohl²⁶.

Auzeam vocea joasă a lui Shin venind dinspre camera din față. Am strâns coșul de ratan în mână și am rămas o clipă ezitând în pragul ușii. Mi se părea stânjenitor să apar așa de dichisită în zorii zilei, însă la vederea mea doamna Tham a sărit de pe scaun, trântind-o pe cățelușa Dolly din poală, și m-a întâmpinat cu un strigăt de încântare.

²⁶ Fard de ochi; termen folosit mai ales în țări musulmane și asiatice (n. tr.).

— Nu-i așa că e tare drăguță? a zis, răsucindu-mă de pe o parte pe alta. Modelul ăsta a ieșit foarte bine. Sora ta arată ca un manechin, așa e de frumoasă! Îmi place să o văd cum defilează îmbrăcată în rochiile mele.

I-am făcut un semn din ochi lui Shin. E cazul să o luăm din loc! Numai că el se distra copios pe seama mea.

— Nu prea știu ce să zic. Poate dacă s-ar mai învârti un pic...

Spre oroarea mea, doamna Tham a dat să mă răsucescă din nou. Dolly s-a pornit să latre isteric.

— Nu, nu! Fratele meu a glumit. Și oricum, trebuie să plecăm.

— Dar domnul Tham s-a dus la cafenea ca să cumpere char siew bao²⁷! a exclamat doamna Tham, forțându-mă să mă așez.

M-am încruntat la Shin, care și-a mușcat buzele ca să-și înăbușe râsul.

— Ia să-mi spuneți acum, care dintre voi e mai mare? a întrebat doamna Tham, fixându-ne cu ochii ei rotunzi ca niște mărgele.

— Eu, am răspuns iute.

— Suntem născuți în aceeași zi.

²⁷ Mâncare tradițională chinezească din bucăți de carne de porc prăjite în tigaie wok și aseasonate cu soia, usturoi, diverse sosuri, precum și cu zahăr, cu care se caramelizează carnea (n. tr.).

Shin detesta să fie fratele mai mic și folosea orice ocazie pentru a nega realitatea.

— Așadar, sunteți gemeni! a exclamat încântată doamna Tham. Ce bine pentru mama voastră!

Am vrut să-i explic că Shin e fratele meu vitreg, dar nu s-a oprit din vorbit.

— Gemenii sunt niște persoane speciale, eu așa cred, a continuat ea. Gândiți-vă doar la dragonii fete și băieți sau la gemenii phoenix! Chinezii cred că gemenii băiat și fată au fost soț și soție într-o viață anterioară, știți asta? Și că nu au suportat să se despartă, așa că s-au născut din nou împreună.

Ideea mi s-a părut deopotrivă tâmpită și tragică. Dacă era să mă îndrăgostesc de cineva, n-aș fi vrut să mă reîncarnez ca sora lui, însă nu avea niciun rost să mă iau la ceartă cu doamna Tham, care avea un talent deosebit de a te atrage în lumea ei fantastică. Și Shin părea să se fi săturat. Zâmbind, a anunțat că e cazul să plecăm dacă vrem să nu pierdem autobuzul.

— Așadar, ce cauți aici? I-am întrebat pe Shin de cum ne-am îndepărtat de atelier. S-a întâmplat ceva acasă?

— Nu!

Am fost nevoită să alerg ca să țin pasul cu el, care părea brusc grăbit și o luase în direcția opusă stației de autobuz.

— Nu o să luăm autobuzul! a spus el. O să luăm

trenul. Nu mai fi așa de îngrijorată – treaba asta n-are nimic de-a face cu ce se întâmplă acasă. Acolo se crede că în clipa asta mă aflu în Batu Gajah.

De la atelierul doamnei Tham până la gară erau cam vreo 800 de metri, iar Shin nu dădea semne că ar vrea să încetinească. Am intrat pe Belfield și am cotit la stânga, pe Hugh Low Street.

— Ce-i cu atâta grabă? am întrebat în timp ce depășeam o căruță trasă de un bou și ne strecuram ca prin urechile acului pentru a evita un biciclist care ne-a claxonat furios.

— E mai târziu decât credeam.

Shin mi-a luat coșul din mână și n-am mai avut altceva de făcut decât să măresc pasul pentru a mă ține după el.

Nu călătorisem cu trenul decât de câteva ori în viața mea, însă toată lumea cunoștea gara din oraș. Era celebră, i se spunea Taj Mahalul din Ipoh, și fusese proiectată de un arhitect guvernamental britanic care ajunsese în Malaya venind din Calcutta. Era o clădire albă, enormă, care arăta ca un tort de nuntă sau ca un palat de mogul. Arcadele curbate, încununate de cupole și minarete, dominau coridoarele placate cu marmură care duceau la un hotel pentru călători cu bar și cafenea și spre tuneluri și scări care urcau și coborau spre peroane.

Shin a intrat direct în gară. Gâfâind, l-am prins din urmă în fața ghișeului de bilete.

— Două bilete până la Batu Gajah, a cerut el, strecurând banii pe tejghea.

Mă simțeam peste măsură de emoționată și încântată. Și totuși, care era scopul călătoriei noastre? N-am vrut să insist cu întrebările în fața unor străini, așa că l-am strâns de braț pe Shin, cu fața strălucind de bucurie.

— Proaspăt căsătoriți? Mergeți în luna de miere? a întrebat vânzătorul de bilete, aruncând o privire rochiei mele elegante.

I-am dat drumul brațului lui Shin de parcă mă ardea. O pată stacojie a apărut pe ceafa lui și s-a întins în sus, până la urechi. Nu a zis nimic.

— Peronul doi. Trenul pleacă peste zece minute, a spus vânzătorul.

Am coborât în fugă treptele din marmură de sub șine ca să ajungem la peronul de pe cealaltă parte, apoi am urcat în trenul care începuse deja să împrășteie aburi.

— Biletele sunt la clasa a treia, din păcate, m-a avertizat Shin.

Nu-mi păsa. Eram atât de încântată, încât cu greu m-am abținut să nu sar și să mă holbez la tot ce vedeam în jur, de la scaunele tari din lemn, la geamurile care culisau în sus și în jos. Amuzat, Shin mi-a așezat coșul pe suportul de deasupra locurilor și pentru prima oară

am remarcat că fratele meu nu-și adusese niciun bagaj cu el.

— Ai fost în Ipoh azi-noapte? I-am întrebat. Doamna Tham mi-a spus că te-a văzut.

— Am rămas la un prieten.

M-am întrebat despre cine e vorba – poate o femeie –, dar n-am vrut să-mi vâr nasul în treburile lui.

— Bun, de ce mergem la Batu Gajah?

Fusesem o dată acolo, în vizită la una dintre rudele mamei. Era un orașel drăguț, ușor adormit, satisfăcut cu poziția sa de centru al administrației coloniale a districtului Kinta.

— Nu are legătură cu degetul, nu-i așa?

Mi-a căzut fața.

Trenul a scos un ultim fluierat asurzitor.

— Sigur că are legătură cu degetul, mi-a răspuns Shin. Nu vrei să afli de unde a apărut?

M-am gândit să-i povestesc despre bărbatul cu fața îngustă, domnul Y.K. Wong, însă nu aveam cum fără să menționez salonul de dans. M-am mulțumit să dau din cap.

— Uite care e treaba! a continuat Shin. Luni dimineață m-am dus în Batu Gajah. Duc oarece lipsă de personal la spital și au fost bucuroși să mă primească.

Shin se uita pe geam, dar am înțeles, fără a fi nevoie să-mi explice el, că nu suportă să stea în aceeași casă cu

tatăl lui. Fără îndoială, acesta fusese motivul pentru care rămăsese în Singapore în timpul ultimei vacanțe.

— Și cum te descurci acolo? am întrebat.

— Dorm în cameră cu un alt infirmier, un băiat destul de prietenos. Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns în oraș a fost să-l caut pe comis-voiajorul acela, Chan Yew Cheung. Mătușa lui mi-a spus că fusese în relații apropiate cu o asistentă medicală de la spital, așa că am încercat să aflu dacă fusese internat acolo. Din păcate, registrele cu numele pacienților sunt încuiate la Departamentul de arhivare a fișelor medicale. Am avut totuși noroc într-o altă privință.

— Care? Asistenta medicală?

Cunoscându-l pe Shin, am bănuir că nu-i fusese deloc greu.

— Nu, Departamentul de patologie. Este condus de un doctor pe nume Rawlings. Partea aceea din spital se află în reparații, așadar sunt cutii cu fișe medicale și specimene care trebuie mutate. Doctorul m-a rugat să lucrez peste program și să termin treaba în weekendul acesta. Este o muncă anostă și obositoare, dar am acceptat pe loc. Mi-a spus și să aduc ajutoare. l-am răspuns că știu pe cineva dispus să muncească pe bani puțini.

— Adică eu? am întrebat, indignată.

— Nu ți-ar prinde bine o a doua slujbă?

Inima mi s-a strâns. Pentru o clipă m-am gândit că Shin aflate totul – datoriile mamei, slujba mea la salonul de dans –, însă mi-am dat seama că glumise.

Nu se punea problema că nu aveam încredere în Shin; știam că are o slăbiciune pentru mama. Eram însă convinsă până în măduva oaselor că implicarea lui în treburile mele avea să-i aducă necazuri. Că, mai devreme sau mai târziu, fie el avea să îl ucidă pe tatăl meu vitreg, fie invers. Ceea ce aproape că se și întâmplase cu vreo doi ani înainte.

În seara aceea luasem cina acasă la o prietenă. Când m-am întors, am văzut cu surprindere că toți vecinii se adunaseră în stradă în fața prăvăliei tatălui meu vitreg. Lumina slabă a asfințitului vopsise totul în tonuri reci de albastru. Nu tocmai momentul potrivit pentru a sta afară la taclale, am constatat eu alarmată. Cineva a spus că ar trebui chemată poliția, însă mama l-a implorat să n-o facă. A insistat că nu era decât o neînțelegere în familie care nu avea să se repete.

M-am grăbit îngrijorată spre ea și am cercetat-o din priviri ca să descopăr eventuale semne de răni. Părea teafără și nevătămată, dar când m-am strecurat în casă l-am văzut pe tatăl vitreg cum își tampona fața cu un prosop plin de sânge. Nu-l mai văzusem niciodată rănit, și, pentru o clipă, m-am simțit în chip perfid

mulțumită, chiar dacă nu era decât o scurgere de sânge din nas.

Casa era cufundată într-o liniște deplină. Asta m-a speriat mai mult decât orice.

— Unde e Shin? mi-am adunat tot curajul pentru a-l întreba pe tatăl meu vitreg.

Nu mi-a răspuns, doar s-a încruntat la mine tăcut.

Am lăsat să-mi cadă din mână ghiozdanul și am străbătut în fugă casa. Am trecut pe lângă cântar, apoi pe lângă grămezile tăcute de minereu de cositor. Respiram sacadat; aveam dureri în coaste. Voiam să-l strig pe Shin, dar spaima îmi astupase gura. Dacă nu-mi răspundea însemna că e grav rănit, dacă nu mort. Bătăile administrate de tatăl vitreg se răriseră cu timpul; Shin învățase să-i urmărească stările de spirit și să fie atent la ceea ce spunea și făcea. Drept dovadă, cu numai câteva săptămâni înainte, mama declarase că se bucură că Shin se făcuse un băiat așa de bun, ceea ce era felul ei de a-l complimenta pentru că nu mai dăduse de necazuri cu tatăl lui. Eu însă aveam îndoielile mele. Nu avusesem niciodată încredere în tatăl meu vitreg.

Am traversat în fugă toată casa, peste măsură de lungă. Era cufundată în întuneric, căci nimeni nu se gândise să aprindă lămpile. În unele colțuri abia dacă puteam distinge ceva; umbrele erau atât de dense, încât

se adunaseră ca funinginea, moale și încețoșată. Sau poate că de vină erau lacrimile care îmi împăienjneau ochii. Nici urmă de Shin. Gâfâind, am urcat treptele câte două și am izbit de perete ușile de la dormitoare, cu toate că nu credeam că Shin e la etaj. Nu dacă era rănit. Poate că totuși murise. Iar tatăl meu vitreg stătea singur în camera din față ca un balaur.

Am luat-o la fugă înapoi. Am traversat din nou casa până la bucătărie, căutându-l pe Shin. În copilărie, avuseserăm ascunzătorile noastre unde ne jucam – dulapul de sub scară, spațiul îngust dintre vasele cu apă –, însă Shin era acum prea mare pentru a mai încăpea în cele mai multe. Într-un târziu, am traversat iar bucătăria și am ieșit în ultima curte, cea cu zid înalt, care dădea în aleea din spate. Și acolo l-am găsit pe Shin, ghemuit în spatele cotețului de păsări.

În lumina albastră difuză a înserării, abia dacă i-am ghicit silueta sprijinită cu spatele de zid. Picioarele, mult mai lungi decât pe vremea copilăriei noastre, ieșeau în afară. Shin părea epuizat.

— Shin!

N-am observat că lacrimile mi se prelingeau pe față până ce n-au început să picure de pe bărbie pe jos.

— Pleacă de aici! mi-a spus cu glas răgușit.

— Ești rănit?

Am dat să-l ridic, dar s-a smuls din strânsoare.

— Nu-mi atinge brațul! Cred că e rupt.

— Mă duc să chem doctorul.

Am sărit în picioare, însă m-a prins de gleznă cu mâna sănătoasă.

— Nu!

Avea vocea atât de spartă, atât de tristă și de disperată, încât m-am oprit. L-am luat în brațe, ca pe un copil. Umerii i se ridicau însoțiți de icnete stridente în timp ce îl legănam. Și-a îngropat fața în gâtul meu. Un fior l-a străbătut. Avea părut măduit și lipicios – de sudoare, speram, nu de sânge. *Nu, nu de sânge!* m-am rugat în gând.

Nu-l mai văzusem plângând de ani în șir. Am rămas mult timp agățați unul de celălalt în spatele cotețului, care degaja un miros înțepător. Pe pământ erau împrăștiate paie și tot felul de lucruri moi și neplăcute la atingere, greu de deslușit pe întuneric, dar care nu contau de niciun fel în acea clipă. Am auzit-o pe mama, care venise să ne caute. Prima oară am tăcut mîlc, însă a doua oară am strigat-o încet și i-am spus că Shin e bine, numai că trebuie lăsat un pic în pace. După ce a plecat mama, Shin s-a tras la o parte.

— O să-l omor! a șoptit.

— Ba nu! Dacă-l omori, o să ajungi la închisoare.

— Nu-mi pasă!

— Dar mie, da!

O parte din mine chiar credea că Shin e capabil să-și ucidă tatăl dacă se luau la bătaie. Deja îl depășise în înălțime; mi se părea ciudat că în ziua aceea o pățise așa de rău. Ceva îl făcuse să se rețină, și eram recunoscătoare pentru asta. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, când aveam să ajung într-o bună zi acasă, aveam să-l găsesc pe unul dintre ei mort. Dar nu pe Shin, m-am rugat eu iar în gând. Deși alternativa era la fel de proastă. Shin avea să fie condamnat pe viață. Sau spânzurat.

— Nu mai plânge! m-a repezit el într-un târziu. Uite, n-o să-l omor!

— Promite-mi!

A oftat.

— Îți promit! Și nu te mai sprijini de brațul meu! Doare!

M-am săltat în picioare. Shin s-a descolăcit și s-a târât și el afară din spatele cotețului de păsări. Ochii mi se obișnuiseră între timp cu întunericul, dar tot îmi era greu să discern ceva. Totul mi se părea ciudat și greșit, ca și cum curtea bucătăriei devenise o țară complet nouă. Brațul stâng al lui Shin atârna într-un unghi neobișnuit.

— Ți-am spus că e rupt.

Tonul lui pragmatic aproape că m-a făcut să izbucnesc din nou în plâns.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a bătut cu vergeaua.

Vergeaua era folosită la căratul greutateilor mari. Era un băț puternic și greu, aplatizat pentru a fi purtat în echilibru pe un umăr, care devenea o armă letală când clanurile chinezești rivale se războiau între ele. Dacă tatăl meu vitreg chiar îl lovise cu ea pe Shin însemna că-și ieșise din minți. Ar fi putut să-l schilodească. Eram așa de furioasă, încât mi-a venit să țip, să mă duc să depun plângere la poliție. În momentul acela mi-am dorit ca toate ușile și ferestrele să se deschidă brusc și acoperișul să zboare, pentru ca vecinii să poată vedea ce se întâmpla în casa noastră.

— Ai spus că nu vrei să fie ucis nimeni, m-a citit Shin.

— Fetele nu sunt trimise la spânzurătoare, am replicat, deși nu eram foarte sigură. Poate că erau.

Sau poate că le înecau ca pe vrăjitoare. Nu-mi păsa. Eram atât de furioasă, încât mâinile îmi tremurau. Și în același timp eram și înspăimântată. Cât timp îl căutasem disperată prin toată casa pe Shin, nu îndrăznisem nicio secundă să ridic glasul la tatăl meu.

— Dar ce s-a întâmplat? De ce te-a bătut așa de rău?

Shin s-a mulțumit să clatine din cap.

Nu am aflat niciodată ce se petrecuse în seara aceea. Cu cât insistam mai mult cu întrebările, cu atât Shin se

refugia mai tare în tăcere. Nici mama nu mi-a fost de vreun ajutor. Mi-a spus că îi găsise deja bătându-se când se întorsese acasă și că cel mai bine era să dăm totul uitării.

Shin nu s-a dus la școală timp de o săptămână pentru a-și ține ascunse vânătăile, iar în fața doctorului care i-a pus brațul rupt în atelă a susținut că se prăvălise pe scări. Tatăl meu vitreg avea și el răni. În afară de nasul din care îi curgea sânge, avea un cot dislocat și, bănuia mama, o coastă ruptă. Nici el nu a mai menționat niciodată incidentul. Cred că, în felul lui, își regreta faptele. Își dăduse seama probabil că mersese prea departe, însă eu nu îl puteam ierta. Nu aveam să îl iert niciodată.

Recunosc chiar că la un moment dat m-am gândit să-l otrăvesc. Am mers până acolo, încât să frunzăresc toate romanele polițiste pe care le-am găsit la biblioteca școlii. Nu mi-au fost însă de niciun folos. Nu puteai împrumuta decât două cărți o dată, și în plus, unde aș fi putut eu găsi un șarpe antrenat, ca în Banda pestriță²⁸? Și oricum, dacă tatăl meu vitreg murea otrăvit, primul suspect ar fi fost mama.

Surprinzător, după acel incident Shin și tatăl meu vitreg au ajuns la un fel de înțelegere din care am fost

²⁸ Povestire de Sir Arthur Conan Doyle, avându-l ca erou pe celebrul Sherlock Holmes (n. tr.).

exclusă. S-au lăsat în pace unul pe celălalt. La început am crezut că tatăl meu vitreg se simțea vinovat, și poate că așa și era, dar cu timpul am remarcat că îi dăduse mai multă libertate de acțiune lui Shin. Pe de altă parte, Shin a început să facă eforturi mai substanțiale la școală. Avusese întotdeauna note mari, dar acum învăța de parcă era posedat, și obținea rezultate cu mult mai bune decât ale mele. Rareori mai avea timp pentru mine; în perioada aceea am început să ne îndepărtăm unul de celălalt.

13

Batu Gajah. Luni, 8 iunie

Capul a fost găsit. E cea mai importantă știre de la Spitalul Districtual Batu Gajah în acea dimineață de luni, iar William o află de la Leslie, doctorul cel mai apropiat ca vârstă de el. Oroarea resimțită inițial de William după moartea Ambikăi e între timp umbrită de un sentiment de vină și teamă. Femeia pe care a îmbrățișat-o de atâtea ori nu mai este acum decât o bucată de carne lepădată de un carnivor sub un tufiș. Se tot întreabă dacă a procedat corect neidentificând-o. Conștiința îi șoptește că este un laș, o afirmație cu care este nevoit să fie de acord.

Se întreabă dacă există cineva care o așteaptă acasă cu

nerăbdare pe Ambika. Poate că soțul ei, un bețiv înveterat, nu-i duce lipsa, dar e posibil ca ei doi să aibă copii, deși femeia nu i-a menționat niciodată acest lucru. Și pe urmă mai e și chestiunea aceea sâcâitoare cu comis-voiajorul chinez care a dat peste el și Ambika pe plantația de cauciuc. Ce ghinion ca tocmai unul dintre pacienții săi să-i găsească! Trage puternic aer în piept. Din moment ce nu este cel care a identificat cadavrul, nimeni nu are cum să facă legătura dintre femeia moartă și el.

— Cred că numele ei este Amber... sau ceva de genul ăsta, zice Leslie.

Leslie e un bărbat roșcovan, însă părul i s-a decolorat până la nuanța paiului din pricina soarelui tropical nemilos, și e atât de pistruiat, încât fața îi pare acoperită peste tot cu pete. William îl privește însă cu o ușurare imensă, ca și cum Leslie ar fi ființa cea mai frumoasă văzută în acea zi. *Îți mulțumesc, Doamne! Îți mulțumesc!* William nu va fi chemat să identifice femeia. Ce noroc că i-au găsit capul, altfel cine știe cât timp cadavrul ar fi rămas la morgă nerevendicat?

— Se pare că s-a descoperit ceva ciudat la corp.

Alarmat, William întreabă:

— Doctorul Rawlings este cel care a efectuat autopsia?

— Da! Iar după ce duminică au descoperit capul, a

trebuit s-o facă din nou.

— Și ce părere și-a făcut?

Leslie își ridică ochii.

— De ce nu îl întrebi cu gura ta?

William își întoarce capul și zărește silueta familiară, cocârjată, a lui Rawlings, patologul. Rawlings este incredibil de înalt, ca o barză, și compensează aplecându-și capul pe gâtul subțire atunci când vorbește.

William se grăbește să-l ajungă din urmă, fără să ia în seamă strigătul plângăcios al lui Leslie:

— Trebuie să vorbim despre petrecerea de la tine de acasă!

— Mai târziu! îi aruncă William peste umăr.

A uitat complet de petrecerea lunară, un eveniment social așteptat cu nerăbdare în cursul căruia invitații cinează cu mâncare la conservă trimisă din Europa – mazăre, homar, limbă –, beau prea mult și se felicită reciproc pentru traiul bun din colonii. E rândul său să fie gazdă, și trebuie să-i amintească lui Ah Long să facă rost de mai mult vin și alcool, și să stabilească împreună meniul. William ar prefera mâncarea locală proaspătă în locul celei uscate și sigilate într-o conservă, ca într-un sicriu de metal. Se cutremură la acest gând și grăbește pasul pentru a-l ajunge din urmă pe Rawlings.

Cantina spitalului este un spațiu deschis și aerisit, cu acoperiș de paie și podea din beton turnat. Meniul zilnic include atât feluri occidentale, cât și mâncare locală. Rawlings stă la coadă și, când îi vine rândul, cere cu vocea lui profundă de bas o kopi-o, o cafea neagră tare cu zahăr, și o felie de papaya. William, care se află în spatele său, comandă aceleași lucruri.

— Am auzit că ai identificat cadavrul, spune el când amândoi se așază.

Nu e nevoie să specifice la ce cadavru se referă; în Batu Gajah nu sunt multe cadavre care trebuie identificate.

— Tu ai ajuns primul la locul unde a fost găsit? întreabă Rawlings, care scoate un briceag și descojește cu grijă papaya.

Rawlings este vegetarian, iar William îl înțelege perfect. Și el ar fi fost tentat să treacă la vegetarianism dacă ar fi fost obligat să examineze cadavre toată ziua.

— Mă rog, poliția a fost cea care a ajuns prima, răspunde William. Impresia mea e că un tigru sau un leopard a ucis-o. Tu ce părere ți-ai făcut?

Rawlings stoarce o jumătate de limetă peste felia de papaya, și la fel procedează și William. A citit undeva că, dacă imiți pe cineva, ai șanse mai mari să-și deschidă sufletul în fața ta.

— Ți-am văzut notițele, zice Rawlings în timp ce se

șterge la gură. Inițial, am fost tentat să-ți dau dreptate. Judecând după urmele lăsate pe cadavru, aș zice că a fost un tigru. Rănile de mușcătură sunt prea depărtate unele de altele pentru maxilarul unui leopard.

— Ai spus „inițial”? Cum adică?

— Spune-mi, era mult sânge la locul unde s-a găsit cadavrul?

William își readuce în memorie luminișul dintre arborii-de-cauciuc. Stratul gros și foșnitor de frunze uscate și mirosul de cuișoare al țigaretelor administratorului malaez. Bucata de carne care fusese cândva o femeie atrăgătoare.

— Nu! Am presupus că fusese ucisă în altă parte.

— Nu am găsit indicii de hemoragie sau de eritemă marginală la pielea din jurul rănilor de mușcături. Nu am constatat nici sângerări arteriale, nici măcar în locul unde șira spinării a crăpat, iar corpul a fost despicat.

— Lipsa sângerării, mormăie William. Deci era deja moartă atunci când a fost înhățată de animal.

— Da! Tigrii sunt necrofagi. Iar găsirea capului a ridicat alte întrebări.

— Ce vrei să spui?

— Au extins aria de căutare a celorlalte părți ale corpului pe o rază de vreo 800 de metri. Inspectorul a folosit câini și cu ajutorul lor au fost descoperite capul și un picior. Apropo, asta nu e ceva neobișnuit la

victimele animalelor de talie mare.

William se străduiește din greu să-și păstreze calmul. Își ține ochii fixați asupra unui punct aflat în spatele urechii stângi a lui Rawlings, care continuă:

— Capul mi-a dezvăluit câteva lucruri interesante. Vrei să îl vezi? zice și se saltă pe jumătate de pe scaun, dar William îl oprește, ridicând o mână.

— Nu înainte de prânz, mulțumesc!

— Capul era aproape intact. De fapt, am avut aceeași impresie față de întreg corpul: că animalul își începuse rutina – îndepărtarea mădulelor și eviscerarea –, după care s-a oprit brusc.

William își acoperă gura cu mâna. Carnea portocalie a fructului de papaya copt, care cedează presiunii furculiței, este atât de grasă și de senzuală, încât îi vine să vomite. Se gândește la zâmbetul larg al Ambikăi, la umerii ei catifelați pe care își lăsase să alunece mâna, după care totul se dizolvă într-o mască de sânge și fluide galbene. Îi vine să plângă.

— Te simți bine?

Rawlings se holbează la el, mijindu-și îngrijorat ochii acoperiți de sprâncene stufoase.

— Probleme cu stomacul, minte William.

Rawlings continuă:

— Fără câini, capul nu ar fi fost găsit niciodată. Fapt interesant, am găsit urme de vomă în gură.

— Și asta ce înseamnă?

Rawlings își împreunează degetele.

— Prima posibilitate este că biata femeie a fost ucisă de un tigru, care i-a sfâșiat probabil gâtul sau a sufocat-o. E greu de spus pentru că gâtul nu mai este. După aceea, tigrul și-a părăsit victima și s-a întors mult mai târziu – poate că peste o zi sau două –, și de aici au rezultat rănilor post-mortem. Ce fel de animal ar proceda așa?

— Poate că tigrul a fost întrerupt, spune William.

Stomacul i se strânge în chip dureros; are o presimțire rea că ceea ce va auzi îi va dispăcea profund.

— Foarte puține lucruri pot întrerupe un astfel de animal. Poate doar oamenii. Sau un alt tigru, care însă ar fi devorat el prada. Totuși, se pare că în zonă nu s-au raportat cazuri de oameni care ar fi alungat tigri. Dacă un tigru ar fi fost alungat, am fi putut aștepta să vedem dacă se întoarce.

— Femeia aceea era și ea om. O ființă umană. Nu putea fi lăsată acolo pe post de momeală!

Fără să-și dea seama, William a ridicat glasul, motiv pentru care câteva capete s-au întors spre el.

Rawlings se holbează la el, surprins.

— Dar nu ar fi pentru prima oară când s-ar proceda așa. În India au fost mai multe cazuri când mâncătorii

de oameni au fost prinși în ambuscadă atunci când s-au întors la prăzile lor.

William a fost deseori acuzat că ar fi un om rece și nesimțitor, însă acum își zice că, prin comparație cu Rawlings, e un munte de emoții. Dacă nu va fi atent, oamenii vor intra la idei. Își înghite nodul din gât și se uită în jos, la ceșcuța cu cafea.

— Oricum, nici eu nu țin prea tare la teoria asta. Mult mai probabil e ca femeia să fi murit pe plantația de cauciuc și să fi fost găsită și mâncată de un tigru. Moartea s-ar putea datora de fapt unor cauze naturale. A doua posibilitate este aceea că cineva a ucis-o.

— Ipoteza crimei e pură speculație, spune îngrozit William. Poate că a fost mușcată de un șarpe. Există o mulțime de alte variante.

Rawlings dă din mână, respingând ideea, și se apleacă în față.

— Știi ce cred eu?

— Ce?

Dar Rawlings se răzgândește. Se lasă pe spate în scaun.

— Deocamdată nu dețin probe. Totuși, voi consemna în raport că moartea mi se pare suspectă. Chestiunea va fi tranșată de judecătorul de instrucție.

Nu e vestea pe care William și-ar fi dorit s-o audă – ar fi fost mult mai bine dacă Ambika s-ar fi dovedit a fi

victima nefericită a unui tigru. Își amintește că recent i-a cerut mult mai mulți bani și se întreabă dacă tânăra a avut și alți amanți. Pieptul i se strânge. Dacă așa e și se află, poliția îi va căuta pentru interogare pe toți cei care au întreținut relații cu ea.

— Oricum ar fi, zice Rawlings, tigrul s-a comportat extrem de ciudat. Localnicii vor răspândi zvonuri cum că e un tigru-fantomă sau o altă prostie de genul ăsta.

— Keramat, rostește William mecanic. Un animal sacru.

Rawlings pufnește.

— Animal sacru! Exact.

William se holbează în gol. Gândurile i se amestecă precum niște fire de ață descusute. În afară de acel comis-voiajor, cine altcineva l-a mai văzut în compania Ambikăi?

Trebuie să fie foarte prudent.

Ren prepară o omletă. E o treabă complicată și delicată, care necesită răbdare când e făcută la foc de cărbuni. De la descoperirea cadavrului în weekend, William a acuzat grețuri și o stare generală proastă. Stomacul lui nu poate suporta mâncarea grea, de genul puiului în sos de cocos sau al cotletului de porc prăjit. Astăzi s-a întors acasă devreme și a cerut o omletă, iar Ren s-a oferit să o prepare.

Omletele erau printre mâncărurile preferate ale doctorului MacFarlane, iar Mătușica Kwan l-a învățat cum să le facă pufoase și atât de moi, încât se topesc în gură. Ren așază cu grijă omleta pe farfurie; secretul e să iei ouăle de pe foc înainte de a fi complet făcute. Își ridică privirea și zâmbește, și uimitor, Ah Long zâmbește și el.

— Poți să i-o servești tu! zice bucătarul.

Ah Long presară deasupra ceapă verde tăiată mărunt și decorează farfuria cu câteva felii de roșii așezate în evantai pe margine. Ren pune farfuria pe o tavă acoperită cu un șervet alb apretat și pleacă în grabă. Străbate tot holul lung cu podele lustruite și urcă la etaj, unde bate la ușa de la dormitorul stăpânului.

La fel ca toate celelalte încăperi din casă, această cameră aerisită, cu tavan înalt, e zugrăvită în alb și e destul de goală, cu excepția patului cu baldachin înconjurat de plase contra țânțarilor. Soarele după-amiezii, verde și auriu, așa cum se întrevește printre vârfurile copacilor, pătrunde pieziș în dormitor și îi creează brusc lui Ren un sentiment de déjà-vu. Este exact ca în camera din Kamunting a bătrânului doctor. Numai că nu doctorul MacFarlane stă așezat la masa de lângă fereastră, ci William, care scrie o scrisoare.

— Mulțumesc! spune el, tresărind vinovat în clipa când Ren așază farfuria pe masă.

— A fost găsit tigrul? întreabă Ren.

— Nu încă! Acum ar putea fi la cine știe câți kilometri distanță. William ia o îmbucătură și întreabă: Cine a făcut omleta?

Expresia îngrijorată revine pe fața lui Ren.

— Eu, Tuan!

— E foarte bună! De acum încolo vreau să-mi pregătești tu omletele.

— Da, Tuan! Încurajat, Ren întreabă: îmi acordați permisiunea unui concediu?

— Unde vrei să pleci?

— La Kamunting. Doar pentru câteva zile.

William cade pe gânduri. Ren nu lucrează la el decât de puțină vreme. Nu a acumulat suficiente zile pentru a avea dreptul la concediu, însă privirea lui este atât de plină de speranță!

— Ca să îți vezi vechii prieteni?

— Da! Ren ezită, apoi spune: Și ca să merg la mormântul doctorului MacFarlane pentru a-mi prezenta omagiile. Aș vrea să ajung acolo înainte să se încheie perioada de doliu, peste 20 de zile.

— Desigur! acceptă William, iar privirea i se îndulcește. Poți să-ți iei liber trei zile, dacă așa vrei. Stabilește datele cu Ah Long – va fi o petrecere aici peste puțin timp. Ai nevoie de bani de tren?

Ren pare nedumerit de ofertă. William oftează.

— Vreau să spun că o să-ți plătesc eu călătoria. Pune și pentru mine niște flori la mormântului bietului MacFarlane!

Odată treaba terminată, Ren se întoarce în bucătărie. După descoperirea macabră a cadavrului, și-a intensificat căutările. A scotocit frenetic după deget în fiecare cameră și a deschis toate sertarele din casă. Își zice câteodată că Ah Long îl suspectează, căci de mai multe ori l-a luat prin surprindere cu obiceiul lui de a pași fără a face zgomot. E ca un motan bătrân, încărunțit, o asemănare și mai pronunțată atunci când Ah Long stă pe treptele de la bucătărie și-și mijește ochii în lumina soarelui. Totuși, până acum Ah Long nu i-a făcut observație.

Ren are un sentiment neplăcut că degetul nu se află în casă. Și poate că nici n-a fost vreodată. Este o presimțire greu de explicat, ca zvâcnirea mustăților unui motan. Când trăia, Yi îi spunea adesea că este vorba de al șaselea simț. Lumea zicea că e magie, însă Ren știe că se datorează faptului că el și fratele lui geamăn formau o pereche. Chinezii cred că lucrurile bune sunt cele care vin în perechi, precum caracterul care semnifică dubla fericire și care e decupat din hârtie roșie și lipit pe uși la nunți, sau ca lei care stau de strajă la temple. Ren și Yi au fost dubluri perfecte unul pentru

celălalt. Când îi vedeau, oamenii zâmbeau încântați. Gemeni, și pe deasupra băieți – ce noroc! Toate acestea s-au sfârșit însă odată cu moartea lui Yi. Când un bețigaș se rupe, celălalt este aruncat. La urma urmei, jumătatea unei perechi destrămate este unu, numărul fără noroc al singurătății.

Doctorul MacFarlane i-a explicat mai de mult că, pentru ca semnalele radio să funcționeze, este nevoie atât de transmițător, cât și de receptor. Ren a înțeles imediat ce vrea să spună. El și Yi știau întotdeauna unde se află celălalt, și în asemenea măsură, încât directoarea orfelinatului îl trimitea pe unul din ei cu treburi și pe celălalt îl ținea pe lângă ea. Atunci când cel care plecase întârzia, îl întreba pe celălalt cât de departe este fratele lui. Era o calitate folositoare, dar cu nimic mai uimitoare decât cea a lui Pak Idris, pescarul malaez orb care scotea peștii din râul Perak ascultându-i cum înoată sub apă.

„Cum e sunetul pe care îl scot peștii?” îl întrebase Ren.

„E ca și cum ai lăsa niște pietricele să-ți cadă din mână”, îi răspunsese Pak Idris. „E ca și cum aș avea o oglindă în care s-ar reflecta peștii.”

O oglindă plină cu pești. De-a lungul anilor, Ren s-a gândit adesea la acea expresie. Cum arătau peștii după părerea lui Pak Idris, care nu îi putea vedea? Erau ca

niște stele ce se mișcau pe un cer întunecat ori ca un câmp de flori care se legănau în vânt? După moartea lui Yi, Ren își pierduse farul călăuzitor în viață. Acum nu mai e capabil să estimeze corect distanțele și nici nu știe ce se întâmplă într-un alt loc decât acela în care se găsește. Abilitățile i s-au diminuat atât de mult, încât nu mai presimte decât evenimente iminente, ca de pildă trosnetul unei crengi care se rupe exact în clipa când el sare în lături. A fost de multe ori aproape de astfel de accidente. De prea multe ori, poate.

Uneori, lui Ren i se pare că de fapt nu și-a pierdut abilitatea de a vedea la distanță. Semnalul este slab doar fiindcă Yi este acum așa de departe. Deși unde anume, n-ar ști să spună. A trecut hotarul către o altă țară, către tărâmul celor morți. În căutarea degetului dispărut, mustățile lui invizibile de motan nu au zvâcnit în casa asta decât o singură dată – când a văzut pielea de tigru întinsă în chip de carpetă pe podeaua din biroul stăpânului. Dar asta nu e surprinzător, având în vedere obsesia față de tigri a bătrânului doctor, pe care, se teme Ren, William o împărtășește într-o oarecare măsură. În timp ce străbate în grabă holul, Ren își dă seama că mai are de căutat într-un loc: Spitalul Districtual Batu Gajah, unde William își are cabinetul.

Riscă să intre în criză de timp: mai sunt doar 20 de

zile din cele 49 cât are de trăit sufletul doctorului MacFarlane. Dacă până atunci nu va descoperi degetul, va da greș. Cum va putea bătrânul lui stăpân să-și găsească odihna? Ren își amintește ultimele zile din viața doctorului MacFarlane, febra și frisoanele. Și visele, coșmarurile care îl trezeau din somn și îl făceau să plângă, cerșind îndurare, sau să se târască băloșindu-se în patru labe. Dacă Mătușica Kwan ar fi rămas cu ei, ar fi știut ce să facă, însă la final numai Ren îi ținuse tovărășie.

O pală de vânt cutremură casa, trântind simultan toate ușile. Lui Ren, care se uită pe geamul din capul scărilor, i se pare că pomii sunt un ocean verde și unduitor care încercuiește bungalow-ul. E un vapor în furtună, iar el este stewardul care se uită afară prin hublou. Se agață de pervazul ferestrei ca de un colac de salvare și se întreabă ce secrete pândesc în jungla care îi înconjoară și dacă bătrânul lui stăpân e blestemat să cutreiere pe veci această întindere verde, captiv în pielea unui tigru.

Deodată a răsunat un fluierat ascuțit. Când aburul a prins să se înalțe pe deasupra peroanelor, ușile au

început să se închidă. Râzând, i-am aruncat o privire lui Shin. A ridicat din sprâncene și a rânjit și el. O smucitură, apoi o hurducătură mai zdravănă, iar trenul a plecat încet din gara din Ipoh. Peronul se îndepărta. Cei rămași în gară îi salutau pe cei din tren, așa că nu am rezistat tentației și mi-am fluturat și eu mâna.

Shin și-a dat ochii peste cap.

— De ce le faci cu mâna? Doar nu-i cunoști.

— De ce să nu le fac? m-am apărat. Copiilor le place.

Mi-am amintit visul cu băiețelul din gară. Păruse atât de real, deși nici pe departe atât de grandios precum gara albă din Ipoh, care dispărea acum rapid în spatele nostru! Shin mi-a spus că distanța până la Batu Gajah e de 24 de kilometri, iar călătoria urma să dureze vreo 25 de minute. Uneori însă pe șine apăreau elefanți albi sau seladang, uriașii bivoli ai junglei, care măsurau peste un 1, 80 de metri lățime în dreptul umerilor. Aerul răcoros se strecura înăuntru prin geamul deschis, și am închis ochii, fericită.

— Să înțeleg deci că accepți?

Privirea lui Shin mi-a străpuns genele și m-a făcut să mă simt neplăcut. Oare remarcase fardul pe care îl aplicasem pentru a masca ochiul vânăt? Ei bine, ce dacă părul meu arăta ca un cuib de păsări? La urma urmei, nu mă vedea decât Shin.

— Ce să accept?

— Să faci curat în weekendul ăsta la magazia de la Departamentul de patologie.

Am deschis ochii.

— Da, atât timp cât mă și plătesc. Totuși, ce te face să crezi că o să găsim acolo ceva folositor?

— Degetul provine în mod cert din spital. Dacă vei desface capacul sticlei, vei vedea că are aceleași semne de fabricație ca toate celelalte flacoane unde sunt ținute speci­menele în laboratorul de patologie al spitalului. Trebuie să verificăm registrele ca să vedem dacă există vreo mențiune despre degete amputate.

— Unde e degetul?

Drept răspuns, Shin s-a bătut cu palma peste buzunar. Gestul mi-a amintit de comis-voiajor și m-am prost dispus instantaneu. Aceeași pată care spurca ziua luminoasă. Oricum, de ce era Shin așa de interesat să îl găsească pe proprietarul degetului? Puteam înapoia degetul spitalului fără tam-tam. Pe de altă parte, aveam acum ocazia de a cerceta pe cont propriu: să fac turul spitalului și să discut cu personalul. Nu voiam să recunosc de față cu Shin, dar, dacă nu puteam merge la facultatea de medicină, puteam în schimb să devin soră medicală sau funcționară. Orice era mai bine decât actualele perspective negre.

— Pui tu ceva la cale, nu-i așa? a pufnit Shin. Mi-am dat seama – ești așa de previzibilă!

— Nimeni altcineva nu este de părerea ta, am ripostat supărată, cu gândul la școlarii și bătrânii care stăteau la coadă, cu entuziasm naiv, pentru a dansa cu mine.

Nirman Singh, de pildă, afirmase că sunt „învăluită într-un aer de mister fatal”, deși sunt sigură că de fapt se referea la Louise Brooks, nu la mine, după cum eram convinsă că nu avea mai mult de 15 ani și că nu ar fi trebuit să-și cheltuiască banii de buzunar într-un salon de dans.

— Cu cine ai mai umblat în ultima vreme?

Uitasem cât de ager e Shin; era reversul medaliei prieteniei noastre regăsite.

— Cu nimeni.

Shin mă urmărea cu o expresie gânditoare.

— Ți place să locuiești la doamna Tham?

— Păi, ai văzut și tu cum e, am răspuns. Putea fi și mai rău, totuși.

— Cu cât te plătește?

— Nu-mi dă niciun ban. De fapt, eu o plătesc. Pentru că mă învață croitorie.

Un mușchi i-a zvâcnit în obraz.

— Dar asta e ridicol! Muncești gratis.

— Ar trebui să mă plătească pentru ajutorul pe care i-l dau, însă, dacă pui la socoteală chiria camerei, mâncarea și taxa de instruire, nu mai rămâne nimic.

— Și îți convine aranjamentul?

Am dezbătut în sinea mea dacă să îi mărturisesc sau nu că, evident, nu sunt mulțumită. În urmă cu doi ani, aș fi recunoscut acest lucru fără rezerve, însă acum gândul mi s-a rostogolit pe vârful limbii, ca o bilă de sticlă gata să cadă pe jos și să se spargă. De ce să stric prima zi frumoasă de care aveam parte după mult timp? Așa că am tăcut.

Gara din Batu Gajah era modestă: un dreptunghi simplu cu acoperiș din paie, sau *attap*, și câteva bănci din lemn poziționate pe ambele laturi ale șinelor. M-am holbat la clădire cu o senzație neplăcută de déjà-vu. Îmi era limpede, stătusem pe una dintre aceste bănci nu mai departe de noaptea trecută, în vis. Nu se zărea niciun râu, deși, potrivit unui domn malaez vârstnic aflat de cealaltă parte a pasajului, linia de cale ferată traversa râul Kinta.

— Numai că nu se vede decât după ce depășești gara, ne-a explicat el.

Bărbatul călătorea spre sud până la Lumut.

— Noi trebuie să coborâm aici, am replicat cu regret.

— La revedere! a zis bătrânul. Apoi, către Shin: Soția dumitale e frumoasă. Foarte modernă și elegantă.

— Suntem frați, m-am grăbit eu să-l corectez.

Shin a rămas tăcut cât am coborât din tren. Era

pentru a doua oară când cineva făcea această confuzie și m-am temut că se supăraseră.

— Sigur că mă supără treaba asta! mi-a spus. Cine ar vrea să-ți fie rudă?

Ușurată, am izbucnit brusc în râs. Shin și-a dat ochii peste cap.

— Ar trebui să te simți jignită, ca orice fată. Nu să fornăi așa pe nas.

Am tăcut. Unul dintre motivele pentru care eram populară la salonul May Flower era acela că nu mă temeam să fac glume cu clienții, dar oare așa se purta o femeie decentă? Logodnica lui Ming era așa de blândă și de politicoasă, genul de fată care nu ar face niciodată glume proaste, stând la taclale pe marginea drumului.

Drumul spre Spitalul Districtual Batu Gajah urca pe lângă cartierul european Changkat. Peste tot erau tufișuri de leandri cu mănunchiuri de flori roz și albe, pufoase, și frunze ovale ascuțite, la fel și arbuști plăcut miroși de plumeria, planta tipică pentru cimitirele malaeze. Englezilor le plăcea la nebunie să grădinărească – știam cu toții asta din cărțile de istorie – și-și luaseră pasiunea după ei în toate colțurile imperiului.

Am ajuns la spital aproape de ora 11. Între timp, se făcuse foarte cald. Spitalul era alcătuit dintr-o serie de clădiri din lemn în stil Tudor, specifice zonei tropicale,

vopsite în alb și negru și legate între ele prin verande umbrite și peluze tunse. Mi-am ridicat ochii și am observat că plăcile din teracotă de pe acoperișul culoarelor circulare fuseseră aduse tocmai din Franța și erau poansonate pe dedesubt cu numele producătorului: *Saccompan Frères, St. Henri Marseille*.

Shin m-a condus pe lângă birourile administrației către partea din spate a uneia dintre clădirile anexă. A scos din buzunar o cheie și a descuiat ușa.

— Hai să intrăm! Va trebui să facem ordine printre toate astea.

Încăperea era mare, aerisită, cu tavan înalt. Ferestrele înalte lăsau lumina să pătrundă prin spatele îngrămădelii de cutii și fișete. Borcane cu specimene fuseseră înghesuite lângă cutii de carton umplute până la refuz cu hârtii, în timp ce recipiente din sticlă de 18 litri zăceau pe jos, printre grămezi de vechi reviste medicale. M-am holbat la tot acel munte și nu m-am mai mirat că doctorul Rawlings, oricine ar fi fost el, îi sugerase lui Shin să caute ajutor suplimentar.

— Și trebuie să terminăm curățenia astăzi?

— Păi este o ocazie bună ca să vedem dacă au păstrat în registre vreo mențiune referitoare la degete dispărute, mi-a răspuns Shin. Mi s-a cerut să mut totul, și am făcut deja cea mai mare parte din treabă. Nu ne rămâne decât să organizăm specimenele. Vrei să iei mai

întâi prânzul?

Le-am aruncat o privire borcanelor cu specimene cu aspect înspăimântător. Bucăți de măruntaie pluteau în lichide întunecate, alături de sticle cu vertebre păcănitore.

— Nu! am spus. Hai să începem!

Care era, oricum, scopul acestei colecții? Shin mi-a spus că nu are idee. În ciuda faptului că era nevoit să care obiecte grele, era binedispus. Mi-am dat seama după cum fluiera pe coridor în timp ce împingea cutiile de colo-colo. Întotdeauna ne înțeleseserăm bine atunci când aveam o treabă de făcut; pe vremea când eram copii, ne achitam de sarcinile din gospodărie rapid și eficient. Dacă era să fim amândoi angajați ca oameni de serviciu, mi-am zis, între noi nu aveau să existe neînțelegeri.

Mama era o gospodină exemplară; în această privință, tatăl meu vitreg nu a avut niciodată ce să-i reproșeze. Era obsedată de curățenie și scotea ramele paturilor pentru a turna apă fiartă peste orice crăpătură, ca să alunge gândacii.

Când ne-am mutat în prăvălia tatălui vitreg, la început a avut rezerve în a-i cere lui Shin să ajute cu treburile casei. La urma urmei, deși harnic de felul lui și binevoitor, Shin era băiat. Mama își revărsa afecțiunea asupra noastră cu o tandrețe care aproape că viza

ridicolul. Căinii fără stăpân și cerșetorii veneau glonț la ea, și nu de puține ori le-a cedat cina noastră, implorându-ne să nu-i spunem tatălui vitreg. Eu rezistam, mizând pe ceva mai bun, însă Shin capitula întotdeauna. Îl citeam din ochi: îl vedeam cum dădea iute din cap, îi vedeam privirea plină de speranță. Tânjea după afecțiune.

Cred că mamei i-ar fi plăcut să aibă mai mulți copii. Cu siguranță, tatăl meu vitreg era dezamăgit. De mai multe ori moașa locală fusese chemată pentru că mama pierduse o sarcină. Totuși, nimeni nu-mi spunea ce se întâmplase cu exactitate sau din ce motiv.

Pețitoarea se entuziasmase atât de tare cu privire la mine și la Shin, precum și la destinul care ne adusese împreună ca frați, fiind practic gemeni, născuți în aceeași zi și numiți după două dintre Cele Cinci Virtuți Confucianiste, încât eram sigură că ceilalți trei copii – Ren, Yi și Li pe numele lor – așteptau cu nerăbdare să se nască. Mi i-am imaginat înghiontindu-se în întuneric, așteptând să le fie permis să iasă în lume. Numai că nu li se permitea. Și cu fiecare episod sângeros, creștea spaima mea că aveau să vină să o ia pe mama cu ei.

Îi povestisem toate acestea lui Shin într-o noapte, când stătuserăm de vorbă în liniște. El se întinsese pe podea în camera lui, iar eu rămăsesem pe holul îngust,

cu ușa deschisă între noi. Asta în caz că tatăl meu vitreg ieșea pe neașteptate de la el din dormitor. Cred că aveam amândoi 13 ani la acea vreme, iar el devenise tot mai sever. Nu mi se mai permitea să pun piciorul în camera lui Shin, iar Shin, desigur, nu avea voie să intre la mine în dormitor.

În noaptea aceea, luna era foarte luminoasă, ca o felie subțire de alb. Era prea cald în pat, iar singurul loc mai răcoros din casă era podeaua din lemn.

— Crezi că vor avea alți copii? I-am întrebat pe Shin.

— Nu! Când îmbătrânești e mai greu.

Uneori, Shin făcea paradă de o logică atât de calmă, încât îl invidiam.

— Totuși, mă tem!

Shin s-a rostogolit pe o parte și s-a proptit într-un cot.

— De ce te temi?

I-am povestit despre spaima de-a o pierde pe mama și cum nu-mi puteam scoate din cap vorbele pețitoarei, care spusese că mai era nevoie de trei copii pentru a avea setul complet.

Shin a rămas tăcut pentru o vreme.

— Ce prostie! a spus într-un târziu.

— De ce? am replicat supărată. E o prostie mai mare decât cea cu mo și mâncătorii de vise?

Mi-am regretat imediat reacția, căci știam cât preț pune Shin pe bucata de hârtie de la mama lui. Însă el

s-a mulțumit să-mi răspundă:

— N-am mai avut vise urâte de mult timp. Cred că de fapt nici nu visez. Și oricum, toată vorbăria asta despre alți trei frați e prostie curată. De ce ar trebui să fie încă trei?

— Pentru că deocamdată nu suntem decât doi.

Shin s-a ridicat brusc în picioare.

— Pe mine să nu mă pui la socoteală! Știi că nu sunt de fapt fratele tău.

S-a urcat în pat și s-a întors cu spatele la mine. M-am resimțit respinsă și m-am retras în camera mea. Uneori îmi făceam griji că Shin nu făcea decât să mă tolereze. Că și-ar fi dorit un alt fel de soră, nu una care îl contrazicea tot timpul și lua note mai bune ca el la testele școlare. Atunci când mă simțeam rău, mă gândeam întotdeauna la numere. În cantoneză, doi era o cifră bună pentru că înseamnă o pereche. Și trei era o cifră bună, fiindcă este omofonul pentru sang, „viață”. Patru era, desigur, o cifră rea, pentru că suna la fel ca moartea. Cinci era o cifră bună pentru că formează un set complet nu numai de Virtuți Confucianiste, ci și de elemente esențiale – lemnul, focul, apa, metalul și pământul. Nu conta cât de enervant putea fi Shin. Fie că îi plăcea, fie că nu, era singurul meu frate!

Ușa de la magazia Departamentului de patologie s-a

deschis brusc. M-am gândit că în spatele ei era Shin, care căra alte cutii, așa că am spus, fără să mă întorc:

— Nu le pune acolo! Du-le pe partea cealaltă.

Tăcere. O furnicătură ciudată m-a alarmat că ceva e în neregulă. M-am răsucit pe călcâie și am dat cu ochii de un străin care stătea în prag. Un european. Înalt și slăbănog, cu ochelari. În rest – față palidă, păr deschis la culoare, brațele pale, arse neuniform de soare –, arăta pentru mine la fel ca orice alt european.

— Îl caut pe doctorul Rawlings.

Shin îmi spusese că Rawlings e patalogul rezident, dar n-aveam idee dacă se afla acolo în acea zi liniștită de sâmbătă. Bărbatul m-a privit cercetător. Ochii lui spălăciți străpungeau ca acele din spatele lentilelor din sticlă. M-am temut că avea să-și dea seama că nu fac parte din personalul spitalului.

— Dacă se întoarce, te rog să-i spui că am trecut pe aici! Numele meu este William Acton.

15

Batu Gajah. Sâmbătă, 13 iunie

Lui Ren i se oferă ocazia de a continua căutarea degetului sâmbătă, la ora prânzului, când William anunță că va merge în oraș și va trece pe la spital. Ah Long intervine imediat și îl întreabă dacă nu vrea să

facă aprovizionarea cu conserve, detergent și cremă de ghetete maro.

William se uită la Ren, care îi ține deschisă portiera, și-i spune:

— Urcă! Poți să te duci cu lista de cumpărături la magazin, nu-i așa?

Ren face ochii mari la această oportunitate neașteptată. William strigă peste umărul lui către Ah Long:

— Îl iau cu mine pe băiat. Ce altceva ne mai trebuie?

Urmează o scurtă perioadă de agitație, cât se întocmesc listele. Ah Long vâra o monedă de un cent în mâna lui Ren.

— Cumpără-ți ceva! zice pe un ton aspru. Tuan merge uneori la club ca să bea, adaugă bucătarul. Dacă întârzie, întoarce-te cu mașina! O să ajungă și el, într-un fel sau altul, până mâine-dimineață.

Curând, rămâne așteptând cu figura lui subțiratică și bățos dezaprobatore pe aleea cu prundiș.

— Selamat jalan! îi urează apoi Ah Long lui William.
„Călătorie plăcută.”

Harun, șoferul malaez, este un bărbat rotofei, cu înfățișare plăcută și trei copii. Zâmbește când Ren urcă emoționat pe scaunul pasagerului, strângând la piept un coș de cumpărături din ratan pe fundul căruia a așezat ziare vechi care să împiedice vărsarea

conținutului. Ren tace, deși i-ar plăcea mult să-i pună întrebări despre mașină. Pe tabloul de bord al Austinului este un șir intimidant de butoane și cadrane, iar Ren îl urmărește cu atenție pe Harun în timp ce schimbă vitezele.

— Oprește mai întâi la spital! spune William. Trebuie să las niște documente acolo.

Spitalul! Ren strânge mânerul coșului.

În timp ce mașina se apropie de oraș, prin fața ochilor lui încep să defileze peluzele frumos tunse și aleile cu prundiș ale altor bungalow-uri. Ren recunoaște deja câteva case, dar sunt atât de departe unele de altele, atât de izolate de jungla cea luxuriantă, încât nu îi aude niciodată pe vecini. Își dă seama în care dintre ele locuiesc soții englezoaice: sunt plantate cu straturi îngrijite de belșiță și ghimbir și înconjugate de tufe de hibiscus și leandru. Și în spatele casei lui William sunt leandri, dar Ah Long îi cere mereu grădinarului să-i tundă. Rămurelele lor moi secretă o sevă lăptoasă, care te orbește, susține el în chip macabru, iar decoctul din frunze îi otrăvește pe câinii fără stăpân.

Când mașina ia o curbă, briza care pătrunde prin geamul deschis smulge o foaie de ziar mototolită de pe coșul lui Ren și o poartă spre bancheta din spate, unde William o prinde cu dibăcie cu o singură mână.

— Scuze, Tuan!

Ren aruncă o privire în spate, însă stăpânul lui e ocupat: se holbează la ziar și scoate o exclamație pătrunzătoare.

— Asta e ziarul de săptămâna trecută?

Ren dă din cap, vinovat. Oare a greșit, nu are voie să-l folosească? William are o expresie ciudată întipărită pe chip. Foaia de ziar care l-a șocat este cea care cuprinde rubrica de decese, cu rânduri de fotografii în alb-negru. Ren întreabă:

— A murit vreun cunoscut?

William își mușcă buza.

— Un pacient de-al meu.

— Era în vârstă?

— Nu, dimpotrivă! Bietul om!

După un lung răstimp, William îi înapoiază foaia mototolită lui Ren, care o îndeasă la loc în coș, dar nu înainte de a-i arunca, din curiozitate, o privire. Singura mențiune a unei persoane tinere este cea referitoare la un comis-voiajor pe nume Chan Yew Cheung.

William închide ochii; stă cu degetele împreunate lejer în poală. Degete lungi și albe, capabile să coasă răni sau să amputeze mădulare. Fredonează ușor. Ren se întreabă de ce stăpânul pare ușurat, chiar fericit.

Când mașina oprește în fața spitalului, Ren simte un curent electric, ca un semnal de radio slab, îndepărtat. Îi străbate tot corpul și este exact aceeași senzație pe

care o avea atunci când se conecta cu Yi. Degetul e aici. Este sigur. William își ia servieta de piele și coboară. Ren coboară și el iute.

— Pot să vă duc eu servieta, Tuan?

William se oprește din mers și îi aruncă o privire.

— Vrei să vezi spitalul?

Sunt două secțiuni, îi explică lui Ren. În partea asta este spitalul districtual pentru localnici, în timp ce aripa europeană, destinată exclusiv străinilor, se află peste drum. William îl salută pe recepționar. Se deschid uși și apar oameni care zâmbesc. Ren merge în urma lui William și se întreabă dacă toți europenii sunt tratați așa sau e vorba și de faptul că stăpânul său este chirurg.

Doctorul MacFarlane glumea adesea pe seama ierarhiei stricte din medicină, cu generaliștii la baza piramidei. Totuși, doctorul MacFarlane era foarte iscusit, își zice Ren. Trata pacienți pe care toți ceilalți doctori îi refuzaseră, nedându-le nicio șansă, ca de exemplu vânătorul acela orang asli²⁹ cu mâna infectată sau copilul vânzătorului chinez care venise în convulsii. Îi doftoricise pe toți, uneori cu rezultate surprinzătoare.

— Dacă tot sunt aici, o să fac și vizita la saloane, spune William.

²⁹ Aparținând populației aborigene din Peninsula Malaysiană (n. tr.).

Coridoarele lungi, cu pardoseala din plăci maro și crem așezate în formă de tablă de șah, miros a dezinfectant.

— Vrei să-ți vezi pacienta?

Ren nu înțelege. Ce pacientă?

— Femeia căreia i-ai tratat piciorul. Înțeleg că s-a internat din nou.

Sigur că Ren vrea să o vadă, chiar dacă se simte brusc cuprins de sfială. Salonul e gol, cu excepția unui bătrân adormit cu gura deschisă și a tinerei care stă în șezut pe pat. Înfățișarea ei îl ia pe Ren prin surprindere. Nu seamănă deloc cu femeia care zăcea în roabă, cu sângele picurând din picior pe aleea bungalow-ului. Acum, pielea ei de culoarea mierii arată proaspăt, iar părul îi este strâns frumos în cozi. Are gropițe în obraji și fața în formă de inimă, iar când William îi cere să-i vadă piciorul, se îmbujorează.

— El este Ren, spune William. El te-a tratat când ai fost adusă la mine acasă.

Ren observă că nu l-a numit „băiat în casă” sau „servitor” și se simte în chip vag mândru.

— Ce tânăr e! exclamă femeia.

Potrivit fișei, se numește Nandani Wijedasa, are 18 ani și e necăsătorită. Tatăl ei lucrează ca funcționar la plantația de cauciuc de lângă casa lui William. Tânăra s-a internat din nou azi-dimineață, acuzând febră și

dureri în picior.

William îi dezvelește piciorul, dând la o parte cu blândețe pijamaua largă de spital, în timp ce zâmbește liniștitor. Rana este mai mică decât își amintește Ren, deși încă are aspectul unei creștături șocante pe spatele gambei ei netede. A fost suturată cu ață neagră și pare gingașă și umflată.

— Va trebui să redeschidem rana și să o irigăm, poate și să debridăm țesutul, apoi s-o închidem la loc. Când te întorci acasă, să ții o fașă de tifon înmuiată în fenol apăsată pe ea ca să împiedici infectarea. Trebuie să menții rana curată, altfel riști să faci septicemie. Ai înțeles?

Se uită direct în ochii femeii, și o scânteie se aprinde între ei. Simțul pisicesc al lui Ren nu a mai fost niciodată așa de puternic deșteptat de la moartea lui Yi. Ce vrea să însemne asta? Știe, chiar și fără a-și ridica privirea, că ceva se întâmplă între William și femeia cea tânără pe nume Nandani. Un soi de atracție care îl face pe doctor să zăbovească la patul ei, iar pe ea să-și fluture genele lungi și curbate.

Ren nu e singura persoană care sesizează această atracție. O doamnă străină a intrat în salon împingând un cărucior cu romane și numere vechi din revistele Punch și The Lady pe care le oferă pacienților, dacă aceștia au chef să citească. Ochii ei, de un albastru

electric uimitor, se fixează pe spatele lui William.

— William... Ce cauți azi aici?

William se răsuțește cu fața spre ea.

— Bună, Lydia!

Razele de soare care se strecoară în salon îi scot în evidență buclele aurii, frumoase, și Ren se întreabă dacă părul ei este întotdeauna înfoiat sau trebuie ținut la abur și presat ca o prăjitură pandișpan.

— E una dintre pacientele tale?

Lydia îi aruncă o privire fetei sinhaleze.

— Nu a mea, zice William, uitându-se la Ren, care se holbează timid la o crăpătură din scândurile podelei de lângă patul lui Nandani.

Lydia îl trage deoparte pe William și-și trece brațul pe sub brațul lui.

— Mi-a zis Leslie că e rândul tău să găzduiești petrecerea tinerilor doctori.

— Nu e decât un grup de burlaci care se adună pentru a discuta chestiuni profesionale. Nimic interesant, mă tem, zice William, făcând apel la tot farmecul lui.

Lydia îl privește deopotrivă plină de speranță și rugătoare.

— Pot să vin și eu?

— Numai dacă nu te deranjează discuțiile despre bolile tropicale.

— Deloc! Vreau să ajut pe cât îmi stă în puteri – uneori, oamenii nu știu ce e mai bine pentru ei.

În timp ce ei doi stau de vorbă, Nandani îl atinge pe Ren pe mânecă.

— Mulțumesc!

Are un zâmbet cald, iar Ren e foarte bucuros că e în viață, și nu zace moartă și scăldată în sânge într-o roabă.

— Studiezi ca să devii doctor? îl întreabă ea.

— Așa aș vrea.

— Sunt sigură că vei fi un doctor foarte bun! Ochii femeii fug spre William când îl întreabă: Stăpânul se poartă bine cu tine?

Ren își dă seama cu surprindere că da, William s-a purtat bine cu el.

— E un om cumsecade, spune el.

Iat-o din nou, scânteia invizibilă dintre tânăra femeie și William! Își ia zborul cu o mică sfârâială, iar Ren aproape că se așteaptă să o vadă izbucnind în flăcări în aer.

William se răsuțește iar spre Nandani.

— Unde locuiești? întreabă el.

Timidă, Nandani îi dictează adresa.

El o notează în carnetul pe care îl ține în buzunarul de la piept.

— E destul de aproape de casa mea. Dacă treci pe la

mine săptămâna viitoare, o să te consult. Nu e nevoie să bați tot drumul până la spital.

În spatele lui William, Lydia își așază sânguincioasă cărțile în cărucior.

Ren nu simte nimic dinspre ea. Poate fiindcă este o cantitate necunoscut – străină, și pe deasupra femeie –, iar el nu are aproape niciun fel de experiență cu această combinație. Își zice că face pereche bună cu William. Sunt amândoi înalți, cu ochi deschiși la culoare și pielea împestrițată din pricina soarelui nemilos, nu netedă și uniform colorată ca a lui Nandani. Lui Ren îi pare rău de doamna străină; se străduiește așa de tare! De ce nu o place William?

William termină vizita la saloane, iar Ren îl însoțește. Îl zăpăcește simțul pisicesc redobândit, senzația de mult pierdută de percepție a invizibilului, ca și cum și-ar fi câștigat un mădular sau o nouă pereche de ochi și urechi. Ce e așa de special la acest spital? William îi spune că va trece pe la Departamentul de patologie ca să îl vadă pe colegul său, doctorul Rawlings. Are să-i pună o întrebare în legătură cu un raport de autopsie. Ren știe că patologia înseamnă organe și bucăți moarte de oameni și animale, adică un loc potrivit unde s-ar putea afla degetul. Arde de nerăbdare; e ferm convins că poate să-l localizeze chiar și cu ochii închiși.

În timp ce străbat culoarele circulare acoperite, mărginite pe o latură de straturi de crini galbeni, Ren descoperă că îl poate citi pe William altfel decât până acum. Interesul lui William e ca o coardă întinsă. Plesnește din când în când, dar mai ales în prezența femeilor. Surori medicale pe lângă care trece, o vizitatoare care se apleacă deasupra unui pat. Desigur, William nu acordă atenție lucrurilor pe care Ren le observă, precum păianjenul din spatele ușii sau pietricica perfect rotundă de sub crini pe care Ren și-ar dori s-o vâre în buzunar, însă nu îndrăznește pentru că este probabil proprietatea spitalului.

Se apropie de Departamentul de patologie, iar zvâcnirea filamentelor invizibile devine atât de puternică, încât Ren se încordează de emoție. Nu a mai simțit așa ceva niciodată, nici măcar cu Yi. Cotesc pe coridor. William se bate cu palma peste buzunarul de la piept, apoi scotocește prin pantaloni, iritat.

— Ren, întoarce-te și adu-mi stiloul! Este probabil la sora medicală de la salon.

Ren îl urmărește cu strângere de inimă cum se îndreaptă spre o altă clădire, deschide ușa și intră. Ceva în camera aceea îl cheamă pe Ren, îl atrage ca un magnet, chiar și de la peste 15 metri distanță. Trebuie neapărat să intre acolo!

Însă William i-a dat ordin să-i aducă stiloul, iar Ren

nu poate să nu-l asculte. Stiloul, îi explică William, poartă numele celui mai înalt munte din Europa, Mont Blanc. Steaua albă și rotundă reprezintă vârful acoperit de zăpadă al muntelui, iar penița gravată este făcută din aur pur. Este stiloul cu care doctorul cel tânăr scrie zilnic scrisori. Dacă nu i-l aduce înapoi, William va fi foarte supărat.

Se grăbește să se întoarcă, se rătăcește și cotește greșit. Îi e dificil să filtreze fluxul de semnale care îl asaltează. „Ca o oglindă plină de pești”, își amintește el vorbele pescarului orb Pak Idris. „Trebuie să le înțelegi cântecul.” Deși ceea ce simte acum seamănă mai mult cu niște licurici care țâșnesc în beznă. Se mișcă urmând tiparele ciudate și întâmplătoare ale intereselor și ale emoțiilor oamenilor și își spune că, dacă ar găsi un loc retras și liniștit, ar putea să deslușească semnalele. Dar mai întâi trebuie să găsească stiloul. Sora de serviciu de la salon îi spune că i l-a dat asistentei-șefe.

Asistenta-șefă este străină, la fel ca majoritatea personalului superior. E o australiancă cu fața ascuțită, toată numai coate și energie, și îl privește plină de îndoială atunci când ajunge, în fine, în biroul ei.

— E un stilou scump. Ai grijă să nu-l scapi pe jos!

Boneta albă și apretată îi stă cocoțată pe cap ca niște aripi țepene. Ren ia stiloul și se grăbește nerăbdător să se întoarcă la magazia Departamentului de patologie.

La un moment dat, o ia la fugă, iar adulții îi aruncă priviri încruntate. N-are nevoie să întrebe pe unde să o ia. Firele îi zumzăie în cap, îi cântă. Dă în goană ultimul colț și se izbește de William.

— L-ai găsit? întreabă acesta.

Ren se holbează năucit la el. Stiloul! I-l înmânează cu un aer triumfător.

— Splendid!

William pare mulțumit, deși Ren nu își dă seama dacă din cauză că și-a recăpătat stiloul sau pentru că ceva bun s-a întâmplat acolo, în magazie. De fapt, William e mai binedispus decât a fost toată săptămâna. Ren aruncă o privire furișă pe lângă el. Ușa este acum întredeschisă, însă soarele orbitor îl împiedică să vadă ce se află în interiorul slab luminat. În prag se vede o umbră uscățivă. Este probabil un bărbat – silueta e prea înaltă pentru o femeie. O fi acel doctor Rawlings de care îi pomenise William?

Un curent electric îl străbate. Gândurile i se învâlmășesc confuze în cap. Mustățile de motan zumzăie. Trebuie să intre în camera de unde William tocmai a ieșit, însă în schimb se clatină pe picioare.

— Încetișor! spune William în timp ce îl conduce spre o bancă. Ai luat prânzul?

Ren clatină din cap. Nici el, nici Ah Long n-au prevăzut această excursie neașteptată în oraș.

— Atunci, hai să mergem să mănânci ceva! E o cafenea în oraș. Fac o cafea destul de bună.

Lacrimi de frustrare îi înțepă ochii lui Ren în timp ce se lasă condus înapoi, în fața spitalului, unde Harun îi așteaptă stând ghemuit la umbră, lângă mașina parcată. Când automobilul prinde să se îndepărteze, Ren se uită înapoi. Spitalul nu e așa de departe de Kinta Club, unde William și-a propus să ajungă mai târziu. Poate că va reuși să se întoarcă singur, în secret, la spital. De fapt, trebuie să o facă.

16

Spitalul Districtual Batu Gajah. Sâmbătă, 13 iunie

Străinul, William Acton, s-a proptit în pragul ușii deschise a magaziei Departamentului de patologie.

— Nu te-am mai văzut pe aici. Nu ești soră medicală, nu-i așa?

— Nu! Sunt venită doar ca să dau o mână de ajutor.

Am recunoscut licărul de interes lacom din ochii lui. M-a tulburat. Unde era Shin?

— Înțeleg! a spus el, dar fără să se miște din ușă.

Am rămas pe loc, stingherită, ținând în mână un borcan cu o parte dintr-un intestin în el. Doctorul și-a scos ochelarii și s-a scărpinat pe față, un gest care l-a făcut să pară ciudat de golaș și bolnav. Pe sub bronz,

pielea îi era cenușie și sub ochi avea cearcăne. Putea avea orice vârstă între 25 și 35 de ani, deși se mișca destul de iute.

— Așadar, lucrezi pentru doctorul Rawlings?

Am dat din cap în semn de aprobare. A zâmbit. Asta i-a conferit feței un farmec trist total neașteptat.

— Presupun că nu vrei să-mi spui cum te cheamă?

— Louise.

De data aceasta am știut ce să răspund.

— Ei bine, Louise, se pare că speciemenele acestea nu te dezgustă foarte tare.

— Nu! am confirmat cu răceală.

— Unele din ele sunt de fapt contribuția mea.

Fără să vreau, afirmația mi-a trezit curiozitatea.

— Ți-ai donat organele științei?

Dar oamenii nu fac asta decât după moarte, mi-am zis în sinea mea.

Doctorul străin a zâmbit din nou.

— Mă refer la pacienți de-ai mei. Hmmm... Stai să mă gândesc: cred că am contribuit cu un calcul de vezică biliară neobișnuit de mare și vreo două degete.

— Degete? am repetat, brusc interesată.

— Unul dintre ele era un deget vestigial, al șaselea, înlăturat de la un pacient indian. Un altul i-a aparținut de fapt unui prieten. Avem o colecție destul de mare de degete aici; sunt cel puțin o duzină, dacă îmi amintesc

eu bine.

A traversat încăperea și mi-a arătat un borcan mare, plin cu lichid întunecat la culoare.

— Uite, ăsta ar trebui aruncat. Multe dintre speci­menele mai vechi au fost conservate în alcool, care ar trebui schimbat măcar o dată pe an. Nu le păstrăm decât dacă prezintă interes din punct de vedere medical. Și, desigur, unii oameni își iau cu ei părțile de corp înlăturate pentru a fi înmormântate împreună cu ei.

S-a aplecat în față, iar eu am făcut un pas în lături. Devenisem prudentă în privința apropi­erii de bărbați. Munca la salonul May Flower îmi arătase cât de departe își puteau întinde brațele, cu câtă putere te puteau cuprinde și cât de dificil era să te smulgi din strânsoare dacă erai prinsă de talie. Acum însă nu era prezentă niciuna dintre namilele care asig­urau ordinea la salon, și nici Matroana, cu ochii ei de vultur. Eram numai noi doi, singuri în încăp­ere. Dacă țipam, exista vreo șansă să mă audă cineva?

Dar poate că eram eu excesiv de suspicioasă, căci doctorul a continuat să-mi vorbească despre diverse speci­mene. Părea să știe o mulțime de lucruri despre ele.

— Cât timp le țineți aici?

— N-am idee. Majoritatea sunt curiozități —

infirmierilor le place să le aducă aici pe surorile stagiare după căderea întinericului ca să le sperie.

Nu m-am putut abține și am întrebat:

— E greu să devii soră medicală în spitalul ăsta?

— Ai făcut școală? Fiindcă așa am impresia, din felul cum vorbești.

I-am povestit pe scurt despre diploma de absolvire a zece clase și despre cât de mult îmi doream să învăț o meserie.

— Înțeleg! Doctorul și-a frecat bărbia și m-a cântărit din nou din priviri, apoi a adăugat: Nu e un sistem unitar, așa cum avem în Marea Britanie. Aici totul depinde de spital. La Spitalul Districtual Batu Gajah se organizează cursuri pentru localnice, care sunt apoi angajate. Lecțiile sunt predate de asistente medicale din eșalonul superior și de către unii doctori, iar la final e o examinare standard la nivel statal.

— Mai sunt locuri libere pentru stagiare?

M-a iritat cât de plină de speranță îmi sunase vocea, însă el a părut plăcut impresionat de interesul meu.

— Va trebui să întrebi la administrație. Oricum, dacă nu mai sunt pentru anul acesta, vor fi sigur la anul.

— Și taxele școlare?

După plata datoriei mamei nu mai rămâneam cu niciun ban, și atâta timp cât tatăl vitreg refuza să mă finanțeze, ușa aceasta avea să-mi fie închisă.

— Cred că se acordă niște burse. Dar vei avea nevoie, desigur, și de recomandări.

Avea în ochi ceva, un fel de singurătate lacomă pe care am recunoscut-o din după-amiezile lungi, petrecute dansând cu străinii.

— Uite cartea mea de vizită! Mi-a oferit o bucată de hârtie dreptunghiulară cu colțuri ascuțite și mi-a spus: Dă-i-o directorului medical și spune-i că vrei să urmezi cursurile pentru surorile medicale. Sau poți completa o cerere de înscriere și o să i-o dau eu asistentei-șefe.

Pe cartea de vizită stătea scris William Acton, chirurg generalist, apoi urma un rând de litere care mie nu-mi spuneau nimic, dar care aveau probabil suficientă greutate pentru conducerea spitalului.

Poate că îl judecasem greșit. Nu trebuia să fiu atât de suspicioasă; felul acesta de-a fi îmi închidea uși și îi îndepărta pe oameni. În ultimul an de școală, fosta mea directoare, supărată că nu mă înscrisesem pentru examenul de absolvire a 12 clase, se oferise să vină cu mine acasă pentru a-mi convinge părinții. Numai o mână de fete dădeau acel examen, patru sau poate cinci în toată țara, iar ea era convinsă că îl puteam trece. O refuzasem. Nu suportasem ideea de-a o aduce acasă la tatăl meu vitreg pentru a fi martora refuzului său și a umilinței mele. Dar poate că ar fi trebuit să mă zbat mai mult pentru a-mi îndeplini visul.

Așa că de data asta am spus „Mulțumesc”, și chiar vorbeam serios. Am vârât cartea de vizită în buzunar, nu înainte de a pipăi cu degetele numele gravat pe ea.

Poate că mi se schimbase norocul. Auzisem lumea spunând că norocul – la fel ca ghinionul – venea în faze, precum povestea biblică a lui Iosif. Mama mă trimisese la o școală întemeiată de predicatorii metodiști, iar psalmodierile liniștite, așezatul în bancă și sculatul, ca și deschiderea cărților de imnuri fuseseră o alinare pentru mine, chiar dacă între timp mă gândeam la lucruri îngrozitoare, ca de pildă cum să îl otrăvesc pe tatăl meu vitreg.

Însă și Chan Yew Cheung, comis-voiajorul, îmi vorbise despre noroc. Susținuse că urma să aibă mult noroc și sfârșise mort într-un șanț.

Pe coridor a răsunat un zgomot, iar Shin a apărut, cărând o nouă cutie cu dosare. S-a oprit surprins.

— Bun, acum ar fi cazul să o iau din loc! a spus brusc chirurgul.

Shin a pășit încet în încăpere. S-a uitat mai întâi la William Acton, apoi la fața mea îmbujorată de emoție.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule? a întrebat el.

— Ești unul dintre infirmierii angajați pe perioada verii, nu-i așa? Student la Medicină, din câte înțeleg...

— Da, domnule!

Erau ca doi câini care se măsoară din priviri, dar nu le-am acordat prea mare atenție. O ușă se întredeschisese spre cariera la care visam, și, cu puțin noroc, poate izbuteam să mă strecur prin ea.

— Spune-i lui Rawlings că am trecut pe aici!

Doctorul și-a înclinat apoi un pic capul în semn de rămas-bun și a plecat.

Shin a rămas o clipă în prag, urmărindu-l din ochi.

— Te simți bine? m-a întrebat.

Sigur că mă simțeam bine. În urmă cu un an aș fi fost mai sfioasă, însă munca la salonul May Flower mă învățase cum să mă port cu străinii. Și oricum, doctorul nu se dăduse la mine. Nu ca acei buaya pe care eram nevoită să-i plesnesc peste mână. Totuși, dacă aș fi avut, la fel ca Rose sau Pearl, un copil înfometat care să mă aștepte acasă, nu mi-aș fi permis luxul refuzului. Uneori mă întrebam dacă mama nu luase decizia de a se recăsători din vina mea. Oare se uitase la hainele care îmi rămăseseră mici și la sacul gol de orez din colțul casei și hotărâse că cea mai bună opțiune era căsătoria? Dar nu, știam că îl plăcuse pe tatăl meu vitreg. Ceva o atrăsese la el, asta nu puteam nega.

— Hai să facem o pauză și să luăm prânzul! mi-a propus Shin. Cantina e încă deschisă.

A încuiat ușa și am traversat împreună peluza spre o altă clădire. Pământul roșu mi se fărâmița sub picioare

în bucăți calde și rugoase, iar furnici mari și negre, fiecare de lungimea încheieturii de sus a degetului meu, se împrăștiu în toate direcțiile. Shin era foarte tăcut; buna dispoziție de mai înainte părea să se fi evaporat.

— Mi-a spus că au o colecție de cel puțin o duzină de degete la Departamentul de patologie, i-am povestit, încântată că descoperisem ceva demn de luat în seamă. Ar trebui să verificăm arhiva ca să vedem dacă lipsește vreunul.

M-am simțit ușurată când am ieșit din zona de strălucire și am ajuns la culoarul umbrit. Un infirmier în uniformă albă care împingea un cărucior cu roțile pe care stătea așezat un bătrân a trecut pe lângă noi și l-a salutat amical pe Shin, ridicând degetul mare.

Shin a dat din cap, încruntat.

— Ați mai discutat și despre altceva?

— De ce mă întrebi?

— Pentru că circulă niște zvonuri pe seama acestui doctor.

— Ce-a făcut?

— Este un bun chirurg, foarte competent, dar umblă vorba că ochii îi fug după localnice.

— Nu mă miră – sunt toate la fel.

Mi-a aruncat o privire.

— Te-ai schimbat!

Sigur că mă schimbasem. Nu mai eram șocată când auzeam de aventuri amoroase, solicitări de fete la petreceri sau amante; într-o singură săptămână la May Flower învățasem mai mult despre astfel de lucruri decât în toți anii de școală, deși Hui susținea că rămăsesem o naivă incurabilă.

— De unde știi toate astea despre doctor?

— De la colegul meu de cameră.

Cartea de vizită primită de la William Acton stătea pitită în buzunarul meu ca un bilet de tren către o destinație de mult visată. Am vrut să-i povestesc lui Shin ce aflasem despre posibilitatea de a mă instrui ca soră medicală, însă nu părea prea dornic să mă încurajeze. Noi doi nu mai eram egali, mi-am zis plină de resentimente. Eu nu obținusem o bursă de studiu și nu-mi permiteam luxul de a alege dintre slujbele de vară.

La cantină, am vrut să încerc niște mâncăruri occidentale exotice notate cu creta pe tablă – sandviciuri cu sardine, friptură de pui și *mulligatawny*³⁰. Shin mi-a vorbit de sus:

— Ar trebui să vezi ce ofertă diversificată avem noi la cantina facultății!

A tăcut brusc și am presupus că și-a amintit cât de

³⁰ Supă de pui cu orez și condimente locale, originară din India (n. tr.).

mult îmi dorisem să merg la facultate. Am afișat un zâmbet țeapăn ca să-mi maschez iritarea.

Era ora două după-amiază, și cele mai multe mese se goliseră. Eram aproape de sfârșitul prânzului când infirmierul care îl împingea pe bătrân în căruciorul cu roțile ni s-a alăturat. Avea fața fălcoasă, ca un purceluș vesel. Picături de transpirație îi atârnavă de buza de sus.

— Cum se face că ai venit la spital în ziua ta liberă? l-a întrebat el pe Shin în timp ce trântea pe masă un bol aburind cu supă de tăieței și chifteluțe de pește. Wah!³¹ Și ți-ai adus și iubita! Ce fel de întâlnire de doi bani mai e și asta?

Nu m-am putut abține și am zâmbit: ochii lui mici sclipeau de umor.

— Sunt sora lui Shin. M-a adus aici ca să-l ajut la treabă.

— N-am știut că ai o soră așa de frumoasă. De ce nu ne-ai prezentat? Sunt Koh Beng, burlac.

Ne-am strâns mâinile peste masă. Așa cum mă temusem, avea palma transpirată.

— Ce fel de treabă faceți? a întrebat el.

— Facem curat în magazia de la Patologie, a răspuns Shin.

— Nimeni nu s-a înghesuit să accepte munca asta.

³¹ Exclamație de admirație (n. tr.).

Nu te sperie organele murate?

— Poate fi și mai rău: de pildă, sortarea fișelor, am răspuns.

— Ați văzut capul conservat? Se spune că, dacă îl ridici la miezul nopții, începe să vorbească.

I-am aruncat o privire sceptică și mi-a răspuns, făcând cu ochiul.

— În magazia aia mai sunt și alte lucruri ciudate: pelesit³²-ul unui vrăjitor care arată ca o lăcustă ținută captivă într-o sticlă și trebuie hrănită o dată pe lună, și degetul unui om-tigru – un harimau jadian dintr-aceia care își trag pe ei o piele de om și pe urmă umblă așa în miezul zilei. Koh Beng s-a întors spre Shin și l-a întrebat: Ce-ai zice dacă aș ajuta-o eu pe sora ta cu treaba?

Shin avea un aer exasperat. M-am grăbit să spun:

— Suntem pe terminate.

Nu era nici pe departe adevărat.

— La ce oră pleacă ultimul tren spre Ipoh?

— Te conduc! s-a oferit Koh Beng, care părea de neoprit. Trebuie să ajung și eu acolo diseară. Apropo, nu știu dacă ți-am spus că sunt burlac.

— Mi-ai spus.

— Eh, voiam să mă asigur că ai reținut.

³² În folclorul malaez, spirit care ia de obicei forma unui greier sau a unei lăcuste (n. tr.).

Chiar dacă arăta ca un purceluș, mie Koh Beng mi se părea simpatic. Iar el își dăduse seama, cu siguranță.

— O s-o conduc eu la gară, a intervenit pe un ton rece Shin. Sau dacă vrei, poți să rămâi aici peste noapte. Prietena mea mi-a zis că poți dormi la ea.

— Cine e prietena ta? mi-a luat vorba din gură Koh Beng.

— O soră medicală.

— Fratele tău nu e aici decât de o săptămână, dar a frânt deja inimile multor surori.

— Asta nu mă miră deloc.

Deși ușor iritată, am continuat să zâmbesc. Era însă adevărat, nu era nimic surprinzător în faptul că Shin avea o nouă iubită.

Prima iubită a lui Shin, verișoara uneia dintre colegele mele de la școală, era cu doi ani mai mare decât noi. Era drăguță, dar sinceră să fiu, nu mă așteptasem ca Shin s-o aleagă. Îmi plăcea totuși la ea că părea matură și echilibrată. Nu am aflat că erau împreună decât după aproape o lună.

— Shin iese des în oraș în ultima vreme, nu-i așa? i-am spus mamei într-o seară.

Stăteam împreună la masa din bucătărie, într-o tăcere prietenoasă. Lampa cu ulei arunca lumină pe cusătura ei și pe cartea pe care o împrumutasem de la bibliotecă.

Renunțasem la ideea de a-l otrăvi pe tatăl vitreg și citeam acum Sherlock Holmes din pură plăcere. Totul în jur era liniștit și la locul lui. Părea aproape incredibil că Shin și tatăl meu vitreg se bătuseră cândva acolo, distrugând masa cea veche și mutând apoi lupta în curte, sau ce s-o fi întâmplat în seara aceea îngrozitoare. Dar așa suntem noi, oamenii, mi-am zis. E în firea noastră să uităm lucrurile rele și să ne concentrăm pe cele normale, care te fac să te simți în siguranță.

Mama a rupt ața cu dinții.

— Probabil că o conduce acasă pe Fong Lan.

Fong Lan era fiica tâmplarului care ne făcuse masa cea nouă din bucătărie – fusese felul prin care tatăl vitreg îi ceruse scuze mamei pentru bătaia cu Shin.

— Foarte drăguț din partea lui! am comentat.

Mama mi-a aruncat o privire ciudată.

— Să știi că relația este serioasă.

Am rămas înmărmurită, deși poate că n-ar fi trebuit. Știam că mai devreme sau mai târziu, Shin avea să-și găsească o fată care să-i placă.

Fong Lan avea fața rotundă, sprâncene ușor arcuite și îl adora pe Shin. Lumea a fost surprinsă că fratele meu o alesese tocmai pe ea dintre atâtea fete care suspinau după el. Au circulat remarci urâcioase, de genul „gambele ei arată ca niște lo bak”, ridichile acelea albe, gigantice, însă dacă au ajuns vreodată la urechile lui

Fong Lan, ei a părut să nu-i pese. Maturitatea aceea sinceră făcea parte din farmecul ei. Uneori era așa de bună, încât îmi venea să țip. Pentru că da, și eu eram atrasă de ea. Atunci când îmi vorbea cu vocea ei blândă și serioasă, îmi doream să am o soră care să mă consoleze întotdeauna când aveam nevoie. Care să mă prețuiască și să mă iubească.

O dată, când m-am întors neașteptat de devreme acasă, am surprins-o cu Shin. Era o după-amiază liniștită, goală, așa că am crezut că nu e nimeni prin preajmă. Puteam să fluier tare, să-mi bag nasul în toate lucrurile pe care tatăl meu vitreg nu ne permitea să le deranjăm. Restricții stupide, ca de pildă smulgerea paginii din calendarul zilnic sau schimbarea postului de radio. Puteam face oricare din aceste lucruri interzise, însă am urcat cuviincios la etaj.

Ajunsa în capul scărilor, mi-am lăsat ghiozdanul să cadă și m-am strecurat fără zgomot, doar în șosete, pe coridor. M-am oprit brusc la auzul unui sunet neobișnuit – un găfâit și un geamăt ușor. O voce de fată venind din camera lui Shin. Am înghețat. Aveam o senzație de furnicătură, ca și cum pielea mi se strânsese și nu mă mai încăpea. Și prin ușa deschisă, i-am văzut.

Erau pe podeaua din dormitorul lui Shin, spațiul unde nu mai aveam voie să pătrund. Fong Lan stătea rezemată de pat. Când s-a aplecat peste Shin ca să-l

sărute, cu părul despărțit în două ca o perdea lucioasă, bluza descheiată i-a dat la iveală sânii goi, palizi și grei. Își ținea una din mâini întinsă posesiv peste pieptul lui. Shin avea fața întoarsă în partea opusă, însă pe a ei o puteam vedea. Părea căzută în transă, ca și cum în viața ei nu văzuse ceva mai frumos ca Shin. Și într-adevăr, Shin era frumos. Nici mie nu îmi scăpaseră subțirimea corpului său întins nepăsător și linia fermă a bărbiei.

În clipa aceea am înțeles o mulțime de lucruri. Despre Shin și despre mine. Și despre faptul că există lucruri pe care n-ai cum să le ai. În toți anii de când locuiam în aceeași casă, niciodată nu îl văzusem pe Shin atât de relaxat, de lipsit de acea tensiune vigilentă care îi încorda corpul ca un arc. Atunci când îl ținusem în brațe în seara aceea, în spatele cotețului de păsări, îi simțisem rigiditatea și furia care nu se dădeau duse. Dar atunci și acolo, în lumina slabă și cețoasă a după-amiezii, era un alt Shin, unul pe care nu-l mai văzusem. Și mă simțisem oribil, bolnăvicios de deplasată. Oricât de apropiați eram noi doi și oricâte secrete împărțeam, niciodată nu aveam să îi pot oferi acea pace.

Un icnet înăbușit mi-a scăpat din gât. Fong Lan și-a ridicat capul, dar eu o luasem deja la fugă pe coridorul cel lung. În amintirile mele, atât coridorul de la etaj, cât și cel de la parter îmi apar întotdeauna ca niște tuneluri

întunecate și nesfârșite. N-am știut ce să fac și m-am pomenit umblând fără țintă pe străzi, într-o stare de totală uluială. Nu m-am întors decât când am fost sigură că mama și tatăl vitreg veniseră și ei acasă. Shin s-a comportat ca și cum nimic nu se întâmplase. Nu a reacționat deloc când am ajuns acasă atât de târziu, încât lămpile fuseseră aprinse, iar mama m-a luat la rost, deopotrivă de teamă și de ușurare. Fong Lan m-a abordat însă peste câteva zile.

— Știi că ne-ai văzut deunăzi, mi-a spus. Cred că a fost jenant pentru tine.

Vorbea cu atâta blândețe și bună-cuviință, încât era ca și cum mi-ar fi înfipt un cuțit în inimă.

Am încercat să bagatelizez totul.

— Nu-ți face griji!

Ea însă a continuat, serioasă:

— Să știi că îl iubesc cu adevărat. Încă nu am făcut nimic. Nu vreau să-l leg de mine în caz că rămân însărcinată. Dar, dacă mi-o va cere, o s-o fac.

Mi-a venit să o prind de umeri și să o scutur tare. Ce fel de gândire mai era și asta? Mama mă prevenise, îmi vârâse ideea bine în cap. Castitatea era unul dintre puținele atuuri ale unei fete. Oricât de chipeș era Shin, Fong Lan era o proastă. Totuși, nu puteam să nu o admir. Chiar îl iubește pe Shin din toată inima, mi-am zis.

Am încercat, șovăitoare, să îi dau sfaturi, cu toate că era mai mare decât mine cu doi ani. M-a ascultat răbdătoare, apoi a clătinat din cap.

— Știu cum decurg lucrurile în familia ta, mi-a spus.

Deci Shin i-a povestit totul, m-am gândit eu șocată și supărată.

— Dar vreau să îl fac fericit pe Shin. Și dacă asta presupune să mă dăruiesc lui, nu am nimic împotriva.

Ce era asta: iubire sau prostie curată? Sau poate că la mijloc nu era decât firea mea căpoasă, felul cum îmi calculam șansele de supraviețuire. Eu nu aveam să mă dăruiesc niciunui bărbat și nu aveam să devin una dintre posesiunile lui. Nu fără asigurarea financiară a unei verighete pe deget. Dar chiar și așa, dacă era să judec prin prisma alegerii făcute de mama, prețul plătit putea fi unul prea mare.

Nu am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu Fong Lan pentru că, nu mult după aceea, Shin s-a despărțit de ea. Și, oricât de ciudat ar părea, când totul s-a terminat între ei, i-am luat apărarea lui Fong Lan.

— Ar fi trebuit să-i fii loial și fidel, i-am spus lui Shin cu șase luni înainte să plece la studii în Singapore.

Stăteam amândoi la masa rotundă cu tăblie din marmură și studiam. Cel puțin asta făcea Shin. Eu n-aveam de ce să studiez și la ce universitate să merg.

— Nu-i faci cinste numelui pe care îl porți, am adăugat.

Abia dacă și-a ridicat ochii din carte.

— Ce tot spui?

— De ce te-ai despărțit de Fong Lan? A plâns după tine până n-a mai putut. Știu eu!

— Vrei să zici că ar trebui să ies iar cu ea? m-a întrebat el, iritat.

— Fong Lan pare mult mai serioasă decât fata cu care te vezi acum, oricine ar fi ea, am răspuns eu pe un ton defensiv.

— Dar tu? Chiar îți închipui că, fiind serioasă, o să-l faci pe Ming să se răzgândească?

Asta era o lovitură sub centură. Shin și-a mijit ochii și a dat pagina.

— Ți-a cerut Fong Lan să-mi vorbești?

— Nu!

— Atunci nu te mai amesteca în lucruri pe care nu le înțelegi!

S-a aprins la față, ca și cum cineva îi apăsase un fier înroșit pe pomeți.

— Și să nu te mai prind că-mi vorbești despre numele meu! I-am fost fidel. Atât cât pot eu să fiu.

Și-a închis furios și cu zgomot manualul, s-a sculat de la masă și a plecat.

După ce am luat prânzul la cantină, ne-am întors la magazie și ne-am apucat de aranjat dosarele. Nu era așa de greu pe cât crezusem; majoritatea erau puse în ordine. Dar sortarea specimenelor ne-a dat dureri de cap, căci numai în ordine nu erau.

Colecția era excentrică; am presupus că în acest colț îndepărtat al imperiului, cel care conducea Departamentul de patologie se credea Dumnezeu. Nu am găsit capul conservat sau lăcusta băutoare de sânge menționate de Koh Beng, însă am dat de un șobolan cu două capete și cu coada golașă plutind ca un vierme într-un lichid chihlimburiu. Din câte am aflat, predecesorul doctorului Rawlings, doctorul Merton, le promisese unor pacienți că aveau să-și recapete părțile de corp amputate după ce le studia el. Acestea erau notate cu un mic X roșu în colțul fișelor scrise neciteț.

— Cine ar vrea să-și recapete calculul din vezica biliară? am întrebat.

— Unii oameni vor să fie înmormântați întregi, mi-a răspuns Shin cu toată seriozitatea.

M-am înfiorat amintindu-mi spusele comis-voiajorului Chan Yew Cheung atunci când dansasem cu el – despre vrăjitorie și despre faptul că un trup trebuie să fie îngropat întregit pentru a se putea odihni în pace.

— Uite aici! a spus Shin, citind dintr-un dosar. Deget,

mâna stângă. Muncitor indian, sex masculin, infecție cu paraziți. Păstrat în formaldehidă.

Am luat la periat rafturile cu specimene. Aproape că terminaserăm de despachetat totul, și încă nu găsiserăm borcanele cu degete retezate.

— Alt dosar – degetul arătător de la mâna dreaptă a unei contorsioniste cu dublă încheietură.

— Nici ăsta nu e aici, l-am anunțat.

De fapt, în ciuda arhivelor din colecția spitalului, care menționau cel puțin 12 degete amputate, nu am găsit niciunul.

— Cum e posibil?

Am luat din nou la puricat registrul. Oamenii glumeau pe seama scrisului doctorilor, dar în cazul de față nu era nicio glumă. Mâzgăleala doctorului Merton consta dintr-un șir de furnici dansând conga, din spirale făcute în grabă de cineva căruia puțin îi păsa dacă notițele sale aveau să fie transcrise cândva.

— Mai lipsește ceva în afară de degete?

— Am verificat. Nimic deocamdată!

Din locul unde mă cocoțasem, pe o cutie din carton înconjurată de o mare de hârtii, am fluturat triumfătoare registrul spre el.

— Ești așa de competitivă, chiar și în situații dintr-astea! s-a plâns Shin. Eu am fost primul care a venit cu ideea.

— Ba nu! I-am contrat și am revenit la studierea dosarului.

— Un păianjen! Pe părul tău!

Am înghețat, cu ochii închiși, în timp ce Shin l-a îndepărtat. În trecut, i-ar fi dat cu abilitate un bobârnac, cât să mă piște de frunte. Acum l-a manevrat cu delicatețe și impersonal, de parcă era un străin.

— Sunt de-a dreptul frustrat să văd că nu țiți, a murmurat după aceea.

— De ce să țiți? am zis și am deschis ochii.

Fața lui Shin, acel set familiar de planuri care îi alcătuiau nasul și pomeții, se afla atât de aproape de mine, încât, dacă întindeam mâna, o puteam atinge. Ce anume făcea pe cineva să arate bine? Să fi fost simetria trăsăturilor, umbrele bine definite ale sprâncenelor și ale genelor ori curba mobilă a gurii? Fix în centrul ochilor lui, mult mai întunecați decât ai mei, am zărit o luminiță, o scânteie, care s-a aprins. Apoi s-a stins și am început să cad, atrasă cu toată forța într-un tunel. Imagini au pornit să pâlpâie în mintea mea. Șine de cale ferate scufundate în apă. Un bilet spre nicăieri. Pești înotând într-o oglindă. Undeva, o siluetă nocturnă s-a trezit din somn, iar umbra ei s-a înălțat din adâncurile unui râu. Aerul s-a îngroșat și mi s-a făcut cocoloș în plămâni. Am icnit. M-am rostogolit în față.

— Ce ai?

Shin m-a prins în timp ce mă prăbușeam, cu gândurile încâlcite ca niște buruieni de râu, alunecoase și încolăcite. Amețită, m-am îndreptat de spate și l-am împins în lături. Mi-am lăsat mâinile să alunece pe lățimea umerilor lui, peste mușchii care erau acum cei ai unui bărbat, nu ai unui băiat. Inima îmi ticăia iute în piept, ca un cal care alerga pe un teren înșelător. Dacă nu eram atentă, mă păștea o tumbă fatală.

Shin m-a urmărit îngrijorat, încruntându-și sprâncenele negre. Ceea ce văzusem în ochii lui – umbre reflectate, o oglindă aparținând unui alt tărâm – dispăruse. Nu mai rămăsese decât Shin, iar el era pe jumătate un străin pentru mine.

— Faci des atacuri dintr-astea?

Atacuri! Da, era cuvântul corect! Atacuri de amețeală, atacuri de magie. Zvâcnirea strâmbă a unui deget retezat care ne condusese într-un loc straniu. Nu puteam să vorbesc, așa că m-am mulțumit să dau din cap!

Mâinile lui Shin m-au prins de umeri. Presiunea lor m-a făcut să mă simt mai bine. După aceea mi-a slăbit gulerul rochiei, descheind nasturii de sus repede și cu îndemânare. Năucită, m-am întrebat câte femei dezbrăcase. A fost însă atent, nu a atins decât materialul rochiei. Atent să nu mă atingă.

— Ți-ai făcut analizele pentru anemie? Multe fete de

vârsta ta suferă de anemie.

Practic, ca de obicei. Am tras aer în piept. Lumina soarelui a inundat iar încăperea, și vraja aceea, sau orice fusese, s-a destrămat.

— Shin, ai visat vreodată un băiețel sau o gară?

— Nu!

S-a așezat oftând, fără să-i pese de praf.

— Eu, da. Și, lucru foarte ciudat, băiețelul îmi vorbește. Ca și cum ne cunoaștem.

— Un băiețel... adică eu?

L-am pocnit cu un dosar.

— Nu mai fi așa de egocentrist!

S-a ferit, râzând. Dosarul mi-a zburat din mână, iar hârtiile s-a împrăștiat peste tot, niște foi subțiri, acoperite de un scris neciteț. Scrisul doctorului Merton – notițe peste notițe, amestecate cu liste cu produsele medicale pe care le comandase. Formaldehidă, tincturi, bisturie. Fixatoare pentru diapozitive de sticlă. Și pe urmă o însemnare: Deget donat de un pacient european. Conservare uscată în sare.

Am fluturat hârtia pe sub nasul lui Shin.

— Am găsit; e singurul deget neconservat în lichid.

A citit nota cu voce tare în timp ce mă uitam peste umărul lui.

— Se pare că a fost o unică donație și o conservare realizată prin metode proprii. Un doctor pe nume

MacFarlane sau Macgarland – nu prea reușesc să descifrez –, al cărui deget a fost amputat în cursul unei excursii în junglă. Septicemie ca urmare a unei mușcăături de animal. Sper că doctorul nu și-a amputat singur degetul.

— Nu, uitate, scrie aici: W. Acton a făcut-o. William Acton, doctorul cu care tocmai ne-am întâlnit. Mi-a spus că a donat degetul unui prieten.

Coincidența m-a tulburat, am perceput-o ca pe un contracurent.

— Ce prietenie frumoasă! a remarcat Shin pe un ton sec.

Nu l-am băgat în seamă.

— Conservat în sare: presupun că altceva nu au avut la îndemână în momentul acela. Ce-or fi căutat în junglă?

Descoperirea notei privitoare la deget era o ușurare, mi-am zis. Degetul fusese îndepărtat de un doctor în toată puterea cuvântului și strict din considerente de ordin medical. Orice altceva, ca de pildă obsesia comis-voiajorului față de ideea de noroc, nu era decât pură superstiție.

— Și iat-o!

Shin a scos din buzunar sticluța devenită de acum familiară și a așezat-o lângă celelalte borcane cu specimene pe care le verificaserăm deja.

— Pune-o mai în spate, pe raftul de sus! i-am cerut înfiorată.

Soarele a prins să coboare, iar lumina pe care o arunca era atât de aurie, încât îți venea să muști din ea ca dintr-o prăjitură cu unt în straturi, kuih lapis, pe care un văr din Batavia, Indonezia Olandeză, ne-o adusese cadou o dată acasă. Fiecare felie însiropată păstrase aroma mirodeniilor din Indiile Orientale. Aproape că terminaserăm treaba: rafturile fuseseră șterse de praf și umplute cu șiruri de specimene. Toate dosarele fuseseră așezate în fișete și reetichetate. M-am uitat la lista de specimene etichetate încrucișat și m-am simțit cuprinsă de un val cald de satisfacție.

— Crezi că doctorul Rawlings ne va da niște bani în plus pentru că am făcut o treabă atât de bună? I-am întrebat pe Shin.

Parcurgea încruntat un alt dosar.

— Mă îndoiesc! mi-a răspuns. Am convenit pentru o zi de stat peste program. Apropo, suma te include și pe tine.

— Vrei să zici că o s-o împărțim?

— Da! Ai probleme cu banii? m-a întrebat brusc.

— Vreau să-mi cumpăr ceva. Am încercat să schimb subiectul: Tu ce ai de gând să faci cu banii?

Mi-a aruncat o privire peste umăr. O privire opacă, care parcă spunea „nu îmi mai pune întrebări”.

— O să îi pun deoparte!

Nu era pentru întâia oară când mă întrebam ce anume îl motiva pe Shin să muncească așa din greu. Avea bursă, iar tatăl meu vitreg îi dăduse întotdeauna o stipendie generoasă. Armistițiul, oricare ar fi fost acesta, la care ajunseseră ei doi după acea noapte îngrozitoare când Shin își rupsesse brațul, se transformase într-o înțelegere din care fusesem exclusă. Tatăl meu vitreg era un bărbat dur, dar care își respecta promisiunile.

Totuși, Shin continuase să muncească în perioada trimestrului universitar. Într-una dintre rarele scrisori pe care mi le trimisese menționase o slujbă cu jumătate de normă, iar anul trecut, în vacanța de vară și de Crăciun, nu venise acasă pentru că lucrase. Ce făcea cu atâția bani? Dacă frecventai des May Flower, nu era deloc greu să faci datorii. Pentru că, desigur, nu plăteai doar pentru dansuri. Comandai băuturi sau le cereai fetelor să te însoțească în particular, ceea ce însemna că le plăteai cinele și mai știu eu ce, iar toate aceste cheltuieli îți puteau scăpa de sub control. Văzusem asemenea situații și speram ca Shin să nu-și arunce banii pe vreo fată din Singapore. Oare ar trebui să-i atrag atenția?

Nu, nu era treaba mea!

— Supă de pui cu orez și condimente locale,

originară din India (n. tr.).

— Exclamație de admirație (n. tr.).

32 În folclorul malaez, spirit care ia de obicei forma unui greier sau a unei lăcuste (n. tr.).

17

Batu Gajah. Sâmbătă, 13 iunie

După plecarea de la spital, William îl duce pe Ren la o cafenea din centru unde se întâlnesc de obicei europenii. Ren ezită să aleagă din meniu, apoi șoptește că ar dori un sandvici cu șuncă, dacă se poate. Șunca este o delicată occidentală importată în conserve și păstrată în depozite frigorifice Cold Storage, însă William pare să nu se sinchisească.

Ren iese cu sandviciul afară, unde Harun, șoferul, așteaptă răbdător lângă mașină, un Austin cumpărat de William de la predecesorul său, doctorul Merton. Același de la care a preluat și bungalow-ul alb închiriat, dar și pe Ah Long și Harun. Harun se mândrește cu capota strălucitoare și curbele elegante ale șasiului. Mașina nu e mare, însă e numai bună pentru un burlac ca William, care în weekend o conduce singur.

— Celălalt doctor nu șofa, îi spune Harun lui Ren, explicându-i că europenii vin și pleacă. Unii pleacă după doi ani, alții rămân pentru totdeauna, atât de bine

se simt cu acest stil de viață luxos de la tropice, cu servitori, pe care nu și-l mai pot permite la întoarcerea în Anglia.

Ah Long i-a spus lui Ren că doctorul Merton nici măcar nu fusese un doctor adevărat. Că diseca organe moarte și tăia cadavre, ambele lucruri pe care el, Ah Long, le dezaproba cu tărie. Toate părțile unui corp trebuie să rămână împreună, mormăise el. Fără împrăstieri de colo-colo. Care nu puteau duce decât la necazuri, ca fantomele înfometate ale căror rămășițe umblau brambura printre străini. Oasele ar trebui revendicate de fii, nu lăsate în acea încăpere îngrozitoare de la spital, plină cu părți de corpuri păstrate în borcane, toate colecționate de doctorul Merton.

Încăperea de care vorbea Ah Long trebuie să fie magazia Departamentului de patologie, își zice nerăbdător Ren. Cea care îi făcuse mustățile pisicești invizibile să zvâcnească. E sigur că acolo se află degetul. Dar cine era silueta din umbră pe care o văzuse în pragul ușii de dimineață? Poate că doctorul Rawlings, patologul care îl înlocuise pe doctorul Merton.

Doctorul Rawlings are familie, motiv pentru care nu a preluat casa de burlac în care a locuit doctorul Merton. A cerut un bungalow mai mare pentru soție și

copii. Însă soția și copiii nu au rămas la Batu Gajah. Un an – un an cu musoni, căldură ucigătoare și scorpioni găsiți în pantofi – fusese de ajuns pentru ei, așa că se întorseseră în Anglia. Ah Long i-a explicat lui Ren că mulți străini din Batu Gajah erau oameni cam ciudați. Altfel de ce ar accepta să trăiască în exil, cu familiile aflate la jumătate de lume depărtare?

„Și doamnele sunt ciudate?” întrebă Ren.

„Sigur că da!” pufnise pe nas Ah Long. „Uite, de pildă, fiica familiei Thomson, Lydia, așa o cheamă, care a cauzat un scandal monstruos acasă în Anglia.”

Ce anume se întâmplase, Ah Long n-a vrut să-i spună. Acum Ren se gândește la domnișoara Lydia, așa cum o văzuse la spital, dând o mână de ajutor, și se întreabă de ce sau de cine fugise tânăra.

Ren se uită la un grup de băieți care joacă *sepak takraw*³³. Mingea zboară și aproape că lovește mașina. Ren o prinde la timp. Băieții vin în fugă spre el, uitându-se cu priviri vinovate la mașina strălucitoare și la uniforma albă de băiat în casă a lui Ren.

— Poftim!

Ren le aruncă mingea înapoi. Băieții sunt mai mici

³³ Joc original din Peninsula Malaysiană, asemănător cu voleiul, în care se folosește o minge din fire de ratan împletite care poate fi lovită nu numai cu mâna, ci și cu piciorul, genunchiul, pieptul și capul (n. tr.).

decât el, au opt sau nouă ani, vârsta pe care o avusese Yi când murise. Unul dintre ei îi oferă o bomboană cu mentă, pe care o dezgroapă din adâncurile buzunarului. E presărată cu puf, dar Ren o acceptă cu un aer grav, ceremonios.

— Lucrezi pentru gwai lo³⁴? îl întreabă băiatul în cantoneză.

— Stăpânul meu e doctor.

Ren șterge pe ascuns bomboana cu mentă de mâneca hainei înainte de a o vârî în gură. Bomboana e rece și blănoasă.

— Lucrezi la spital?

Ren clatină din cap. Băiatul continuă cu întrebările:

— Ai văzut fantoma de acolo?

— În spital au murit mulți oameni, zice un alt băiat.

— Nu am văzut niciodată o fantomă, răspunde Ren.

Cu excepția lui Yi, își spune în sinea lui, însă numai în vise, așa că nu se pune la socoteală.

— Ai auzit că săptămâna trecută o femeie a fost ucisă de tigru?

— Dar nu s-a întâmplat la spital, intervine celălalt băiat. Ci pe o plantație de cauciuc.

— O fi un tigru-fantomă dintr-aceia alb?

— Nu, e un om-tigru care se transformă într-un

³⁴ Termen argotic desemnându-i pe occidentali (n. tr.).

bărbat bătrân.

Stomacul lui Ren se strânge de spaimă; povestea cu bărbatul bătrân care se transformă în tigru îi adeverește toate temerile.

— Cine a zis că se transformă într-un bărbat bătrân?

Cel mai mic dintre băieți pornește să vorbească pițigăiat.

— Cineva a văzut un bărbat bătrân umblând în întuneric pe plantația de cauciuc. Dar când s-au dus să-l caute, nu au găsit decât urme de labe de tigru.

Ren nu se poate abține și întreabă:

— Avea cumva un deget lipsă?

Băieții se holbează unul la altul. Ren le poate vedea roțițele minților învârtindu-se, adăugând, fără îndoială, detaliul la povestea lor.

O amintire erupe nepoftită în el. Umbrele cocârjate ale unei plantații în amurg, silueta unui bărbat bătrân, îmbrăcat în alb. E prea departe pentru a-i putea vedea fața, dar mersul bățos îi este familiar. Întunericul se adâncește, copacii se apropie unii de alții ca niște siluete tăcute, și singura lumină care se întrevede este albeața hainelor bătrânului. Ren aleargă după stăpânul său, doctorul MacFarlane, și îi strigă să se întoarcă acasă. E una dintre crizele stăpânului, unul dintre acele momente când tremură de frig, transpiră febril și pare a nu fi în toate mințile.

Este atât de întuneric, încât Ren abia dacă își vede propriile picioare. Panica sufocantă reapare, este cea pe care o cunoaște bine, spaima ca bătrânul doctor să nu cadă, să nu se rățăcească ori să nu se răsucească brusc spre el ca să-i arate o față de nerecunoscut, cu colții la vedere, iar Ren să rămână din nou singur în beznă.

Ren se înfioară acum, în ciuda soarelui orbitor. Băieții nu fac decât să repete o poveste auzită de la alții, încearcă el să se liniștească. Totuși, cât a trecut de la moartea doctorului MacFarlane? Socotește îngrijorat. Nu au mai rămas decât 15 zile. Trebuie să recupereze degetul în seara aceasta. Și apoi să îl îngroape în mormânt pentru ca totul să fie în regulă.

Băieții se îndepărtează. După ce fac cumpărăturile de pe lista lui Ah Long, Ren și Harun așteaptă la umbră. Ca să treacă timpul mai ușor, Ren învață cum să ruleze țigarete, cu toate că hârtia subțire necesită migală iar tutunul se încăpățânează să cadă din ea. Harun are răbdare și nu se plânge când Ren face niște țigarete urâte și butucănoase, ca niște morcovi, rulând aceeași foiță de hârtie de mai multe ori, ca să n-o irosească.

— N-ar trebui să te apuci totuși de fumat, spune Harun, luând țigareta. Mai spune-mi o dată câți ani ai!

Ren își înghite nodul din gât.

— 13.

Harun îl privește cu atenție.

— Eu am început să lucrez la 12 ani. În familia mea erau nouă copii, iar eu eram cel mai mare. Nu e deloc ușor.

Ren își ține capul plecat. Prima lui îndatorire este să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

— Crezi că un tigru a omorât-o pe femeia aceea pe plantația de cauciuc?

Harun își freacă bărbia.

— Orice ar spune magistrații, e ceva ciudat la mijloc. Tigrii nu se apucă să mănânce oameni decât la bătrânețe sau de boală, dar cine a mai auzit de tigri care să se întrerupă din ospăț și să refuze să mănânce ceea ce au ucis? Ceva a fost în neregulă cu corpul femeii.

— Dar crezi că oamenii se pot transforma în tigri?

Este aceeași întrebare pe care Ren i-a pus-o mai întâi lui Ah Long, apoi lui William.

Harun trage lung din țigaretă. Capătul ei, de un roșu-aprins, licărește.

— Bunica mi-a povestit despre un sat al tigrilor de lângă Gunung Ledang, în Malacca³⁵. Stâlpii caselor de acolo sunt din jelatang, copacul cu frunze înțepătoare ca urzica, pereții, din piele de om, căpriorii, din oase, iar acoperișurile, din păr uman. Acolo trăiesc oamenii-tigru, harimau jadian, care își pot schimba

³⁵ Cel mai mic dintre statele federale care alcătuiesc Malaysia (n. tr.).

forma. Unii spun că sunt animale posedate de sufletele oamenilor morți.

Lui Ren nu-i place povestea. Seamănă prea mult cu bolboroselile doctorului MacFarlane din ultimele zile de viață, când se trezea din crize și-i oferea frânturi de relatări despre locurile pe unde fusese și ce făcuse acolo.

„De data asta am ajuns departe”, îi povestise el o dată lui Ren, plimbându-și ochii deschiși la culoare de colo-colo. Am omorât un tapir la vreo 10 kilometri de aici.”

„Da”, replicase Ren pe un ton liniștitor. „Da, știu.”

„Mi-e teamă!” murmurase doctorul, agățându-se de mânuța pătrătoasă a lui Ren. „Mi-e teamă că întruna din zilele astea nu mă voi întoarce în corpul meu.”

Lui Ren nu-i place să și-l amintească pe doctorul MacFarlane în acest chip, cu ochii urduroși și tremurători și cu scalpul roz ițindu-se de sub firele de păr cărunt. Vrea să și-l amintească legănând în brațe un prunc bolnav sau desfăcând în bucăți un aparat de radio pentru a-i explica funcționarea bateriilor. Nu era decât malarie. Cât de curând, doctorul MacFarlane urma să se însănătoșească, să ia doze mari de chinină, și totul avea să revină la normal. Dar peste două zile un vânător local s-a oprit la ei acasă pentru a le arăta urechile și coada unui tapir. Le-a spus că tapirul fusese

ucis de un tigru și mâncat parțial, și că-l găsisese la 10 kilometri distanță. Ren încremenise și se uitase la doctorul MacFarlane, care își nota ceva tăcut în carnetel.

„Serios?” spusese bătrânul cu ochi placizi sub sprâncenele stufoase. Ren își amintise însă remarcile lui de dinainte și devenise bănuitor.

Acum îl privește îngrijorat pe Harun.

— E adevărată povestea? întreabă el. Cea cu tigrii cu suflete umane?

Harun expiră; un firișor de fum iese din nările lui.

— Bunica mea n-ar spune niciodată că e adevărată sau nu. Ne zicea povestea asta ca să ne sperie înainte de culcare. Harun strivește mucul, apoi continuă: Cred că Tuan o să meargă de aici la club ca să ia cina. Dacă vrei să te întorci acasă, te duc eu cu mașina. Ar fi mai bine să nu mergi pe jos până după vânătoare.

— Va fi o vânătoare de tigri?

— Da, diseară. Au legat o capră pe plantația de cauciuc, pe post de momeală, și Pak Ibrahim, un vânător local, va sta acolo să pândească tigrul împreună cu Tuan Price și Tuan Reynolds. Ceilalți vor rămâne la club, așteptând vești.

Zăresc silueta deșirată a lui William și se grăbesc amândoi să-și aranjeze ținuta. William e adâncit într-o conversație cu un alt străin, un bărbat cu mustață ca o

perie de dinți. Ren își încordează auzul când se menționează cuvântul „tigru”.

— Am înțeles că Rawlings a bătut câmpii la audiere. A cerut să fie consemnată drept moarte suspectă, spune bărbatul.

— Da, am auzit și eu, zice William. Magistratul i-a respins solicitarea.

— Ce altceva ar fi putut să fie decât un tigru? Îl știi pe Farrell; nu suportă fantasmagoriile.

Lui Ren îi sare inima din piept. Deci până la urmă s-a decis că tigru! a fost de vină.

Harun deschide portiera, William se așază și-și încrucișează picioarele pe bancheta din spate a Austinului și, așa cum anticipase Harun, îi cere să îl ducă la Kinta Club, pe culmea colinei din Changkat.

— Harun te poate duce acasă după ce mă lasă la club, îi spune Wiliam lui Ren ca un fel de gând întârziat. Sau poate vrei să aștepți să vezi dacă au reușit să prindă tigru!?

Ren îi răspunde că a uitat ceva la spital, dar da, ar vrea să stea să aștepte. În oglindă vede cum William și Harun schimbă între ei o privire amuzată. Este privirea indulgentă pe care adulții le-o rezervă toanelor copiilor, și îl face pe Ren să se simtă agitat și stânjenit, deși își repetă în sinea lui că are o sarcină de îndeplinit.

Ren se întoarce la Spitalul Districtual Batu Gajah la

ora aceea stranie când după-amiaza târzie se transformă în seară. Dincolo de culoarul circular, cerul este o pudră roz, iar soarele jos strălucește printre norii spectaculoși care plutesc ca niște prăjituri cu cremă. Totuși, Ren nu are timp să admire peisajul; zvâcnetul efervescent pe care l-a simțit azi-dimineață la spital este încă prezent și freamătă în el precum un fir de sârmă viu. Cine sau ce i-ar putea transmite un semnal, dacă nu Yi?

Mai întâi trebuie să verifice magazia Departamentului de patologie. Ajunge în apropierea clădirilor anexă, dungate acum de umbrele alungite ale copacilor, și ezită. Ușa, întredeschisă de dimineață, este acum închisă. Ren apasă ușor pe clanță, care cedează sub greutatea mâinii lui.

Înăuntru e un spațiu vast, cu tavan înalt și ferestre care dau în spatele clădirii. Din comentariul întâmplător făcut de William despre magazine și mutatul cutiilor, Ren și-a imaginat un loc de depozitare înțesat de relicve, însă încăperea aceasta arată foarte ordonat. Razele soarelui târziu se strecoară pieziș înăuntru, deși prin colțuri întunericul crește, ca și cum niște mici creaturi nevăzute s-ar aduna în cotloanele umbrite.

Ren ignoră bâzâitul slab din urechi și pășește mai adânc în interior. Exact așa arată încăperea pe care și-o imaginase atunci când primise însărcinarea de a găsi

degetul lipsă al doctorului MacFarlane. Cu șiruri nesfârșite de specimene în recipiente din sticlă de toate mărimile și formele posibile. Lângă ferestrele înalte se află un scaunel și o cutie goală ce pare că tocmai a fost abandonată. Senzația este atât de puternică, încât Ren aproape că poate vedea o siluetă zveltă care despachetează ultima cutie. Dar nu, felul în care scaunelul este amplasat îl face să creadă că a fost folosit pentru a așeza ceva sus, pe un raft.

Degetul se află cu siguranță acolo; nu trebuie decât să închidă ochii pentru a simți zvâcnetul. E sus, pe raftul acela. Împinge scaunelul mai aproape și se cațără pe el. E dincolo de recipientele mai mari, cu conținutul lor hidos plutind în lichid, dincolo de un borcan cu un șobolan cu două capete. Acum îi este greu să-și folosească simțul pisicesc, e prea multă electricitate statică. Nu se așteptase să fie așa de multe specimene. Se ridică încordat în vârful picioarelor și abia dacă ajunge cu ochii la nivelul raftului.

Mută câteva sticle și aruncă o privire în spatele lor. Lumina se estompează acum repede, e cenușie și de culoarea lavandei. Ren are senzația că nu este singur. „Yi”, rostește el cu voce tare. Sunetul vocii lui plutește în aer, iar o liniște răbdătoare se așterne, ca niște grăunțe fine, pale, care se scurg într-o clepsidră gigantică.

Ren încearcă să-și stăpânească emoțiile și mută răbdător borcanele cu specimene pentru a se uita în spatele lor. Sticlele clincăne ușor; cea pe care o caută este pe raftul acesta sau poate pe următorul. Nu își dă seama cu exactitate. Își strecoară mâna și pipăie în jur. Mustățile de motan îi zvâcnesc, anticipând. Își retrace pumnul, deschide palma și găsește în ea un flacon de sticlă. Înăuntru este un deget uscat și înnegrit, ca o rămurică.

Cu inima bubuindu-i în piept cu un amestec de ușurare și oroare, Ren coboară de pe scăunel și-și examinează trofeul. Arată aproape așa cum l-a descris doctorul MacFarlane. „Este conservat în sare”, îi explicase el. „Foarte probabil e unicul de acest fel – celelalte specimene sunt păstrate aproape sigur în alcool sau formaldehidă.”

Ren îndeasă flaconul în buzunar. Este primul furt din viața lui și murmură în barbă o scuză vinovată, fără a ști dacă îi e adresată lui Dumnezeu, lui Yi sau doctorului MacFarlane, pentru că a întârziat așa de mult cu găsirea degetului.

Umbrele s-au întunecat între timp și mai tare și atârnă ca un vâl peste încăpere. Degetul furat e ca o greutate moartă în buzunar. A stat în încăpere mai mult decât și-a propus. Ren închide grăbit ușa în urma lui; pielea îl furnică, iar perii i se ridică pe ceafă. Ajuns

afară, pornește mai întâi încet, apoi iuțește pasul și în final, când vede că nimeni nu-l oprește, o ia la fugă tot drumul înapoi pe culoarul circular și coridoarele lungi, de parcă viața lui ar depinde de viteza cu care se mișcă.

18

Spitalul Districtual Batu Gajah. Sâmbătă, 13 iunie

— Deci, dintre toate speciemenele din magazie, nu lipsesc decât degetele, am spus.

După ce am returnat găleata și cârpele de praf împrumutate din dulapul femeii de serviciu, am luat-o înapoi împreună cu Shin, scurtând drumul printre copacii angšana, cu petalele lor aurii care se scuturau.

Shin s-a încruntat.

— Câte degete figurează pe lista originală?

— Paisprezece.

N-am vrut să-i atrag atenția asupra faptului că 14 este un număr cu ghinion. Lui Shin nu-i plăceau astfel de superstiții, însă mi-am dat seama după scurta zvâcnire din bărbia lui că se gândea, desigur, la asta. Pentru vorbitorii de cantoneză, 13 este un număr bun. Sup sam seamăna ca pronunție cu sut sang, „care supraviețuiește întotdeauna”. 14, pe de altă parte, este un număr cu ghinion pentru că pronunția lui aduce cu cea a expresiei care înseamnă „moarte sigură”.

— Ar trebui să-l informez pe doctorul Rawlings, a zis Shin. Lipsa atâtor degete e bizară.

Un infirmier îmbrăcat în uniformă albă a ieșit dintr-o clădire îndepărtată, cărând un recipient cu mâncare. S-a răsucit și și-a adăpostit față de soarele care stătea să apună. Mi s-a pus un nod în gât când i-am observat mersul și silueta ascuțită, care mi s-au părut familiare. Omul se apropia din ce în ce. Când a ajuns pe la trei metri și jumătate de noi, și-a ridicat mâna cu care își ferise fața și și-a mijit ochii spre noi. Inima mi s-a strâns când am recunoscut bărbia ascuțită a bărbatului întâlnit cu o seară înainte la salonul de dans: domnul Y.K. Wong în carne și oase.

Poate chiar era un demon și avea o dublură, așa încât mă putea urmări oriunde mergeam. Dar nu, nu era decât o coincidență, un ghinion. În plus, în ochii lui strânși pentru a se feri de soare nu am zărit niciun licăr cum că m-ar recunoaște.

— Shin! m-am înecat, încercând să pun stavilă panicii. Cine e ăsta?

Sjin a aruncat o privire peste umăr.

— Este colegul meu de cameră, Wong Yun Kiong. Ți-am povestit despre el. Îi spunem, pe scurt, Y.K.

— Am crezut că stai în cameră cu Koh Beng, am replicat, cu referire la tânărul cu față de porceluș vesel.

— Nu, Koh Beng e doar un amic.

Eram afară, în câmp deschis, sub copaci gigantici și fără niciun loc unde am fi putut să ne ascundem. Dacă o luam la fugă, bărbatul m-ar fi recunoscut cu siguranță. Dacă nu mă recunoscuse deja.

— Te rog, nu-l lăsa să mă vadă!

— De ce?

— O să-ți explic mai târziu! Te rog!

Am strâns din ochi și mi-am îngropat fața în pieptul lui Shin.

Altă soluție nu mi-a trecut prin minte. Shin s-a încordat preț de o clipă. Apoi m-a cuprins cu brațele fără tragere de inimă. Respirația lui caldă pe gâtul meu, fierbințeala pielii mi-au creat o senzație ciudată, o amețeală pe care am pus-o pe seama anxietății. Dansasem cu zeci de străini; n-aveam niciun motiv de tulburare.

Pașii care zdrobeau frunzele uscate s-au apropiat și mai mult. Și pe urmă am auzit o voce. Am recunoscut-o pe loc, cu toate că n-o auzisem decât o dată.

— Bună, Lee Shin! Ți-ai adus iubita aici?

M-am agățat de Shin. Țesătura cămășii lui mi-a alunecat printre degete.

— Nu sunt de serviciu azi! I-a repezit Shin. Nu vezi că sunt ocupat?

Tropăit de pași, tot mai aproape. Pieptul lui Shin era mai lat decât îmi aminteam și-mi era mai greu să-l

cuprind cu brațele. Inima îi bătea repede. Sau poate că era inima mea?

Din nou vocea lui Y.K. Wong:

— Te las în pace dacă mă prezinți iubitei tale.

— E foarte timidă, iar tu o faci să se simtă prost. Hai, valea!

Un hohot de râs, urmat de zgomot de pași îndepărtându-se.

— Să nu uiți să mă prezinți!

Am înghețat. Am început să număr în gând secunde. Când am ajuns la zece, mi-am ridicat capul ca să mă asigur că Y.K. Wong chiar plecase, însă Shin m-a strâns de braț prevenitor.

— Nu încă! a șuierat el. Ai face bine să vii cu o explicație credibilă la toată povestea asta.

Căldura mâinii lui pe șalele mele s-a strecurat febril în sus, pe șira spinării. Brusc, mi-a dat drumul din strânsoare.

— Bun, despre ce a fost vorba aici?

Cu fața îmbujorată de rușine, i-am oferit o relatare vagă despre Y.K. Wong, care venise să caute degetul. Shin și-a încordat bărbia.

— Dar cum ai ajuns tu să cunoști asemenea bărbați – mai întâi comis-voiajorul acela cu degetul, iar acum colegul meu de cameră. Dacă nu-mi spui, o să-l întreb pe el.

Ar fi trebuit să găsesc o explicație mai bună.

— Am fost la un salon de dans cu niște amice. Așa i-am cunoscut pe amândoi – pe comis-voiajor și pe colegul tău de cameră.

— Ce cauți în locuri dintr-astea? Bărbații pot să le frecventeze, nu-i nicio problemă, dar nu și tu, mai ales că...

— Mai ales că ce? Că sunt fată? Așadar, e în regulă ca tu să curvășărești în tot orașul, în timp ce eu trebuie să stau acasă și să aștept să mă mărit?

Îmi era mai ușor să caut motiv de ceartă decât să recunosc adevărul rușinos: că slujba cel mai bine plătită pe care o putusem găsi într-un răstimp scurt implica zâmbete largi și permisiunea acordată unor străini de a-și pune mâinile pe mine. Eram furioasă pe aerele de superioritate ale lui Shin, care își permitea să-mi dea sfaturi, dar, pe de altă parte, rușinată pentru alegerile mele proaste, hazardate. Căci dacă mă temeam ca Shin să nu afle cu ce mă ocupam, atunci cât de rău putea fi dacă ajungea la urechile tatălui vitreg? Și cum rămânea cu instruirea mea pentru a deveni soră medicală, idee care mă entuziasmase atât de tare cu numai câteva ore în urmă? Recomandările privitoare la moralitate erau serios luate în considerare, mai ales în cazul femeilor nemăritate; nu gândisem atât de departe atunci când o ascultasem orbește pe Hui și mă angajasem la salonul

May Flower.

Pauză.

— Te-a cerut careva în căsătorie?

— Nu am cu cine să mă mărit, am răspuns pe un ton amar.

Numele lui Ming a plutit nerostit în aerul dintre noi în mod atât de limpede, încât aproape că m-am așteptat să pornească să sune ca un clopoțel.

Shin a spus pe un ton rece:

— Ei bine, să nu te măriți înainte de a te consulta cu mine!

— De ce?

A părut iritat de întrebarea mea.

— Pentru că cel mai probabil vei face o alegere proastă.

— Ce te face să crezi că sunt proastă? Află că l-am refuzat pe vărul cămătarului!

Imediat ce vorbele mi-au scăpat din gură, mi-a venit să-mi dau palme. Fusese un interludiu jenant despre care Shin nu avea idee. După plecarea lui la studii în Singapore, primisem o propunere de căsătorie. Cămătarul local aflase că abandonasem școala și îl abordase, în numele vărului său, pe tatăl meu vitreg. Refuzasem cererea și, surprinzător, tatăl vitreg nu mă presase.

— Cămătarul... Te referi la prietenul tatei? Țapul ăla

bătrân? m-a întrebat liniștit, dar palid Shin.

— Nu, nu el! Vărul lui, m-am bâlbâit.

Shin nu semăna cu tatăl său – în fine, nu foarte mult, ci mai degrabă cu mama lui. Cel puțin așa zicea toată lumea. Însă, atunci când se albea, arăta exact ca atunci când tatăl vitreg se înfuria teribil.

Nu mi-a plăcut deloc expresia lui. M-a făcut să-mi doresc să mă încolăcesc, să-mi acopăr ochii, să o iau la fugă. Căci undeva, în cel mai întunecat și mai ascuns cotlon al inimii mele, mă temeam ca într-o bună zi să nu descopăr că Shin se transformase, prin cine știe ce întorsătură monstruoasă, coșmărescă a vieții, în tatăl său.

— Nu te uita așa la mine! a zis pe un ton amar. Nu o să fac nimic. Nu am făcut niciodată.

A luat-o din loc. Am recunoscut umerii drepecți și capul plecat și m-am simțit copleșită de o milă și o tristețe de nesuportat.

După o clipă, m-am grăbit să-l ajung din urmă și l-am prins de mână.

— Prieteni?

A dat din cap în semn de încuviințare. Începuse să se întunece, iar clădirile să se piardă într-un neant cenușiu. Am mers în tăcere un timp, mână în mână, ca și cum redeveniserăm copii. Ca Hansei și Gretel rătăciți în pădure, mi-am lăsat eu gândurile să zboare leneș.

Mă simțeam amorțită și din ce în ce mai febrilă. Nu aveam nici cea mai vagă idee dacă urmam o cărare de firimituri de pâine sau ne îndreptam spre vizuina unei vrăjitoare.

Într-un târziu am spus:

— Trebuie să ajung la gară.

— E prea târziu, a replicat Shin. Ai pierdut ultimul tren.

— Atunci, ce o să fac?

M-am lăsat să cad pe iarba aspră, prea obosită ca să-mi mai pese că-mi pătam rochia. Oricum, în jur nu era nimeni, însă lumina se aprinsese în spital.

— O să rămâi aici peste noapte. Ți-am spus că am aranjat totul. Nu-ți face griji cu Y.K. – în seara asta n-o să fie aici, se duce în vizită la părinți.

Am simțit că îmi cade capul. Îmi atârna greu pe umeri, ca și cum un pitic invizibil se urcase pe el și bătea triumfător din picioare. Shin mi-a pipăit fruntea.

— Ai febră! De ce nu mi-ai spus?

Sora medicală, prietena lui Shin, era plecată în oraș, însă el mi-a găsit un pat liber într-un cămin pentru rudele venite în vizită. În timp ce semna în registru, Koh Beng a apărut de după un colț.

— Nu te întorci la Ipoh în seara asta?

Purta o cămașă curată și o pereche de pantaloni din

bumbac cu un pieptăn vârat în buzunarul de la spate. Își făcuse cărare, iar părul umezit îi stătea lipit pe o parte a capului. La urma urmei, era sâmbătă, iar noaptea abia începuse.

— Sora mea e obosită, a spus Shin.

Koh Beng mi-a aruncat o privire vicleană.

— M-am întâlnit mai devreme cu Y.K. și mi-a spus că nu e de fapt sora ta. Berbantule!

M-am uitat la Shin. Ce ne facem?

— Așa e, este iubita mea, a zis pe un ton rece.

— Și de ce nu mi-ai spus de la bun început?

— Pentru că o trec în registru drept rudă.

Din fericire, la recepție nu era nimeni care să ne audă, deși câteva surori medicale îmbrăcate elegant pentru o ieșire în oraș trecuseră pe lângă noi. Poate că doar mi se păruse, dar cel puțin două dintre ele îmi aruncaseră priviri neprietenoase.

Koh Beng a arborat un aer dezamăgit.

— Ei bine, Ji Lin, dacă vreodată o să te plictisești de el, dă-mi de veste!

Am schițat un zâmbet. Capul îmi bubuia de durere, ca și cum piticii invizibili băteau acum în el voios cu ciocanele; m-am întrebat dacă aveam să visez din nou ceva ciudat.

— Mă duc să mă culc.

Shin mi-a vârat o sticlută cu aspirine în palmă.

— Dacă ai nevoie de ceva, trimite-mi mesaj!

Am dat din cap și am pornit în urma menajerei către zona din cămin rezervată personalului de sex feminin. Menajera, o doamnă bătrâioară cu înfățișare de mătușică, n-a spus nimic. Spinarea îi era țeapănă de dezaprobare și m-am întrebat dacă nu auzise remarcile făcute cu voce tare de Koh Beng. A descuiat o cameră, un spațiu îngust cât o celulă în care nu încăpuse decât un pat de o persoană, și mi-a înmânat cheia și două prosoape subțiri din bumbac.

În prag s-a răsucit spre mine. Gura îi era o linie subțire.

— Camerele de oaspeți sunt doar pentru membrii de familie, nu pentru „prietene”.

— Dar suntem înrudiți, am obiectat. Prin căsătorie.

Prin căsătoria părinților noștri, așa voisem să spun, dar limba îmi era grea și uscată, și abia dacă îmi încăpea în gură.

Femeia a părut ușurată.

— Oh, înțeleg că intenționați să vă căsătoriți? V-ați înregistrat?

Multe cupluri tinere se înregistrau din timp la tribunale pentru a putea solicita un apartament comun. Nu am avut puterea să o contrazic, așa că am zâmbit.

— De când vă cunoașteți? m-a întrebat doamna.

— De când aveam zece ani.

— Iubiți din copilărie! Menajera a părut încântată și a zis: Și tu ești o fată așa de drăguță, atât de frumos îmbrăcată!

Acum era momentul să-i fac reclamă croitoriei doamnei Tham, însă mă simțeam atât de rău, încât abia dacă puteam vorbi. După plecarea femeii, m-am spălat. Mi-ar fi plăcut să discut cu surorile medicale despre condițiile lor de lucru, însă în schimb am înghițit două aspirine și m-am întins pe pat. M-am întrebat dacă încuiasem sau nu ușa de la magazia Departamentului de patologie. A fost ultimul meu gând înainte de a adormi.

Pluteam total lipsită de greutate în apă. Deasupra mea era un cerc de lumină. Am dat de câteva ori leneș din picioare și am înotat spre el. Capul meu a spart luciul apei și a ieșit la suprafață, gâfâind. M-am pomenit holbându-mă la o scenă familiară. Același mal de râu luminat de soare, năpădit de tufișuri de bambus și *lalang*, același râu cu apă limpede.

În viața reală nu eram o înotătoare prea bună, dar acum am făcut cu încântare câteva tume în apă. M-am uitat în jos prin apa cristalină și am văzut nisipul albit din albia râului, umbrit de vălurele, apoi fundul puțin adânc ce se pierdea în întunecime. Ce era acel hău de pe fundul râului? Tulburată, m-am îndepărtat de el,

dând din picioare. Umbra era în continuare acolo, la o jumătate de corp în spate, ca și cum fundul râului căzuse, distanțându-se, sau fusese înghițit de beznă. Și se mișca.

Cu cât înotam mai iute, cu atât umbra se închidea mai repede peste mine. Cu plămânii arzând, am dat disperată din mâini și din picioare, înaintând. În fața mea, pe malul râului, a apărut brusc o siluetă. Era băiețelul din gară.

— Aici! a strigat el.

Într-o explozie de teroare, am ieșit din apă și m-am aruncat icnind pe mal. Băiețelul s-a aplecat imediat deasupra mea.

— Ce a fost aia? am găfâit. Umbra aceea de sub apă? A clipit.

— Nu sunt foarte sigur! Știi, eu nu pot intra în apă.

Privirea lui ferită m-a făcut însă să cred că mințea sau, cel puțin, încerca să evite subiectul.

— Nici tu n-ar trebui să intri în apă. Haide, vino cu mine!

S-a răsucit pe călcâie și a pornit să meargă iute. Capul abia i se zărea din iarba înaltă. Mi-am dat seama pe loc încotro ne îndreptăm: gara. I-am văzut acoperișul acoperit de attap. Și oricum, altundeva nu aveam unde merge. Totul în jurul nostru era o masă verde, o sălbăticie pe jumătate cultivată, în care se distingeau

resturile unor ferme abandonate, cu manioc și arbori de papaya. Mai în spate, asupra acestui peisaj se înălțau lanțul gros albastru al dealurilor și jungla.

Când am ajuns pe peron, băiețelul s-a întors spre mine cu un oftat de ușurare.

— Mi-a fost teamă când te-am văzut în apă.

— Umbra e dintotdeauna acolo?

A încuviințat cu o mișcare din cap.

— Îți împiedică pe oamenii aflați de partea asta a lumii să treacă înapoi dincolo. Data trecută când ai intrat în apă, nu te-a văzut. Dar acum, da. Și asta e semn rău.

— De ce?

Mi-a privit cu atenție pijamaua. Spre surprinderea mea, era uscată și curată, ca și cum nu aș fi înotat într-un râu și nu m-aș fi târât prin tufe înnorioate cu foarte puțin timp înainte.

— Locul tău nu este aici.

— Cum te cheamă? I-am întrebat.

S-a întristat din nou. Privirea aceea îmi devenise deja familiară; însemna că nu dorea să mă mintă, însă, din motive numai de el știute, era nevoit să-mi ascundă unele lucruri. În clipa aceea am înțeles: acest tărâm liniștit, această gară goală cu un singur tren veșnic în repaos nu puteau fi decât o sală de așteptare.

— Ești unul dintre copiii mamei mele? I-am întrebat.

Oare de asta mi se adresase cu expresia rezervată
sorei mai mari?

— Ești una dintre Virtuțile Confucianiste?

A părut mirat.

— Ești foarte deșteaptă! a rostit pe un ton admirativ.
De fapt, așa te și cheamă, nu? Înțelepciunea.

— Tu cine ești? Re, Yi sau Li?

Aceeași expresie tulburată.

— Nu sunt copilul mamei tale, deși fac parte din set.
Ce nu înțeleg este de ce tot reapari aici când încerc
să-mi găsesc fratele.

— Vrei să spui pe Shin? Știi, Shin este și fratele meu.

— Nu! A șovăit, și-a mușcat buza, apoi a continuat:
Îmi fac griji că fratele meu a luat-o pe o cale greșită. Că
stăpânul pe care îl urmează nu e un om bun.

— Îl cunosc pe fratele tău?

— Nu, dar când o să-l vezi, o să-l recunoști.

Ochii băiețelului erau umbriți de neliniște.

Deși locomotiva neagră ca tăciunele, cu vagoanele ei
goale, stătea nemișcată în gară, poziția i se schimbase.
Prima oară se aflate în apropierea locului unde șinele
se înălțau afară din apă. A doua oară era pe jumătate
afară din gară, ca și cum se pregătea să plece. Astăzi era
perfect aliniată cu peronul. M-am holbat la șine și
mi-am dat seama, deconcertată, că nu exista decât o
singură linie. Nu dublă, pentru trenurile venite din

direcția opusă. Și lipsea și al doilea peron, de cealaltă parte a șinei.

Băiețelul mi-a urmărit privirea.

— Nu-ți face griji! Nu ai ajuns niciodată aici cu trenul, așa că te vei putea întoarce prin propriile mijloace. Cel puțin de această dată.

M-am cutremurat, amintindu-mi de întunecimea din adâncurile râului.

— Așadar, vrei să-i spun fratelui tău să înceteze să facă ceea ce face?

Băiețelul a părut întristat.

— Da! Și mai spune-i să aibă grijă la cel de-al cincilea membru al setului nostru. Toți avem ceva în neregulă, însă cel de-al cincilea e cu adevărat rău. Ar trebui să fii atentă și tu!

— O să mă străduiesc. Dacă îl voi întâlni pe fratele tău, îi voi transmite mesajul!

— Nu trebuie să-i spui că m-ai întâlnit.

A rostit asta pe un ton așa de serios, încât am dat din cap la fel de solemn, încuviințând.

— Nu-ți voi uita bunătatea! a adăugat băiețelul. Dacă îmi vei afla vreodată numele, poți să vii să mă cauți.

Să te caut? Nu aveam nicio intenție să mă întorc aici. Și, desigur, totul nu era decât un vis, mi-am spus. Cu acest gând, conștiința mea a căzut de pe un raft și a pătruns în ceva cenușiu, moale și gol.

Până la urmă, tigrlul nu este ucis.

Ren stă pe o bancă lungă din spatele Clubului Kinta împreună cu Harun și ceilalți șoferi, care discută și fumează în timp ce-și așteaptă stăpânii. La un moment dat, pleoapele i se închid. Nu-și amintește cum l-a cărat Harun până la mașină căci se împleticea de somn. E trecut cu mult de miezul nopții când ajung cu William acasă, hurducăind pe alea cu prundiș. Ren se duce direct la culcare și nu e conștient de nimic până ce razele de soare nu-i cad peste față.

— E trecut de ora opt, mormăie Ah Long, aplecat peste patul lui.

Ren sare în picioare. Își amintește de vânătoare.

— L-au prins?

— Nu, deși au stat la pândă toată noaptea.

Vânătorii se pitiseră într-o ascunzătoare improvizată, poziționată în direcția vântului față de o capră priponită. Locul fusese ales cu grijă pentru a fi pe placul tigrlilor, umbrit și aproape de apă, căci tigrlii beau multă apă după ce se hrănesc. Orele se scurseseră una după alta, punctate doar de behăitul ocazional al caprei. Rezultatul final fusese nesatisfăcător. Nici urmă

de tigru. După aceea apăruseră o grămadă de teorii. Locul fusese prost ales; ar fi trebuit să folosească o capcană cu pușcă declanșată la atingere; nu ar fi trebuit să se aventureze înainte de a-și asigura serviciile unui pawang, un vraci, care să-i facă farmece tigrului.

— Chiar există vraci? întreabă Ren.

Spre surprinderea lui, Ah Long dă din cap afirmativ.

— Da, vracii pot invoca leoparzi și bivoli sălbatici, chiar și maimuțe. Depinde de cât de puternici sunt. Își freacă tâfnos bărbia, adăugând: Mă rog, cel puțin așa se spune. Acum ai grijă ca stăpânul să aibă micul-dejun gata atunci când se trezește!

— Mergeți la biserică azi, *Tuan*? întreabă Ren.

În timp ce William își lua micul-dejun, el i-a lustruit pantofii cu cremă de ghetete maro marca Kiwi, cumpărată cu o zi înainte din oraș, până ce au strălucit. William inspectează pantofii și declară că îi amintesc de castanele coapte. Ren n-are idee la ce se referă. Este probabil un fruct, își zice, deși nu-și poate imagina un fruct care să semene cu pantofii.

— Da, mă duc la biserică în dimineața asta! îi răspunde William.

El e cel care va șofa, căci Harun are duminicile libere.

— E adevărat ce se spune, că tigrul a părăsit zona?

William încuviințează. Se pare că tigrul a dispărut cu

desăvârșire, ceea ce a dat naștere unor speculații aprinse cum că n-ar fi un animal ca toate celelalte. Au început deja să circule zvonuri că Ambika ar fi fost o femeie ușoară, motiv pentru care ar fi fost răpită. Astfel de bârfe îl tulbură vizibil pe William. În timp ce stă pe aleea cu prundiș, așteptând ca mașina condusă de William să plece, Ren nu poate trage decât o concluzie, aceea că stăpânul său este un om cu inima bună și empatic.

După ce termină cu treburile din gospodărie, Ren se grăbește să se întoarcă la el în cameră pentru a examina degetul pe care l-a luat – ba nu, l-a furat – cu o zi în urmă de la spital, deși la vederea lui îl copleșește un sentiment inexplicabil de groază. Pantalonii pe care i-a purtat azi-noapte atârână și acum în cuier. Ren scoate din buzunarul lor sticluta și o așază pe pervazul ferestrei. Afară, gardul viu din bambus s-a înmuiat de rouă. O pasăre mynah³⁶ cu capul înclinat și ochii galbeni își croiește drum peste iarbă. În lumina dimineții, degetul arată la fel de trist și de sinistru pe cât arăta și ieri în magazia Departamentului de patologie.

Ren se holbează la el până ametește, însă simțul pisicesc rămâne ciudat de tăcut. Cu o zi în urmă,

³⁶ Pasăre exotică, originară din sud-estul Asiei (n. tr.).

murmurul său tremurat îi împuia capul, dar astăzi nu simte nimic. E ca o așteptare tăcută.

Ren își strânge pleoapele și-și dorește ca simțul să revină. I-a lipsit enorm în cei trei ani scurși de la moartea lui Yi. A dispărut când avea cea mai mare nevoie de el, în ultimele luni de viață ale doctorului MacFarlane, când bătrânul lui stăpân rostise lucrurile acelea care îl nedumeriseră și îl speriaseră pe Ren. Bătrânul doctor făcea ochii mari în timp ce șoptea, ca într-o transă sticloasă. Descrieri lungi, detaliate, despre cum omorâse căprioare și bivoli sălbatici, târându-se tăcut pe la spatele lor. Spaima care le îneca brusc gâtul când îi mușca. Smucitul capului până ce gâtul se frângea.

Prima moarte a avut loc în timpul sezonului ploios, când musonul atârna ca o perdeă cenușie peste pământul roșu și ud. Ren nu poate uita cele petrecute; momentele se derulează înapoi ca o bobină dintr-un film pe care nu îl înțelege, indiferent de câte ori îl vizionează. Dacă-și închide ochii, îl poate vedea și acum pe bătrânul doctor scriind într-unul din carnețelele sale. Nu s-a simțit bine, a vomitat în baia de la parter, deși, când Ren intră ca să vadă cum se simte, găsește totul curat.

— Am făcut eu curat, zice doctorul MacFarlane.

Are ochii injectați, iar când Ren îi servește o cină simplă, pregătită din resturile rămase din curry, se strâmbă.

— Ia-o de aici! Nu pot să mănânc carne.

Mai târziu, Ren îl găsește uitându-se la ploaia care se prelinge neîntrerupt de pe acoperișul verandei.

— Ren, ce părere ai despre mine? îl întreabă doctorul fără a se întoarce spre el.

Nimeni nu i-a mai pus întrebarea aceasta. Cel puțin, niciun adult. Mătușica Kwan îl învățase ce să facă și fusese prea ocupată pentru a-i cere părerea, iar, preț de o clipă, Ren îi simte lipsa cu disperare. Cu limba legată, se holbează la nasul doctorului MacFarlane, un truc pe care bătrânul i l-a dezvăluit pentru a-l folosi atunci când se simte prea timid pentru a privi pe cineva în ochi.

— Sunteți un om bun! rostește într-un târziu Ren.

Se întreabă dacă doctorul MacFarlane e îngrijorat în privința zvonurilor cum că și-ar pierde mințile sau dacă măcar e conștient de ele.

Stăpânul îl studiază așa de îndelung, încât lui Ren îi vine să-și ferească ochii, să se uite la propriile picioare mici și goale sau pe fereastră, numai că ar fi un gest de impolitețe. Așa că-și silește privirea să urce până ce întâlnește ochii doctorului MacFarlane. Și, spre surprinderea lui, bătrânul pare trist.

— Hai să-ți arăt ceva! spune bătrânul, îndreptându-se cu mersul lui țeapăn familiar spre biroul cu blat rabatabil unde își ține toate hârtiile.

Cheile sunt pe un inel, în buzunar. După moartea doctorului, avocatul avea să scotocească prin toate sertarele, nu înainte de a-l întreba, suspicios, pe Ren, dacă a atins ceva.

Doctorul MacFarlane scoate o fotografie dintr-un sertar. În poză sunt doi bărbați malaezi cu piepturile goale, ghemuiți cu spinările lipite de un perete. Au expresii prietenoase, deși precaute. Bărbatul din partea dreaptă a pozei are legat pe antebraț ceva ce seamănă cu o sfoară sau un șnur.

— Care dintre ei seamănă cu mine? întreabă bătrânul.

Ren se încruntă și se concentrează. Oare stăpânul are o nouă criză? Dar nu, este calm și lucid. Și pe urmă vede.

— Adâncitura de deasupra buzei de sus, zice, arătând spre bărbatul din dreapta. Îi lipsește, la fel ca dumneavoastră.

Doctorul MacFarlane pare mulțumit și la fel de mândru ca atunci când Ren a montat înapoi piesele radioului cu baterii după ce desfăcuse în bucăți aparatul.

— Da! Adâncitura aceea se numește șanț labionazal,

spun el, apoi își reia expresia tulburată.

— Cine este bărbatul acesta? Întreabă Ren.

— Am făcut fotografia acum cinci ani, când am călătorit împreună cu un prieten. Am ajuns într-un cătun pe nume Ulu Aring, iar individul ăsta, zice, bătând cu degetul peste figura bărbatului din partea dreaptă a pozei, era pawang-ul local.

Doctorul MacFarlane vorbește repede și fluent, așa cum n-a mai făcut-o de multe zile.

— Atunci v-ați pierdut degetul? zice Ren.

De când îl cunoaște el, doctorului îi lipsește ultimul deget de la mâna stângă.

— Da, în călătoria aceea. Când m-a văzut, pawang a fost foarte încântat. Doctorul cel bătrân își așază un deget deasupra buzei superioare și continuă: Uite, aici și-a pus mâna și mi-a spus că sunt abang.

„Fratele mai mare.”

— Dar de ce?

— A zis că lipsa adânciturii de deasupra buzei superioare este semn că sunt om-tigru.

Ren e redus la tăcere. Se întreabă dacă bătrânul glumește, însă nu vede nici urmă de umor în ochii săi deschiși la culoare. Într-adevăr, umblă povești despre oameni-tigru care vin din junglă pentru a răpi copii și a înfuleca pui. Cercetează fotografia alb-negru.

— L-ați văzut transformându-se în tigru?

— Nu, însă alții au susținut că da! Când îl apuca, spunea „Mă duc la plimbare” și intra în junglă, unde ardea tămâie pe care o sufla din pumni până ce pielea i se schimba și apăreau blana și coada. Și pe urmă vâna câteva zile, până ce-și făcea plinul. Când termina, se ghemuia la pământ și spunea „Mă duc acasă”, și se transforma înapoi în om. Și, când își relua înfățișarea de om, voma toate oasele, penele și părul pe care le mâncase și nu le digerase.

Ren își amintește brusc criza de vomitat a doctorului MacFarlane, sunetele de vărsături și râgâieli venite din spatele ușii închise.

— Celălalt indiciu al omului-tigru, continuă doctorul MacFarlane, este o labă deformată. Fie că este de la un picior din față ori din spate, întotdeauna există o labă defectă. Când mi-am pierdut degetul în călătoria aceea, pawang mi-a spus să-l îngrop cu mine ca să mă reîntregesc, să fiu om. La momentul acela nu i-am dat crezare, adaugă bătrânul, apoi tace.

Ren se foiește stânjenit în timp ce studiază profilul doctorului. Zărește o expresie pe care n-a mai văzut-o până atunci, un fel de licăr șiret. Sau poate că nu este decât o umbră care-i alunecă precum un țipar prin spatele ochilor?

— Ți se pare că aș putea fi un criminal? întreabă doctorul MacFarlane.

Ren se înspăimântă brusc. Face un pas în spate, apoi încă unul. Doctorul MacFarlane, care se uită în continuare pe fereastră, nu observă când pleacă.

Ren nu se poate abține: de fiecare dată când îl privește pe doctorul MacFarlane, întrebarea „Ți se pare că aș putea fi un criminal?” îi răsună în minte. E o întrebare tulburătoare, înspăimântătoare. Așa că, atunci când, peste câteva zile, doamne străine îmbrăcate în rochii subțiri, vapoase, vin în grup ca să vadă ce mai face doctorul, Ren e bucuros de întrerupere, deși e nevoit să strângă în mare grabă lucrurile aruncate vraise prin casă.

Când intră, doamnele sunt ușurate să găsească bungalow-ul curat și ordonat, iar pe doctorul MacFarlane așezat într-un fotoliu de ratan, cu o carte în poală. Ei doi, bătrânul și băiatul, sunt complici, deși Ren se simte ca un trădător în clipele când aleargă de colo-colo ca să închidă ușile pentru ca femeile să nu vadă mizeria din restul casei. Își spune că situația ar putea fi mai bună dacă femeile ar prelua ele treburile casnice, însă cum ar putea el să le explice asta?

Una dintre doamne, o femeie cu pieptul bombat și rigid ca prora unui vas, declară:

— Nu se poate să locuiești aici singur, mai ales cu un mâncător de oameni aflat în libertate.

Vocea ei puternică, ascuțită, taie aerul ca un brici în

momentul când Ren intră în încăpere balansând o tavă cu cești de ceai. Nu au biscuiți; i-au terminat în urmă cu mai multe săptămâni.

Doctorul MacFarlane răspunde cu un glas mai energic decât l-a auzit Ren de multă vreme, deși mâna cu care strânge brațul fotoliului îi tremură ușor.

— Prostii! Oricum, nici nu sunt singur.

— O femeie a fost răpită de pe o plantație de cafea.

Doamna dă cu ochii de Ren și-i face semn cu capul să așeze tava pe masă. Îl așteaptă să iasă din cameră. Ren iese, dar rămâne în spatele ușii și trage cu urechea. Prea multe nu reușește să înțeleagă din ceea ce se discută înăuntru, căci femeia și-a coborât vocea:

— ...prinsă pe la spate. Gâtul frânt...

Ren ascultă, iar descrierea i se pare înspăimântător de cunoscută. Când femeile pleacă, doctorul MacFarlane are fața pământie și încordată. Toată energia l-a părăsit.

Mai târziu, când Ren mătură baia de la parter, găsește într-un colț un fir de păr întunecat la culoare. E mai lung decât brațul lui; e un fir de păr de femeie. Ren se holbează la el fără să-și dea seama dacă l-a ratat ultima dată când a făcut curat în baie sau una dintre femeile străine a folosit baia în timpul vizitei.

În noaptea aceea visează că doctorul MacFarlane stă aplecat peste vasul de toaletă și vomită din nou în baie

de la parter. În visul său, totul e cufundat în întuneric; puțina lumină prezentă este albastră și pâlpâitoare, ca și cum o furtună cu fulgere ar mugi afară. Pironit de frică, îl urmărește prin ușa deschisă pe doctorul MacFarlane, care își înalță capul cu ochi ca de animal sălbatic și se bălășește. Bătrânul își vâă mâna cu degetul lipsă în gură și scoate un fir de păr lung, cărlionțat, femeiesc.

Amintirea se sfârșește aici, ca o peliculă de film care pâlpâie și se oprește. Ren are senzația neplăcută că, la un moment dat, a făcut un pas greșit, deși n-are idee care ar putea fi acela. Ce păcat că și-a pierdut simțul pisicesc; i-ar fi fost de mare ajutor!

Acum își îndreaptă din nou atenția spre flaconul din sticlă. În camera lui mică și goală nu există nicio ascunzătoare, însă a pus deoparte o cutie goală de conserve în care vâă flaconul. Îl pitește sub cămașă și merge până în capătul cel mai îndepărtat al grădinii, drept în locul de lângă groapa de gunoi unde peluza verde face loc junglei. Sapă o gaură în pământul moale și îngroapă cutia de conserve, peste care așază o piatră mare.

Când va pleca la Kamunting, o va dezgropa și va duce degetul în mormântul doctorului MacFarlane, și, cu aceasta, își va fi îndeplinit obligația.

William ascultă slujba doar cu jumătate de ureche, trecându-și între timp ochii peste șirurile de bănci. Biserica Holy Trinity a fost construită din lemn închis la culoare și e un spațiu umbros și răcoros, însă, deși e încă dimineată, aerul umed face ca transpirația să-i picure în jos, pe gulerul hainei. Este aproape plină, iar localnicii care asistă la slujbă sunt mai numeroși decât europenii. Femeia tamil care stă lângă el se foiește, iar William se întreabă dacă trupul lui miroase a sânge.

Mirosul din sala de operații rămâne deseori atârnat de el, cu nota lui predominantă de dezinfectant și notele secundare, mai slabe, de praf de oase și sânge. Nu-i părăsește niciodată pe deplin nările, deși William e scrupulos în privința spălatului pe mâini și a băilor dese. Cum însă nu a mai călcat în sala de operații de vineri, probabil că nu e decât fantoma unui miros.

Vineri a fost o explozie la un echipament de dragare de la mine. Un bărbat și-a pierdut ambele brațe deasupra încheieturilor, iar William a recurs la procedura Krukenberg, devenită populară după Marele Război ³⁷. O întrebuințează rar, preferă să salveze, pe cât posibil, fiecare centimetru de încheietură, însă în cazuri ca acesta, mai mult de atât

³⁷ Primul Război Mondial (1914—1918) (n. tr.).

nu poate face. Prin separarea celor două oase ale antebrăului, ciotul poate fi folosit ca niște bețișoare. E o soluție urâtă, care amplifică mutilarea. Nu rezultă niciun cârlig discret, nicio mână de lemn înșelătoare la prima vedere, doar două proeminente brute ca niște clești de homar în loc de antebrățe. Totuși, aceste proeminente funcționează mai bine decât proteza. Bărbatul va putea să pipăie și să apuce obiecte, să deschidă uși și chiar să folosească ustensile. William meditează la operație și este sigur că a ales corect procedura, deși nu-și poate imagina ca vreo femeie să vrea vreodată să fie atinsă de acele gheare jalnice. Ce e o mână fără degete? Pierderea chiar și numai a unuia dezechilibrează întregul.

Congregația îngenunchează și recită împreună:

Am lăsat nefăcute lucrurile pe care ar fi trebuit să le facem,

și am făcut acele lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facem.

Dar Dumnezeu se va milostivi de noi...

William profită că s-a așezat în spate și nu îngenunchează, deși simte nevoia să o facă. „Acele lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facem” – cuvintele acestea se cocoată peste el ca niște păsări moi și grele.

Se gândește la Ren. Nu i-a cerut să-i lustruiască pantofii, și totuși i-a găsit azi-dimineață curățați lună și așezați cu grijă la intrare. Pentru prima oară înțelege de ce mama lui ofta după servitorii realmente buni. Totuși, Ren nu e decât un copil. Un copil atât de inteligent, încât ar fi egoist, aproape monstruos din partea lui dacă l-ar ține pentru sine. Ar trebui să îl trimit la școală.

O zărește pe Lydia pe una dintre băncile din față și e din nou șocat să constate cât de mult seamănă coloritul ei cu cel al lui Iris, logodnica lui cu piele fină, pistruiată, și păr blond. Iris zâmbindu-i: acel sentiment familiar al pasiunii nebune, atunci când se gândea că ar fi fost în stare de orice, numai pentru a-i face pe plac. Iris, rece și distantă, acuzându-l că-și face de cap cu alte femei, ceea era ridicol: niciodată nu făcuse așa ceva atunci când erau împreună. Ce ironie! Și pe urmă Iris furioasă la ultima lor întâlnire, cu gurița ei roz deschisă într-un țipăt mut: „Ucigașule!” Se cutremură când își amintește.

Când slujba se termină, vânătoarea ratată din noaptea precedentă devine subiectul de discuție al congregației.

— Ce ți-am spus eu? rânjește Leslie, tânărul său coleg de la spital. Din moment ce și-a vârât Price coada, nu

putea să iasă decât o porcărie!

Dintr-un motiv sau altul, lui Leslie nu-i place de Price. Într-o comunitate așa de mică, orice ofensă, oricât de neînsemnată, contează, așadar, William trebuie să fie atent pentru ca numele lui să nu fie asociat niciodată cu torsul dezmembrat al biete Ambika. În concluzie, trebuie să păstreze relații amicale cu Leslie, care vorbește prea mult și cu prea mulți oameni.

— Apropo de reuniunea noastră, zice Leslie, referindu-se la dineul lunar pe care William urmează să îl găzduiască. Te deranjează dacă fac niște aranjamente pentru ceva divertisment?

William nu e prea entuziasmat de idee, dar se arată binevoitor.

— Cum vrei!

— Va fi o surpriză! exclamă Leslie în timp ce se îndepărtează.

William își dă seama cu întârziere că a uitat să-i spună că Lydia va fi prezentă la întrunire, însă nu are importanță. Lydia se va acomoda de minune cu grupul. Mult mai bine decât ar fi putut să o facă vreodată Ambika.

Zvonurile că Ambika era vrăjitoare sau bântuită de spirite furioase sub forma unui tigru îl tulbură pe William, în primul rând pentru că o acuză că ar fi fost o femeie ușoară. Ceea ce și fusese, de fapt, își zice el.

Brusc, îi simte acut lipsa. Tristețea și singurătatea se abat ca o ceață asupra lui, însă coliba Ambikăi rămâne goală. Ea nu se va mai întoarce niciodată acolo.

William își jură că de acum înainte va fi un om cumsecade. Va pune o vorbă bună pentru fata aceea chinezoaică pe care a cunoscut-o ieri în magazia Departamentului de patologie, cea care l-a întrebat despre cum ar putea deveni soră medicală. O fată fermecătoare, cu părul tuns scurt, perfect potrivit cu sprâncenele drepte și ochii negri și oblici ca de căprioară, care îl măsuraseră cu atenție. Arăta ca un băiat drăguț, cu mădulare și mijloc subțiri, așa că îi venise s-o înșface și să o strângă tare la piept, ca s-o audă cum geme. Se întreabă cum ar fi să-și plimbe degetul pe ceafa aceea slabă, cum ar fi să-l coboare până la adâncitura dintre sânii ei mici și ascuțiți. Nu este genul lui, însă, când se gândește la ea, i-ar plăcea să o poată atinge.

Genul lui e mai degrabă Nandani, fata al cărei picior a fost salvat de Ren. Chiar în secunda când își amintește de ea, îi vede fața în mulțime. Tresare – este ea sau toate localnicele cu cosițe lungi, strânse în cozi, arată la fel? Dar ea îi zâmbește sfioasă cu fața în formă de inimă și face gropițe în obraji, iar William este străbătut de un curent de încredere absolută în sine.

Uneori, lucrurile pe care și le dorește se întâmplă pe

neașteptate. Uși se deschid, obstacole sunt înlăturate. Ca, de exemplu, suspiciunile lui Rawlings privitoare la o posibilă crimă, respinse de un magistrat nedispus să le acorde atenție. Sau necrologul comis-voiajorului, descoperit la ȣanc în ziar. Coincidență sau noroc chior, astfel de lucruri i s-au întâmplat lui William de prea multe ori în viață.

Îi zâmbește lui Nandani și-și croiește drum spre ea. Femeia cea tânără se sprijină în niște cârje din lemn.

— Ce-ți face piciorul?

Engleza ei, din câte își amintește William, nu este prea bună, spre deosebire de cea a celeilalte fete, chinezoaica. În comunitatea lui Nandani se vorbește un amestec de malaeză și engleză, însă pe William nu îl deranjează.

— Mai bine, răspunde sfioasă Nandani.

— Te duc eu cu mașina acasă, îi propune William.

La urma urmei, fata locuiește pe o plantație de cauciuc din apropierea bungalow-ului său.

Numai că Lydia l-a zărit.

— Te duci acasă, William?

Prima lui reacție e una de iritare, dar apoi își dă seama că poate întoarce lucrurile în favoarea sa. Oricum, ce o fi fost în capul lui de s-a oferit în văzul tuturor să ducă o localnică acasă cu mașina? Era cât pe-acum să gafeze. Este mai bine să o aibă pe Lydia prin

preajmă. Chiar perfect, fiindcă o poate lăsa mai întâi pe ea acasă, iar mai apoi pe Nandani.

— Vrei să te duc cu mașina?

Lydia e încântată de propunere.

— Sigur, dacă nu te deranjează!

— Nici vorbă – o să las acasă și o pacientă.

William își pune la bătaie în chip deliberat tot farmecul.

Lydia se duce să-și anunțe părinții că nu se va întoarce acasă cu ei. Din privirile lor, William deduce că sunt mulțumiți de interesul lui pentru fiica lor. E o neînțelegere la mijloc, una explicabilă, ce-i drept, însă pe care va trebui să o clarifice într-un final. Pe seama Lydiei circulă niște bârfe care îl sâcâie, pentru că nu își amintește despre ce este vorba. Are sentimentul că ar trebui să investigheze. Până atunci însă soarele strălucește, lumea e toată numai zâmbete, iar vânătoarea de tigri promite momente de încântare.

Lydia se așază, desigur, pe scaunul din față. William o ajută pe Nandani să se instaleze, cu tot cu cârje, pe bancheta din spate. Fata pare intimidată, așa că William o strânge încă o dată de mână. Ea își pleacă ochii, iar William este acum sigur că îl place. Poate că ziua asta va fi la urma urmei cu noroc.

Când am deschis ochii, am văzut un tavan nefamiliar. Podeaua a scârțâit, o voce a răsunat pe coridor și mi-am amintit că am rămas peste noapte la căminul de fete destinat surorilor medicale. Lumina cenușie s-a strecurat înăuntru prin singura fereastră. Era duminică dimineța.

Durerea de cap de cu o noapte înainte trecuse, însă m-am întrebat dacă era ceva în neregulă cu mine, dacă nu aveam vreo boală de creier care îmi dădea halucinații intense. Fiecare vis cu gara pustie fusese precedat de o durere de cap cumplită. Cuvintele băiețelului despre noi cinci care ar trebui să formăm un set îmi zăboveau în minte. M-am așezat pe marginea patului îngust și am început să socotesc. Eram Shin, eu și băiețelul. Acesta din urmă menționase și un frate, precum și o a cincea persoană, a cărei existență părea să îl tulbure. Amintirile mele începeau să pălească, așa cum se întâmplă și cu visele.

Am avut o fantezie ciudată că noi, cei cinci, eram legați unii de alții printr-o soartă comună misterioasă. Aduși împreună, dar incapabili să ne eliberăm, o tensiune care dădea naștere unui tipar nefiresc. Trebuia fie să ne separăm, fie să ne adunăm. În ceea ce mă

privea pe mine și pe Shin, asta era clar. Shin era fratele meu geamăn pe hârtie, prietenul și confidentul meu. Cu toate astea îl invidiam și îi purtam ranchiună.

M-am spălat repede în baia comună standardizată la nivel instituțional, placată cu faianță albă. Era goală, căci vocile pe care le auzisem mai devreme pe coridor se îndepărtaseră de mult. Rochia purtată cu o zi înainte era prea soioasă pentru a o îmbrăca din nou, dar doamna Tham insistase să-mi împacheteze o cheongsam modernă, cu model geometric în crem și verde, strâmtă ca o teacă de sabie. Crezusem că, după ce croisem cheongsam-ul acela gri pe care intenționasem să îl port la înmormântarea comis-voiajorului, terminasem cu acest fel de rochie, însă doamna Tham avea alte idei și declarase că o asemenea ținută delicată ar trebui să constituie coloana vertebrală a arsenalului oricărei croitorese. Din păcate, subestimase toleranța cusăturilor. Dacă mă îmbrăcam cu ea, eram convinsă că nu puteam mânca nimic. De ce, de ce o lăsasem pe doamna Tham să-mi facă bagajul? Mi-am dat seama brusc că, la fel ca Shin, aceasta poseda o abilitate neobișnuită de a mă atrage în situații neplanificate. Dacă luam întâmplările de cu o zi înainte drept semne prevestitoare, aveam noroc dacă Shin nu mă pune azi să spăl toaletele de la spital.

Zona de recepție era pustie. Toți cei care ieșiseră în oraș sâmbătă noaptea probabil că mai dormeau. În timp ce mă îndreptam către cantină pentru a lua micul-dejun, m-am întrebat unde era Shin și ce făcuse cu o seară înainte. O ceață ușoară încă atârna de iarba umedă pe care am traversat-o în căutarea unei scurtături. M-am apropiat de un colț și am auzit sâsâitul unor voci furioase.

— Să nu îndrăznești să negi! Ai plâns după el de mama focului – și era bărbat însurat!

— ... oricum nu-i treaba ta.

Am ezitat. În clipa următoare, cineva a năvălit pe după colț și s-a ciocnit de mine. Era o soră medicală tânără cu ochi suspect de umezi.

— Te simți bine? am întrebat-o.

A izbucnit în lacrimi. Nu am avut încotro și i-am oferit batista; doar nu puteam s-o las să plângă acolo, pe iarbă. Din ceea ce auzisem fără să vreau, era aceeași poveste tristă pe care o știam de la salonul May Flower. Bărbații însurați erau o pacoste!

— Ai auzit ce vorbeam? Fața m-a trădat probabil, căci a adăugat: Să nu crezi că am avut o aventură cu el, dar fetelor le place să mă necăjească. Te rog să nu spui nimănui! Dacă află asistenta-șefă, s-ar putea să mă suspende.

— Nu-ți face griji, sunt doar în vizită aici.

A părut ușurată.

— N-ai cum să nu fii tristă când auzi că cineva cunoscut a murit, nu-i așa?

Ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

Când vedeam oameni plângând, mă simțeam întotdeauna vinovată, mai ales dacă era mama, pe care o surprinsesem de câteva ori în camera ei întunecoasă cu ochii larg deschiși și lacrimile curgându-i pe față ca o somnambulă. Sora asta medicală arăta atât de nefericită, cu genunchii ei strâmbi și uniforma mototolită, că am bătut-o ușurel pe spate ca să o consolez în timp ce-și sufla cu zgomot nasul.

— Nici măcar nu m-am putut duce la înmormântarea lui, săptămâna trecută, în Papan, pentru că am fost de serviciu!

Am ciulit urechile. Câte înmormântări ar fi putut avea loc în urmă cu o săptămână în orașelul acela?

— Ce s-a întâmplat?

— Era comis-voiajor, fusese unul dintre pacienții mei. Am fost prieteni, a răspuns ea prea repede.

Iată, o găsisem – sora medicală care îi dăduse degetul comis-voiajorului. Oare ce ne adusese împreună: soarta sau o legătură întunecată, un fel de fir rece ca o iarbă de râu încolăcită? Prea multe evenimente ciudate aveau legătură cu acest spital. Nu am putut să nu mă gândesc că, dacă credeai că sufletele celor morți rămân să

zăbovească aici încă 49 de zile după moarte, atunci spitalul acesta era plin de ele.

— Te duceai undeva? m-a întrebat tânăra, tresărind vinovată.

— La cantină, numai că m-am rătăcit.

— Te conduc! Tot într-acolo mergeam și eu oricum. Și-a încrețit buza și a adăugat: Dar mai întâi așteaptă-mă să mă spăl pe față!

Micuța soră medicală – era cu aproape un cap mai scundă decât mine, care sunt considerată a fi înaltă pentru o fată – s-a grăbit să plece. Am rămas s-o aștept și între timp m-am întrebat dacă nu cumva avea să se răzgândească și să mă abandoneze acolo. Totuși, experiența căpătată la May Flower mă învățase că oamenii le fac tot felul de confidențe străinilor, iar ea practic abia aștepta să se destăinuie cuiva.

S-a întors repede. Arăta mult mai bine. Avea același aer plăpând de iepuraș, dar care se potrivea cu tenul palid și dinții mici din față.

— Numele meu este Pei Ling.

— Eu sunt Ji Lin. Am rămas peste noapte la cămin; am venit să-mi vizitez fratele. Ăăă... logodnicul, m-am bâlbâit.

Mi-a aruncat o privire complice.

— Iubitul, asta vrei să zici? Cei de la cămin sunt foarte stricți. Dar nu-ți face griji, n-o să te pârăsc! Cum

îl cheamă?

— Lee Shin. E infirmier.

— Nu cred că-l cunosc.

S-a încruntat intens, ca și cum își făcea niște calcule în minte, apoi s-a oprit și a început să-și frământa mâinile.

— Ai fost foarte amabilă cu mine! a spus, tăindu-mi scurt protestele. Ba nu, așa a fost! Multă lume nici nu mă bagă în seamă – sunt genul ăsta de persoană. Vrei să-mi faci o favoare?

— Despre ce e vorba?

— Ai spus că iubitul tău lucrează ca infirmier la căminul de băieți. Nu cunosc pe nimeni acolo. În fine, nimeni în care să am încredere. Crezi că ai putea să-l rogi să-mi aducă un pachet? Nu-ți cer să-l furi. Pachetul mi-a aparținut.

Fața îi era roșie, iar vocea, tremurândă – era probabil disperată, din moment ce solicita ajutorul unei străine. Sau poate că o străină era cea mai bună metodă la care putea recurge dacă nu voia să implice pe cineva cunoscut.

— Yew Cheung avea un amic la căminul de băieți care îi ținea anumite lucruri, a continuat ea. Mi-a spus că o să-mi returneze obiectul, numai că a murit pe neașteptate.

— De ce nu-l rogi pe amicul lui să ți-l dea?

Era probabil vorba de Y.K. Wong, mi-am zis în sinea

mea. El îmi spusese când dansam la salonul May Flower că era prieten cu comis-voiajorul.

— Pentru că nu-mi place de el. Și fiindcă bănuiesc că ar putea folosi asta împotriva mea.

Am privit-o cu atenție: ochi alunecoși, buze tremurătoare.

Întreaga poveste părea suspectă, însă puteam afla mai multe despre Y.K. Wong dacă aveam din nou de-a face cu el.

— Bine, o să-l întreb pe Shin!

Ușurată, Pei Ling a spus:

— Obiectul se află în sala comună din căminul de băieți. Yew Cheung mi-a spus că l-a ascuns într-o vază atunci când fusese acolo ultima oară pentru că prietenul lui lipsea. Ar fi trebuit să fie o ascunzătoare temporară, și-mi fac griji că cineva ar putea da peste el.

La acea oră matinală dintr-o zi de duminică, nu m-am mirat să găsesc cantina aproape goală. Cei care își îndesau mâncare în gură aveau ochii încetezoși. Probabil că lucraseră în schimbul de noapte, la fel ca Pei Ling.

— Îți place meseria de soră medicală? am întrebat-o în timp ce ne încărcam tăvile cu ceai, pâine prăjită și ouă fierte moi.

— E în regulă!

Nerăbdătoare, i-am cerut lămuriri despre diplomele necesare și modul de înscriere la cursuri.

— Dar de ce ai vrea să devii soră medicală? m-a întrebat Pei Ling, evaluându-mi din priviri cheongsam-ul la modă. Îmi pare că familia ta e înstărită.

— Nu, nu sunt decât ucenică la o croitoreasă. Rochia asta a fost confecționată la atelierul nostru.

A sorbit ursuză din teh O, ceaiul negru dulce.

— Nu e o meserie ușoară; dacă faci până și cea mai mică greșeală, asistenta-șefă de mănâncă de vie.

— Dar e interesantă, nu-i așa? am insistat. Și poți fi independentă din punct de vedere financiar.

N-a apucat să răspundă, căci Shin s-a strecurat pe scaunul de vizavi.

— Pe unde ai umblat? Te-am așteptat la căminul de fete până a venit cineva și mi-a spus că nu ești în cameră.

Avea cearcăne sub ochi și părul negru lucios și ud, de parcă își vârâse capul sub un robinet. Totuși, își păstra o înfățișare chipeșă de lup prădător. Puteai să-l bagi într-un sac și să-l rostogolești pe câmp, și când ar fi ieșit din nou la lumină, tot ar fi avut un ciuf atrăgător. Unii oameni se nasc pur și simplu norocoși, mi-am zis cu invidie.

I-am aruncat o privire lui Pei Ling, ca să văd dacă

rămăsese cu gura căscată la apariția strălucitoare a fratelui meu vitreg. Așa li se întâmpla prietenelor mele, numai că Pei Ling căzuse în muțenie și se holba la Shin cu o expresie care mi-a creat impresia de spaimă.

— Shin, ea este Pei Ling! E soră medicală aici, la spital!

Shin a arborat zâmbetul lui politicos, cel pe care îl folosea pentru a fermeca doamnele mai vârstnice.

— Sunt Shin! s-a prezentat el. Mulțumesc că ai avut grijă de...

A făcut o pauză, și mi-am dat seama că nici el nu știa cum să explice relația dintre noi.

— ...ea, a rostit într-un final, dând din cap în direcția mea.

Ce să zic, foarte isteț din partea ta, Lee Shin! mi-am zis exasperată, cu toate că nici eu nu mă descurcasem mai bine.

— Pei Ling m-a rugat să-i facem o favoare. Poți să-i aduci ceva de la căminul de băieți?

— Nu! a izbucnit Pei Ling. Nu, uită ce te-am rugat!

— Ești sigură?

Nu mai văzusem pe nimeni care să aibă o astfel de reacție față de Shin.

— Da! Acum trebuie să plec!

S-a ridicat brusc în picioare, și-a dat părul pe spate și a ieșit în grabă din cantină. Uimită, m-am luat după ea,

Încercând din greu să țin pasul în rochia mea oribil de strâmtă.

— Ce e, ce s-a întâmplat? am întrebat-o, gâfâind.

Părise așa de disperată, ca și cum nu avea la nimeni altcineva la care să apeleze!

— Nu vrei ca Shin să-ți recupereze pachetul acela? Sunt sigură că se va învoi să o facă.

— Cât de bine îl cunoști?

— Îl știu de când eram copii, am răspuns, mirată.

Și-a mușcat buza și și-a ferit privirea.

— L-am văzut umblând cu prietenul lui Yew Cheung. Cel despre care ți-am spus că nu-mi place.

N-am știut ce să răspund, dar mi-am adus aminte că Shin și Y.K. Wong sunt colegi de cameră.

— Uită ce te-am rugat! a continuat Pei Ling. O să-l recuperez eu singură cumva.

S-a îndepărtat apoi cu un mers bățos și o ținută a spatelui care spunea clar „nu mă urmări!”

M-am întors la cantină și l-am găsit pe Shin înfruptându-se din resturile de la toast kaya-ul³⁸ meu.

— Ți-ai cam ieșit din mână în chestia cu vrăjitul fetelor. Și nu te atinge de mâncarea mea! am spus îmbufnată.

³⁸ Gustare specifică Asiei de sud-est, preparată din pâine prăjită unsă cu un amestec format din kaya (gem de nucă de cocos) cu topping de zahăr, lapte de cocos, ouă, unt sau margarină (n. tr.).

— Prea târziu! a zis, întinzându-și picioarele lungi pe sub masă.

Mi-a venit să-i dau un șut, numai că rochia pe care o purtam era prea strâmtă pentru o asemenea mișcare.

— Ce e cu fata asta? m-a întrebat.

I-am povestit despre Pei Ling și legăturile ei cu comis-voiajorul și cu Y.K. Wong. Când am menționat că acesta din urmă încercase să mă urmărească vineri seara, Shin s-a întunecat la față.

— De ce nu mi-ai spus despre asta ieri?

— Fă-te că nu știi nici acum! Nu vreau să am nimic de-a face cu individul ăsta.

Din fericire, mi-am spus în sinea mea, domnul Y.K. Wong nu îmi zărise fața în ziua dinainte.

— Mă întreb totuși ce voia Pei Ling să-i recuperezi de la căminul de băieți, am adăugat.

Tot ce avea legătură cu degetul retezat, inclusiv Pei Ling și cererea ei ciudată, era învăluit într-o umbră neplăcută. Pe jumătate muream de curiozitate, dar cealaltă jumătate din mine mă avertiza că era mai bine să las totul baltă. Oricum, aproape că terminaserăm de făcut curățenie în magazie – încă două-trei ore, și aveam să mă întorc la Ipoh.

Shin terminase între timp de mâncat micul meu dejun și acum se holba gânditor la farfuria neatinsă a lui Pei Ling.

— N-ai decât să mănânci și porția ei.

— Nu vreau!

— Dar uite, nici nu s-a atins de ea, am insistat.

— N-am vrut decât să-ți mănânc ție mâncarea, mi-a răspuns Shin pe un ton moale.

Mi-am dat ochii peste cap, ușurată că ne aflam din nou în termeni amicali. Totuși, trebuia să fiu precaută cu el. Putea oricând să schimbe foaia și să revină la comportamentul distant față de mine. Am tăcut și m-am servit din toast kaya-ul lui Pei Ling. Mă tulbura faptul că fata se arătase așa de speriată.

O umbră a căzut peste noi, iar când mi-am ridicat privirea, am dat cu ochii de Koh Beng, infirmierul cu fălci de purceluș. Deși ne aflam la primele ore ale dimineții, avea deja fața acoperită cu un strat subțire și lucios de sudoare.

— Te simți bine? m-a întrebat el. Aseară păreai că ești bolnavă.

Drăguț din partea lui să se intereseze de sănătatea mea! Koh Beng s-a așezat la masă și a început să mănânce. Tot tăieței, cu felii succulente de ficat de porc plutind deasupra supei aburinde. Mi-a părut rău că nu comandasem și eu asta.

— Vrei să guști? m-a îmbiat el.

— Noi tocmai plecam, a spus Shin, ridicându-se.

M-am ridicat și eu și mi-am tras discret rochia în jos.

Privirea lui Koh Beng a zăbovit asupra picioarelor mele.

— Ochii pe masă! i-am ordonat, bătând în tăblie cu palma.

A rânjit.

— Îmi plac fetele care știu ce vor.

A fost întrerupt de zarva care se auzea de afară. Oameni care alergau de colo-colo și țipau.

— Ce e? am întrebat.

Koh Beng a continuat să-și mănânce tacticos tăieței.

— Probabil un varan, a zis el nepăsător.

Varanii puteau crește până la un metru și jumătate lungime și atacau puii rățăciți, rozătoarele și tot ce se mai nimerea. Gândul că un asemenea specimen se plimba acum prin spital mi-a ridicat părul măciucă în cap. I-am aruncat o privire lui Shin, dar l-am văzut încruntat, cu capul înclinat într-o parte, ca și cum trăgea cu urechea la ceva.

— Hai să mergem! mi-a spus.

Principalele clădiri ale spitalului erau legate între ele prin mici culoare circulare și scări care coborau dealul. Shin mergea mult mai repede decât mine, și, la momentul la care am ajuns la culoarul unde se oprișe, am zărit un grup de oameni adunați la poalele dealului.

— Faceți loc, vă rog!

Doi bărbați cu o targă goală au trecut pe lângă

mulțime.

Shin s-a întors și și-a croit drum spre mine.

— Nu te uita!

— Ce s-a întâmplat?

Drept răspuns, m-a prins de cot și m-a tras iute deoparte. Mi-am lungit gâtul și i-am zărit pe cei doi bărbați care suiau pe cineva pe targă; nu am putut distinge decât un picior mic și gol.

— Cum ziceai că ai cunoscut-o pe fata aceea, sora medicală? m-a întrebat Shin cu glas scăzut.

— S-a ciocnit de mine când mă duceam la cantină. De ce?

— Pentru că tocmai a căzut pe scările alea. E în stare gravă. Nu, nu te uita înapoi! Oricum n-ai cu ce să o ajuți.

— E moartă?

— Se pare că s-a rănit la cap. Tocmai a fost găsită.

Eram șocată. Mi-a venit să plâng. Ce lucru oribil i se întâmplase lui Pei Ling la mai puțin de o jumătate de oră de când plecase de la cantină!

— Când v-ați despărțit ai văzut-o că fugea?

— Nu, mergea! Shin, ce putem face acum?

— Nimic, e pe mâna doctorilor. Spitalul e un loc bun în caz de accidente. Dacă asta a fost, a murmurat el în barbă.

M-am oprit din mers.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că a aterizat la ceva distanță de baza scărilor. Dacă te împiedici, în mod normal n-ai cum să te prăbușești așa de departe, pentru că încerci să-ți recâștigi echilibrul. În plus, scara avea balustradă. Pe de altă parte, dacă ești împins... A oftat, apoi m-a întrebat: Atunci când ți-a spus de pachetul acela de la căminul de băieți, era cineva prin preajmă?

— Prima oară când mi-a povestit, nu. Însă când am ieșit de la cantină, pe lângă noi au trecut niște oameni.

M-am uitat neliniștită la scena ce se desfășura un pic mai departe de noi. Targa purtându-și povara tristă, cu picioarele mici ieșind jalnic în afară, unul gol, celălalt încă încălțat în pantofii cuminți purtați de personalul medical, fusese trasă în spatele unei alte clădiri. Lumea a început să se împrăștie; doar o siluetă solitară a continuat să privească de la distanță. Am recunoscut profilul ascuțit al lui Y. H. Wong.

— Parcă mi-ai spus că a plecat aseară! am sâsâit, arătându-i-l lui Shin.

— Probabil că s-a întors azi-dimineață. Doar nu-l bănuiești, nu-i așa?

Nu știam ce să mai cred. Nenorocirea lui Pei Ling mă întrista; mi se părea o coincidență prea mare ca accidentul acela îngrozitor să fi avut loc imediat după ce îmi făcuse mărturisiri. Mi-am amintit din nou de

silueta neagră care se mișca în adâncurile râului în visele mele.

— Shin, nu vrei să te duci să cauți pachetul lui Pei Ling în sala comună de la căminul de băieți? Pei Ling își făcea griji că cineva ar fi putut să-l găsească. Ar trebui să-l păstrăm pentru ea! am adăugat în timp ce-i aruncam o privire imploratoare.

Shin nu a spus nimic, mulțumindu-se să ridice din sprâncene și să o ia din loc. Știam însă că îl convinsesem. În copilărie, eu și fratele meu vitreg avuseserăm o pereche de rățuște ca animale de companie, doi pufuleți piuitori galbeni și drăgălași. Rățușcă mea a dispărut într-o după-amiază. Cina pisicilor, așa mă tachinase toată lumea. Shin o căutase totuși cu încăpățănare prin cartier mult timp după ce abandonasem orice speranță. Un val de recunoștință m-a cuprins când mi-am amintit întâmplarea. Totuși, cuvintele lui Pei Ling îmi stăruiau în minte: „Cât de bine îl cunoști?” Era o întrebare bună. Nu mai eram copii. Nu știam nici acum de ce Shin nu mai venise acasă de aproape un an. În plus, cât de mult mă puteam baza pe el? Singura mea rudă adevărată era mama, iar ea era cea care avea nevoie să i se poarte de grijă.

Am auzit pași apropiindu-se și m-am îndreptat de spate, speriată că putea fi Y.K. Wong. Omul ăsta avea ceva straniu în el, în felul cum apărea în locurile cele

mai neașteptate! Totuși, nu era decât Koh Beng.

— Bună! m-a salutat el vesel. Ce faci aici? Îl aștepți pe Shin?

— Da, s-a dus să ia ceva!

Am ezitat, nesigură dacă să-i povestesc sau nu despre accidentul suferit de Pei Ling.

— Nu vrei să facem un tur, să-ți arăt locurile?

Am acceptat imediat. Nu era înțelept să zăbovesc în apropierea căminului de băieți, unde Y.K. Wong putea da peste mine dacă se întorcea. Speram ca Shin să aibă înțelepciunea de a veni să mă caute.

Koh Beng s-a dovedit a fi un ghid interesant, debordând de bârfe și povești picante. Aici s-a efectuat prima transfuzie de sânge din spital. În biroul acela, soția fostului director l-a prins probând o uniformă de soră medicală. Mărimea XL. Nu m-am putut abține și am râs, cu toate că multe dintre povești erau îngrozitoare.

— Chiar ești iubita lui Shin? m-a întrebat el brusc.

— De ce?

Koh Beng a întârziat cu răspunsul.

— Pentru că mai are o iubită. În Singapore.

— De unde știi?

— Vorbește despre ea tot timpul. Mi-a povestit că a cunoscut-o în Singapore.

Cum ar fi trebuit să reacționez la această veste despre

o presupusă infidelitate? Poate că, dacă arboram o expresie supărată, dar bravă, era de ajuns.

— Oh! am exclamat uitându-mă în jos.

În piept am simțit o senzație ciudată, o strânsoare.

— Îmi pare rău! a zis Koh Beng, dându-se mai aproape. Dacă te pot ajuta cu ceva...

Și-a așezat o mână pe umărul meu.

— Ji Lin!

Era Shin, care venea spre noi pe coridor.

— De ce ai dispărut?

Koh Beng și-a lăsat mâna să cadă.

— Koh Beng s-a oferit să-mi arate locurile.

Shin m-a cuprins cu brațul pe după mijloc, și am înțepenit. Koh Beng mi-a observat reacția și a zâmbit încurcat.

— Să-mi spui dacă ai nevoie de ajutor! a zis în timp ce se îndepărta.

*

— Ce fel de ajutor s-a oferit să-ți dea? a întrebat Shin.

— Nimic, nu contează!

Nu ar fi trebuit să mă simt iritată. Sfaturile bine intenționate ale lui Koh Beng nu aveau nimic de-a face cu situația în care mă găseam. Mi-am strecurat mâna de sub brațul lui Shin.

— N-avem de ce să ne mai prefacem acum! Nu e nimeni în jur!

Shin m-a privit cercetător. Uneori mă întrebam ce se întâmpla în spatele acelor ochi negri, ageri. Atunci când zâmbeau, se încrețeau în colțuri, și în ultima vreme Shin chiar zâmbea mult mai mult decât în copilărie și adolescență. Nu eram sigură că-mi plăcea treaba asta. Fratele meu vitreg învățase să-și folosească fața în avantajul lui.

— Am ceva ciudat să-ți arăt! a zis el după o pauză.

— L-ai găsit?

În clipa următoare s-au auzit voci zgomotoase și sunete de pași. Se părea că o mulțime străbătea coridorul; desigur, nu acesta era locul cel mai potrivit pentru a examina un pachet misterios furat. În plus, nu voiam să dau peste Y.K. Wong.

Shin a încercat o ușă. Era încuiată. Următoarea s-a deschis într-o debara cu o fereastră prin care se furișa o lumină cenușie, difuză. Ne-am strecurat înăuntru în timp ce vocile de pe coridor continuau să discute.

— Ce lucru oribil! Biata fată! Cine ziceai că e?

— Sora aceea minionă. Tipa încurcată cu bărbatul căsătorit.

— Credeam că are mai multă minte.

— Poate că a blestemat-o nevasta individului.

Vocile s-au îndepărtat pe coridor. Am descoperit că-mi ținusem respirația și m-am grăbit să expir.

— Era în interiorul unei vase din sala comună, a spus

Shin încet.

Debaraua era înghesuită și întunecoasă, însă era un loc mai sigur decât coridorul, mai ales dacă Shin chiar găsisse obiectul. A început să-și descheie nasturii cămășii.

— Ce faci? am sâsâit.

— L-am ascuns în cămașă, mi-a răspuns Shin, surprins, apoi a început să rânjească. Oh, te pomenești că sperai că o să mă dezbrac?

— Cine ar vrea să te vadă fără cămașă pe tine?

— Tu vorbești, care te duceai să înoți aproape dezbrăcată?

— Ba nu! Nu prea mergeam să fac baie. Nu înot foarte bine, știi asta!

— O să te învăț eu, dacă vrei!

S-a aplecat mai aproape și i-am simțit răsuflarea caldă pe ureche. Preț de o secundă, m-am întrebat prostește dacă avea să mă sărute.

Mai fusesem sărutată. De un băiat de care nu-mi păsa. Se întâmplase în anul de dinaintea plecării lui Shin la studii în Singapore, când încă mai tânjeam fără speranță după Ming. Acesta avea un prieten pe nume Robert Chiu, un băiat dintr-o familie bogată care locuia la mică distanță de Ipoh, și cum eu îmi doream să fiu mereu aproape de Ming, era inevitabil să mă întâlnesc destul de des cu Robert.

El a fost cel care m-a sărutat pe o bancă din fața atelierului de reparații ceasuri. Shin era plecat la o întâlnire cu o nouă iubită, iar Ming fusese chemat în altă parte. Nu înțelegeam de ce-și pierdea Robert timpul cu noi. Dacă aș fi avut o casă mare cu o alee lungă în față și o mașină neagră și strălucitoare parcată pe ea, nu mi-aș fi petrecut după-amiezile într-o văgăuna ca Falim. Robert s-a întors cu fața spre mine. Brusc, ca și cum în clipa aceea luase hotărârea, m-a prins de umeri. Avea gura umedă, fierbinte și insistentă; abia dacă puteam respira. Momentul nu a avut nimic care să-mi facă inima să tresalte; nu am simțit decât panică pură în timp ce îl împingeam deoparte.

— Te plac de mult timp, a spus Robert. Credeam că ți-ai dat seama.

Am clătinat din cap. Fața mi se înroșise, iar mâinile îmi tremurau. Ultimul lucru de pe lume pe care mi-l doream era o discuție de la suflet la suflet cu Robert, însă el mi-a luat mâinile în mâinile lui, și singura modalitate de a scăpa pe care am găsit-o atunci a fost să-l împing ca să cadă de pe bancă. A fost un moment flatant pentru mine, dar în același timp oribil, ca un accident filmat cu încetinitorul.

Din fericire, Ming și-a făcut apariția în clipa următoare. Mă simțeam oarecum rușinată, dar și

optimistă. Cum Robert încă mă ținea de mână, speram ca Ming să fie gelos, numai că el ne-a privit cu o expresie blândă, înțeleaptă, și l-a întrebat pe Robert:

— Să înțeleg că i-ai spus?

Am sărit de pe bancă și mi-am smuls mâna din strânsoarea lui Robert.

— Îmi pare rău! i-am spus. Mulțumesc, dar nu!

Robert a părut uimit.

— Vrei să zici că nu ești interesată?

— Nu! Deloc!

Și am plecat.

Nu mă puteam gândi – în chip irațional – decât că, dacă mă măritam cu Robert, aveam să devin stăpâna unei case mari în Ipoh, cu un pick-up Victrola la care puteam asculta toate cântecele care îmi plăceau. Oricât de tentantă era ideea, aceasta presupunea și evitarea îmbrățișărilor lipicioase ale lui Robert. Mi-am amintit îmbujorarea feciorelnică a mamei la puțin timp după ce se recăsătorise, când o surprinsesem stând în poala tatălui meu vitreg. Bărbatul acela avea ceva în el care ei îi plăcuse și îi plăcea și acum. Indiferent ce era acel ceva, eu eram sigură că nu aveam să îl găsesc la Robert. Totuși, când Ming a venit după mine cu aerul lui liniștit și preocupat, am izbucnit pe neașteptate în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el, îngrijorat. Te-a speriat Robert?

Am clătinat din cap, copleșită de supărare. Lui Ming nu îi păsa de mine în felul acela ferm, dureros, gen „fără tine nu pot trăi”. Nu făcea decât să se poarte amabil, ca un frate mai mare.

— Îmi pare rău! a zis. Să știi că e băiat rău.

Și o partidă bună, deși Ming era prea delicat ca să rostească asta cu voce tare. Nu ca Shin, mi-am spus cu amărăciune, care m-ar fi îndemnat probabil să mă grăbesc să mă mărit pentru bani. I-am împărtășit părerea asta lui Ming, care s-a arătat surprins.

— Nu, Shin nu știe nimic despre asta! Și te rog să nu-i spui ceva!

Nu i-am spus. Însă când mă gândeam la primul meu sărut, toate senzațiile apăsătoare de chin sufletesc și dezamăgire resimțite atunci ieșeau la suprafață. Nu îmi părea rău de bietul Robert, ci de mine, fiindcă aceea fusese ziua când înțelesesem cu claritate că Ming nu avea să mă iubească niciodată.

Ulterior, lucrând la salonul May Flower, unde atât de mulți bărbați se dădeau la mine, am învățat să le evit atacurile. Așa încât, atunci când Shin s-a apropiat prea mult de mine în debaraua unde erau ținute măturile, după ce mă tachinase cu propunerea de a-și scoate cămașa, m-am panicat și l-am împins așa de tare, că s-a lovit de ușă cu o bufnitură.

— Au! De ce m-ai împins?

Cum să-i explic că avusesem impresia că vrea să mă sărute? Era ridicol; în plus, Koh Beng tocmai îmi confirmase suspiciunile că Shin avea o iubită în Singapore. Totuși, când Shin se aplecase spre mine, simțisem o vibrație stranie într-un cotlon al stomacului. Ca și cum o mie de molii se strânseseră în jurul unei lumânări care fusese aprinsă în chip tăcut și misterios.

Toate astea se datorau doar faptului că Shin e foarte chipeș, mi-am zis. Mă săturasem să dansez cu bătrâni burtoși și școlari minori, și ajunsesem să apreciez, în fine, ceea ce luasem ca fiind de la sine înțelese în fața mea la masă de-a lungul multor ani. Ideea era atât de scandaloasă, încât am început să chicotesc isteric. Munca mea ca instructoare de dans îmi distrusese principiile morale.

Ușa s-a deschis brusc. Am înghețat amândoi, orbiți de lumina revărsată înăuntru pe neașteptate.

— Ce se întâmplă aici?

O voce ascutită, irascibilă, temperată de intonația europeană.

Shin s-a răsucit iute în direcția vocii; orice umbră de zâmbet îi pierise de pe față.

— Vă cer scuze, doamnă asistentă-șefă!

Deci asta era asistentă-șefă! Mi s-a făcut greață. Toate speranțele mele de a mă înscrie în programul de

instruire pentru cadrele medicale, cu cerințele sale stricte privind moralitatea, se năruiau dacă femeia își amintea mai apoi că mă prinsese cu un bărbat în debara.

— Sper că în spatele tău nu e una dintre fetele mele! a spus asistenta-șefă, deloc amuzată, în timp ce ne împleticeam rușinați afară pe coridor.

— Nu, doamnă! a răspuns Shin. A urmat o pauză jenantă, după care a bolborosit: Este logodnica mea.

— Logodnica ta? a întrebat asistenta-șefă cu o neîncredere palpabilă.

— Da, tocmai i-am cerut mâna.

— Unde? În debara?

Aproape că vedeam roțițele învârtindu-se în capul lui Shin. Deși nu avea niciun rost. Nu era decât o poveste inventată, fără nicio dovadă care să o sprijine. Însă, spre uimirea mea, l-am văzut cum își duce mâna la buzunarul pantalonului, de unde scoate o cutiuță îmbrăcată în catifea. Inelul dinăuntru era un fir din aur simplu, răsucit, cu cinci granate mici montate în formă de floare. Mi l-a strecurat pe deget și a rânjit triumfător la asistenta-șefă.

Femeia a fost atât de surprinsă, încât nu a putut reacționa decât schițând un zâmbet.

— Ei bine, domnule... Lee, parcă așa te numești? Te rog ca de acum încolo să te abții de la asemenea

comportamente în incinta spitalului. Totuși, felicitări!

Shin și-a vârât capul între umeri. Părea încântat, de parcă îi reușise un număr de magie. Și într-adevăr, fusese magie. Suspiciunile și dezaprobarea s-au evaporat, iar asistenta-șefă s-a îmblânzit vizibil. Ne-a strâns mâinile amândurora și ne-a urat toate cele bune. Shin și-a pus la bătaie toate farmecele, ceea ce a fost un lucru bun, căci eu rămăsesem mută de uimire.

Am pornit, ținându-mă la un pas în urma lor, ca să îmi mai revin din șoc. Inelul de pe deget era prea larg – trebuia să-mi îndoii degetele ca să nu-l las să-mi alunece de pe mână –, dar era de așteptat, având în vedere că fusese comandat pentru inelarul unei alte fete. Cum s-ar simți ea dacă ar afla că Shin folosisese verigheta pentru a scăpa dintr-o încurcătură?

Inelul de aur drăguț și fin fusese ales cu mare atenție. Nu îmi puteam imagina nicio fată dispusă să-l refuze și preț de o clipă m-a copleșit un val neașteptat de dezolare. Un sentiment înăbușitor de singurătate care îmi dădea dureri de dinți.

Ren este surescitat la gândul dineului care se va organiza acasă la William. Este o petrecere lunară

găzduită prin rotație de un grup de doctori mai tineri. Unii dintre ei au neveste, dar chiar și cei căsătoriți trăiesc adesea ca niște burlaci pentru că familiile lor sunt în Anglia. Prin urmare, oaspeții vor fi în mare majoritate bărbați, spune Ah Long. Puținele soții care rămân aici se confruntă cu plictiseala zilelor anoste care se întind la nesfârșit. Cu o mulțime de servitori la dispoziție și niciun fel de obligații domestice, doamnele respective lucrează ca voluntare pentru diverse organizații de binefacere, joacă tenis și, dacă e să se dea crezare bârfelor, își schimbă între ele soții.

— De ce? întreabă Ren.

Schimbul de oameni și de case i se pare o bătaie de cap fără rost, însă Ah Long țâțâie și-i spune că e prea tânăr ca să înțeleagă.

Totuși, Ren înțelege. Oarecum! E ceva ce are de-a face cu nefericirea, cu toate că, după părerea lui, William e un stăpân bun și i se pare imposibil să nu existe o femeie care să-l dorească. Îi vine în minte doamna de la spital, cea cu păr moale ca o prăjitură pandișpan preparată la aburi. Lydia, așa o cheamă. L-a însoțit pe William acasă duminică, după slujba de la biserică.

Judecând după expresia excesiv de politicoasă a lui William, Ren și-a dat seama că stăpânul nu a fost încântat de vizită. Din câte se părea, intenționase să o lase mai întâi pe Lydia la ea acasă și apoi să conducă o

pacientă, numai că Lydia insistase să vină cu el. Ren fusese atent doar pentru că pacienta în discuție era Nandani. Pacienta lui, își zice cu un mic fior de mândrie.

Când îi vede pe William și Lydia stând împreună în camera din față a bungalow-ului, Ren este din nou mirat să constate cât de asemănători sunt. Înalți și palizi, cu nasuri drepte și brațe lungi. Nu-și dă seama dacă Lydia este sau nu atrăgătoare, însă din felul cum își aruncă pe spate părul și după aerul degajat cu care își încrucișează picioarele lungi în sandale albe de piele, deduce că e obișnuită să i se acorde atenție.

— Cum se mai simte pacienta? Vreau să spun Nandani, întreabă sfios Ren.

Fața lui William se luminează.

— E bine. Ai vrea să o vezi?

— Da!

— Va fi un bun prilej pentru tine să-ți lărgеști cunoștințele medicale dacă îi vei urmări evoluția, spune William. O să o aduc aici într-o zi!

Ren aruncă o privire înspre Lydia, însă ea studiază cu asiduitate rafturile cu cărți și nu dă niciun semn că ar urmări conversația. Străbate casa alături de William, oferind sugestii cu privire la aranjatul mobilei pentru petrecerea care urmează. Unele sfaturi i se par lui Ren chiar bune.

— Nu vor fi prea multe femei sâmbătă, zice William cu un aer preocupat. Ești sigură că vrei să vii? S-ar putea să te plictisești cumplit.

Lydia își strecoară brațul pe sub al lui.

— Ah, nu, mi-ar face mare plăcere să vin! Nu vrei să mă ocup eu de aranjamentele florale?

Ren vede expresia alarmată din ochii lui William și înțelege că florile sunt ultimul lucru la care s-ar gândi. Este aproape comic, numai că stăpânul său suferă.

— Nu e nevoie! Ah Long se va ocupa de toate.

Acestea fiind spuse, William o conduce afară la mașină și o expediază acasă.

Ren își amintește discuția și îl întreabă pe Ah Long dacă nu ar trebui să comande flori pentru petrecere. Ah Long se încruntă.

— Ba da! Vom avea nevoie de un aranjament central pentru masă și un altul la intrare.

În ciuda aerului său suferind, pregătirile de petrecere îi fac plăcere.

Marti, Ah Long decide să albească și să apreteze din nou fața de masă îngălbenită, cu toate că a fost spălată după ultima întrebuințare. Miercuri, Ren șterge praful și curăță prin casă, scoțând cărțile din bibliotecă pentru a le scutura și a le alinia frumos la loc. Recunoaște o parte din titluri, sunt aceleași precum cele din casa

doctorului MacFarlane. Anatomia lui Gray, numere din revista The Lancet și Analele de Medicină și Parazitologie Tropicală. Din gura doctorului MacFarlane auzise pentru prima oară pronunțate aceste cuvinte lungi, iar mai târziu învățase să le transcrie, stând așezat la masa din bucătărie. Își salută dând din cap vechii prieteni în timp ce spală podeaua cu mopul.

Trei pui grăsuți își așteaptă soarta în coteț. Piepturile vor fi transformate în crochete, iar restul gătit ca Inchi Kabin, bucăți crocante marinate, prăjite și servite cu sos dulce-picant. Carnea de vită locală este tare și slabă, și provine de la bivoli-de-apă, așa că Ah Long va prepara rendang, un curry fiert la foc mic cu cocos, pentru a completa meniul. Intre timp, joi, toată mobila este mutată în camera de zi, iar podeaua este ceruită.

— În caz că vor dori să danseze, îi explică Ah Long. Deși nu vor veni decât două doamne.

Totuși, gramofonul este scos și pregătit, iar Ren ascute acele. Un chelner chinez va fi angajat suplimentar pentru a servi băuturile. William nu se implică prea mult în toată agitația pregătirilor.

Când Ren cere lămuriri în această privință, Ah Long ridică din umeri.

— Și-a găsit un nou hobby, spune el.

Acum, că a venit vorba, Ren își dă seama că stăpânul

și-a făcut mai nou obiceiul de a dispărea după cină.

— Dar nu pleca să se plimbe dimineața?

— Dimineața, seara, ce contează atâta timp cât ea e dornică? mormăie Ah Long în barbă.

Vineri dimineața, grădinarul livrează flori tăiate la ușa bucătăriei, iar Ren cară un braț uriaș în sufragerie pentru a le sorta. Dacă în casă ar fi o femeie, s-ar ocupa de aranjamentul floral în ziua petrecerii, însă mâine e ziua dedicată gătitului. Mâncarea se strică repede în acest climat cald, așa că totul trebuie preparat proaspăt. Când Ren se grăbește să se întoarcă în bucătărie pentru un nou transport de flori, îl găsește pe grădinar adâncit într-o conversație cu Ah Long.

— Tu, băiete! spune grădinarul.

E un bărbat tamil vinos și îndesat, cu corpul ars de soarele nemilos. Dintre cei doi grădinari, el este cel prietenos și vorbește malaeza; celălalt nu știe decât limba tamil.

— Mau lihat? Vrei să vezi ceva interesant?

Ren îl urmează, curios, în grădină. Ah Long șontăcăie indispus în urma lor când înconjoară bungalow-ul prin spate și se îndreaptă direct spre locul unde peluza frumos tunsă le face loc tufișurilor. Este zona aflată în prima linie a luptei nesfârșite duse de grădinari împotriva junglei acaparatoare. Ocolesc grădina și se apropie de porțiunea de teren denivelat unde Ren

îngroapă gunoiul din gospodărie – și unde a ascuns flaconul din sticlă cu degetul furat de la spital, pe care l-a vârât în siguranță în cutia goală de biscuiți.

Pulsul lui Ren se accelerează. Ochii i se fixează pe piatra pe care a așezat-o drept semn. Piatra arată suspect pe bucata de pământ proaspăt întoarsă. Nu s-a așteptat să vină cineva la groapa de gunoi. Pentru că nimeni nu vine aici, în afară de el.

— Sini! spuse grădinarul. Aici! Vezi?

Îi arată niște urme: crengi îndoite și rupte, precum și o amprentă impregnată în pământul moale și ud. Este o urmă de tigru.

Cel puțin așa susține grădinarul, deși Ren nu-și poate da seama după jumătatea de urmă neclară. Totuși, e limpede că ceva a trecut pe acolo. Ceva mare și greu. Puțin mai departe, sub copaci, frunzele uscate formează un covor gros. Numai în locurile unde pământul este dezgolit se văd urme. Bărbații se ghemuiesc lângă amprenta mai mare decât o palmă de bărbat adult.

— Laba stângă din față, zice grădinarul.

— De unde știi? întreabă Ren.

Labele din față sunt mai mari decât cele din spate, îi explică grădinarul. Labele din față ale unui tigru cuprind patru degete și o protuberanță ce corespunde degetului mare. Se pare că animalul a stat sub copacii

de la marginea grădinii. Și că acea labă din față e singura care a lăsat urme.

— Tigrii sunt animale viclene, spune grădinarul. A stat aici ca să urmărească ce se întâmplă în casă.

Inima bate cu putere în pieptul lui Ren. Ce semnificație are faptul că urma se află drept lângă piatra care marchează locul unde a îngropat el degetul? Păcat că nu are un adult căruia să-i ceară sfatul, căci, dacă i-ar spune lui William, ar trebui să recunoască furtul degetului. Involuntar, își frânge și frământă energic mâinile miciute. Din cele 49 de zile ale sufletului doctorului MacFarlane au mai rămas 9. Oare e timp suficient pentru a înapoia degetul?

Ah Long se holbează la amprenta pe jumătate ștersă.

— Tigrului ăstuia îi lipsește un deget, spune el. Degetul mic de la laba stângă din față.

Ren închide ochii și trage aer în piept. Își încordează auzul; părul de pe cap îl furnică. Se forțează să audă ceva, dar nu e nimic. Și nicio zvâcnire a simțului pisicesc. Doar o tăcere atât de profundă, încât umple golul verde al peluzei tunse pe care stă așezat bungalow-ul alb ca un acvariu în mijlocul unei jungle.

— N-ar trebui să aducem ofrande? propune cu timiditate grădinarul.

Acesta este hindus, iar Ah Long e oficial budist; în

cele două religii există o tradiție îndelungată a micilor ofrande și sacrificii. Totuși, Ah Long se încruntă.

— Și ce să oferim? Pui? Nu am decât trei, și toți îmi trebuie pentru gătit mâine. În plus, nu vrem ca tigru să se întoarcă.

Dacă în loc de tigru ar fi fost un bou sălbatic sau o căprioară, ar fi putut împrăști sânger sau păr uman pentru a ține animalul la distanță, însă astfel de lucruri nu îi împiedică pe tigri. Grădinarul face o mică plecăciune spre jungla tăcută și rostește ceva în limba tamil.

— I-am spus „Domnule Tigru, te rog să nu te întorci aici!” zice el cu un mic zâmbet.

Ren se holbează la fața lui negricioasă și ridată. Nu are idee dacă grădinarul își face realmente griji sau crede că acesta este doar unul dintre acele lucruri care se întâmplă, pur și simplu, din când în când, la fel ca musonii și inundațiile. În perioada petrecută cu doctorul MacFarlane, niciodată un tigru nu se aventurase atât de aproape de casă, în ciuda delirurilor bătrânului. Sau poate că nu existaseră urme afară pentru că tigru trăia înăuntru. Imaginea feței albe a doctorului, a mâinii lui stângi cu degetul lipsă peste pătura subțire din bumbac, plutește prin fața ochilor lui Ren. Pălește.

Ah Long îl prinde de braț.

— Nu mai fi așa de speriat! Tigrii cutreieră kilometri întregi, iar cel care a fost aici a plecat de mult.

*

În seara aceea, Ah Long îl informează pe William în engleza lui șovăitoare cu privire la descoperirea făcută. Este a doua urmă de tigru găsită în apropierea bungalow-ului; prima a fost văzută în preajma morții acelei biete femei.

— Deci Tuan, tu nu iese singur noapte! conchide Ah Long.

Un licăr traversează fața lui William.

— Nici tu! Iar tu, Ren, să nu umbli niciodată noaptea de capul tău.

Ren ia o farfurie de ikan bilis, peștișori prăjiți în sos de chili picant sambal. „Servești prin stânga, strângi farfuriile prin dreapta” – asta l-a învățat Mătușica Kwan. Aerul din cameră e înăbușitor, în ciuda ferestrelor deschise. Florile aduse de grădinar – pasărea-paradisului, belșiță, crengi subțiri și lemnoase de hibiscus – sunt țepene și arată ca niște ofrande funerare. Ren simte cum îl strânge pielea și tremură. Urma lăsată de tigru în grădină îi provoacă o îngrijorare apăsătoare.

— Nu te simți bine?

William îi face semn să se apropie și-și așază dosul palmei pe fruntea lui. E o mână mare, impersonală, de

profesionist.

— Hmmm... Febră! Du-te să-i ceri o aspirină lui Ah Long și pe urmă mergi să te întinzi în pat!

Ren nu a terminat de servit cina și nici nu a apucat să spele vasele, însă William i-a dat un ordin. Merge în bucătărie, iar bătrânul Ah Long îi cercetează neliniștit fața palidă, îi dă o aspirină și-i spune să se culce.

Ren iese nesigur pe picioare pe ușa bucătăriei și străbate culoarul acoperit până la zona rezervată servitorilor. Fața îl arde și își simte picioarele moi, ca de cauciuc. În copilărie, Yi era întotdeauna cel care se îmbolnăvea: fie că era vorba de gripă sau de toxiinfecție alimentară, el lua boala înaintea lui Ren. „Sunt ca un sistem de avertizare”, zicea Yi, încrețindu-și fața într-un zâmbet. „O să plec înaintea ta.” Și în final așa făcuse.

Ren tremură în pătuțul lui și-și trage pătura subțire din bumbac peste el. În ciuda căldurii din cameră, îngheață. Oasele îl dor. Totuși, are acea senzație de pace, de amețală, care vine odată cu boala. Nu se mai poate gândi coerent la tigrul.

Și pe urmă începe să viseze.

Este același vis vechi, în care Ren stă pe peronul unei gări, numai că de data aceasta trenul este oprit, iar Ren nu este acolo. E pe o insuliță – sau un banc de nisip, mai

degrabă – din mijlocul unui râu, holbându-se la tren peste apă. Razele de soare strălucesc prin geamurile goale ale trenului. Unde e Yi?

Ren se plimbă dintr-o margine într-alta a bancului de nisip, mijind și ferindu-și ochii în timp ce privește peste apă. Și pe urmă îl vede, se agită, dă frenetic din brațe de pe malul opus. Saltă de pe un picior pe celălalt într-un fel care lui Ren îi este familiar. Cum ar fi putut să uite acel dans?

— Yi! strigă el.

Silueta micuță de pe celălalt mal își duce mâinile la gură și îi răspunde tot cu un strigăt, dar niciun sunet nu se aude.

De ce nu se aude niciun sunet? Și atunci Ren își mai dă seama de ceva. Yi este foarte mic. Nu numai fiindcă se află la distanță, ci și pentru că are și acum opt ani, vârsta la care a murit. Ren este cel care s-a schimbat. Dar Yi pare atât de bucuros să îl vadă, încât lui Ren i se pune un nod de fericire în gât!

Yi mimează acum: Ce mai faci?

Ren arată spre sine însuși și ridică degetul mare: DAR TU?

Yi ridică și el degetul mare: Nu-ți face griji!

Pentru ce să nu-și facă griji? Desigur pentru tigrul, pentru doctorul MacFarlane și pentru toate morțile de până acum și cele care vor urma. Pentru că Yi știe. Știa

mereu tot ce îl preocupa pe Ren.

Ren îi răspunde că e bine, că are o slujbă, că a găsit degetul și că îl păstrează într-un loc sigur. Îi este dificil să mimeze toate acestea, însă Yi pare să înțeleagă. Poate că sunetul funcționează într-un singur sens, dar Ren nu vrea să-și piardă vremea prețioasă petrecută cu Yi, încercând să rezolve misterul.

Timpul se scurge implacabil.

Chiar în clipa când își spune asta, apa îi lovește picioarele goale cu un pleoscăit. Ren sare înapoi și își dă seama că bancul de nisip s-a micșorat, sau poate că apa a crescut.

— E un tigru în grădină! strigă el peste râu. Dar nu-ți face griji, știu ce am de făcut.

Yi pare neliniștit.

— După petrecere o să mă întorc la Kamunting!

Yi clatină din cap.

— E în regulă, mi s-a dat voie să plec. O să fac ce mi-a cerut doctorul MacFarlane.

Brațele lui Yi explodează în aer, mimând ceva complicat. Fața lui mică s-a încordat de îngrijorare.

— Nu mă tem! spune Ren.

Întreab-o pe fată!

Care fată? Ren nu se poate gândi la alte fete sau femei decât Mătușica Kwan, iar ea a plecat spre sud, la Kuala Lumpur.

Apa crește și clipocește translucidă peste nisipul noroiu. E ceva ciudat cu ea. E vâscoasă, un pic prea densă, dar suficient de limpede cât să vadă fiecare pietricică de pe fund și fiecare frunză plutitoare. În apa puțin adâncă nu înoată peștișori. Nici creveți în culori vii și nici păianjeni-de-apă. Nimic viu.

— Vin la tine înot! strigă Ren. Așteaptă-mă!

Își vâra un picior în apă. Este surprinzător de rece, și un curent îi prinde glezna în vârtej și o smucește. Malul celălalt e însă prea departe.

Nu! Yi nu vrea ca Ren să intre în apă. Îi face senine disperate să se oprească.

Ren nu e un înotător foarte bun, dar crede că poate bate apa câinește cu picioarele și mâinile până destul de departe. Stă în picioare cu apa până la glezne. Îngheață. Niciodată nu i-a fost așa de frig! Doctorul MacFarlane împrumutase o dată o carte cu basme, o ediție mare și cu aspect scump, atunci când îl învățase pe Ren să citească, iar Ren studiase atent ilustrațiile frumoase cu zăpadă și gheață și vremea aceea mohorâtă despre care doctorul îi spusese că e ceva obișnuit în Scoția, unde i se spune dreich. În cartea aceea era o poveste despre o fetiță care vindea chibrituri, iar ultima ilustrație o arăta zăcând în zăpadă. Avea ochii închiși, dar zâmbea, și artistul îi desenase niște vagi umbre albastre în colțurile gurii. Oare asta simțise fetița atunci: răceală?

Ren scrâșnește din dinți. Dincolo de zona puțin adâncă a bancului de nisip, apa este întunecoasă. Ceva se mișcă în ea, așa că Ren ezită. De pe malul celălalt, Yi îi face semne disperate cu brațele. Nu nu nu! Ren e însă acum mai mare și mai puternic decât atunci când se despărțiseră. Se uită la râu cu încrederea în sine a unui băiat de 11 ani, convins că poate răzbi.

Acum apa îi ajunge la brâu și se rotește, învolburându-se întunecată în jurul lui. Îl trage cu putere în adâncuri. Răceala este aproape de nesuportat, îi roade șira spinării și îi suge toată căldura din corp.

Yi îngenunchează pe celălalt mal. Fața i se schimonosește, iar lacrimile îi curg șuvoaie pe obraji în timp ce gesticulează nebunește: STOP!

Ren ar vrea să-i poată spune să nu mai plângă; va ajunge curând la el. Numai că dinții îi clănțănesc atât de tare, încât nu poate forma cuvinte. Cu un iureș final de curaj, se aruncă în apa neagră și înghețată cu capul înainte.

A doua zi dimineăta. M-am holbat din nou la tavan – de data aceasta cel familiar de acasă, de la doamna Tham. Stând în șezut, am scotocit după inelul primit de

la Shin, rămas înnodat în batistă. M-am întrebat cum arată fata al cărei deget avea altă mărime decât degetul meu. Metalul moale și culoarea intensă sugerau că inelul e din aur de 24 de carate. Mama mă sfătuisese mereu să am grijă ca bijuteriile mele să fie de 24 de carate, nu de 18 sau mai puțin.

— Ca să le poți amaneta, spunea ea, practică. Ca să obții bani mai mulți.

Presupun că adunase ceva experiență cu casele de amanet după moartea tatei. În scurta perioadă de când lucram la salonul May Flower, bărbații îmi făcuseră cadouri: pandantive din argint sau brățări subțiri. Avusesem rezerve în privința acceptării lor, însă celelalte fete îmi spusese că sunt o proastă să renunț la puținele câștiguri suplimentare pe care mi le putea aduce slujba. Mama avusese totuși dreptate. Niciunul dintre acele zorzoane nu valorase nimic la casele de amanet, deși încercasem de câteva ori, în ideea de a scăpa mai rapid de datoriile mamei. M-am întrebat cât cheltuisese Shin, care era întotdeauna cel care pune capăt relațiilor cu fetele, pentru că nu voia să se lege la cap. Din câte știam, nu dăruise niciodată unei fete un asemenea cadou.

Ieri, după ce asistenta-șefă plecase, încercasem să-i returnez inelul lui Shin cu un zâmbet.

— Ar trebui să-l pui bine la păstrare pentru iubita ta. Fusesse un sfat drăguț și prietenesc și exact ceea ce i-aș fi spus în urmă cu câțiva ani.

— Păstrează-l tu! răspunsese el. Ar fi suspect dacă mi l-ai da înapoi după ce le-am spus tuturor că suntem logodiți.

Acesta ar fi fost momentul în care aș fi putut profita ca să-l întreb cum arată iubita lui și când are de gând să o aducă acasă pentru a o prezenta familiei, dar ceva m-a împiedicat. Dacă cineva mi-ar fi spus în urmă cu o lună că aveam să mă simt așa de încurcată și de tristă la vestea căsătoriei fratelui meu vitreg, i-aș fi râs în nas, însă acum eram copleșită de o senzație stranie de singurătate. De parcă l-aș fi pierdut din nou pe Shin, ca atunci când se hotărâse să mă excludă din viața lui. Totuși, o diferență exista: nu numai că Shin era acum prietenos cu mine, ca și cum ceea ce îl supăraseră înainte dispăruse, dar devenise și mai demn de încredere, mai matur. Mai atrăgător.

Uite c-am spus-o!

Ei bine, Shin fusese întotdeauna atrăgător, și nu numai eu eram de această părere. Dar poate că eu întorsesem în mod deliberat capul în cealaltă parte. Am încercat – fără succes – să-mi readuc în minte fața lungă și blândă a lui Ming, vârtejul care se încăpățâna să-i rămână pe ceafă, oricât se pieptăna. Pasiunea pentru el,

sentiment care mă susținuse atâtea ani, se stinsese, lăsând în urmă o senzație vagă de confuzie și vină.

Așa că am inventat o scuză despre obligația de a mă întoarce imediat la Ipoh. Nu apucasem să văd ce se afla în pachetul lui Pei Ling pentru că stăteam în fața spitalului, unde ne lăsase asistenta-șefă, în văzul tuturor trecătorilor. Era mai bine ca Shin să îl țină nedeschis și în siguranță la spital și să i-l dea lui Pei Ling atunci când își revenea după căzătură.

După ce m-am urcat în tren, am scos inelul și l-am înfășurat în batistă. Nu era în regulă să-l port din moment ce nu îmi aparținea. Am vârât batista în coșul de ratan și am pipăit marginile ascuțite ale cărții de vizită pe care o promisem de la doctorul străin. William Acton, Chirurg generalist. Mi-am strâns degetele în jurul bucății de carton și mi-am zis că poate aveam să iau totuși legătura cu el.

În după-amiaza zilei de marți m-am eschivat de la cina cu familia doamnei Tham și m-am dus să o văd pe Hui. Doamna Tham îmi sugerase să rămân la masă ca să mă prezinte unui tânăr – nepotul soțului ei, care fusese părăsit de o obraznicătură de fată și acum era hotărât să se însoare până la finele anului. Doar ca să arate că poate, din câte se părea. O idee proastă pentru oricine!

Am luat inelul lui Shin cu mine, căci, în absența mea, doamna Tham avea cu siguranță să-mi scotocească prin cameră. Granatele sclipeau ca semințele de rodie. Granatele sunt piatra sângelui, mineralul care asigură protecție. Când eram mică, un vânzător ambulant indian venise la noi cu șiraguri de granate rotunde trecute printr-un fir de bumbac.

„Te feresc de necazuri. De nenorociri, de coșmaruri și de răni. Sunt bune și pentru dragoste”, așa îmi spusese el mamei, care, surprinzător, cedase și-mi cumpărase un șirag.

Păstrasem șiragul de granate mulți ani, până ce, într-o zi, am mers să mă bălăcesc în râu cu Ming, iar firul de bumbac, care se rosesese între timp, a plesnit. Mărgeluțele au căzut în apa curgătoare și nu le-am mai găsit. Mi-am amintit întâmplarea și am vârat inelul lui Shin în buzunar. Nu era al meu și nu trebuia să-l pierd.

Am găsit-o pe Hui stând în fața oglinzii și pudrându-și fața cu o expresie plină de hotărâre. Pudrarea feței ar trebui să ia zece minute dacă este făcută ca la carte, iar puful de pudră nu trebuie apăsător și frecat, ci plesnit ușor peste față, gură, urechi, pleoape și gât. Plesnit *pleosc, pleosc, pleosc!* cu multă vigoare. Odată aplicată corespunzător, pudra trebuie să reziste ore în șir, lăsându-ți pielea „uniform colorată, netedă și frumoasă”, după cum pretind articolele din reviste.

N-aș putea să confirm, căci niciodată nu reușisem să acord pudrării mai mult de 30 de secunde.

— Ji Lin! Ce-i cu tine aici?

Hui părea încântată să mă vadă.

M-am așezat pe pat.

— Mergi la muncă diseară?

Speram să fie liberă ca să mergem să luăm cina împreună la una dintre tarabele de pe marginea drumului care serveau piscică-de-mare friptă pe grătar și înfășurată în frunze de banane, numai că Hui se pregătea în mod clar pentru o ieșire în oraș.

— Nu! Am fost invitată.

Din invitații ieșeau bani frumoși, mult mai mulți decât din dans, iar Hui nu avea o slujbă de zi ca aceea de ucenică de croitoreasă ca mine. Oricum, nu i-ar fi plăcut o astfel de meserie, să tai și să măsoari cât e ziua de lungă. Mie însă invitațiile mi se păreau mai rele.

„Nu-s de aceeași părere”, îmi zisese.

Când aduceam vorba despre ceea ce se întâmpla în cursul acestor invitații, Hui devenea vagă: lua cina și exista un oarece contact fizic, insistent prezentat de ea drept numai sărutări și pipăieli. Invitațiile sunt la restaurant, și acolo, în public, nimeni nu-și permite să depășească limitele, susținea ea.

O dată am întrebat-o dacă mai făcuse și altceva la aceste întâlniri. Păruse amuzată de întrebare și clipise

lung.

— Sigur că nu!

Apoi răseserăm amândouă, jenate. Uneori îmi făceam griji pentru Hui.

— Arăți cam abătută azi! a remarcat ea.

N-am vrut să-i explic în detaliu cele petrecute în week-end, așa că m-am mulțumit să o informez că returnaserăm spitalului degetul furat. Credeam că avea să se bucure la aflarea vestii, însă a ridicat din sprâncene.

— Ați returnat degetul? Înțeleg că nu ai fost singură? Cine a fost cu tine?

— Fratele meu, Shin.

Mi-am amintit răsuflarea lui Shin pe ceafă atunci când mă îmbrățișase, forțat de împrejurări, sub copacul angšana. Sângele mi-a năvălit în obraji, și cu cât mă străduiam mai tare să-l alung, cu atât se încăpățâna să nu cedeze.

Hui m-a studiat cu atenție.

— E fratele tău vitreg, nu-i așa?

— Da! Urmează să se însoare. Sau cel puțin e într-o relație serioasă. Mă bucur pentru el!

M-am temut că Hui va râde de mine, însă în schimb și-a trecut brațul pe după mijlocul meu.

— Of, draga mea! Bărbații chiar sunt niște animale, nu-i așa?

— Chestia asta cu însurătoarea lui mă face să mă simt singură, nimic altceva. Ne cunoaștem de când aveam zece ani. Și... țin mult la el.

Ce cuvinte nepotrivite îmi ieșeau din gură! Cuvinte care nu descriau nici pe departe neliniștea și supărarea pe care le simțeam. Totuși, confundam probabil afecțiunea cu ceva mai profund.

— Oricum, ideea e ridicolă! am adăugat.

Hui s-a ridicat și s-a dus la măsuța de toaletă.

— Dar voi doi nu sunteți rude de sânge.

Ochii ei mă urmăreau din oglindă. Apoi a început să se joace cu trusa de ruj, deschizând și închizând absentă capacul.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc pe fratele ăsta vitreg al tău.

— De ce?

— Pentru că bărbații sunt mincinoși.

Niciodată nu o auzisem vorbind pe un ton atât de tăios. Știam că Hui își părăsise satul natal pentru a se muta la Ipoh și că mergea rareori acasă, dar nu încercasem niciodată să o trag de limbă, mulțumindu-mă cu ceea ce voise ea să-mi împărtășească. Iar ea îmi întorsese favoarea.

Și-a ridicat privirea.

— Ești o scumpă, Ji Lin, dar nu-ți mai face atâtea griji pentru mine!

Mișcată, am vrut să iau totul în glumă și am schimbat subiectul.

— Vrei s-o anunți pe Matroană că nu pot veni la salon săptămâna aceasta?

— De ce nu poți?

I-am povestit cum fusesem urmărită de Y.K. Wong vineri seara, după ce-mi terminasem treaba la salon, și cum aproape că dădusem peste el de două ori la spital în week-end. Prea multe coincidențe ca să mă simt în siguranță!

— Spune-i că s-a îmbolnăvit mama sau ceva de genul ăsta.

Trebuia totuși să-mi găsesc o altă slujbă, mi-am zis, cu toate că acum nu era momentul să aduc în discuție chestiunea.

— Dar cum rămâne cu petrecerea aceea privată de sâmbătă de la Batu Gajah?

— O să vin! am răspuns cu gândul la banii frumoși pe care aveam să-i câștig.

Am discutat despre aranjamentele pentru petrecere, deși inima nu prea îmi dădea ghes. Putea fi ultima dată când aveam să fiu împreună cu Hui, Rose și Pearl. Poate că tot răul e spre bine. Mai ales dacă voiam să devin soră medicală. Totuși, m-am simțit cuprinsă de melancolie, ca de un nor de ploaie abătut numai deasupra capului meu. Așa reacționez întotdeauna la

despărțiri.

— Hai să exersăm cum să-ți faci buzele! a zis Hui.

Arcul lui Cupidon, acea adâncitură a buzei de sus care putea fi subliniată cu ajutorul rujului, e o treabă delicată, și nu avusesem niciodată răbdare să îl fac așa cum trebuie.

— Nu-ți pierde vremea cu mine! Să nu întârzii! i-am spus în timp ce Hui, mulțumită de munca ei manuală, își dădea cu rimel pe gene.

— N-are decât să mă aștepte.

— Cine e?

— Directorul acela de bancă, tipul care vine miercurea la salon.

Era un bărbat care se apropia de 60 de ani, cu pete de boală de ficat pe față care îl făceau să arate ca o broască râioasă și cu un obicei enervant de a-și linge buzele.

— Nu te deranjează că e așa de bătrân?

— E mai bine să ai de-a face cu bărbați vârstnici, mi-a răspuns Hui nepăsătoare. Cei tineri se așteaptă să te îndrăgostești de ei și să faci tot felul de lucruri gratis pentru ei.

— Hui, am exclamat eu, râzând, ești groaznică!

— Să nu ai încredere în bărbați, Ji Lin! a spus ea, tristă. Nici măcar în fratele acela fermecător al tău.

Hui mi-a spus să nu o aștept. Nu-și terminase toaleta. Sperasem să o conduc până la restaurantul unde avea

întâlnirea, însă m-a refuzat cu o clătinare din cap.

— Se face târziu! a zis, așa că am coborât singură în stradă.

De fapt, nu era deloc târziu. Mai degrabă, era așa de devreme, încât aș mai fi putut ajunge la cina cu doamna Tham și nepotul soțului ei. N-am vrut să mă întorc acasă, așa că am cotit pe Belfield Street. Ricșe și biciclete treceau în goană pe lângă mine, croindu-și drum printre căruțe trase de boi și, din când în când, câte o motocicletă. La colțul dintre Brewster Road și spațiul verde vast al padang-ului din Ipoh, un teren de crichet construit de comunitatea chineză locală pentru a sărbători jubileul de diamant al reginei Victoria, m-am oprit în față la FMS Bar and Restaurant. FMS înseamnă Federated Malayan States, „Federația Statelor Malaeze”, și localnicii și expatriații vin aici ca să bea la barul cu tejghea lungă și să comande feluri occidentale preparate de bucătarul-șef hainanez: fripturi de porc și crochete din piept de pui care sfârâie pe grătare, făcute să alunece mai ușor pe gât cu bere rece ca gheața. Nu intrasem niciodată în local, deși trecusem de multe ori pe lângă fațada sa colonială elegantă.

Într-o zi, mi-am spus, voi intra și-mi voi cumpăra o friptură. Totuși, nu eram sigură că acceptau femeii singure. În timp ce mă răsuceam pe călcâie ca să plec, ușa de la FMS Bar s-a deschis cu zgomot. Inima mi-a

sărit din piept când cineva m-a prins de braț.

— Ji Lin?

Un bărbat tânăr, cu mustață subțire la modă. Din cauza ei, aproape că nu l-am recunoscut.

— Sunt eu, Robert! Prietenul lui Ming, Robert Chiu.

Robert era cel care îmi dăduse acel sărut lipicios și nepoftit pe banca din fața atelierului de reparații ceasuri. Acum devenise un tânăr bărbat în toată puterea cuvântului, și, din cunoștințele mele noi despre valoarea lucrurilor, am dedus că și unul bogat. Mi-a aruncat însă aceeași privire înfocată, pe jumătate entuziasmată, ca în urmă cu câțiva ani, ceea ce m-a surprins. Dacă aș fi fost în locul lui și aș fi fost refuzat de o fată slăbănoagă oarecare din Falim, nu m-aș fi bucurat așa de tare să o revăd, însă Robert era probabil un tip mai iertător de felul lui.

— Ce cauți aici? a întrebat, măsurându-mă din priviri din cap până-n picioare.

Am recunoscut privirea; la serviciu eram foarte precaută cu bărbații care se holbau la mine în felul acesta, dar tânărul din fața mea era Robert. Care, în plus, nu avea idee despre a doua slujbă a mea.

— Eram doar în trecere, i-am răspuns.

Seara se lăsase peste oraș; ne aflam la ora aceea magică a amurgului albăstriu, iar dinspre FMS Bar o strălucire galbenă radia prin ușă și prin stinghiile

ferestrelor.

— Nu te-am văzut de mult timp! a zis Robert. Ce ai mai făcut?

Am pălăvrăgit despre lucruri neînsemnate. Robert studia dreptul în Anglia și se întorsese acasă în vacanță. Vorbea repede, rostogolind cuvintele din gură ca și cum se temea să nu plec. Povești despre facultate și despre oameni necunoscuți, pe care le-am ascultat doar cu o jumătate de ureche.

Acum se opri și se holba din nou la mine.

— Scuze! am rostit vinovată; săracul Robert, atâția bani și rămăsese la fel de anost! Ce spuneai?

— Nimic, doar că arăți bine.

Era probabil din cauza luminii care se revărsa din bar, caldă și flatantă, scăldând totul într-o strălucire aurie. Până și Robert arăta destul de distins, cu hainele lui scumpe și părul lins, pieptănat cu grijă. Am plecat ochii, iar el mi-a interpretat greșit gestul.

Încurajat, a continuat:

— Ming mi-a spus că nu te-ai căsătorit.

Am răspuns veselă:

— Nu, sunt ucenică la o croitoreasă.

În situații dintr-acestea, uneori e mai bine să adopți un ton tăios.

— Ți place ce faci?

— Da! am mințit printre dinții încleștați.

— Sunt surprins că nu ai mers la facultate. Ca să devii profesoară sau poate doctoriță.

— Din păcate nu am avut bani.

Mi-a aruncat o privire iute, jenată.

— Nu te-ai gândit că ai putea obține o bursă? Ai mei le acordă burse studenților străluciți prin fundația familiei Chiu.

— Am întrerupt studiile.

— Nu contează! Ți-aș putea da o recomandare personală.

M-am uitat în pământ, fără să știu ce să răspund. Era o oportunitate extraordinară, pe care orice fată s-ar fi grăbit s-o accepte – și șansa, și pe Robert. Totuși, nu puteam să nu mă gândesc că orice lucru pe lumea aceasta vine cu un preț. Așa că i-am mulțumit și i-am spus că e foarte amabil și că voi reflecta asupra propunerii.

— Acum trebuie să plec!

Robert nici n-a vrut să audă.

— Dar nu locuiesc departe, i-am spus, râzând.

El a insistat și curând am descoperit motivul. M-a condus după colț spre o mașină nouă și scânteietoare. Era de culoare crem, cu curbe largi și o mască de radiator care strălucea argintie în lumina serii târzii.

— Urcă! m-a invitat, deschizând portiera.

În interior, mașina era minunată. Scaunele erau din

piele galben-maronie, moi ca obrazul de bebeluș, și totul mirosea a bogăție: a piele și a ceară cu aromă de lămâie, și un iz slab de benzină. M-am așezat, mi-am încrucișat labele picioarele pentru a ascunde tălpile tocite ale pantofilor și am tras aer adânc în piept. Era ușor să te obișnuiești să călătorești în acest fel. Sau poate nu. Pentru că Robert s-a dovedit a fi, din nefericire, un șofer foarte prost.

M-am agățat de mânerul portierei, iar încheieturile degetelor mi s-au albit când a demarat cu o hurducătură care mi-a provocat un nod în stomac. S-a auzit un scrâșnet când a apăsât cu piciorul pe diverse dispozitive și a tras puternic cu mâna de altele. Am traversat în viteză o intersecție (cu Robert fluturând prietenos din mână spre un bărbat cu ricșă furios) și am ratat cu puțin un hidrant. Lucrul cel mai rău era că Robert a continuat să vorbească în tot acest timp.

— Deci, Ji Lin, a țipat el ca să acopere zgomotul unui claxon, rămâi aici toată vara?

Ca și cum aș fi avut unde să plec! i-am răspuns politicos printre dinți:

— Da, o să rămân în oraș!

Și pe urmă am ajuns în fine, într-un nor de gaze de eșapament, la atelierul doamnei Tham.

— Ah, asta e croitoria! a zis Robert. Am fost o dată aici ca să iau o rochie pentru sora mea.

Îmi simțeam picioarele moi și slăbite, așa că am fost nevoită să accept mâna întinsă de Robert ca să mă ajute să cobor din mașină. Poate că așa se purta el cu femeile: le teroriza în mașină pentru a le face să-i cadă – literalmente – în brațe.

Doamna Tham a ieșit din atelier într-o clipă. Era limpede că mă așteptase.

— Ji Lin, mă bucur că te-ai întors! L-a privit pe Robert și m-a chestionat: Cine e el?

— Sunt un prieten vechi al fratelui ei, a răspuns Robert, cu toate că el și Shin nu se înțeleseseră niciodată prea bine.

— Oh!

În doamna Tham se dădea o luptă între curiozitate și dorința împărtășirii unei vești. Cea de-a doua a avut câștig de cauză:

— Ji Lin, tocmai am primit un mesaj că mama ta e bolnavă.

Asta era vestea de care mă temeam încă de când se recăsătorise mama. „Bolnavă” putea însemna orice, deși până acum singurele vătămări pe care le suferise mama se limitaseră la un cot scrântit sau urme de degete pe încheietura mâinii. Imaginea brațului rupt și atârnat al lui Shin îmi stăruia întotdeauna în minte.

— A pierdut o sarcină.

O sarcină pierdută? Potrivit sistemului de numărare

chinezesc, care adăuga un an vârstei persoanei, mama avea 42 de ani și se apropia de vârsta cea mai periculoasă din viață, căci 42 semăna ca pronunție cu cuvintele „tu mori.” Inima mi s-a strâns.

— Te duci acasă mâine? m-a întrebat doamna Tham.

— Da! O să iau autobuzul.

Mi-am amintit că nu mai departe de după-amiaza aceasta o rugasem pe Hui să o înștiințeze pe Matroana de la salon că nu aveam să vin la serviciu în restul săptămânii pentru că mama e bolnavă. Ce frivolă fusesem! Și acum vorbele se întorceau împotriva mea. M-am gândit la întunecimea râului din vis, la forma amenințătoare care se agita sub apă.

— Te duc eu! Chiar acum, dacă vrei! s-a oferit Robert. Uitasem complet de el!

— Ajungem repede cu mașina! a adăugat.

— O duceți cu mașina? a întrebat doamna Tham. Vai, ce drăguț din partea dumneavoastră!

Îngreșoșată de spaimă, am urcat în fugă în camera mea ca să-mi împachetez lucrurile, lăsând-o pe doamna Tham să-l bombardeze cu întrebări pe Robert. Odată ajunși în mașină, am rămas amândoi tăcuți. Singurul lucru bun era că abilitățile lui de șofat se îmbunătățeau când nu vorbea.

După un timp, a spus:

— Dacă e ceva grav, putem să o ducem la spital.

Spitalul Districtual Batu Gajah este un pic mai departe decât Spitalul General din Ipoh, însă acolo ar fi probabil mai bine tratată.

— De ce?

— Pentru că tata este membru în consiliul de administrație de la Spitalul Districtual Batu Gajah.

Habar nu aveam! Bogătașii trăiau într-o altă lume, o lume în care slujbele și recomandările se dobândeau cu ușurință. Dacă eram mai deșteaptă, puteam obține condiții mai bune de îngrijire pentru mama, numai că în momentele acelea abia dacă puteam gândi. În ultimele câteva săptămâni, oamenii din jurul meu se confruntaseră cu moartea, cu un accident oribil și acum cu o sarcină pierdută.

Shin ar fi zis că e ridicol și, în plus, cine știe câte alte incidente avuseseră loc în zonă în același răstimp? De pildă, biata femeie despre care citisem în ziar că fusese omorâtă de un tigru. Nu totul i se putea atribui sorții, deși unii oameni m-ar fi sfătuit cu siguranță să cumpăr un talisman care să mă apere de spiritele rele. Stând în mașina lui Robert în timp ce goneam în întuneric, îmi frământam mâinile în poală și încercam să nu plâng.

E frig! Atât de frig, încât Ren se teme că inima va înceta să-i bată. Oasele craniului îl dor. Apa pare groasă, ca gelatina lichidă sau ca sângele încheșat. Își scutură capul ca un câine plouat și se uită la malul îndepărtat. Yi aleargă de colo-colo înnebunit, cu o expresie de teroare pură întipărită pe față, în timp ce mimează „leși din apă!”

Începe să dea din mâini și din picioare cu toată puterea. Când înoată, apa nu i se mai pare așa de rece sau poate brațele și picioarele i-au amorțit. Cu cât înaintează, cu atât durerea se retrage, iar Ren are senzația ciudată că-și pierde corpul. Ceva îl zgârie pe picior. Înghite apă, se uită în jos și vede dinți cășcați și un ochi sticlos care plutesc pe sub laba piciorului. Un crocodil mort. Crocodilul se rostogolește și alunecă în adâncuri, mânat de curent, arătându-și o clipă pântecul alb, pentru a se prăbuși apoi în întuneric. În adâncurile râului sunt și alte lucruri. Pești morți, viermi morți, frunze moarte. Ren scoate un țipăt de dezgust.

Acum se panichează și bate apa cu brațele și picioarele. Curentul îl trage în jos. Capul îi intră din nou în apă, unde vede și alte siluete. Un bărbat chinez cu gâtul atârând într-un unghi nefiresc, ca și cum ar fi rupt, plutește pe lângă el. O femeie tamil cu gura deschisă, dar ochii, din fericire, închiși. Fără corp, doar capul senin, decapitat. Ren plânge și se zbate. E copleșit

de groază, iar apa îi arde plămâni.

O bucată mare de lemn îl lovește. Ren găfâie, încearcă să iasă la suprafață și să o prindă, dar nu reușește. Lemnul plutește mai departe și vede că Yi l-a împins spre el. Un alt buștean se apropie de Ren. E și mai mare și, în timp ce-l izbește, zărește fața disperată a lui Yi. „Întoarce-te!”

Și da, se întoarce. Se întoarce.

Zace cu fața în jos pe podeaua din camera lui. Stă cu mâinile întinse în lături ca o șopârlă pe tavan, numai că el nu are unde să cadă, e deja jos. După o vreme, începe să plângă.

Ușa se deschide. Apare Ah Long, cu fața încrețită de îngrijorare.

— Aiya! Te-ai lovit?

Ren se saltă în șezut. E amețit. Ah Long îi pipăie fruntea.

— Am trecut mai devreme ca să văd cum te simți – aveai febră mare.

— Cât e ceasul?

Vocea lui Ren e ca un croncănit uscat. Ah Long îl șterge pe față cu un prosop cald.

— În jur de cinci dimineața.

— Mi-a fost foarte frig.

La amintirea apei înghețate, părul i se ridică pe brațe.

— Din cauza febrei.

Ren își dă seama că se simte bine acum. Nu mai are frisoane, iar slăbiciunea aceea arzătoare a dispărut. Își balansează picioarele de probă. Visul se estompează ca apa care se retrage și, lucrul cel mai grozav, simțul pisicesc, acel puls invizibil, electric, care îi spune tot ce trebuie să știe despre lume, i-a revenit și murmură încetișor în fundal.

Ah Long se încruntă în timp ce-l studiază atent. Arată ca o maimuță bătrână și încărunțită.

— Ai țipat mult în timp ce delirai. Cu cine vorbeai?

— Cu fratele meu. Fratele meu geamăn, care a murit.

Ah Long se ghemuiește pe vine, cu fața aproape la același nivel cu a lui Ren.

— Îl visezi des?

— Nu des. Numai că totul mi se pare foarte real în vis.

Ren îi povestește despre tren și râu și îi spune că, dacă s-ar fi străduit un pic mai mult, ar fi ajuns și el pe celălalt mal.

— Fratele tău ți-a cerut vreodată să vii la el?

— De ce mă întrebi?

Ah Long oftează și se uită în tavan. Tace. E așa de liniște la ora aceea întunecată și goală de dinainte de ivirea zorilor, când nici măcar păsările nu se mișcă! Malaya este situată lângă ecuator; soarele nu răsare

până la ora șapte dimineața și nu apune decât aproape după 12 ore fix.

— Crezi în fantome? întreabă Ah Long.

Ren e surprins. Ah Lon tratează religia cu suspiciune, ca pe ceva de trebuință, dar nu mai mult decât atât, la fel ca electricitatea, radioul sau automobilele.

— Nu știu! îi răspunde Ren.

Totuși, visele sale nu seamănă cu acele povești pe care le-a auzit, cu năluci palide care bântuie printre bananieri sau cu femei cu păr negru, lung, și labelle picioarelor răsucite în spate.

— Am avut un unchi care vedea fantome, zice Ah Long. Lucra ca bucătar la o casă din Malacca. În casa aceea se petreceau tot felul de lucruri ciudate, așa spunea el. Familia avea o fată frumoasă, care trebuia să se mărite cu un bărbat mort.

— Chiar așa?

Ren e atât de interesat de poveste, încât se îndreaptă de spate.

— Nu, deși bărbatul provenea dintr-o familie foarte bogată. Părinții fetei voiau ca ea să devină mireasă-fantomă.

— Și ce s-a întâmplat?

— Fata a fugit în lume cu un alt bărbat. Dar mulți ani după asta, când unchiul meu îmbătrânise, s-a întors să îl viziteze. Și, oricât ar părea de ciudat, arăta la fel ca la

18 ani, când fugise de acasă. Dar asta-i altă poveste. Unchiul meu vedea tot timpul fantome. Era ceva foarte deranjant. Spre deosebire de oamenii vii, fantomele stăteau tot timpul în același loc. De exemplu, o ricșă în care unchiul mi-a zis că se afla întotdeauna același pasager: un băiețel care încerca să se așeze în poala oamenilor. Altă dată, o femeie a stat toată noaptea lângă patul lui, și-a pieptănat părul și a plâns. Unchiul mi-a dat un sfat pe care o să ți-l dau și eu acum, pentru că am impresia că ți-ar fi de folos.

— Ce sfat?

— Nu vorbi cu morții!

Ren rămâne tăcut preț de o clipă. Nimeni nu i-a mai dat sfaturi despre fantome.

— De ce nu?

Ah Long se scarpină în cap. Arată bătrân și obosit.

— Pentru că morții nu aparțin acestei lumi. Povestea lor s-a încheiat, și e treaba lor ce vor face mai departe. Nu poți să te supui celor de dincolo de morminte.

Gândurile lui Ren zboară imediat spre doctorul MacFarlane.

— Dar dacă le respecti dorințele nu-i faci fericiți?

— Cheh, fericiți sau nu, e treaba lor, nu a ta!

Ah Long se saltă în picioare, scârțâind din încheieturi.

— Dacă te simți mai bine, urcă-te înapoi în pat!

— Dar astăzi e petrecerea, își amintește brusc Ren.

— Sunt bucătar de dinainte de a te naște tu. Crezi că nu pot să mă descurc fără tine?

Ah Long așază o cană de cositor cu Horlicks³⁹ lângă Ren și dă să plece. Își trece scurt mâna peste capul lui Ren.

— Ține minte ce ți-am spus! zice el cu glas morocănos.

După ce bea laptele de malț fierbinte, Ren se întinde în pat și-și trage pătura subțire de bumbac peste el. Ah Long nu are cum să înțeleagă, își spune. Încă puțin, și totul se va termina.

24

Falim. Marți, 16 iunie

Când mașina lui Robert s-a oprit în scârțâit de frâne în fața prăvăliei tatălui meu vitreg, se făcuse aproape opt seara și începuse să se întunece. Robert a sărit din mașină, dar eu eram deja la ușă și bâjbâiam după chei. În spatele obloanelor totul era întunecat; oare mama se simțise atât de rău, încât o duseseră deja la spital? Vântul clătina streășina umbrită, fantome ale fraților care așteptau să se nască. Dacă nu cumva deja

³⁹ Băutură dulce, pe bază de malț și lapte cald (n. tr.).

cutreierau această lume.

Ușa s-a deschis cu scârțâitul care îmi era așa de familiar. Tatăl vitreg a scos capul. Ridurile adânci dintre gură și nas îi subliniau asemănarea cu o sculptură în piatră. Spre surprinderea mea, a părut ușurat, chiar bucuros să mă vadă.

— Unde e mama? am întrebat cu un nod în gât.

— Se odihnește! E mai bine!

S-a holbat la Robert, apoi la mașina eșuată lângă bordura trotuarului ca o balenă sclipitoare. Robert i-a întins mâna și s-a prezentat în timp ce eu m-am strecurat nerăbdătoare pe lângă ei. O umbră a apărut în spatele tatălui meu vitreg. Era Shin.

Fusesem dintotdeauna de părere că Shin nu semăna cu tatăl său, însă, priviți din anumite unghiuri, aveau – în chip straniu – multe în comun. Lampa pâlpâitoare cu ulei pe care tatăl meu vitreg o ținea în mână făcea ca trăsăturile lor să plutească în mici rotocoale, așa încât, pentru o clipă lungă cât un coșmar, ei doi mi s-au părut a fi trecutul și viitorul aceleiași persoane. Am mormăit ceva despre graba de a-mi vedea mama, dar fără să-mi pot ascunde senzația de oroare.

Shin mi-a observat probabil reacția, căci s-a tras imediat în spate.

— Se odihnește în biroul de la parter – e mai bine pentru ea să nu urce scara.

Biroul tatălui meu vitreg era o încăpere îngustă și întunecoasă aflată la jumătatea culoarului lung. Acolo își ținea registrele contabile într-un fișet de metal, împreună cu un abac mare și negru. În timp ce străbăteam în grabă prăvălia întunecată, l-am întrebat pe Shin:

— De ce n-ați aprins mai multe lămpi?

— Tata a stins luminile după plecare doctorului și a Mătușicii Wong. Știi și tu cum e el!

Da, știam. Tatăl meu vitreg avea o predilecție pentru statul în întuneric, mai ales atunci când se simțea tulburat. Mi-am amintit din nou noaptea aceea îngrozitoare când îi rupsesse brațul lui Shin. Și atunci casa fusese cufundată în liniște și întuneric.

— Ce a spus Mătușica Wong?

Mătușica Wong nu era rudă cu noi, însă locuia în casa de alături de dinainte ca eu și mama să ne fi mutat aici. Era cea mai băgăreață femeie din cartier, însă o îndrăgise pe mama.

— Se pare că mama ta a sângerat mult. Au chemat doctorul. Când am ajuns eu, plecase, dar am înțeles că a fost o pierdere de sarcină înainte de termen.

Shin vorbea pe un ton măsurat care mi-a amintit că era deja pe jumătate doctor. Totuși, era vorba de mama, nu de o străină. Am alergat ultimii metri și am deschis ușa.

O singură lampă ardea pe birou, iluminând un așternut de paie improvizat întins pe podea. Fața mamei părea mai palidă decât de obicei, iar fruntea, mai înaltă și mai golașă, ca și cum craniul împinsese pentru a-și croi drum prin vâlul subțire al cărnii.

Avea mâna uscată și rece, dar s-a forțat să mă întâmpine cu un zâmbet.

— Ji Lin, le-am spus să nu te deranjeze! M-am simțit un pic slăbită, atâta tot, și Mătușica Wong a chemat doctorul.

Am strâns-o de mână.

— Știai că ești însărcinată?

A aruncat o privire jenată spre Shin. Acesta a priceput mesajul și a ieșit tăcut din încăpere.

— N-am știut. Am avut întotdeauna ciclul neregulat. Oricum, sunt prea bătrână ca să mai am copii.

Avea 42 de ani și nu era complet exclus. Unele prietene de-ale mele aveau frați și surori mai mici cu decenii.

— Trebuie să nu-i mai permiți să se apropie de tine, i-am spus.

De ce nu putea tatăl vitreg să o lase în pace? Eram așa de furioasă, încât abia reușeam să vorbesc. Mama era copleșită de amărăciune.

— Nu spune asta! E dreptul lui! Eu sunt cea care a dat greș, nedăruindu-i copii.

Mi-am mușcat buza tare. Nu avea rost s-o dojenesc în starea fragilă în care se afla. Trebuia să găsesc o altă cale, și mi-am amintit din nou cât de mult îmi dorisem să-mi otrăvesc tatăl vitreg.

Mai târziu în seara aceea, când mama se odihnea, iar tatăl meu vitreg a urcat la el în dormitor, am ieșit cu Shin să mâncăm în oraș. Căldura era sufocantă. Cele mai multe localuri închiseseră deja, dar Shin m-a dus la o tarabă de pe marginea drumului care servea *hor fun*, tăieței plați din orez în supă. Ne-am așezat la o masă pliantă șubredă, cu un colț proptit cu o cărămidă, lângă trei bărbați care făceau o pauză de la o partidă de mahjong care avea să dureze toată noaptea.

În timp ce Shin s-a dus să dea comanda, am tras cu urechea la discuția celor trei despre datoriile lor la mahjong. Mama jucase și ea probabil partide lungi de mahjong, din moment ce acumulase datorii de 40 de dolari malaezi. Mi s-a pus un nod în stomac când mi-am amintit de banii datorăți, iar când Shin a așezat un castron cu supă sar hor fun aburindă în fața mea, m-am mărginit să amestec apatică în castron cu bețigașele.

Shin a luat loc vizavi de mine și a început să-și înfulece tăiețiii. Sub lampa sâsâitoare de carbid în jurul căreia se roteau moliile, nu semăna deloc cu tatăl meu

vitreg, și m-am simțit cuprinsă de un val de ușurare. Am împins castronul cu mâncarea neatinsă înspre el.

— Vreau să vorbești cu tatăl tău.

— Despre ce?

Nu era în regulă să discutăm în felul ăsta despre părinții noștri, dar trebuia să-i spun ce aveam pe suflet.

— Trebuie să o lase în pace pe mama. Nu trebuie să o mai lase însărcinată.

În lumina strălucitoare a lămpii de carbid, fața lui Shin era palidă.

— Asta i-am spus și eu când am ajuns acasă astă-seară.

— Crezi că o să te asculte?

A ridicat din umeri. Conversația era la fel de jenantă pentru el ca și pentru mine.

— I-am spus că există opțiuni.

— Ce fel de opțiuni? Să mergă la prostituate sau să se călugărească?

Am înfipt cu răutate un bețigaș într-o chiftea de pește și am extras-o din castronul lui Shin. Nu-mi păsa ce făcea tatăl vitreg atât timp cât nu se mai apropia de mama.

— Ca, de pildă, contracepția, s-a încruntat Shin pentru a-și ascunde stinghereala. Oricum, nu-i cazul să-ți bați tu capul cu chestii dintr-astea.

— Știi și eu de scrisorile franceze⁴⁰. Sau „scutul masculin” – ca și cum ar avea ceva de-a face cu bravura în luptă! Sunt sigură că bătrânul ticălos nu va accepta așa ceva.

Expresia aceasta era de obicei apanajul lui Shin. Eu, una, mă feream în general să îl înjur pe tatăl lui. Făcând asta acum, pășisem dincolo de un hotar invizibil.

Nu am știut niciodată cu certitudine ce sentimente nutrea Shin față de tatăl său. La urma urmei, mama lua deseori decizii proaste care mă făceau să vreau s-o zgâlțâi ca să-i bag mințile în cap, și totuși o iubeam. Presupuneam că Shin gândea la fel, că-și iubea tatăl indiferent ce făcea el. Probabil că asta înseamnă familia – să fii încătușat de ceilalți prin obligații de care nu ai cum să scapi toată viața.

În loc să se enerveze, Shin mi-a aruncat din nou o privire gânditoare.

— Cum de știi atâtea despre lucruri de genul ăsta?

Tot ce știam provenea de fapt exclusiv din discuțiile purtate de fetele de la salon. Ele susțineau că cele mai

⁴⁰ În limba engleză, în original, *French letters*, „prezervative”. Această denumire argotică ieșită din uz datează probabil din secolul al XVIII-lea sau al XIX-lea și este, alături de *French kiss* („sărutul franțuzesc”) sau *French disease* („sifilis”), un exemplu care ilustrează percepția englezilor asupra francezilor, pe care îi asociau cu sexul și depravarea. În timpul și după finalul Primului Război Mondial, prezervativele au fost distribuite pe scară largă soldaților britanici pentru a-i proteja de bolile venerice (n. tr.).

eficiente erau scrisorile franțuzești, sau prezervativele, distribuite pe scară largă după Marele Război. Nu aveam însă cum să-i explic lui Shin de unde obținusem informațiile.

— Pentru că n-am pic de delicatețe feminină, am răspuns supărată.

— Dacă îl voi face să accepte, își va ține probabil promisiunea, a zis Shin.

Da, bărbatul acela rece și fudul era într-adevăr genul care-și respecta promisiunile. La fel cum era genul care nu îi uita niciodată pe datornici. Cuvintele lui Shin mi-au aprins un beculeț în minte. Dintr-odată, am priceput.

— Ai făcut o înțelegere cu el.

— Ba nu!

— Nu astăzi. Acum doi ani. Atunci când ți-a rupt brațul.

L-am luat prin surprindere; mi-am dat seama după felul cum s-a încruntat și și-a plecat capul pentru a se uita în jos, la castronul cu supă.

— Asta ai făcut, nu-i așa? Spune-mi ce fel de înțelegere ați făcut!

Shin și-a strâns buzele. Nu avea să-mi explice niciodată ce se petrecuse între ei doi în seara aceea.

— Ei bine, pot și eu să cad la o înțelegere cu el, am zis.

— Nu!

Shin m-a prins de încheietura mâinii cu o mișcare iute și dură. Am tresărit de durere. Și-a luat seama și mi-a dat drumul încet din strânsoare.

— Să nu faci niciodată înțelegeri cu tata! Promite-mi, Ji Lin!

Nu i-am răspuns. Exista o cale de a obține ceea ce doream de la tatăl meu vitreg. Întrebarea era, ce avea să-mi ceară în schimb?

La întoarcerea acasă, orașul era cufundat în întuneric. Siluetele caselor, sprijinite unele de altele, cu obloanele trase peste noapte, mi se păreau total în neregulă. Când Shin se întorcea la Singapore, nu aveam să mai am pe nimeni cu care să discut despre necazurile din familie. Cu el lucrurile stăteau diferit. El avea pe altcineva.

— Inelul, i-am spus. Trebuie să ți-l înapoiez.

— Deocamdată păstrează-l! a răspuns Shin.

Fusesse foarte tăcut după ce terminase de mâncat; un semn periculos că se gândea intens la ceva.

— Ce făceai mai devreme cu Robert?

— Ne-am întâlnit întâmplător. Apropo, ce-ai făcut cu pachetul lui Pei Ling?

S-a încruntat.

— A fost o prostie din partea ta să te amesteci cu fata aia. O să-ți aducă numai necazuri.

— Dar n-am vrut decât să o ajut! am spus, exasperată. Ai deschis pachetul?

— Sigur că l-am deschis! N-ar trebui să ții pachetele unor necunoscuți. Nu ți-a trecut prin cap că te-a ales tocmai pe tine, o străină, ca să-i aduci pachetul? Numele tău înseamnă „înțelepciune”, a adăugat Shin pe un ton rece. Uneori îmi spun că ești incredibil de proastă pentru cineva care ar trebui fie deștept, dacă ne-am lua după numele pe care îl poartă.

M-am înfuriat. Nu din cauza lipsei de creier nu făcusem eu progrese în viață.

— Ei bine, numele tău înseamnă „onestitate”, și totuși schimbi femeile mereu!

Era o lovitură sub centură, iar Shin și-a îndreptat umerii și a pornit mai repede, lăsându-mă în urmă. M-am luat după el, fierbând de nervi, deși știam că numele său însemna mai mult decât onestitate. Xin însemna totodată integritate și loialitate, așa cum toate celelalte Virtuți aveau și alte sensuri mai profunde și mai ample, iar lui Shin nu i se putea reproșa nimic în aceste privințe. În bezna care ne înconjura, mi-am amintit cele spuse de băiețel în visul meu: „Toți avem ceva în neregulă.”

Mersesem încet, pentru a nu-i oferi lui Shin satisfacția de a mă vedea alergând după el, însă, când am cotit după un colț, l-am văzut așteptându-mă. O

dată, enervat că mă țineam mereu după ei, un băiat mă încuiase într-un atelier abandonat. Pe urmă plecase râzând în gura mare, iar eu mă panicasem și plânsesem până ce venise Shin să mă caute. Mi-am amintit întâmplarea și am șoptit „Îmi pare rău!” Shin a pornit din nou, mergând cu doi pași în fața mea. În curând avea să se întoarcă la Singapore, iar următoarea dată când urma să ne vedem, avea să-și aducă logodnica. Am simțit din nou acea presiune dureroasă în gât, ca și cum înghițisem un bețigaș.

— Am spus că-mi pare rău!

Shin s-a răsucit spre mine.

— Asta nu e o scuză! Nu e decât un strigăt!

Ar fi trebuit să am destulă minte cât să nu-l acuz de lipsă de onestitate. Dintr-un motiv sau altul, asta era un punct sensibil pentru el.

— Nu fi supărat pe mine, Shin! Eram geloasă pe tine.

— Pentru ce?

S-a oprit la umbra unui copac cu frunze care tremurau în lumina lunii. Întunericul m-a încurajat să rostesc lucruri pe care, altfel, nu le-aș fi rostit.

— Te-am urât și am fost invidioasă pe tine, pentru că te-ai dus la Facultatea de Medicină. Și pentru că ești băiat. Și pentru că poți alege să faci ce-ți dorești.

A rămas tăcut mult timp.

— Asta e tot? m-a întrebat pe un ton tăios.

Am avut sentimentul neplăcut că picasem un test. Mă simțeam groaznic, așa cum mi se întâmpla întotdeauna când mă certam cu Shin, numai că de data aceasta nu eram sigură de motivul disputei. În casă totul era întunecat și tăcut. Tatăl vitreg se culcase și, după ce am verificat că mama dormea, am mers împreună în bucătărie. Am aprins lampa, iar încăperea s-a umplut de o strălucire caldă. Shin părea în continuare supărat pe mine, însă mi-a spus „Așteaptă-mă aici” și a dispărut la etaj.

Aveam o presimțire rea, o intuiție că aveam să regret ideea de-a afla ce e în pachetul lui Pei Ling. Agitată, m-am fâțâit de colo-colo prin bucătărie. Am pus la loc farfuriile, iar în clipa următoare am avut senzația acută că cineva mă urmărește. Oare Y.K. Wong reușise, prin cine știe ce minune, să se strecoare în casă? Ideea era, desigur, ridicolă. Împietrită, mi-am ascultat zvâcnetul surd al pulsului în tăcerea răsunătoare. Am înșfăcat satârul greu pentru tăiat carne și m-am răsucit cu fața spre ușa deschisă.

Într-adevăr, cineva mă pândea din umbră. Dar era Shin. Sau poate nu? În lumina pâlpâitoare a lămpii, avea o privire flămândă și furioasă, așa cum nu mai văzusem niciodată la el. O privire ca de lup, ca de animal stând la pândă la marginea unui foc de tabără. Preț de o clipă, nu l-am recunoscut și m-am speriat.

Shin s-a uitat la satârul din mâna mea și și-a schimonosit gura într-o strâmbătură amară.

— Credeai că e tata?

Nu era vina lui că aveau același sânge și aceeași carne.

— Nu, doar că m-ai luat prin surprindere.

A pătruns încet în încăpere, privindu-mă intens.

— A ridicat vreodată mâna asupra ta?

— Cine? Tatăl tău?

Omul acela abia dacă îmi remarcase existența în ultimii zece ani, mi-am spus.

Shin s-a așezat la masa de bucătărie și și-a prins capul în mâini.

— Mi-am făcut griji pentru tine după ce am plecat.

— Nu i-a păsat niciodată de mine, am spus cu amărăciune.

Tatăl meu vitreg avea modalități mai bune de a mă ține sub control. Modalități care aveau de-a face cu iubirea prostească pe care mama încă i-o purta și care i se citea în ochi și în vânătăile de pe brațe.

— Și oricum, dacă ai fost îngrijorat, ar fi trebuit să-mi răspunzi la scrisori! am adăugat.

Ochii lui au sclipit periculos de goi.

— Se pare că te-ai descurcat bine și fără mine.

— Ce vrei să spui?

— De pildă, Robert. Nu mi-ai zis niciodată că ești în

termeni așa de buni cu el.

Era o afirmație atât de nedreaptă, încât mi s-a tăiat răsuflarea!

— Ți-am spus doar că ne-am întâlnit întâmplător în seara asta.

Shin și-a plimbat privirea peste rochia mea drăguță, zăbovind asupra rujul și a rimelului pe care Hui mi le adăugase atunci când răseserăm și glumiserăm împreună în camera ei, cu numai câteva ore înainte. Era o privire critică și mânioasă, și mi-am simțit fața deopotrivă fierbinte și înghețată. Nu avea niciun rost să îi explic lui Shin, și oricum, de ce s-o fac?

— Robert s-a purtat cu multă amabilitate, l-am repezit eu.

— Da, pe seama banilor de la tatăl lui! a spus Shin.

— Ce-ți pasă ție? La urma urmei, tu ți-ai luat picioarele la spinare de cum ai putut.

— Ba nu!

— Nici măcar în vacanțe nu te-ai întors. M-ai părăsit. Aici, în casa asta.

Spre oroarea mea, ochii mi s-a umplut de lacrimi. Lacrimi de furie, mi-am zis scrâșnind din dinți. Shin a dat să-mi răspundă, dar l-am întrerupt:

— Chiar îți închipui că vreau să devin croitoreasă? Urăsc meseria asta, dar pentru mine nu s-au găsit bani!

— Ji Lin...

— Așa că nu veni acum să-mi spui că ți-ai făcut griji pentru mine! Cred că ai făcut o înțelegere cu el. Ați convenit că nu trebuie să lucrezi pentru el și că poți să mergi oriunde vrei și să faci tot ce poftești. Lașule!

Dacă-mi puneam mintea, îi puteam face mult rău lui Shin. Îl puteam răni urât și sângeros, ca eviscerarea unei prăzi. Inima îmi bubuia în piept, iar respirația îmi hârâia. Aproape că mă așteptam să văd sânge împrăștiat pe masa din bucătărie.

— Asta crezi tu că am făcut?

Shin se albise la față ca un mort; chiar arăta ca o frumoasă mască mortuară.

M-am pregătit de următoarea lovitură, care nu putea fi decât un contraatac devastator, dar, spre surprinderea mea, Shin a rămas tăcut. S-a limitat să-mi arunce privirea rănită pe care nu o arătase nimănui, nici măcar atunci când aproape că fusese omorât în bătaie.

Nu-mi plăcea să-l văd în așa hal, dar în momentul acela îl detestam. Mi-am amintit cum arăta atunci când stătea cu capul în poala lui Fong Lan, care-și trecea mâna posesiv peste pieptul lui. Mi-am amintit felul cum se uita zâmbind adorator în ochii lui.

Shin a așezat pe masă o pungă subțire din hârtie maro.

— Poți să te uiți sau nu înăuntru! Cum vrei!

S-a răsucit pe călcâie și a ieșit din bucătărie. Încremenită, m-am ridicat în picioare, așteptând să-i aud pașii urcând la etaj, în schimb, l-am auzit mergând spre ușa din față a prăvăliei. l-am recunoscut scârțâitul trădător. Și pe urmă vraja s-a rupt. Am străbătut în fugă holul, acel pasaj lung și îngust care traversa măruntaiele casei.

— Shin! am strigat după el. Unde pleci?

— Mă întorc la spital.

— Credeam că rămâi aici peste noapte.

— Mâine sunt de serviciu.

Felul cum a rostit această frază, cu o răbdare obosită, mi-a frânt inima.

— Dar nu cred că mai circulă vreun tren sau autobuz la ora asta.

— Da, știi! Am împrumutat bicicleta lui Ming.

— E prea departe!

Avea să-i ia mai mult de o oră de pedalat pe întuneric pe drumuri nepavate, iar în apropiere de Batu Gajah drumul urca abrupt.

— Atunci aș face bine să o iau din loc! Mi-a aruncat un zâmbet vag, adăugând: Nu-ți face griji, nu voi păți nimic!

A luat bicicleta cea mare și neagră, lăsată în fața prăvăliei, și a împins-o în stradă. L-am urmat neajutorată.

— Întoarce-te înăuntru! a spus el cu blândețe, uitându-se în sus, la ferestrele întunecate de la dormitorul tatălui meu vitreg. Te rog!

— Shin, îmi pare rău!

L-am prins pe după mijloc pe la spate și mi-am îngropat fața în spinarea lui slabă. I-am simțit pieptul care se ridica și cobora.

— Nu plânge! m-a certat el. Nu în stradă! Altfel, Mătușica Wong va ieși, iar pe seama familiei noastre vor circula și mai multe zvonuri urâte.

Încercarea lui de a glumi m-a făcut să hohotesc și mai tare. M-am străduit să înăbuș zgomotul. Plânsul tăcut era o abilitate pe care o învățaserăm amândoi în această casă. Shin a oftat și a proptit bicicleta. După o pauză lungă, s-a răsucit cu fața spre mine. Nu l-am eliberat din strânsoare. Aveam sentimentul că ceva oribil avea să se întâmple dacă îi dădeam drumul. Era o prostie, dar mă simțeam atât de groaznic de singură, încât l-am strâns și mai tare.

— Nu pot să respir! s-a plâns Shin.

— Scuze!

Vorbeam amândoi în șoaptă, conștienți de faptul că stăteam în stradă, cu toate că, probabil, vecinii se culcaseră deja. Luna joasă arunca umbre ascuțite argintii și negre. Shin părea epuizat.

— Lasă-mă să vin cu tine! Nu vreau să mergi singur

cu bicicleta pe drumuri așa de întunecoase!

— Și cum propui să facem asta? m-a întrebat Shin în timp ce mă mângâia pe păr.

Nu mai făcuse niciodată asta și, pentru a-mi ascunde tulburarea, mi-am îngropat fața în umărul lui. În ziua următoare Shin avea să fie bărbatul alteia, dar astăzi era al meu.

— O să stau în spate. Și putem să pedalăm cu rândul.

— Atârni prea greu! O să mă răstorni.

— Idiotule! i-am strigat și l-am înghiontit.

M-a prins de încheieturi și m-a tras mai aproape. Rămasă fără suflu, mi-am ridicat fața. Eram aproape sigură că mă va săruta, însă s-a oprit. Și-a lăsat brațele să cadă. Nu i-am putut desluși expresia în lumina slabă a lunii.

— Ar trebui să te întorci în casă ca să ai grijă de mama ta! mi-a spus.

Avea dreptate, fără îndoială. Umilită, mi-am eliberat încheieturile mâinilor. Ce o fi fost în capul meu să sper că fratele vitreg mă va săruta?

— Ai grijă de tine! am zis, făcând un pas în spate.

L-am privit cum a aprins cu chibritul lampa cu kerosen a bicicletei. S-a urcat în șa cu un balans lejer și fluid și a pornit să pedaleze, dispărând în noapte.

Desigur, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă întorc în bucătărie ca să deschid pachetul înfășurat în hârtie maro al lui Pei Ling. Shin îmi spusese că Pei Ling încă nu-și recăpătase cunoștința. M-am cutremurat, amintindu-mi de căzătura ei. Eram aproape sigură că fusese împinsă și că Y.K. Wong era amestecat în povestea asta. Nu conta că nu aveam nicio dovadă; era mai mult o senzație, ca un soi de zvâcnet în aer.

Am despachetat hârtia de măcelărie cu strat dublu și am auzit un clinchet. Mi-am ținut respirația în timp ce am lăsat să alunece pe tăblia mesei un flacon pentru mostre și un teanc de hârtii. De acum eram familiarizată cu forma și mărimea sticlei. Conținea degetul mare de la o mână. Nu uscat și zbârcit, precum cel pe care îl furasem din buzunarul comis-voiajorului, ci conservat într-un lichid gălbui, ca majoritatea specimenelor din magazia Departamentului de patologie. Am așezat sticluța în picioare, lângă lampă. Ciudat, dar nu mă speria la fel de tare ca degetul conservat în sare, încovoiat și înnegrit. Poate pentru că avea un aer ireal, ca o copie în ceară făcută în scopuri științifice. Eram sigură că degetul provenea din lista cu specimene lipsă pe care o întocmisem împreună cu

Shin.

Pachetul conținea și câteva hârtii. Pe plicuri, Pei Ling notase cu scrisul ei copilăresc adresa domnului Chan Yew Cheung, comis-voiajorul. Nu era frumos din partea mea să citesc corespondența altora, însă avertismentul lui Shin cu privire la favorurile făcute unor necunoscuți îmi răsună în urechi. O scurtă privire a fost de ajuns pentru a-mi confirma suspiciunile. Erau scrisori de dragoste – pagini după pagini pline de pasiune și dor. Mi-am trecut rapid ochii peste ele, nu înainte însă de a reține frânturi de fraze de genul „când o să-i spui soției tale”, sau, și mai jenant, „buzele tale pe pielea mea”. Oricum, scrisorile erau autentice. Și extrem de indiscrete. Nu-i de mirare că Pei Ling voise să le recupereze. Dacă cineva i le-ar fi trimis anonim asistentei-șefe, Pei Ling risca să fie concediată.

La fundul teancului de hârtii am dat peste o foaie ruptă dintr-un carnet. Scrisul era diferit de cel al lui Pei Ling – avea tușe masculine. În colțul din stânga al foii era o listă cu 13 nume, toate locale. Chan Yew Cheung era penultimul. În dreptul lui fusese trasat un semn, o linie îndrăzneată, ca pentru a-l tăia din enumerare. În colțul din dreapta al foii era o altă listă, mai scurtă. Aceasta nu conținea decât trei nume: J. MacFarlane, W. Acton și L. Rawlings.

M-am holbat la cele două liste. Exista un tipar în ele

pe care aproape că îl deslușeam. În dreptul numelui „J. MacFarlane” erau trecute un semn de întrebare și cuvintele Taiping/Kamunting. Am recunoscut numele personajului ca fiind cel menționat în registrul din magazia Departamentului de patologie drept posesor al specimenului donat de W. Acton. Pe William Acton îl întâlnisem în carne și oase în timp ce făceam curat în magazie. Cât despre L. Rawlings, acesta nu putea fi decât doctorul Rawlings, șeful Departamentului de patologie. Prin urmare, a doua listă cuprindea nume de medici britanici asociați cu Spitalul Districtual Batu Gajah.

Pe spatele foii erau scrise numere: totaluri ale unor sume ce păreau a fi plăți efectuate. Am luat o foaie curată de hârtie, am copiat cu grijă listele și am împachetat totul la loc. M-am întrebat dacă Shin discutase cu doctorul Rawlings despre conținutul pachetului.

Trecuse de miezul nopții. Drumurile erau pustii la ora aceea, iar Shin nu se putea bizui decât pe haloul slab al lămpii cu kerosen de la bicicletă. M-am gândit cum pedala kilometri în șir în întuneric, trecând pe lângă echipamente de dragare pentru mină tăcute și plantații solitare, și m-a cuprins un val de anxietate. Mi l-am imaginat cu ușurință călcat de un camion sau târât de un tigru. Un bivol-de-apă fusese ucis recent, iar

carcasa sa, pe jumătate mâncată, fusese descoperită pe o plantație din apropiere. Undeva, în umbre, ceva stătea la pândă. Chan Yew Cheung nu murise și el într-o noapte, când se întorcea târziu acasă?

Am intrat în biroul tatălui meu vitreg ca să văd ce mai făcea mama și am găsit-o dormind. I-am îndepărtat cu blândețe părul de pe fața slabă, recunoscătoare pentru că se simțea bine, deși o parte trădătoare din mine și-a spus că, dacă mama murea, nu mai era nimic care să mă țină ostatică în această casă.

Mama și-a revenit cu greu și mai încet decât după pierderile de sarcină anterioare. Tatăl meu vitreg nu vorbea mai mult decât de obicei, însă petrecea surprinzător de mult timp cu ea. M-am întrebat dacă înțelesese, pentru întâia oară, cât de fragilă devenise mama. Era foarte palidă și avea buzele lipsite de culoare, ceea ce mă îngrijora.

— S-a oprit sângerarea? a întrebat-o Mătușica Wong când a trecut pe la noi.

— Aproape, a răspuns mama.

Mătușica Wong m-a privit cu înțeles.

— Dacă face febră, trebuie s-o duceți la spital! Ar putea face infecție.

Eu, una, aș fi vrut să o internez imediat, însă deplasarea ar fi fost mult prea obositoare pentru ea. De

mirare, tatăl vitreg a dat glas acelorași preocupări. S-a așezat lângă mama pe pat și i-a luat mâna în mâinile lui.

— Să-mi spui dacă nu te simți bine!

Nu îl mai auzisem niciodată vorbindu-i atât de intim, însă mama nu a părut surprinsă, așa că m-am întrebat dacă în felul ăsta o trata uneori în intimitatea dormitorului lor, în spatele ușii închise. Poate că un astfel de comportament era de ajuns pentru a ține aprinse speranțele ei prostești. Totuși, îl uram în continuare. Și nimic nu avea să mă facă să-mi schimb părerile.

Mai târziu, Ah Kum a intrat în bucătărie în timp ce fierbeam o supă de oase de porc la care adăugasem curmale roșii pentru a reface energia yang a mamei.

— Tatăl tău își face griji mari pentru ea. E așa drăguț din partea lui! a zis Ah Kum.

Am dat din cap aprobator. Ah Kum nu se mutase decât de un an în Falim și probabil nu aflase că nu sunt rudă de sânge cu el.

— Fratele tău a plecat?

— Da, aseară.

Ah Kum a oftat și mi-am amintit ce avansuri îi făcuse lui Shin la ultima lui vizită acasă. Atunci nu prea le băgasem în seamă; ciudat cât de mult se schimbaseră lucrurile în numai zece zile!

— Are vreo iubită? m-a întrebat.

Shin nu le dăduse o astfel de veste părinților, dar asta nu era surprinzător.

— Așa cred! am răspuns cu gândul la avertismentele bine intenționate ale lui Koh Beng. În Singapore, am adăugat.

— Oh, dar Singapore e departe! Poate că se va răzgândi și mă va alege pe mine.

— Poate! i-am admirat eu hotărârea și sinceritatea.

— Vom avea șase copii, a spus Ah Kum în glumă. Șase copii, toți frumoși.

M-am silit să zâmbesc.

— Ce te face să crezi că vor fi frumoși?

— E de ajuns să mă uit la tine și la fratele tău – ce familie reușită!

Mi-am plecat capul stânjenită. Dacă se afla că sentimentele mele față de Shin se schimbaseră, aveam să dau de necaz. Îmi puteam imagina furia tatălui vitreg și rușinea mamei. Și bârfele din cartier cum că în casa noastră se întâmplau de mult lucruri necuviincioase.

— O să-mi ții partea pe lângă fratele tău, nu-i așa? m-a întrebat Ah Kum. Mai ales că ai acum un iubit așa de bogat! Am auzit că te-a adus ieri acasă într-o mașină mare.

Uitasem complet de Robert, deși îi datoram

recunoștință. Poate că ar fi trebuit să-i trimit un bilet de mulțumire, numai că nu-i cunoșteam adresa. Problema s-a rezolvat de la sine când Robert a trecut pe la noi în după-amiaza aceea, și din nou în dimineața următoare. Prima oară ne-a adus ierburi chinezești uscate. A doua oară, supă de pui într-o supieră de porțelan alb cu albastru. Fusesse preparată, ne-a explicat el, de bucătarul familiei lui, din pui cu pielea neagră și pene argintii, crescuți special pentru a face din ei supă pentru cei bolnavi.

Era foarte amabil din partea lui, așa că m-am simțit vinovată, mai ales când am observat că supa se vărsase pe canapeaua moale din piele a mașinii. Presupun că stilul lui îngrozitor de a șofa contribuisese la asta, dar m-am abținut să comentez și m-am grăbit să șterg pata. Robert a pălăvrăgit un timp cu tatăl meu vitreg. N-am idee despre ce au discutat, dar mama, care se înzdrăvenise suficient cât să-l întâmpine așezată în camera de zi, era încântată.

— Ce tânăr drăguț! a exclamat ea în timp ce îi reîncălzeam supa de pui.

Nu reușisem să înlătur petele de supă de pe bancheta mașinii. Și asta mă tulbura. Încă un lucru pentru care îi rămăsesem datoare.

Era vineri și mă aflam în Falim de trei zile. Trei zile în care culoarea revenise pe fața mamei, iar ea se mutase

la etaj în dormitorul pe care îl împărțea cu tatăl meu vitreg. Am refuzat s-o las să se ocupe de treburile din gospodărie, cu toate că insista că se simte bine.

— Păi nu de asta sunt aici? i-am spus, amintindu-i că doamna Tham îmi dăduse liber o săptămână.

Trebuia totuși să mă întorc în ziua următoare la Ipoh pentru petrecerea privată de sâmbătă seara.

În acele trei zile nu primisem nicio veste de la Shin. Dacă ar fi fost călcat de un camion sau mâncat de un tigru, poliția ne-ar fi înștiințat cu siguranță. Totuși, nu mă puteam abține să nu mă uit din când în când la ceas în timp ce după-amiaza aceea lungă de vineri se scurgea încet, în speranța că Shin avea să se întoarcă acasă pentru a petrece weekendul cu familia.

Ascusesem pachetul învelit în hârtie maro care conținea degetul retezat în camera goală a lui Shin. Știam unde își ascundea el de obicei comorile, sub o scândură slăbită din podea, într-un colț al dormitorului. Am desfăcut-o, strecurând sub ea pachetul. Stând acolo, cu picioarele goale pe scândurile netezi din lemn, aproape că nu mi-a venit să cred că Shin ocupase acea cameră atâția ani la rând. Încăperea era complet goală.

Atunci când plecase la facultate, își sortase lucrurile într-un iureș. Îl urmărisem în tăcere din prag în timp ce împacheta sistematic totul, până și romanele kung-fu în

ediții ieftine pe care le colecționaserăm amândoi.

„Mi le dai mie pe astea?” îl întrebam.

Dăduse din cap, întorcându-se doar pe jumătate spre mine. Și atunci îmi dădusem seama că nu intenționa să se mai întoarcă vreodată acasă.

Trădătorule! îmi zisesem. *Dezertorule!*

M-am aruncat pe patul gol și curat din dormitorul lui Shin și m-am întrebat dacă Fong Lan stătuse întinsă pe el lângă Shin și ce făcuseră ei doi acolo. Dacă el îi descheiasă încet nasturii de la bluză și se aplecase ca să o sărute, dacă mâinile lui îi cuprinseseră sânii. Oare îi zâmbise și ei leneș, printre gene, așa cum îmi zâmbise mie? Am rămas întinsă pe pat și mi-am închis strâns ochii. Trebuia să o ucid cât mai rapid, acea emoție brută, nouă, care îmi vibra în piept.

Așadar, când după-amiaza de vineri se apropia de sfârșit și am auzit vocea tatălui meu vitreg ridicându-se pentru a saluta pe cineva din fața prăvăliei, mi-am spus că nu trebuie să alerg ca să-l întâmpin pe Shin precum un câine credincios. Totuși, pulsul mi s-a accelerat în timp ce trăgeam cu urechea la pașii care își croiau drum prin pasajul lung până la bucătăria aflată în partea din spate a casei, unde eram ocupată să porționez un pui fiert. Cel mai bine era să-mi iau un aer vesel. Nu ca și cum stătusem trează jumătate de noapte, recuperând

zece ani de invidie dintr-o singură lovitură. Da, veselă și energică, așa trebuia să mă înfățișez.

— Te-ai întors deja? am spus. Mi-a fost teamă că te-a strivit un camion.

M-am întors și am descoperit șocată că nu Shin, ci Robert stătea în spatele meu.

— Chiar crezi că sunt un șofer așa de prost? m-a întrebat, surprins.

— Scuze, am crezut că e Shin!

Robert mi-a văzut expresia tulburată și s-a luminat la față.

— Nu mă deranjează! Îmi place când îmi vorbești așa, Ji Lin!

Asta nu era deloc bine, mi-am zis. Felul în care îmi pronunța numele, timid, dar cu plăcere, avea toate semnele pasiunii. Le mai văzusem și în salonul de dans, numai că acolo, ca Louise, îmi era mai ușor să nu le bag în seamă.

— Întotdeauna i-am invidiat pe Shin și Ming pentru felul în care voi trei ați crescut împreună, a spus Robert.

Am încercat să iau afirmația în glumă.

— Dar ai și tu surori, nu-i așa?

— Nu e același lucru.

S-a apropiat și mai mult și l-am privit alarmată. Dacă încerca din nou să mă sărute, era posibil să-i arunc cu puiul în cap. M-am întrebat de ce îl respingeam cu atâta

înverșunare. La urma urmei, Robert era o partidă bună. Nu am știut ce să fac, așa că l-am servit cu niște prăjituri din orez dulce fiert la aburi, dintr-acelea pufoase ca norii.

— Ai spus că tatăl tău este în consiliul de administrație al Spitalului Districtual Batu Gajah? l-am întrebat cu un aer nepăsător.

A dat aprobator din cap printre îmbucăturile de prăjitură gustoasă.

Am scos copia făcută de pe listele din pachetul lui Pei Ling. Merita să încerc, în caz că Robert îmi putea oferi informații care să arunce lumină asupra lor.

— Recunoști vreunul dintre aceste nume?

Robert a studiat îndelung lista.

— Lytton Rawlings e patalogul de la spital. Iar acesta, William Acton, este chirurgul generalist.

— Dar J. MacFarlane?

— Nu cred că face parte din personal, s-a încruntat Robert. Totuși, am mai auzit numele ăsta. O poveste veche, ceva legat de moartea unei femei din Kamunting. De unde ai listele astea, de la spital?

O umbră de răcoare m-a cuprins. Regretam că îl implicasem pe Robert, cu felul său de-a face gafe din bună intenție.

— Nu e nimic important, am răspuns.

— Arăți foarte tristă, Ji Ling! a zis Robert. Te

îngrijorează ceva? Pentru că, dacă da, ar trebui să-mi spui.

Fața lui prostuță, cu mustața aceea subțire la modă, s-a holbat neliniștită la mine. Sigur că eram îngrijorată. Eram îngrijorată pentru datoriile la mahjong ale mamei, pentru rechinii de cămătari, pentru posibilitatea de a-mi pierde a doua slujbă. Plus alte nimicuri precum degetele retezate și pasiunea recentă pentru fratele meu vitreg, dar nu îi puteam mărturisi lui Robert nimic din toate acestea. În clipa aceea, Ah Kum a intrat în bucătărie. Ne-a găsit holbându-ne unul la celălalt peste masă și s-a retras, cu un zâmbet atoateștiutor, de parcă ne complimenta.

Mama a insistat ca Robert să rămână la cină, însă acesta avea un angajament anterior. Am răsuflat ușurată. Shin încă nu sosise, și era mai bine ca ei doi să nu se întâlnească. Shin avea o reacție supărătoare în ceea ce îl privește pe Robert, datorată în parte invidiei și în parte... nu știu, poate unei antipatii instinctive.

Spre surprinderea mea, tatăl vitreg a ieșit alături de mine ca să-l conducă pe Robert. După ce monstrul lui pe roți cel zvelt și crem a demarat în scârțâit de frâne, lăsând o urmă de patinare pe bordura trotuarului, am rămas amândoi în stradă. Tatăl vitreg mesteca o scobitoare la fel de imperturbabil ca întotdeauna, dar l-am simțit că se înmoaie, și asta mi-a dat curajul să-i

spun:

— Tată lui Robert e în consiliul de administrație al Spitalului Districtual Batu Gajah.

A mormăit aprobator.

— Robert mi-a spus că, dacă voi solicita o bursă de studiu pentru surori medicale, va pune o vorbă bună pentru mine.

Disputa noastră pe această temă era veche și dureroasă pentru mine. Tatăl meu vitreg considera că meseria de soră medicală nu e potrivită pentru o tânără, având în vedere îndatoririle de a-i îmbăia pe pacienți și de a îndeplini și alte acțiuni intime pentru tot felul de străini, inclusiv bărbați.

S-a răsucit cu fața spre mine.

— Nu e o slujbă pentru o fată necăsătorită. Dar, dacă te măriți, n-ai decât să faci ce-ți pofteste inima.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Ce importanță are dacă sunt sau nu măritată? Slujba e aceeași.

— Dacă te căsătorești, vei fi responsabilitatea soțului.

— Și ce contează a cui responsabilitate aș fi?

Tatăl meu vitreg și-a scos scobitoarea din gură și s-a uitat la ea.

— Atât timp cât îți câștigă existența și te întreține, nu-mi pasă cu cine te măriți și nici ce vei face după aceea.

Am tras adânc aer în piept.

— Promiți?

M-a privit în ochi. Îmi era imposibil să ghicesc ce era în mintea lui.

— Da! Din momentul în care te vei mărita, nu voi mai fi răspunzător pentru tine. Și nici mama ta. A dat din cap înspre zgârietura neagră făcută de mașina lui Robert pe bordura trotuarului, adăugând: Deși nu ar fi rău să învețe mai întâi să conducă mai bine.

26

Batu Gajah. Sâmbătă, 20 iunie

E sâmbătă, ziua petrecerii. Ah Long l-a lăsat pe Ren să doarmă pe săturate, și e aproape ora nouă dimineața când băiatul se trezește din somn cu o tresărire. Febra a dispărut, iar misterioasa stare de bine persistă.

Ren se grăbește să-și tragă pe el uniforma albă de băiat în casă. Ah Long e deja în bucătărie, ocupat să amestece într-o oală mare cu rendang, gătit la foc mic cu lapte de cocos și aromatizat cu frunze de arbore de tei kaffir, citronelă și nucșoară.

— Ți-a trecut febra? îl întreabă el.

Ren dă din cap afirmativ. Ochii îi sclipesc.

— Ce bine e să fii tânăr! mormăie Ah Long, deși pare mulțumit, și, după ce Ren ia micul-dejun, îl pune la

muncă.

Mai sunt o sută de mici amănunte de pus la punct până la începerea petrecerii.

William e acasă. După descoperirea urmei de tigru la marginea grădinii, nu a mai ieșit seara, ci s-a încuiat în birou și a compus scrisori.

Ren se întreabă adesea unde ajung scrisorile stăpânului său. Poștașul vine și ia o parte din ele, dar niciodată pe cele în plicuri groase din hârtie crem, adresate unei femei pe nume Iris. Ren meditează asupra acestei enigme și nu poate conchide decât că William ia aceste scrisori la club și le pune în cutia poștală de acolo. Sau poate că i le înmânează direct destinatariei, care locuiește în cine știe ce bungalow colonial mare. Oricât se străduiește, Ren nu izbuteste să-și imagineze cum arată această Iris. Singura femeie străină care îi vine în minte este Lydia. Pe ea și-o imaginează deschizând scrisorile în timp ce bea ceai pe veranda casei. Sau mergând la spital împreună cu William. Partea ciudată este că cei doi se înțeleg aproape bine. Numai că stăpânul dă mereu înapoi, ca și cum Lydia i-ar aminti de ceva ce ar vrea să evite. Și asta e probabil foarte dezamăgitor pentru ea; servitorii susțin că în împrejurimi nu este nimeni mai potrivit pentru ea ca William.

Ren așază pe masa cea lungă farfuriile, argintăria și

șervetele apretate împăturite cu dibăcie în formă de păuni. Vesela e din argint pur, provine de la familia lui William din Anglia și are gravate pe fiecare piesă un blazon și litera „A” încolăcită și cu înflorituri. Lingurile și furculițele sunt grele. Ah Long zice că sunt dovada calității superioare a stăpânului. Doctorul pentru care a lucrat înaintea lui William avea cuțite și furculițe din oțel inoxidabil, nu din argint bun, ca acesta. Când Ren îl întreabă timid pe William dacă familia lui este faimoasă, William se mulțumește să râdă scurt și să mormăie ceva despre o oaie neagră. Lui Ren nu-i este clar ce legătură are oaia cu argintăria.

William este nervos astăzi. Fumează țigară după țigară, sprijinit de balustrada din lemn a verandei și uitându-se la frunzele de un verde intens ale belșiței care înconjoară bungalow-ul. Trebuie să fie din cauza biletului pe care l-a primit azi-dimineață, adus de un tânăr sinhalez de 13 sau 14 ani cu privirea ursuză. Ren scutura o cârpă de praf la ușa de intrare când băiatul a sosit călare pe o bicicletă.

Talong kasi Surat ni pada awak punya Tuan. „Dă-i scrisoarea aceasta stăpânului tău!” i-a zis el în malaeză.

Era un bilet scris de mână și împăturit. Scrisul era unul neformat, de copil, ca și cum autorul nu avea încredere că stăpânește bine literele. Domnului William, a citit Ren.

— Ai nevoie de ceva de la stăpânul meu? a întrebat el, curios.

Tânărul l-a privit disprețuitor.

— Nu eu! Verișoara mea! Spune-i că vrea să-l vadă cât mai curând. O deranjează piciorul.

Ren a avut o străfulgerare și a înțeles pe dată.

— Verișoara ta este Nandani? Cum se mai simte? l-a întrebat el.

Și-a amintit căldura din zâmbetul lui Nandani, cosițele ondulate ale părului ei brunet și frumos.

— Vrea să-l vadă pe el, a zis tânărul, făcându-și gura pungă. Nu cred că înțelegi, ești prea mic! Câți ani ai?

— Aproape 13.

Celălalt băiat a izbucnit în râs.

— Minți. Ai 10 ani! Cel mult 11!

Prima persoană care i-a ghicit vârsta, iar Ren a fost redus la tăcere. După această victorie, celălalt băiat i-a zis pe un ton mai prietenos:

— Dă-i, te rog, bilețelul, da? Tatăl ei a aflat.

— Ce?

— Nu-i treaba ta, s-a încruntat tânărul și a urcat pe bicicletă, lăsându-l pe Ren cu biletul în mână.

Ren nu a știut ce să facă; a intrat în casă și i-a dat lui William biletul. Spre surprinderea lui, William nu l-a deschis pe loc, ci l-a vârât în buzunar.

— Nu trebuie să trimiteți răspuns?

Ren s-a întrebat de ce stăpânul nu vrea să deschidă biletul.

— Nu! E vorba de o neînțelegere!

William s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din nou pe verandă.

La ora șapte seara încep să sosească primii invitați. Bărbații sunt îmbrăcați în smochinguri tropicale ușoare din țesătură densă de bumbac, iar cele două femei poartă rochii drăguțe. Lydia o domină în înălțime pe cealaltă doamnă, o brunetă minionă și sfioasă, soția unuia dintre doctorii tineri.

Invitații se plimbă de colo-colo prin camera din față, sorbind din cocteilurile preparate de chelnerul angajat pentru această ocazie. E un prieten de-al lui Ah Long, un tânăr hainanez care lucrează la Kinta Club. Mâinile lui pricepute storc limete și zdrobesc gheața. Lui Ren i-ar plăcea să urmărească ce se petrece în salon, însă Ah Long îl mână de la spate, așa că printre clinchetele de pahare și râsete nu prinde decât frânturi de conversație.

Leslie, doctorul cu părul roșu aflat în relații bune cu William, îi spune îngrijorat soției sfioase:

— Sper să nu vă supărați, doamnă Banks! Nu am știut că vor veni și doamne la petrecere, așa că am făcut niște aranjamente pentru distracție. Pentru dans, știți.

Câteva fete, dar dintr-acelea foarte decente.

— Oh, nu mă deranjează deloc! răspunde doamna Banks, deși pare tulburată.

Ren trece printre oaspeți cu o tavă în mână. Se întreabă care dintre bărbați e doctorul Rawlings. Gândurile culpabile i se întorc la degetul îngropat în grădină. Oare doctorul a remarcat lipsa de pe raft a specimenului? Ren își amintește furturile ca un iureș de electricitate statică de dinaintea primirii unui mesaj pe care le-a simțit în apropierea magaziei de la Departamentul de patologie. Își clatină capul într-o parte și-n alta și se întreabă dacă simțul pisicesc îi va confirma că sursa furturilor a fost într-adevăr doctorul Rawlings.

Nu are însă timp de pierdut cu supozițiile. Bufetul lung, amplasat într-un colț al sufrageriei, este încărcat cu supiere cu rendang și orez parfumat și aburind. Fructe mango verzi și acre au fost mărunțite într-o kerabu, o salată dreasă cu mentă, șalote și creveți. Uscăți stropiți cu limetă și sos sambal picant. Lui William îi place bucătăria locală și e la modă să servești curry la cină. O concesie le-a fost totuși făcută celor mai puțin aventuroși: Ah Long a transformat piepții celor trei pui în crochete înăbușite cu sos de ceapă și mazăre la conservă. Pulpele de pui au fost prăjite de două ori ca Inchi Kabin, iar pe bufet au fost așezate mici farfurii

din sticlă cu murături și condimente.

Vine momentul să se așeze la masă, iar William o escortează la braț pe micuța doamnă Banks, căci femeile măritate au prioritate în fața celor necăsătorite. Ren stă lângă bufet pentru a-i ajuta pe invitați și studiază masa cea lungă, precum și fețele animate ale bărbaților care își despăturesc șervetele din pânză apretate și sorb din pahare. Pahare din cristal veritabil, după cum l-a informat Ah Long.

Lydia stă așezată în capătul opus al mesei față de William. Râde mult și o eclipsează cu ușurință pe timida doamnă Banks. Leslie se apleacă și îi șoptește ceva lui William, care își ia un aer exasperat.

— Fete de la un salon de dans? Ce Dumnezeu a fost în mintea ta?

— ... nu am știut că vor fi invitate și femei.

Jenat, Leslie își coboară vocea în timp ce William clatină din cap.

— Ar fi trebuit să mă anunți!

— M-am gândit că ar fi mai amuzant să vă fac o surpriză.

William îi face semn lui Ren să se apropie.

— Spune-i lui Ah Long că așteptăm niște fete! Câte?

— Cinci, răspunde Leslie. Și un însoțitor. De la un stabiliment respectabil.

— Foarte bine! Cinci tinere doamne. Când sosesc,

conduceți-le la mine în birou! Sper să nu iasă un dezastru, zice William, aruncând o privire spre Leslie.

— Nu-i vorba decât de dans. Nu mai mult decât ceea ce se petrece la Celestial într-o după-amiază de weekend.

Părul lui Leslie are o culoare foarte surprinzătoare, un fel de portocaliu-roșcat pe care Ren nu l-a mai văzut decât la pisici. Tresare, dându-și seama că se holbează de ceva vreme, iar cei doi bărbați îl privesc amuzați.

— Cei de la salonul de dans vor trimite un însoțitor, zice Ah Long când Ren se grăbește să-i împărtășească vestea incitantă. Sunt stricți în această privință, altfel afacerea li s-ar duce de răpă.

— De ce? întreabă Ren în timp ce șterge o farfurie.

— Pentru că nu vor să dea de necazuri; cel puțin saloanele cumsecade se feresc de așa ceva.

— Și cele necumsecade?

— Alea sunt locuri unde n-ar trebui să mergi niciodată. Nici măcar când vei crește.

Lui Ren i-ar plăcea să afle mai multe despre saloanele de dans, numai că are sarcini de îndeplinit. Mobila trebuie mutată, iar podeaua pudrată pentru a se putea dansa. Trage mobila înspre pereți și între timp ascultă zgomotul râsetelor și al clinchetelor de pahare venite dinspre sufragerie. Se întreabă dacă vor rămâne resturi de la cină, dar, chiar în timp ce meditează asupra ideii,

urechile lui ascuțite surprind o notă discordantă în bucătărie.

— Nanti, nanti! Nu ai voie să intri acolo!

E vocea lui Ah Long. Urmează un strigăt mai imperios:

— Ren!

Ren lasă din mână cutia cu pudră de talc și aleargă înapoi. Or fi venit fetele de la salonul de dans? Și, dacă da, ce caută acestea în bucătărie? Dar în bucătărie nu găsește decât o singură tânără: Nandani. Prezența ei pare complet deplasată. Încearcă să-i explice ceva lui Ah Long. Furios, acesta a barat ușa cu un braț, ținând în continuare în mână o wok chan, spatula din oțel pe care o folosește când perpelește mâncarea la foc mare.

— Nu poate fi deranjat acum. Du-te acasă!

Ochii lui Nandani se luminează când îl vede pe Ren.

— Vreau să îl văd pe stăpânul tău!

— Te doare piciorul?

Ren se uită în jos și vede că piciorul tinerei e încă bandajat.

— Nu, e mai bine!

Ren o scoate pe Nandani din bucătărie și o conduce spre zona acoperită de afară.

— Cum ai ajuns aici?

— M-a adus vărul meu cu bicicleta. Trebuie să vorbesc cu stăpânul tău!

Pare atât de tristă și de disperată, că Ren se îngrijorează. Poate că e bolnavă și are nevoie de ajutor medical.

— Tata m-a dat afară din casă, spune Nandani. M-a trimis la unchiul din Seremban.

Ren nu înțelege ce legătură are asta cu William, însă vede disperarea din ochii ei.

— Mă duc să-l anunț. Așteaptă aici!

Când Ah Long se întoarce cu spatele, Ren se strecoară în sufragerie și se apropie tăcut de William.

— Tuan, Nandani vrea să vă vadă!

William nu-și întoarce capul, însă pe sub bronz fața îi pălește.

— Unde e?

— Afară! În spatele bucătăriei.

William rămâne tăcut preț de o secundă. Apoi împinge scaunul în spate.

— Mă întorc într-o clipă! îl informează el vesel pe gentlemanul așezat în stânga lui. Îi murmură apoi lui Ren: Adu-o pe verandă; ia-o pe partea cealaltă!

Imediat ce William se ridică, Ren simte un zvâcnet puternic, un avertisment că un ceas invizibil a pornit să ticăie, măsurând secunde și minutele absenței stăpânului de la masă. E nepolitic să-ți părăsești musafirii în mijlocul cinei, iar lui William nu-i plac lucrurile nerezolvate și dezordinea. Ren se grăbește să

o conducă pe Nandani prin spatele casei către verandă.

Tânăra șontăcăie și se împleticește pe pământul denivelat.

— Sprijină-te de mine! îi spune Ren.

Vorbesc pe un ton scăzut, deși Ren nu înțelege de ce. Luminile din sufragerie aruncă umbre calde asupra ierbii; înăuntru, conversația se animă brusc, urmată de izbucniri de râs.

— Cine sunt? întreabă Nandani.

— Niște doctori de la spital. Ți-e foame?

Nandani clatină din cap, însă Ren își zice că va pregăti o farfurie cu mâncare pentru ea și vărul ei, înainte ca aceștia să plece. De partea cealaltă a casei, William așteaptă deja, o siluetă întunecată pe verandă. Nandani îl zărește și se grăbește nerăbdătoare spre el.

De la distanța la care se află, Ren nu aude ce-și spun. Totuși, se pare că William e cel care vorbește, iar ea dă din cap din când în când. Și pe urmă el o cuprinde cu un braț, sau poate cu amândouă? Ren îi urmărește fascinat. Își lungește gâtul, dar tot nu deslușește mare lucru în beznă. Oare Nandani plânge sau doar i se pare lui? Ren face un pas în lături și se ciocnește de cineva. E Ah Long, care s-a strecurat tiptil pe după colț în întuneric ca un motan bătrân mâncat de molii.

— De ce i-ai spus stăpânului că fata e aici? îl întreabă bucătarul pe un ton acru. Era mai bine să o lași să plece!

— M-am gândit că nu se simte bine, că suferă.

— Teh!⁴¹ N-are nimic, suferă doar din dragoste. Nu e totuși genul de fată cu care stăpânul să-și facă de cap.

— De ce?

— Pentru că e genul naiv, care îi înghite pe nemestecate vorbele dulci. De când a plecat stăpânul de la masă?

Minutele se scurg, iar locul gol creat de William prin dispariția de la propriul dîneu începe să se prăbușească în interiorul său. Ren îl simte cum se cascadează vibrând: este sunetul slab de alarmă al invitaților care se întrebă de ce gazda lipsește de atât de mult timp.

O siluetă se apropie de fereastra sufrageriei. Este Lydia; aruncă o vorbă peste umăr despre nevoia de a ieși la aer curat și se face din nou nevăzută. Ren nu știe dacă tânără englezoaică a văzut ceva. Probabil că nu, din moment ce e așa de întuneric afară.

Se răsuțește pe călcâie și observă că William a intrat în casă. Nandani se împleticește înapoi spre Ren. Încearcă să-și recapete echilibrul și-și așază o mână pe umărul lui. Mâna e rece, iar Ren are brusc o presimțire rea, ca și cum cea care se sprijină de el nu este Nandani, ci o creatură osoasă înghețată care îl pândește din întuneric.

⁴¹ Exclamație de exasperare în limba cantoneză (n. tr.).

William se strecoară la locul lui de la masă chiar în clipa când este adus desertul. *Sago gula Malacca*, perle de tapioca stropite cu lapte de cocos și sirop îndulcit de cocos de culoare maro-închis, și *kuih bingka ubi*, prăjitură aurie, plăcut mirositoare, făcută din rădăcină de tapioca gratinată.

După ce termină de mâncat desertul, oaspeții se mută înapoi în salonul din față, rearanjat acum pentru dans. William o aude fără să vrea pe doamna Banks, care îi spune agitată soțului: „Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem devreme acasă.”

Lui William i-ar conveni ca toți invitații să plece. E zguduit de apariția lui Nandani la petrecere. Tânără a devenit un factor de risc impredictibil, însă mai mult ca orice e supărat pe el însuși. Ești un prost, un mare prost, își spune, lăsându-se copleșit de sentimentul familiar al urii de sine. Ar fi trebuit să-și dea seama mai din vreme că disponibilitatea lui Nandani nu era de fapt decât pasiunea naivă pe care o nutrește pentru el. Rău! Foarte rău! Dacă după doar câteva îmbrățișări furate, ea și-a făcut iluzii, atunci este mai bine să pună capăt relației.

Desigur, nu i-a spus nimic din toate acestea lui Nandani, i-a adresat doar cuvinte amabile și expresii nobile ale regretului. Speră că aceste manifestări o vor

satisfacă, însă, dacă tânăra se duce la angajatorul ei – managerul plantației, care este tatăl Lydiei – și face scandal, el va avea de suferit. Cât de ironic, având în vedere că fusese mult mai vinovat în relația cu Ambika! William decide pe loc că, de acum încolo, trebuie să se limiteze la femei plătite. E mai bine decât să fie acuzat că seduce tinere virgine. În ciuda acestor rezoluții, se simte în continuare un prost. Știe că greșește, însă nu se poate abține.

Silueta deșirată și gârbovită a lui Rawlings, patalogul, se îndreaptă către el. William șovăie. Nu se mai teme de Rawlings după ce magistratul a decis să decreteze moartea Ambikăi drept un accident nefericit. Cu toate astea, încă se poartă în continuare cu precauție în preajma lui.

În seara aceasta, Rawlings arată mai mult ca oricând ca o barză.

— Păcat de vânătoria de tigri! zice el.

William încuviințează, dând din cap.

— Dar cred că vor încerca din nou.

Rawlings își freacă bărbia. Mâinile lui sunt mari și albe, iar William încearcă să nu și le imagineze tăind pielea cu foarfece de disecție. E o prostie, știe asta, mai ales că el însuși este chirurg. Dar eu nu îi deschid decât pe cei vii. Nu ca Rawlings, ai cărui pacienți sunt morți cu toții.

— Să știi că n-am fost mulțumit de concluziile anchetei.

William își menține o expresie neutră.

Rawlings continuă:

— Nu-i pentru prima oară când mă confrunt cu un caz dintr-ăsta, când ceva dubios se întâmplă, dar nimeni nu te crede. Am mai avut unul când eram staționat în Burma: oamenii mureau unul după altul, și ei au zis că e vrăjitorie. Aiurea! S-a dovedit că fuseseră otrăviți cu arsenic dintr-o fântână privată.

— Ce vrei să spui?

— Cazul ăsta, zice Rawlings, zgâriind absent podeaua cu pantoful. Femeia asta, Ambika. Am același sentiment.

— Doar nu vrei să sugerezi că cineva ține un tigru ca animal de companie! râde stânjenit William.

— Nu, nu mă refer la tigru, ci la vomă! mai ții minte că ți-am povestit că, după ce a fost descoperit capul tinerei, am găsit urme de vomă în gura ei?

Imaginea corpului distrus al Ambikăi, așa cum îl găsisese pe jumătate zăcând sub un tufiș, își face nepoftită apariția în mintea lui William. Un trunchi lipsit de cap, cu pielea cenușie și moale ca de cauciuc.

— Dacă tigrul a îngerat ceva otrăvitor, asta ar explica de ce prada a rămas neatinsă. Animalele au instincte surprinzător de corecte: dacă bucățile de carne din

trupul mort ar fi ajuns la început în stomac și intestine, așa cum se întâmplă la majoritatea felinei de talie mare, animalul și-ar fi dat seama că în cadavru există ceva neplăcut și primejdios pentru el. Dar, sigur, Farrell nu m-a crezut. Probabil că nu se va ajunge niciodată la aflarea adevărului – decât dacă se va efectua o investigație ca la carte: cine erau cunoștințele femeii, dacă a avut amanți, dacă au existat scandaluri. Toate bârfele astea locale despre vrăjitorii și tigri nu sunt decât o perdea de fum.

Seara amenință să devină un fiasco îngrozitor pentru William. Își înghite cu greu nodul din gât și trebuie să-și repete a nu știu câta oară că nu a comis nicio crimă. Deși, dacă e să ia în considerare forța opiniei publice, asocierea sa cu Ambika și Nandani ar fi suficientă pentru a-l face să decadă în micul său cerc social. Oamenii nu l-ar scăpa din ochi și și-ar coborî vocea la intrarea lui într-o încăpăre. William a mai trăit așa ceva acasă în Anglia.

Potolește-te! își poruncește. Nu e decât cârcotașul de Rawlings. William e norocos și norocul îl va salva.

— Ai cunoscut cazuri adevărate de vrăjitorie? îl întreabă el pe Rawlings, sperând să-i distragă atenția.

— Nu! Dar am văzut cazuri uimitoare de noroc chior.

— Ce fel de cazuri?

— La jocuri de noroc, sau în situații în care oameni

nu s-au urcat pe un vas care s-a scufundat. Genul ăsta de noroc.

Preț de o clipă, William se simte tentat să-i povestească lui Rawlings despre norocul lui deosebit: cum, în repetate rânduri, a evitat la mustață necazurile doar printr-o întorsătură fericită a sorții. De pildă, găsirea întâmplătoare în ziar a anunțului mortuar al comis-voiajorului, unicul martor al relației lui cu Ambika. Este însă mai bine să-și țină gura în fața lui Rawlings, care continuă să enumere pedant alte tipuri de noroc.

— Chinezii susțin că e vorba de soartă. Ai fost și tu în China, nu-i așa?

— M-am născut la Tientsin ⁴². Tatăl meu era viceconsul acolo, spune William, ușurat că subiectul a fost schimbat.

Rawlings îl privește cu interes.

— Serious? Deci vorbești chinezește?

— Nu! Ne-am întors în Anglia când aveam șapte ani. Am avut o amah⁴³ care m-a învățat mandarina, dar între timp am uitat limba.

Nu a uitat însă străzile elegante, clădirile în stil

⁴² Tientsin sau Tianjin, municipiu și provincie din Republica Populară Chineză. Se află în nordul țării, pe țărmul Mării Bohai (n. tr.).

⁴³ Termen de origine portugheză care desemnează doicile sau bonele în Asia de Sud-Est (n. tr.).

europăean de pe drumurile late din concesiunile străine, iar în spatele lor, hățișul de alei și hutong⁴⁴. În amintirile lui, este mereu iarnă în Tientsin, orașul acela din nordul îndepărtat al Chinei. O iarnă rece și uscată, cu duhoare de balegă de măgar arsă și vânt pătrunzător până la oase suflând dinspre stepe.

— Mă mir că n-ai intrat și tu în serviciul Majestății Sale.

Există motive pentru care William nu a călcat pe urmele tatălui său, dar nu are obiceiul să le discute. Așa că se mărginește să răspundă:

— Încă mai știu să-mi scriu numele în chinezește, deși nu pot să îl pronunț corect.

Își scoate stiloul cel negru și strălucitor și scrie, neîndemânatic ce-i drept, caracterele pe o foaie de hârtie.

— E în chinezește? întreabă Leslie, uitându-se peste umărul lui.

Ceilalți invitați se înghesuie curioși în jurul lor.

Lydia îl strânge de braț pe William și declară că este impresionată.

— Și eu am nume chinezesc, spune ea. O ghicitoare din Hong Kong mi l-a scris mai de mult.

⁴⁴ În cantoneză, în original: stradă îngustă din cartiere rezidențiale mărginită de case cu curte; termenul a fost folosit cu precădere în China de Nord, și mai ales în Beijing (n. tr.).

— Eu l-am folosit pe al meu ani în șir la internat ca semnătură distinctă secretă, zice William. Probabil din această cauză încă mai știu să-l scriu. Ren, cum se pronunță asta?

Ren clatină timid din cap. Vorbește cantoneza, însă nu știe să citească prea multe caractere. Dar poate că Ah Long știe. Grupul se revarsă în bucătărie pălăvrăgind și râzând, în ciuda protestelor lui William că ar fi mai ușor să-l cheme afară pe bucătar.

Spre oroarea sa, primul lucru pe care îl vede la intrarea în bucătărie este Nandani, stând tăcută la masă cu o farfurie cu mâncare în față. William îi aruncă o privire tăioasă lui Ren, care își pleacă vinovat capul. Băiatul e cel care i-a dat să mănânce lui Nandani. Ei bine, nu-l poate învinovăți pentru asta. E un om mai bun decât mine, gândește William, care își dorește cu disperare ca Nandani să dispară și să nu se mai uite la el cu ochii ei triști.

Ah Long e dezgustat că atâția oameni i-au invadat bucătăria, însă își șterge mâinile pe șorțul alb, murdar, și își mijește ochii la foaia de hârtie.

— Wei Li An.

— Ăsta e, zâmbește chinuit William, care abia așteaptă să iasă din bucătărie și să scape de Nandani. E numele meu: William.

— Dar ce înseamnă? întreabă Lydia în timp ce se

holbează la Nandani, care se face și mai mică pe scaun.

Ah Long îi zice ceva în chinezește lui Ren, care dă aprobator din cap.

— Mi-a spus că majoritatea numelor chinezești ale străinilor nu fac decât să copieze sunetele, însă acesta are o semnificație. Ren arată spre caracterul din mijloc, cel care pare cel mai complicat, și adaugă: Cuvântul acesta, Li, înseamnă „a face lucrurile în ordinea corectă, ca un ritual”. Iar acesta, An, înseamnă „pace”. Dacă pui alături aceste două nume cu Wei, rezultă „de dragul ordinii și al păcii”.

În bucătărie se lasă liniștea. Ren își ridică ochii de pe foaia de hârtie și descoperă că toată lumea se holbează la el. Se sperie.

— Țsta este băiatul tău în casă? sparge tăcerea Rawlings.

William dă din cap aprobator. Arde de dorința de a se îndepărta de Nandani, care a încremenit pe scaun, dar este totodată mândru de explicația clară, rostită pe un ton măsurat, furnizată de Ren.

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde l-ai găsit?

William îi conduce pe oaspeți afară din bucătăria aglomerată.

— E o poveste lungă și e mai bine să v-o spun la un stengah!

Cineva pune o placă la gramofon, iar de afară

conversațiile se revarsă în valuri, uneori aprinse, alteori mai domoale. Doi invitați zăbovesc în bucătărie: Lydia, care s-a apropiat de Nandani și vorbește cu ea, și Rawlings. William se scuză față de ceilalți și revine în bucătărie. Trebuie s-o împiedice pe Lydia să discute cu Nandani, ca să nu miroasă ce relație e între ei. Lydia are fler și se pricepe la lucruri dintr-astea.

Însă, când se strecoară înăuntru, Lydia se pregătește deja să iasă. Îi prinde privirea și-i zâmbește; crede că s-a întors după ea. În timp ce Lydia trece pe lângă el, spre salon, William reușește să schițeze un zâmbet, cuprins de un val de vinovăție.

Rawlings continuă să discute cu Ren, iar William, deloc dornic s-o urmeze pe Lydia și nici să-i vorbească lui Nandani, care îl privește cu ochi triști, se reazemă de tocul ușii și le ascultă conversația.

— Acel Li din numele stăpânului tău nu e una dintre Cele Cinci Virtuți Confucianiste? Întreabă Rawlings.

— Ba da! răspunde Ren. Și numele meu e una dintre virtuți.

— Serios? intervine William. Care dintre ele?

— Ren, zice băiatul în timp ce-și frământă manșeta uniformei albe.

— Ren înseamnă „omenie”, nu-i așa? Yi este „dreptate”, Li, „ritual” sau „ordine”, Zhi, „înțelepciune” și Xin, „cinste”. Rawlings le numără pe

degete și recită: „Fără Li, ce deosebire ar fi între oameni și animale?”

Ren e impresionat.

— De unde știți toate astea?

— Am studiat problema un pic, răspunde Rawlings, privindu-l gânditor.

Știe să se poarte surprinzător de bine cu copiii, spre deosebire de mine, își zice William. Dar sigur, Rawlings are copii.

William aruncă pe furiș o privire de-a lungul holului. Lydia continuă să stea acolo; se preface că discută cu cineva. Dacă iese acum din bucătărie, îl va prinde la înghesuială și îl va bombarda cu întrebări despre Nandani.

— Ren, doctorul Rawlings este patologul-șef de la spitalul nostru, spune William.

Spre mirarea lui, băiatul tresare ușor, ca și cum ar recunoaște numele.

— Aveți în grijă și magazia de la Departamentul de patologie? Întreabă Ren pe un ton șovăitor; nu-i treaba lui să-i chestioneze pe oaspeți.

— De ce? Vrei să o vezi? zice amuzat Rawlings.

Ren clatină din cap. O expresie de consternare îi apare pe față, un soi de dezamăgire inexplicabilă.

La ușa bungalow-ului se produce agitație.

— Ah, au venit vizitatoarele! anunță ușurat William.

Ai auzit ce surpriză ne-a făcut Leslie?

— Nu! Ce anume? Întreabă Rawlings.

— A invitat niște fete de la un salon de dans din Ipoh. Du-te și deschide-le ușa, Ren!

Ren a încremenit însă. Face ochii mari, iar umerii înguști de copil aproape că îi tremură. Arată ca un câine de vânătoare, își spune William. Exact ca un câine care, păcălit la început de o pistă falsă, a luat acum urma corectă. Și pe urmă, ca un mic somnambul, Ren iese din bucătărie, străbate lungul hol îngust și deschide ușa de la intrare.

27

Batu Gajah. Sâmbătă, 20 iunie

Eram cinci în total, în seara aceea de sâmbătă: Hui, Rose, Pearl, eu și o altă fată, pe nume Anna, care lucra de obicei marțea și sâmbăta, așa că până atunci nu avusesem ocazia să o cunosc. Anna era foarte înaltă – mai înaltă decât mine –, rotunjoară și voluptoasă. Matroana a spus că o alesese pentru petrecerea asta privată pentru că străinilor nu le place să stea cocoșați atunci când dansează.

„Tot de asta m-ai ales și pe mine?” o întrebasesm în timp ce așteptam mașina închiriată. Matroana îmi aruncase o privire aspră, ca și cum mă avertiza să nu

fiu obraznică, însă eu eram cât se poate de serioasă.

„Sigur că nu!” îmi spusese Hui și mă strânsese de braț. „Te-a ales pentru că bărbații te plac, ești populară.”

Mașina închiriată de Matroană era mare, deși nu atât de lungă și elegantă ca a lui Robert. Fiind cea mai solidă, Anna s-a așezat pe scaunul din față, în timp ce noi, celelalte, ne-am înghesuit pe bancheta din spate. Unul dintre oamenii de ordine de la salon, un bărbat pe nume Kiong, cu aluniță pe obraz, avea să ne fie șofer și însoțitor.

„Nu cumva să aud că v-ați destrăbălat pe acolo”, ne avertizase Matroana, scrutându-ne cu o privire tăioasă ca briciul. „Vor fi trei ore de dans, de la nouă până la miezul nopții. De bani se va ocupa Kiong. Dacă apar probleme, anunțați-l imediat!”

Kiong dăduse din cap cu o expresie impasibilă. Circulau niște zvonuri cum că era fie nepotul Matroanei, fie unul dintre iubiții ei, însă eu mă bucuram că era el cel care avea să ne însoțească. Mi se păruse dintotdeauna demn de încredere, mai ales că nu flirta cu fetele. Rose și Hui chicoteau pe banchetă. Pearl ne-a anunțat că nu mai mersese cu mașina. Dacă mă măritam cu Robert, mi-am spus, aveam să călătoresc zilnic în frumusețea aceea de culoare crem, cu scaune din piele moale. Dar aveam să fiu obligată să fac și alte

lucruri, ca de pildă să stau în poala lui și să-l sărut.

Simpla idee îmi provoca o durere de dinți. Nu voiam să mă gândesc la Robert, dar, dacă îmi imaginam că în locul lui era Shin, simțeam o senzație stranie de excitare. Numai că n-avea niciun rost să mă gândesc la Shin, doar ca să mă adâncesc și mai tare în depresie.

Până la urmă, Shin nu s-a întors la Falim decât sâmbătă. A împins ușa de la intrare exact când ne așezam la masă ca să luăm devreme prânzul.

— Te-am așteptat să te întorci aseară, a zis tatăl meu vitreg.

— Am fost de serviciu.

Shin nu m-a privit, deși sărisem să îi așez în față o farfurie cu tăieței prăjiți. Mi-am simțit inima grea. Poate că revizuisem în minte toate acele acuzații urâte pe care i le adusesem marți noaptea și ajunsese la concluzia că mă urăște.

— Rămâi peste weekend? a întrebat mama.

Shin a dat din cap că da.

În afara pielii de sub ochi, subțire ca hârtia, și a felului mai greoi în care urca scara, mama se refăcuse aproape complet, iar asta mă făcea să mă simt mai puțin vinovată fiindcă o păraseam.

— După prânz mă întorc la Ipoh, i-am amintit.

— Dar doamna Tham nu se poate lipsi de tine până

mâine?

De fapt, doamna Tham îmi spusese să nu mă grăbesc cu întoarcerea, numai că nu aveam cum să-i mărturisesc mamei că urma să fiu plătită ca să dansez cu niște străini la o petrecere privată. Avea să fie pentru prima și ultima dată când făceam așa ceva, am decis, căci voiam să-i cer un împrumut lui Robert. Era cu mult mai bine să-i datorez lui bani decât rechinelor de cămătari la care apelase mama pentru a-și plăti datoriile făcute la mahjong. Următoarea rată era peste mai puțin de o săptămână. Am scrâșnit din dinți. Dacă afla tatăl vitreg, adio prânzuri liniștite! Tatăl meu vitreg se înfuria brusc și în chip imprevizibil; era capabil să se comporte pragmatic și rece ca gheața – sau nu. Am aruncat o privire spre capul plecat al mamei și am știut că nu merita să-mi asum riscul.

— Sambal! a mormăit tatăl meu vitreg, oferindu-mi farfuria fără a-și întoarce capul spre mine.

Am luat din pasta de chili aromatizată și am tras cu urechea la conversația celor trei. Shin a întrebat-o pe mama cum se mai simte și a discutat despre prețurile la minereul de cositor cu tatăl lui – o conversație normală, politicoasă, deși iritantă pentru mine. Poate fiindcă acum amândoi îl tratau pe Shin ca pe egalul lor. Sau măcar ca pe cineva mai „egal” cu ei decât mine. Mi-am mâncat tăieței în liniște. Shin nu mi-a adresat niciun

cuvânt.

Mama trăncănea despre Robert și despre vizitele lui dese. Am strecurat o privire iute spre Shin, care nu părea însă decât plictisit.

— Ar trebui să-l invităm pe Robert la cină, ca să-i mulțumim pentru ce a făcut pentru noi! a spus mama plină de speranță.

— Invită-l vinerea viitoare! a răspuns, spre surprinderea mea, tatăl vitreg, care nu manifestase niciodată interes față de prietenii mei. Să fii și tu acasă, Shin!

— Sigur!

Expresia lui Shin a rămas impasibilă.

— Serile trecute am avut o discuție cu Ji Lin, a continuat tatăl vitreg.

M-am holbat la el, alarmată. Ce se întâmpla cu el astăzi?

— O discuție despre ce? a întrebat mama, uitându-se tulburată la mine.

— I-am spus că, dacă se căsătorește, poate să facă ce vrea. Să studieze ca să devină soră medicală sau profesoară, ori să fugă cu circul, e treaba ei, a răspuns tatăl vitreg, apoi și-a pus o lingură de sambal pe farfurie și a stors limetă peste el.

Mi-am ridicat ochii.

— Mi-ai promis, nu-i așa?

— Da! După ce te căsătorești nu vei mai fi responsabilitatea mea, și nici a mamei tale.

Am constatat uimită că nu se uita la mine, ci urmărea reacția lui Shin. Atent, ca un motan care pândește o șopârlă.

Shin a continuat să mănânce cu o indiferență plictisită. Nu trecuse decât o săptămână de când îmi ceruse, supărat, la spital, să îl anunț când intenționeam să mă mărit pentru că, mai mult ca sigur, aveam să fac o alegere proastă, dar acum nu mai vedeam nici urmă din această îngrijorare. Ochii lui reci nu s-au întâlnit nicio clipă cu ai mei. Am împins scaunul în spate, am mormăit ceva despre împachetatul lucrurilor și am urcat în dormitorul meu. Poate că n-ar fi trebuit să fiu surprinsă. Știam cât de puțin îi păsa de mine tatălui vitreg; știam că, fată fiind, și nici măcar fiica lui, nu îi eram de niciun folos. Totuși, ideea ca Shin să mă țină iar la distanță era mai dureroasă decât mă așteptasem. M-am întrebat, nu pentru prima oară, dacă ceea ce simțeam pentru el era dragoste sau ură.

În timp ce îmi împătuream pătura subțire de bumbac, mama a intrat în cameră. M-a privit timidă și s-a așezat pe pat.

— Vine Robert să te ia?

— Nu!

— Să știi că aș fi foarte fericită dacă lucrurile ar ieși

așa cum trebuie între voi.

— Nu m-a cerut în căsătorie, am răspuns pe un ton răspicat.

— Dar, dacă te cere, o să te gândești la propunere?

— Bine!

Mi-am ridicat ochii și l-am văzut pe Shin, care își vârâse capul înăuntru. Ca de obicei, nu a făcut niciun pas înăuntru dormitorului meu. Era un obicei vechi, deși ce importanță mai avea acum, din moment ce niciunul dintre noi nu mai locuia aici?

— Tata vrea să știe unde ai pus chitanțele, i-a spus Shin mamei.

— Mă duc să i le dau!

Mama s-a ridicat de pe pat, iar eu am imitat-o. Nu voiam să rămân singură cu Shin. Mă umilea cumplit amintirea feței mele ridicate în lumina lunii, în așteptarea unui sărut, și a felului cum el se opri și-mi dăduse drumul din strânsoare.

— Ji Lin! a șoptit Shin în timp ce mă strecuram pe lângă el pe hol.

Deși era mijlocul zilei, în coridorul care despărțea camerele noastre nu pătrundea decât o rază slabă de lumină. În prăvălia asta, așa de lungă și de îngustă, era atât de întuneric, încât parcă trăiam în burta unui șarpe.

— Ce-i?

— Trebuie să-ți vorbesc! a zis și și-a aplecat capul spre mine.

— Nu după ce ai fost atât de nepoliticos cu mine mai devreme la parter.

S-a încruntat o clipă, apoi colțul gurii i-a zvâcnit.

— Ești foarte aspră! mi-a spus. De ce nu știi să te porți ca o fată?

Am deschis gura indignată ca să îl informez că eram a doua cea mai solicitată fată la May Flower miercurea și vinerea, dar am închis-o la loc fără să spun nimic.

— Dar tocmai asta îmi place la tine!

Un cuțit răsucit în rană. Da, vezi să nu! Mă plăcea așa de tare, că nici nu mă vedea ca pe o femeie.

— Chiar ți-a promis tata că nu se va băga în viața ta după ce te măriți? m-a întrebat Shin pe un ton mai serios.

— A zis că nu-l interesează cu cine mă mărit atât timp cât soțul are o slujbă bună și mă poate întreține.

— Înțeleg! Asta-i de bine, nu?

De ce avea un aer așa de mulțumit?

— Te simți bine? a zis și s-a tras spre mine ca să mă privească mai de aproape.

M-am silit să par veselă.

— Am deschis pachetul de la Pei Ling, am schimbat eu subiectul.

A ridicat din sprâncene.

— Și?

— Cred că ar trebui să-l anunțăm pe doctorul Rawlings despre degetele lipsă. La urma urmei, sunt proprietatea spitalului.

— Aveam de gând să o fac, a spus Shin. Numai că, atunci când m-am dus la magazie ca să caut degetul original – cel pe care l-ai pus tu în spatele raftului –, am văzut că dispăruse.

— Cum adică „dispăruse”?

Shin mi-a acoperit gura cu palma.

— Nu vorbi așa de tare!

— L-am pus pe raft în spatele șobolanului cu două capete, am rostit încet pentru ca mama să nu ne audă.

— Ei bine, nu mai e acolo.

— Ești sigur?

Mi-a aruncat o privire exasperată.

— Dacă mă duc să-l informez pe doctorul Rawlings că am găsit unul dintre degetele lipsă, care a dispărut însă din nou, va crede că sunt nebun. Sau că eu l-am furat. Este mai bine să ne ținem gura.

— Dar, dacă verifică cineva registrul, va vedea că lipsesc niște specimene. Și ultima persoană care a intrat în magazie, ca să facă ordine acolo, ai fost tu.

N-a apucat să-mi răspundă, pentru că în clipa următoare un zgomot greu de pași ne-a prevenit că tatăl vitreg se apropia. Ne-am îndepărtat unul de

celălalt în grabă. Shin s-a făcut nevăzut în dormitorul lui, iar eu am coborât scara, trecând cu un aer nonșalant pe lângă tatăl vitreg, ca și cum nu mă despărțisem chiar atunci pe hol de fiul său, cu care discutasem despre părți din corp furate.

În seara aceea de sâmbătă, nu am reușit să-mi iau gândul de la degetul dispărut nici măcar în mașină. Le-am ascultat sporovăind pe Hui și Rose numai cu jumătate de ureche. Pe urmă mașina a intrat pe o alee lungă și șerpuitoare. Era foarte întuneric și liniște, așa cum fusese în mai tot timpul călătoriei noastre pe drumuri pustii și mărginite de copaci ai junglei, în acompaniamentul foșnetului de frunze de pe plantațiile de cauciuc și cafea.

După ce mașina s-a oprit în spatele unui șir de vehicule, a urmat un moment de tăcere. Pe urmă, Rose și Pearl au coborât, aranjându-și rochiile și netezindu-și părul. Nu mai fusesem niciodată într-un bungalow privat atât de mare. Lumini ardeau în spatele ferestrelor din față, iradiind spre pomii care înconjurau clădirea și spre întinderea vastă de peluză neagră. Prin geamurile deschise pluteau afară râsete slabe și sunetele metalice ale muzicii puse la gramofon. M-am uitat spre Hui, care se holba însă intens la ușă. Avea o expresie aspră întipărită pe față și mi-am dat seama că

își aduna tot curajul ca să intre în casă. Noi, fetele, eram obișnuite cu localnicii, însă bărbații străini erau cu totul altceva. Sinceră să fiu, eram de-a dreptul înspăimântată.

— Intrăm pe ușa din față ori din spate? l-a întrebat Hui pe Kiong.

Acesta și-a consultat foaia de hârtie pe care avea notate instrucțiunile. Era așa de întuneric, încât a fost nevoit să o țină aproape și să-și mijească ochii.

— Prin față! a mormăit el.

Kiong a ciocănit la ușă și s-a ocupat să facă prezentările. Am stat în spatele Annei, singura mai înaltă decât mine, apoi le-am urmat orbește pe celelalte fete înăuntru. Percepeam un val de zgomote. Nu aveam idee încotro să mă uit, dar totul era în regulă, din moment ce eram conduse printr-o ușă laterală.

— Ren, condu-le pe doamne în biroul meu!

Mi s-a ridicat părul măciucă pe ceafă. Aveam o memorie bună a vocilor, a timbrurilor și înălțimii lor, și n-avea niciun rost să mă amănesc cu gândul că toate glasurile englezești sunau la fel. Ar fi trebuit să mă gândesc că William Acton, chirurgul generalist de la Spitalul Districtual Batu Gajah, putea fi prezent la această petrecere privată. Acum nu mai aveam scăpare.

Am așteptat într-o altă cameră până ce au fost pregătiți să ne primească, un lucru normal, după cum a

susținut Pearl. Oricum, ajunseserăm un pic mai devreme decât ora prevăzută. Kiong era întotdeauna pedant în privința punctualității. Încăperea în care ne aflam era camera de lucru a cuiva, o persoană foarte ordonată, dacă era să judec după unghiurile exacte în care fuseseră așezate călimara și sugativa pe birou. Pe podea era o piele de tigru – una adevărată. Rose a declarat că-i dă fiori, însă mie mi s-a părut că arată trist, cu ochii verzi din sticlă fixați într-o expresie împietrită. Așa aș arăta eu după ce William Acton m-ar recunoaște, mi-am zis. Adio orice șansă la o carieră de soră medicală, cel puțin la spitalul lui!

— L-ai văzut pe băiatul în casă? m-a întrebat Rose. Cel care ne-a deschis ușa? Am crezut că o să-i sară ochii din cap, așa se holba la noi.

Nu îl observasem, dar Hui, da.

— E prea mic ca să-i fugă ochii după femei, a spus pe un ton plin de cruzime.

Hui clocotea de o energie nervoasă: aceeași bună dispoziție care mă atrăsese la ea de la bun început.

Kiong a ciocănit la ușă.

— E timpul, domnișoarelor.

După aceea lucrurile au decurs în nota obișnuită. Kiong ne-a condus una după alta afară ca pe un șir de vedete, în timp ce un doctor cu păr roșcat ne prezenta. „E unul dintre clienții mei fideli!” mi-a șoptit Rose.

— Niște instructoare de dans excelente de la un salon respectabil, a anunțat el cu voce tare.

Am auzit câteva glumițe, dar nimic exagerat. Slavă Domnului, William Acton discuta cu un invitat undeva, în spate, și nu părea să ne dea atenție! Am remarcat prezența a două femei – compania mixtă era întotdeauna preferabilă, deși nu sunt convinsă că doamnele, la rândul lor, erau încântate de apariția noastră. Una dintre ele arăta ca un șoricel, însă cealaltă era foarte înaltă și blondă.

Am văzut-o cum își așază mâna posesiv pe brațul lui Acton, după care au început să danseze. Noi eram cinci fete și cel puțin o duzină de invitați, bărbați cu toții, în afară de cele două doamne care dansau deja vitejește. Am crezut că la început vor pregeta, însă majoritatea oaspeților erau tineri și dornici de distracție. În general, erau politicoși. Fără strigăte, fără încercări de a revendica exclusivitatea aspra unora dintre noi, de parcă eram o cireadă de vaci, chestie de care mă temusem în absența sistemului strict cu bilete de la salon. Mi-am dat seama cât de ușor era ca o asemenea petrecere să degenereze.

Am dansat cu un bărbat scund, cu păr nisipiu, apoi cu un altul cu mâini transpirate. Ritmul muzicii era foarte rapid, mai rapid decât cel al orchestrei de la May Flower, iar cele mai multe melodii, charlestonuri și

Black Bottom, fuseseră populare în urmă cu șase ani. Mi-am dat seama că le aleseseră special ca să ne testeze dacă ne pricepem. Ceea ce era ridicol, căci toate știam să dansăm bine.

Când muzica s-a oprit, gâfâiam cu toții din cauza săritului energic și a datului din mâini. Dacă mențineau ritmul, aveam să mă prăbușesc înainte ca seara să se termine, însă, din fericire, următoarea piesă a fost un vals.

De data aceasta am dansat cu un tânăr liniștit, care m-a apucat un pic prea strâns de mijloc. Cu cei liniștiți era nevoie de multă prudență; puteau să te bage în necaz într-un mod viclean. În timp ce ne învârteam lent în jurul încăperii, nu l-am scăpat din ochi pe William Acton. Dacă aveam noroc, poate că nu avea să mă invite la dans, iar cu machiajul cu kohl și pudra de față, era posibil chiar să nu mă recunoască. Am făcut o răsucire în apropiere de sufragerie și am zărit o siluetă mică, îmbrăcată în alb.

E de mirare câte detalii poți surprinde uneori într-o singură secundă. O imagine fugitivă a unei fețe, care apoi dispărea ca un fulger. Preț de o clipă nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Am vrut să mă întorc, însă partenerul meu de dans m-a dirijat în direcția opusă.

— Ce ai? m-a întrebat el. Arăți de parcă ai văzut o fantomă.

Exact așa mă simțeam. Fața aceea mică, pătrătoasă, ochii serioși, părul tăiat scurt. Era băiețelul din visele mele. M-am împleticit și aproape că am căzut.

— N-am nimic! I-am liniștit.

M-a învârtit și am putut să arunc o privire spre ușa de la sufragerie, însă în prag nu mai era acum nimeni. Probabil că avusesem o halucinație.

— Voi, fetele chinezoaice, sunteți așa de zvelte! mi-a spus, zâmbind, partenerul meu, apoi imediat și-a lăsat mâna să-i alunece mai jos pe spatele meu. Ți-a spus vreodată cineva că semeni ca două picături de apă cu Louise Brooks?

Răsuflarea îi mirosea a rendang de vită. M-am răsucit brusc și am refăcut distanța dintre noi. Am aruncat din nou o privire spre ușa care dădea în sufragerie. Nimeni. Fantoma mea cea mică dispăruse.

— Așa e, seamănă perfect! a răsunat o voce.

Era William Acton.

— Îmi permiți? Știi, prerogativele gazdei!

Bărbatul cu care dansam a părut iritat de intervenție, însă mi-a dat drumul din strânsoare. Nu eram sigură că-mi plăcea schimbarea de partener. Una peste alta, mi s-a părut mai rea, chiar dacă, pe de altă parte, îi eram recunoscătoare lui Acton pentru că mă salvase dintr-o îmbrățișare jenantă.

Am dansat în tăcere. Mi-am ținut umerii încordați și

gâtul înțepenit, alarmată. Acton era un bun dansator, la fel ca majoritatea străinilor. Probabil că luaseră cu toții lecții.

Și, chiar când începusem să sper că William Acton nu mă recunoscuse, m-a întrebat:

— Deci, Louise, ce-ai mai făcut în ultima vreme?

28

Batu Gajah. Sâmbătă, 20 iunie

Ren intră și iese în fugă din bucătărie, golind farfuriile de pe masă. Munca a devenit un chin, căci semnalul pe care l-a simțit mai întâi la spital este acum aici. Și îl cheamă încă de când le-a deschis ușa fetelor de la salon. Urechile îi țiuie, iar pielea îl furnică. A trecut atât de mult timp de la moartea lui Yi! Trei ani de singurătate, singurul lui far călăuzitor pierdut în pustietate, și acum semnalul s-a întors.

Cineva ca mine, își zice Ren. Îi vine să lase totul baltă ca să-l caute pe acel *cineva* ca el care îl cheamă, însă Ah Long îi dă o sarcină după alta.

Când a deschis ușa, fetele au intrat într-un iureș de fuste, voci joase și râsete înăbușite. Au trecut pe lângă el ca prin ceață, iar Ren, năucit, nu și-a putut da seama cu precizie de unde venea semnalul.

Acum fetele dansează în încăperea din față, unde

cântă gramofonul. Aerul este încărcat de electricitatea agitată generată de curiozitatea animalică a invitaților. Ren percepe un entuziasm vag și neplăcut ce colorează totul în această seară.

Aruncă pe furiș priviri în camera din față ori de câte ori poate, ceea ce îl enervează pe Ah Long. Celălalt chelner chinez se uită și el la cuplurile de dansatori peste umărul lui Ren.

— Pe care ai pus ochii? zice el, holbându-se la dansatoare.

Ren se încruntă în timp ce încearcă să se orienteze ajutându-se de simțul lui pisicesc, acel filament invizibil care plutește ca tentaculele de meduză.

— Nu știu sigur! Nu-mi dau seama.

În total sunt cinci fete, toate chinezoaice, toate îmbrăcate în rochii occidentale la modă. Muzica vibrează în chip molipsitor și se dansează într-un ritm rapid. Fetele despică aerul cu picioarele și-și ating genunchii cu mâinile. Bărbații gâfâie din cauza căldurii și-și scot, unul după altul, sacourile.

— Îmi place aia! zice, rânjind, chelnerul.

Arată spre o fată într-o rochie roz, cu sprâncene arcuite și pensate după cum o cere moda.

— Deși și cealaltă arată bine.

E cea mai înaltă dintre fete, cu sâni care saltă în timpul dansului. La vederea lor, gâtul lui Ren se

înroșește, dar simte în același timp și un fel de jenă pentru ea. Totuși, niciuna dintre cele două fete nu este cea pe care o caută.

Încăperea e plină de oameni mai înalți decât Ren. Cei care nu dansează stau pe margine, unde râd și bat din palme în timp ce placa de gramofon este schimbată.

— Ohhh... uită-te la cea cu părul scurt! Are picioare frumoase!

Chelnerul se distrează; își lungește gâtul spre o fată subțirică, îmbrăcată într-o rochie bleu pal, cu părul tuns scurt de sub care se întrevește ceafa.

Inima lui Ren bubuie. Sprâncene drepte, ochi mari, păr negru coafat cu breton care se zburlește când se rotește la brațul cuiva. Zumzetul din capul lui este atât de puternic, încât se clatină și e nevoit să se reazeme de perete pentru a-și recâștiga echilibrul. Fata se uită direct la el și face ochii mari, ca și cum l-ar recunoaște.

Ren se încordează, pregătit să se repeadă și s-o prindă de încheieturi, însă Ah Long își face în clipa următoare apariția. E mânios. Sâsâie ca o găscă bătrână și le cere lui Ren și chelnerului să revină la îndatoririle lor. Ren abia îi aude instrucțiunile.

— Ce-i cu voi? îi întreabă Ah Long pe un ton acru.

— Ne distrăm și noi un pic, răspunde chelnerul.

Ren tace.

Cum de îl cunoaște fata aceea? Primește și ea același

semnal electric ca el? Nu, a fost altceva, o recunoaștere vizuală. Expresia ei șocată îl tulbură.

— Fără drame de amorezi! cere Ah Long. Am avut deja parte de așa ceva în seara asta, adaugă, smucindu-și capul spre scaunul gol din bucătărie, ocupat până în urmă cu jumătate de oră de Nandani.

— A plecat acasă? întreabă Ren.

Afară e întuneric, iar luna nouă abia dacă arată ca o felie subțire pe cer. Merge la ușa cu plasă de țânțari de la bucătărie și o deschide; dă cu ochii de tânărul sinhalez care a adus biletul pentru stăpân.

— Unde e Nandani? întreabă neceremonios tânărul. Mi-a spus să mă întorc ca s-o iau. Îl împinge pe Ren la o parte și intră în bucătărie, apoi începe să strige: Nandani!

— Nu-i aici! zice Ah Long. A plecat acasă.

— Dar nu poate să meargă bine! Cum să fi plecat acasă?

Are dreptate. Nandani șchioapătă, iar mai devreme fusese nevoită să se sprijine de umărul lui Ren chiar și numai pentru a da ocol casei ca să îl întâlnească pe William.

— Știu doar că a plecat acum vreo 20 de minute, se încruntă Ah Long.

Vărul iese din bucătărie fără niciun cuvânt. Ren se holbează la ușa batantă și se întreabă dacă ar trebui să

se ia după el ca să-l ajute s-o caute pe Nandani.

— Probabil că a ieșit ca să-l aștepte pe vărul ei afară, spune Ah Long. Acum grăbește-te să aduni paharele goale!

Chelnerul se duce să se ocupe de bar. Ren îl urmează, deși neliniștea îi macină stomacul. E atât de întuneric în noaptea asta! Oare Nandani e afară și aruncă priviri furișe înăuntru prin ferestrele deschise? Însă uită de ea de cum intră înapoi în salon, unde fata în rochie bleu pal dansează acum cu William drept în fața lui.

Cuplurile se rotesc ca niște flori care plutesc pe un râu, iar Ren vede că stăpânul său râde. Fata însă nu zâmbește. Are o mină serioasă și vorbește foarte puțin, dar dansează în schimb bine. Toate profesionistele dansează bine. Până și Ren își dă seama de asta.

William îi prinde privirea și, spre uimirea lui Ren, arată cu capul spre el. Fata își ridică ochii și se holbează la Ren. Iată-l din nou, același curent electric insuportabil de puternic care îl face să-și dorească să o prindă de mână! De fiecare dată când se învârt prin dreptul lui, fata întoarce capul, ca și cum ar vrea să se asigure că Ren este încă acolo.

William îi spune ceva. Gura ei se mișcă, dar oare ce rostește? Și de ce stăpânul și-a plecat acum capul, ca și cum ar medita la ceva? Ren se gândește la Nandani, care așteaptă probabil undeva, în noapte, și un val de

protest îi cuprinde pieptul. Nu e corect ca William să facă asta, nu cu fata în rochie albastră care-și încruntă sprâncenele drepte și negre.

Ren încearcă să ghicească ce se petrece în mintea ei și a lui William, așa cum a făcut la spital, când a perceput acea revărsare de energie, însă oricât de îndelung se holbează la ei, nu simte nimic decât un gol ciudat. Devine vag conștient de niște zgomote neobișnuite venite dinspre bucătărie. Ezită, nedorind să-și părăsească punctul de observație de lângă ușă, dar în final o ia la fugă.

În bucătărie, vărul lui Nandani îi spune furios lui Ah Long că nu a găsit-o, deși a căutat-o peste tot.

— Și ce are asta de-a face cu noi?

Ah Long își încleștează pumnii pe sub șorțul alb murdar.

— A fost aici. Dacă a dispărut, e numai din vina stăpânului tău.

Ren spune:

— Merg eu s-o caut. Poate că e pe cealaltă verandă.

— Ba nu te duci nicăieri! Îl repede nervos Ah Long. Ești prea mic! Ah Seng! Îl strigă el pe chelnerul angajat pentru seara aceea. Du-te și ajută la căutări! Uite, ia lampa asta cu tine!

Sprâncenele stufoase ale lui Ah Long au coborât primejdios de mult, iar Ren îi înțelege dintr-odată

îngrijorarea. Undeva, în întunericul de ferigi foșnitoare, un prădător și-a lăsat amprente adânc impregnate în pământul moale.

— Dar cum rămâne cu Nandani? întreabă el tulburat.

— Nu vreau să ieși din casă! zice Ah Long. Fata e probabil deja la jumătatea drumului spre casă.

E o presupunere rezonabilă, și, în plus, acum doi oameni au pornit în căutarea ei. Ren se întoarce în camera din față și ia tava cu pahare murdare. Aerul e îmbibat de miros de tutun și transpirație. William dansează cu altcineva acum, cu fata în rochie roz și cu sprâncene arcuite. Ren șovăie, nu știe dacă să îl informeze sau nu despre dispariția lui Nandani. Renunță; stăpânul se va enerva dacă e întrerupt. În timp ce se îndepărtează, o aude pe fata în roz cum își repetă numele pentru urechile lui William:

— Hui. E foarte simplu: Hui! zice ea pe un ton cochet.

William pare să-i acorde tot atâta atenție câtă i-a acordat fetei lui Ren, cea în rochie albastră, și, fără să știe de ce, Ren se simte ușurat.

Un oaspete cere o băutură, însă chelnerul care ar trebui să se ocupe de bar e încă afară și o caută pe Nandani, Ren nu știe să facă decât un cocteil, stengah cu whisky, și îl prepară așa cum îi place lui William, cu atât de mult Johnnie Walker, încât paharul ținut la rece capătă culoarea ceaiului chinezesc. Amuzat, stăpânul

își cheamă un prieten, iar Ren se trezește dintr-odată înconjurat de fețe care râd în timp ce se uită la el cum amestecă băutură după băutură.

— Scuze, nu mai am gheață! zice la un moment dat, strângând ușurat găletușa cu gheață și cleștii.

Își croiește drum printre musafiri și se îndreaptă direct către bucătărie. Poate că Nandani și chelnerul s-au întors deja. Dar dă numai de silueta uscățivă și cocârjată a lui Ah Long, care se uită îngrijorat afară din pragul ușii.

— Au găsit-o?

Stomacul lui Ren face o tumbă neplăcută.

— Nu încă.

— Lasă-mă să mă duc să o caut!

Ren e sigur că o să o găsească. Simțul pisicesc zbârnâie o dată, de două ori.

Ah Long se încruntă; își ține gâtul ridat întins în față ca o broască-țestoasă.

— Verifică în casă! În caz că s-a întors înăuntru pe ușile din spate.

Ren o ia la fugă. Aleargă silențios. Știe cum să se strecoare prin casă fără a intra în spațiile publice unde invitații se revarsă, amestecându-se și discutând. Străbate holul din spate, coridorul dintre camera de lucru a lui William și sufragerie. Se oprește la fiecare fereastră și se uită afară, în caz că Nandani așteaptă în

întuneric, de cealaltă parte a geamului. Circulă atâtea povești despre femei răzbunătoare care pândesc noaptea, povești despre pontianak, femeia care moare dând naștere unui copil sau în timpul sarcinii și bea sânge de bărbați. Și care arată ca o doamnă frumoasă, cu părul lung, și poate fi îmblânzită doar înfigându-i un cui din fier în ceafă. Sau poate tăindu-i unghiile lungi și îndesându-le în golul din ceafă? Ren nu-și mai amintește bine, știe doar că pontianak e furioasă pe bărbați. Mai sunt și alte creaturi, ca de pildă spiritele de copii, toyol, folosite de vrăjitori ca să fure și să facă tot felul de treburi murdare. Ceea ce îi readuce în minte propria sarcină chinuitoare. Ren clatină din cap cu putere, ca un câine. Ceva care plutește în seara asta în aer – o tulburare, o febrilitate ori poate dansatorii zâmbitori sau chipul îndurerat al lui Nandani – îl face să simtă un fior pe șira spinării.

Simțul său pisicesc s-a domolit acum, iar tentaculele invizibile s-au retras, ca și cum s-ar teme să pătrundă în tenebrele tăcute ale casei. Totul în jur e cufundat în liniște și freamătă în așteptare. Ar putea să câștige timp dacă ar căuta-o pe Nandani în fugă, însă fuga pare o idee proastă; e ca și cum ar ceda propriilor spaime.

Ajunge în fața camerei de lucru a lui William și îngheață cu mâna pe clanță. Pielea de tigru de pe podea, cu gura căscată într-un rictus, nu e ceea ce ar

dori să vadă în clipa aceasta. Nu în beznă, cu lumina slabă a lunii noi aurind ochii morți ai animalului.

Ren scoate un scâncet. Nu vreau să fiu singur, Yi. Din vestibul, aruncă o privire spre zona bine luminată a camerei de lucru, și iat-o acolo, fata lui în albastru, rezemată cu spatele de zid. Se uită drept în ochii lui. Se asigură că nu e nimeni pe aproape și se strecoară afară pe hol, lângă Ren.

— Sunt Ji Lin, zice ea cu voce joasă și prietenoasă. Tu cine ești?

— Ren.

Pieptul i se încleștează.

Unu, doi. Respiră!

— Ren, adică „omenie”?

— Da!

— Dar ai crescut!

Îl studiază cu ochi mari, surprinsă. Pe urmă își ia seama.

— Vreau să spun că semeni cu o cunoștință de-a mea. Tu mă știi?

Ren nu are habar ce să-i răspundă. La o adică, nu a mai văzut-o, însă simte cu toată inima că ei doi aparțin aceluiasi întreg. Senzația este atât de puternică, încât i se usucă gâtul.

— Nu! spune el într-un târziu, pe un ton ce aduce a recunoașterea înfrângerii.

— Câți ani ai?

— Unsprezece.

E pentru prima oară de la părăsirea orfelinatului când își spune vârsta reală. Văzută de aproape, fata e șocant de frumoasă. Sau cel puțin așa i se pare lui, deși unii ar putea spune că părul scurt și silueta subțire o fac să semene cu un băiat.

— Ai vreun frate?

— Da! Nu! se bâlbâie Ren.

Mătușica Kwan l-a sfătuit să nu mai spună că are un frate, căci asta îi derutează pe oameni. Însă pentru el Yi încă există.

— Da! rostește în cele din urmă.

— Cum îl cheamă?

Fata îl urmărește cu atenție, ca și cum l-ar supune unui test, iar Ren vrea cu disperare să-l treacă.

— Yi.

Ji Lin expiră lung.

— Ren și Yi. Ei bine, acel „Ji” din numele meu est zhi, adică „înțelepciune”. Ce-ți spune ție asta?

— Ah Jie, exclamă Ren.

„Soră mai mare.” Așa se cuvine să i se adreseze, cu toate că înțelege perfect ce vrea să zică fata. Că ea și el fac parte dintr-un set; Ren a știut asta de cum a zărit-o. Un val de exaltare ametoitoare îl cuprinde, iar ea râde și ochii îi strălucesc.

— Și fratele tău, Yi, zice ea, emoționată. Stai să ghicesc: este mai mic decât tine, nu-i așa? Are șapte sau opt ani?

— Da!

Ren ar vrea să-i explice că Yi e mai mic decât el fiindcă moartea a sporit distanța care îi desparte, însă se oprește, neștiind cum să se exprime. Și oricum, nu aici, în umbra întunecată a ferestrelor, e locul potrivit pentru asemenea confesiuni.

— Îl cunoști pe fratele meu?

E rândul ei acum să ezite, de parcă s-ar teme că a spus prea mult.

— Nu sunt sigură. Și eu am un frate. Îl cheamă Shin, adică xin. Patru din cinci.

— De fapt, suntem cinci, dacă e să-l punem la socoteală și pe stăpân.

— Cum adică?

— Are și un nume chinezesc – așa le-a povestit astă-seară invitaților. Un nume care îl cuprinde pe Li, „ritual”.

— Ești sigur?

Fata pare tulburată, deși Ren nu-și dă seama care ar putea fi motivul.

— Da, sunt sigur, însă poate că nu contează, având în vedere că este străin.

— Ren!

Ah Long își face apariția pe coridor.

Ren se răsucește pe călcâie cu un aer vinovat. Ar trebui să o caute pe Nandani, nu să stea de vorbă cu o tânără necunoscută.

— Vin! strigă el, însă Ah Long l-a prins deja de umăr.

— Ai găsit-o?

— Nu!

Ren nu înțelege de ce este Ah Long așa de îngrijorat.

— Să nu ieși din casă acum!

— De ce?

— Aiya! Pentru că tigru e în grădină. Ah Seng și băiatul acela, vărul lui Nandani, se jură că tocmai l-au văzut.

— Unde?

— În capătul grădinii, acolo unde îngropi tu gunoiul – mai ții minte urma aceea în pământ? Așa că pe moment să nu ieși din casă!

— I-ai spus stăpânului?

— S-a dus să-și ia pușca.

— Vrea să-l omoare? Întreabă Ji Lin.

Ah Long se holbează la ea, ca și cum abia acum i-ar remarca prezența.

— Vrea să-l sperie și să-l alunge, pentru ca oaspeții să poată pleca. N-ai cum să omori un tigru cu o pușcă dintr-aia.

Ah Long se întoarce și se face nevăzut. Ren își dă

seama brusc că atmosfera s-a schimbat în casă. Aude un zumzet tot mai puternic, strigăte de teamă și de excitație plăcută. „Un tigru! O fi același pentru care s-a așteptat la club noaptea trecută?” Doamna Banks îi urlă soțului: „Am știut eu că trebuia să plecăm mai devreme”, însă bărbații sunt entuziasmați. De asta au venit în Orient: pentru aventuri de genul tigru în grădină, dansatoare exotice și cobre în pat. Rawlings rostește cu glas tare: „Probabil că a fugit deja”, însă nimeni nu pare dispus să-l creadă.

Ren are însă un presentiment oribil. Prea multe coincidențe în seara aceasta, prea multe semnale rău prevestitoare. Ar fi trebuit să le acorde mai multă atenție, însă a fost distras. Acum Nandani a dispărut, iar tigru stă la pândă exact în locul unde ieri i-au fost descoperite urmele. Ce fel de animal se întoarce așa de curând acolo unde nu îl așteaptă nicio pradă?

Știe că acela este totodată locul unde a îngropat degetul. Dacă înapoiază degetul, poate că tigru o va returna și el pe Nandani. Cu un strigăt înăbușit, se repede spre verandă.

— Ce faci? îl întreabă Ji Lin și îl prinde de mânecă.

— Trebuie să-l iau înapoi.

Are o senzație ciudată că fata știe despre ce vorbește.

— Tigru vrea degetul.

— Ce deget?

În lumina slabă, fața ei a căpătat o paloare verzuie.

— Degetul doctorului MacFarlane! Trebuie să-l recuperez cât mai degrabă!

Ren se smucește brusc, eliberându-se din strânsoare, și țâșnește afară pe ușa verandei. Acum e momentul să recupereze degetul, înainte ca William să iasă din casă cu pușca. Nu se teme de tigru, încearcă el să se îmbărbăteze. Acest tigru-fantomă nu vânează decât femei cu părul lung.

Dar este o minciună; de fapt, este înspăimântat de moarte. Capul îi bubuie, iar plămânii îl ard. E însă convins până în măduva oaselor că Nandani nu mai are mult de trăit. Dacă nu cumva e deja moartă. Dar nu, nu se poate, tigru s-a întors ca să-i transmită lui un semnal. Să-i acorde ultima șansă.

Îmi pare rău! șoptește el. Ar fi trebuit să-i îndeplinească dorințele doctorului MacFarlane. Doar îi promisese, nu-i așa? Așa se întâmplă atunci când nu-ți respecti promisiunile.

Afară, întunericul are un miros verde, umed, de parcă pământul însuși ar respira. Ren aleargă orbește peste peluză spre groapa de gunoi. Horcăie, se împiedică și se saltă împleticit în picioare. În spatele lui se aud strigăte îndepărtate. Uși trântite, ferestre date de pereți.

Acum râcăie în pământul moale, împingând la o

parte piatra pe care a proptit-o ca semn. Nu are lopată, așa că își folosește doar mâinile goale și unghiile rupte.

Grăbește-te, grăbește-te!

Și pe urmă îl aude; e un mârâit tunător. Și atât de jos, încât aerul trepidează; simte reverberațiile în oase. Toți mușchii din corp îi îngheață, iar părul i se ridică măciucă în cap. În clipa aceasta, Ren nu mai este copil, nu mai este ființă umană. Nu mai e decât o maimuță nepăroasă prinsă într-o capcană.

Mârâitul continuă; e ca o rostogolire nesfârșită care umple aerul. Năucit, Ren nu-și dă seama din ce direcție vine. Și pe urmă un lătrat răgușit, un cârâit aspru sparge abrupt tăcerea.

Dinspre casă se aud țipete slabe. O voce de fată care strigă „stop” sau poate „nu”.

Ren continuă să sape ca un nebun. A ajuns acum așa de aproape, încât poate pipăi marginea cutiei de biscuiți. Unghia de la degetul mare i se rupe. Deschide căpăcelul. Sticluța clincăie în mâna lui murdară. Ren scoate un oftat de ușurare. Se ghemuiește pe vine și se răsuțește cu fața spre casă. Și pe urmă vede un fulger și aude un răget asurzitor.

Se prăbușește cu ochii larg deschiși. Este atât de uimit, încât la început nu simte decât amorțeală. Își ridică mâna stângă. E udă și alunecoasă și arată precum carnea vie. Și pe urmă durerea îl cuprinde. Se îndoiaie

de mijloc ca o foaie mototolită de ziar. Ultimul lucru pe care îl vede este fata lui în albastru. Îl ține în poală; rochia frumoasă i s-a îmbibat de sânge. E bine dacă e ea, își zice Ren în timp ce așază cu mâna dreaptă, nevătămată, sticluța în palma ei.

29

Ipoh. Sâmbătă, 20 iunie

Kiong a fost cel care ne-a scos din casă, imediat ce și-a dat seama că ceva e în neregulă, judecând după țipete, după toată nebunia din jur și mai apoi, desigur, după împușcătură, sunetul acela înfiorător care a spart tăcerea nopții. El a fost cel care a ieșit alături de mulțimea revărsată pe peluza întunecată și m-a căutat, ultima oaie rătăcită din turmă, m-a găsit și m-a prins de braț. Nu-mi amintesc ce a urmat. Dacă aș închide ochii, aș avea senzația că sunt și acum acolo. Că văd gura puștii și aud țipătul acela ascuțit, ca de animal tânăr.

Aveam rochia acoperită de sânge; pete întunecate mânjiseră mătasea bleu pal. Niciuna dintre celelalte fete n-a vrut să stea lângă mine. S-au înghesuit în colțul opus al mașinii și au început să discute între ele cu glas scăzut. Pearl plângea. Avea și ea un băiețel, mi-am amintit.

Ar fi trebuit să-l opresc. Când a țâșnit pe ușa

verandei, ar fi trebuit să intru înapoi în casă pentru a preveni că Ren plecase. În schimb, am luat-o la fugă după el ca o nebună, împleticindu-mă prin grădina aceea necunoscută, împiedicându-mă și căzând, și pe urmă revenind la bungalow-ul cel mare și alb. Dacă n-aș fi pierdut atâta timp orbecăind prin beznă! Și pe urmă silueta neagră a bărbatului care ieșise din casă cu o pușcă în mână. Am recunoscut pe loc – unul dintre prietenii tatălui meu vitreg era vânător de bivoli sălbatici – umbra aceea ca un băț pe care silueta o ținea sub braț.

— Stop! am strigat în timp ce bărbatul ridica umbra. Nu!

Dar era prea târziu.

Strigăte venite din spatele nostru – „Acton, l-ai nimerit?” –, dar eu știam deja că îl împușcase. Am luat-o la goană pe lângă el, hohotind de plâns. Bătrânul bucătar și-a croit drum prin mulțime cu o lampă în mână și fața cenușie. În cercul de lumină aruncat de lampă, băiatul zăcea la pământ, îndoit de mijloc.

Atât de mic! Asta a fost primul lucru care mi-a trecut prin minte când am văzut trupul înduioșător de micuț, umbrit de copaci și tufișuri. Probabil că săpase în pământ, pentru că avea brațele murdare până la coate. Pe față avea întipărită o expresie de uluială pură. Nu m-am putut uita la brațul lui stâng, îmbibat în sânge

care părea negru în lumină. Brațul acela – măcar mâna se păstrase? M-am lăsat să cad în genunchi lângă el pe iarba aspră și pământul răvășit. M-a privit, iar gura i s-a mișcat.

— Să-l pui la loc! a șoptit. În mormântul stăpânului meu. Am promis!

Mi-a apăsat ceva în palmă cu mâna dreaptă sănătoasă. În jurul nostru mișunau bărbați care lătrau ordine.

— Îndepărtați-vă! Îndepărtați-vă, vă rog!

O mână m-a prins de cot. Era Kiong.

— Să mergem!

— Așteaptă!

Am vrut să ascult ce spuneau bărbații care ridicau acum corpul lui Ren, la fel de moale ca piciorul atârând din targă al lui Pei Ling. Mulți dintre invitați erau doctori, care ar fi trebuit să știe cât de grave erau rănilile și dacă băiatul avea sau nu să supraviețuiască.

Kiong m-a tras din drum. N-am reușit să mă eliberez din strânsoarea lui de fier.

— Trebuie să plecăm!

Asta am și făcut. Celelalte fete deja așteptau în mașină. Când m-au văzut, m-au bombardat cu întrebări, însă din gura mea nu a ieșit niciun cuvânt.

— Dar ce căutai acolo, afară? a spus Hui.

Părea foarte agitată, chiar mai agitată decât mine.

Amorțeața îmi paralizase mâinile și picioarele; îmi simțeam limba grea și uscată.

— L-am văzut cum iese în fugă, am răspuns într-un târziu. Și am încercat să-l opresc.

— Ai fi putut fi împușcată! a adăugat Hui și m-a strâns de mână.

— Nu te apropia! Am rochia pătată de sânge.

Călătoria înapoi a părut mai scurtă decât cea de la dus, kilometru după kilometru de drumuri pale și șerpuitoare ca o panglică. După o vreme, fetele au reînceput să vorbească și să-și dea cu presupusul privind cele întâmplare.

— Ce idiot să-și împuște propriul băiat în casă! a bombănit Rose.

— Se pare că e orfan, deci nu există o familie care să depună plângere, în caz că moare, a comentat Anna.

Am tăcut și am privit pe geam. Degetele încă îmi erau încleștate în jurul obiectului pe care mi-l dăduse Ren. Forma de cilindru a sticlei alunecoase mi-a dat o senzație care mi-a strâns stomacul, căci știam cu exactitate ce anume țineam în mână. Nu aveam de ce să mă uit la obiect. Nu voiam să mă uit.

Rochia mea nu avea buzunare, iar în toată tevatura de după împușcătură, uitasem la bungalow poșetuța pe care o luasem cu mine. Mare lucru nu conținea

oricum, doar cheile de la casă și rujul de buze. Hui mă învățase să nu port cu mine la muncă lucruri care m-ar fi dat de gol în privința numelui sau a adresei la care locuiam. Între timp însă nu aveam unde să-mi depozitez povara, cadoul nedorit primit de la Ren.

Cum de ajunsese degetul în posesia lui? Era ca un blestem, ca într-una dintre acele povești în care încerci să scapi de un lucru care se tot întoarce la tine. Imaginea băiețelului din vise și fața lui Ren se suprapuneau ca prin ceață în mintea mea. Erau una și aceeași, și totuși diferite.

Parcurgeam acum niște străzi pe care le cunoșteam, în satul Menglembu, și imediat după aceea am străbătut Falim, unde se afla prăvălia tatălui meu vitreg. Fiind foarte târziu, Kiong plănuise să ne lase pe fiecare acasă. Dar cum aveam să mă strecur în atelierul de croitorie al doamnei Tham îmbrăcată într-o rochie pătată de sânge și fără să am la mine cheile de la ușă?

— Rămâi peste noapte la mine! mi-a șoptit Hui, ca și cum îmi citise gândurile. O să-ți împrumut niște haine!

Am ezitat, nehotărâtă, și probabil că a observat, căci a adăugat:

— Ești în stare de șoc! Haide, o să am eu grijă de tine!

Vorbea cu atâta blândețe, încât mi s-a pus un nod în gât. Mi-ar plăcea foarte mult, mi-am zis. Mi-ar plăcea să-mi descleșteze cineva degetele și să-mi smulgă din

mână sticluta cu degetul de mort în ea. În timp ce treceam pe lângă prăvălia tatălui vitreg de pe Lahat Road, m-am abținut cu greu să nu sar din mașină și să o iau la fugă spre casă. Tânjeam după mama. Tânjeam să-mi îngrop fața în poala ei, să-i simt mâna moale mângâindu-mi părul și să uit de orice altceva în afară de noi două.

Nu voiam să mă gândesc la Shin – la privirea lui mulțumită atunci când discutaserăm despre promisiunea făcută de tatăl vitreg că nu avea să se amestece în viața mea dacă mă mărit. Asta-i de bine, nu?

— În regulă! i-am spus lui Hui. O să vin cu tine!

Odată ajunse în camera închiriată de Hui, m-am spălat și am împrumutat o pijama de la ea. În timp ce-mi curățam fața cu cremă hidratantă, Hui s-a apropiat și s-a așezat pe măsuta de toaletă.

— Te simți bine?

Am dat din cap, amorțită.

— Culcă-te! mi-a zis.

Patul pentru o persoană al lui Hui era îngust, și imediat ce capul meu a atins perna de lângă capul ei, am simțit cum un curent puternic mă trage departe. O paralizie rece mi-a cuprins brațele și picioarele. Am încercat să-mi țin ochii deschiși, însă mă prăbușeam. Am auzit-o vag pe Hui cum îmi spune ceva, dar n-am

înțeles ce. Curentul era mult prea puternic. Așa că m-am lăsat purtată de el în jos, tot mai în jos, mai adânc decât în lacul cel mai adânc, până ce am ajuns în locul pe care începeam să îl cunosc atât de bine.

*

De data asta stăteam pe malul însorit, cu picioarele goale cufundate până la glezne în apa limpede. Nu era deloc rece acolo; era aceeași căldură tihnită de după-amiază care făcea ca pomii să licărească în depărtare. Și, la fel ca în celelalte dăți, m-am simțit alinată de acea liniște, deși acum m-am grăbit să ies din apă. Din apa aceea clară, înșelător de pură, care adăpostea o umbră neagră.

În preajmă nu era nimeni, nici măcar băiețelul. Din moment ce mă aflam oricum acolo, am pornit în căutarea lui, croindu-mi drum prin iarba unduitoare, însă, când am ajuns la gara părăsită, n-am dat cu ochii de nimeni, iar pe șine nu staționa niciun tren, așa cum văzusem înainte de fiecare dată.

Timpul se scurgea; n-aveam cum să ghicesc cât trecuse. Soarele rămânea fixat în același unghi pe cer, iar neliniștea a început să mă macine. Nu voiam să rămân blocată în gară. Ce-mi spusese băiețelul? Că, dacă îi aflam numele, puteam să-l chem.

— Yi! am strigat încet.

Liniștea mă debusola. M-am răsucit cu fața spre

capătul celălalt al peronului, și iată-l acolo, drept în spatele meu! Atât de aproape, încât, dacă și-ar fi întins mânuța, m-ar fi putut atinge pe spate. Am scos un țipăt mic de surpriză.

— M-ai chemat!

Părea foarte serios. Nu zâmbea și nici nu făcea vesel cu mâna. Acum, studiindu-l cu atenție, am remarcat că între ei doi existau diferențe. Ren era mai înalt, avea fața mai lunguiață și o înfățișare mai matură. Îi despărteau doi sau poate trei ani.

— L-am cunoscut pe fratele tău.

A dat prudent din cap.

— În seara asta a fost împușcat.

Mi-am amintit de lampa care se legăna în beznă și de sângele care înflorise pe trupul mic și mutilat, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Știi! De-asta a plecat trenul.

Trenul care mergea pe o singură linie, într-o singură direcție.

Băiețelul s-a cățărat pe o bancă din lemn, iar eu m-am așezat lângă el. Din poziția asta puteam să conversăm mai bine.

— Ești mort, nu-i așa? I-am întrebat. Ren e orfan, toată familia lui a murit, așa am auzit.

Și-a întors capul, capul acela mic și rotund care îmi era acum așa de familiar! El și Ren erau deconcertant

de asemănători, și totuși diferiți. În gesturi, în voce. Mi-am amintit ce încântat mă privise Ren cu numai câteva ore înainte. Cât de fericit fusese să mă vadă, ca și cum mă așteptase toată viața, și mi-a venit să plâng din nou.

— Așa e! Sunt mort, a zis Yi și s-a răsucit spre mine.

Fața îi părea calmă și deschisă, însă am avut senzația că se concentra foarte tare. Mă tulbura faptul că părea cu mult mai tânăr decât Ren și, totodată, mai bătrân. Poate pentru că uneori vorbea ca un adult.

— De ce nu mi-ai spus?

Și-a legănat încruntat unul dintre piciorușele încălțate în sandale.

— Nimeni altcineva nu a mai apărut aici așa cum ai făcut-o tu. Toți ceilalți au venit cu trenul. În timp ce tu... ai apărut de nicăieri. Și asta-i bine, presupun.

— De ce?

— Pentru că, dacă ai fi venit cu trenul, ai fi ca toți ceilalți. Ca mine.

Ardeam de nerăbdare să-i pun întrebări, dar m-a privit și a clătinat ușor din cap.

— Crezi că Ren o că moară? am spus.

— Nu știu, mi-a răspuns gânditor. Trenul a plecat. Asta înseamnă că un altul va sosi curând, dar n-am idee cine se va afla în el.

— Asta ai făcut? Ai coborât în gara asta din proprie

voință?

— Da! Acum mult timp. Ren și cu mine eram frați gemeni.

Gemeni!

— La fel ca Shin și cu mine. Noi nu suntem frați gemeni propriu-zis, dar ne-am născut în aceeași zi.

— Nu îl cunosc pe Shin, a zis încruntat Yi. El nu visează aceleași vise ca tine.

— Nu, nu visează! am răspuns încet, amintindu-mi talismanul din hârtie dăruit lui Shin de mama lui.

Un talisman care să-l apere de coșmaruri dacă îl invoca pe mo, animalul alb-negru mâncător de vise, care să vină și să-i înghită coșmarurile. Deși, dacă-l chemai prea des pe mo, acesta avea să-ți devoreze nu numai coșmarurile, ci și speranțele și dorințele.

Yi a spus:

— Cu tot cu fratele tău suntem patru. L-ai găsit și pe al cincilea?

— Cred că da.

M-am gândit la Ren, care-mi spusese că numele lui William Acton e Li. „Ritual.” „Ordine.” Ceva numi dădea însă pace. Poate faptul că Acton era străin și nu înțelegeam cum de putea avea un nume chinezesc.

— Ți-am spus că toți avem ceva în neregulă. Lucrurile nu vor merge în direcția bună.

— Dar ce ar trebui să fac mai departe? Și cum rămâne

cu degetul pe care mi l-a dat Ren?

Îl ascunsesem, înfășurat în rochia de dans pătată de sânge, atunci când Hui mersese la baie.

Yi a oftat și și-a bălăbănit piciorușele.

— Asta e treaba stăpânului lui! Fă cum crezi de cuviință!

O alarmă a țiuit în mine, ca un mic clopoțel care pornise să sune în depărtare. Ba nu, suna deja de ceva vreme, numai că nu-i acordasem eu atenție.

— Uită-te la mine, Yi! De ce nu ești mai îngrijorat în privința lui Ren?

S-a cocoșat și și-a răsucit corpul, îndepărtându-se de mine, ca și cum nu avea curajul să mă privească în ochi. Dintr-odată redevenise copil.

— Pentru că îl aștepti să moară, nu-i așa?

Privire încărcată de vinovăție. Față încrețită și nefericită, gata să izbucnească în plâns. Mi-a venit să-l înșfac și să-l zgâlțâi, însă nu îl mai atinsesem niciodată. Nici măcar atunci când fusesem urmărită în adâncul râului de silueta aceea neagră.

— Cum ai putut să faci așa ceva? am spus plină de amărăciune. E fratele tău.

A început să hohotească. Umerii i se cutremurau și și-a dus pumnii la ochi.

— N-am vrut. Cel puțin nu la început.

Sughițuri. Lacrimi pe toată fața.

— Îl iubesc. Ren înseamnă totul pentru mine.

— Atunci, de ce ai rămas aici?

A clătinat din cap.

— Noi doi nu am mai stat despărțiți niciodată. Știam că e nefericit fără mine. Cum să se descurce singur? Așa că, atunci când trenul a traversat râul, am coborât. Asta e prima gară de dincolo. Sunt sigur că mai departe sunt locuri mai bune, dar nu am vrut să plec fără Ren.

— Așa că ai rămas! I-am privit eu cu răceală.

— N-am fost singurul. Întotdeauna se mai găsesc câțiva care să coboare aici. I-ai văzut mai devreme.

Mi-am amintit siluetele îndepărtate pe care le zărisem umblând pe acest mal prima oară când plutisem pe râu.

— În cele din urmă, toți renunță și-si văd mai departe de drum. Știi de ce? Pentru că nu are rost să stai aici, de unde nu poți chema pe nimeni ca să stați de vorbă.

L-am privit cu atenție.

— Totuși, tu ai reușit.

A dat din cap în semn de încuviințare.

— Noi doi am avut întotdeauna ceva special, ceva numai al nostru, pentru că suntem gemeni. Când am coborât din tren, mi-am dat seama că încă mai simt această legătură. Foarte slabă, ca un semnal radio, dar e acolo. Așa că nu am plecat mai departe. Și nu voi pleca atât timp cât încă îl voi putea simți pe Ren la celălalt

capăt al firului.

Părea atât de mic și demn de milă: un copil care își aștepta de trei ani fratele! Singur, pe un mal pustiu. Îmi era drag de el, dar în același timp știam că ceea ce făcuse era oribil de greșit.

— Am descoperit că îl pot chema de pe malul acesta al râului și că pe urmă i se întâmplă tot felul de lucruri. Accidente și alte asemenea. Uneori îmi spun că ar fi mai bine să mă urc în tren și să plec. Însă de fiecare dată renunț din teamă. Nu vreau ca Ren să mă uite.

— Nu cred că te-a uitat.

Dar Yi nu mă asculta.

— La început am vrut doar să aștept și să-l urmăresc. Uneori văd frânturi din ceea ce face. Pe urmă, mi-am dat seama că, dacă va fi să trăiască mult, voi avea de așteptat o grămadă. Iar Ren e într-o permanentă transformare. Crește. Într-o zi, mă va uita complet.

— Așa că ai încercat să îl ademenești aici?

S-a răsucit cu fața spre mine. Avea atâta tristețe în ochi, încât nu m-am putut supăra pe el.

— M-am gândit că împreună vom fi mai fericiți. Dar nu am reușit să-l aduc niciodată de partea asta a râului. Nu cu adevărat. Deși într-una dintre nopțile trecute a avut febră și a apărut pe bancul acela de nisip, a zis Yi, arătând spre o fâșie subțire de albeață de pe râu. A vrut să vină la mine. Îți jur că a vrut! A sărit de bunăvoie în

apă. M-am înspăimântat tare. În râu e ceva care îi împiedică pe oameni să înoate înapoi.

M-am cutremurat la amintirea siluetei negre care se ridica din adâncul apelor.

— Dar l-am făcut să se întoarcă. Nu ar fi fost bine să ajungă aici astfel, separat de corp.

— Vrei să spui că ar fi intrat în comă?

Yi a clipit.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— E atunci când corpul trăiește, dar nu și mintea.

— Da! Atunci am fi rămas blocați aici, așteptând să-i moară corpul.

— Ei bine, am spus obosită, dorința ți-a fost îndeplinită. Fratele tău este acum pe moarte.

Yi și-a plecat capul. S-a holbat nefericit în jos, la picioarele lui.

— Ce ai de gând să faci mai departe?

A izbucnit din nou în lacrimi.

— Yi înseamnă „justețe”. Se presupune că aș fi capabil să aleg să fac lucrul corect, numai că nu pot!

— Nu plânge! i-am spus, rezistând impulsului de a-l lua în brațe.

Acum, că știam exact unde mă aflu, am avut senzația unui pericol iminent.

— Ai fost bine intenționat, am adăugat.

— Dar asta nu e de ajuns! a strigat Yi în timp ce-și

ștergea tulburat fața înroșită. A fi bine intenționat nu e totuna cu a face lucrul corect. Poate că suntem blestemați toți cinci. Ar fi trebuit să ne naștem în aceeași familie, poate chiar să fim o unică persoană, nu să fim despărțiți în timp și spațiu.

Noi cinci ar fi trebuit să formăm un tot armonios, căci Virtuțile Confucianiste asta descriu: omul perfect. Omul care renunță la virtute își pierde caracterul uman și devine la fel de rău ca un animal. Năucită, m-am întrebat dacă asta se întâmpla cu noi toți.

— E vorba de ordine, de felul cum se strâmbă lucrurile și trebuie rearanjate. Cu cât fiecare din noi se îndepărtează mai mult, cu atât lucrurile se pervertesc mai tare, a spus Yi cu tristețe în glas. Iar al cincilea dintre noi este cel mai rău.

— Ce vrei să spui?

Dar imaginea lui Yi începea să se estompeze. Lumea redevenea cenușie, și oricât m-am străduit, nu am putut decât să gâfâi și să mă zbat, cu gura și fața acoperite de o moliciune înecăcioasă.

— Yi! am strigat. Lasă-l în pace pe Ren!

Are gura uscată și o senzație de greutate în cap, ca și cum cineva i l-ar fi umplut cu vată. O față necunoscută apare plutind în raza lui vizuală. O femeie, o străină cu părul strâns sever la spate sub o bonetă albă.

— S-a trezit!

Altă față. E William! Cu gura strânsă și încordată. Și cu două linii săpate adânc sub ochi.

— Ren, mă auzi? Suntem la spital.

Spitalul! Așa se explică senzația de aer gol din jur, de lungime găunoasă a salonului. Și patul e mai mare și mai lung decât pătuțul de copil în care doarme Ren la William acasă. Îl apasă o greutate în partea dreaptă a corpului, iar brațul nu și-l mai simte deloc.

— Ai dureri?

Pe sub straturile de amorteală, în corpul lui Ren zace durerea. O suferință adâncă, îngropată prin metode artificiale. Lumina e puternică în salon; s-a făcut deja ziuă.

— Acum ar trebui să plecați, domnule Acton!

E vocea sorei medicale.

— Ați stat aici toată noaptea!

— Numai o clipă, soră!

William se întoarce iar spre el.

Ce ciudat! Ren poate vedea toate firele care ies din William. Fire de borangic care se revarsă ca dintr-un vierme de mătase deșirat. Nu le-a mai văzut niciodată,

doar le-a simțit scânteia de energie. Acum însă simțul pisicesc îi este mai puternic ca oricând, sau poate este din cauză că are corpul distrus. Știe asta chiar și fără să se uite la fața disperată a lui William.

— Ren, îmi pare foarte rău că te-am împușcat azi-noapte!

Deci asta a fost, fulgerul și răgetul care l-au rupt în bucăți. Ren îl privește pe William cu ochi mari, fără să clipească.

— Dar o să te faci bine. În fine, aproape bine! Ai pierdut mult sânge, dar am reușit să extragem cea mai mare parte din alice. Fuituiala⁴⁵ din jurul rănii e cea care mă îngrijorează cel mai tare – știi, posibila infecția e țesuturilor moi.

Bărbia lui William se mișcă precum o jucărie mecanică întoarsă prea tare.

— Domnule Acton!

Este din nou sora medicală.

— Ajunge!

William se oprește din vorbit. Își trece limba peste buzele uscate.

— Da, desigur! Dă-mi de știre, dacă ai nevoie de ceva!

Lui Ren îi este dificil să vorbească; are gâtul uscat.

⁴⁵ Arhaism: umplutură făcută din câlți, cârpe, hârtie, care se băga în pușcă sau în pistol peste alice sau peste pulbere (n. tr.).

— Nandani! zice el și face semn din ochi că este o întrebare.

William se holbează la el cu o privire goală.

— Ah, Nandani! Nu știu unde e. Dar nu-ți face griji, o să apară ea!

Nu! Trebuie să te duci să o cauți!

Expresia chinuită a lui Ren taie ca briciul. William se strâmbă.

— Sigur că o să o găsim. În regulă? Acum... odihnește-te! E foarte important să te odihnești!

Ren se cufundă din nou în starea de somnolență. E vag conștient de uși care se deschid și se închid. Soarele urcă în înaltul cerului, apoi începe să pălească. Ren nu știe ce zi este. Corpul îi este mai slăbit și mai rece, sau poate că e fierbinte din cauza febrei? I se examinează partea dureroasă din corp, iar bandajul voluminos de pe braț e desfăcut.

— ...sângerează din nou.

— ...risc de infectare.

Ren închide ochii. În spatele lor, un alt peisaj începe să se desfășoare luminos și arzător ca un vis febril. Și iată-l, tigrul de care se teme de atât de mult timp! Stă în fața lui, incredibil de mare. Trup musculos și zvelt, terminat într-o coadă zburlită. Nu este biata piele

mâncată de molii, întinsă pe podeaua din camera de lucru a lui William, nu sunt nici creaturile albe, spectrale, cu fața doctorului MacFarlane, pe care Ren și le-a imaginat cutreierând prin junglă. E doar o fiară uriașă și minunată. Un animal pe care nu-l poate înțelege. Surprinzător, Ren nu simte frică, ci doar o senzație copleșitoare de ușurare.

Deci așa arăți! Își zice.

I se pare nedemn să i se adreseze direct.

Dungile de pe blana sclipitoare a tigrului se unduiesc, iar ochii galbeni strălucesc precum felinarele. Ren nu poate decât să-și ferească privirea. Tigrul scoate un mârâit jos. Apoi se întoarce și se îndepărtează cu pași hotărâți, deopotrivă grei și delicați. Unde se duce?

În peisajul pâlpâitor, Ren zărește un contur ca de hală care îi este familiar – o gară precum cea de la Taiping, unde se urcase pentru prima și singura sa călătorie cu trenul, după moartea doctorului MacFarlane. I se pare firesc să se îndrepte într-acolo. Face un pas în față. Apoi își amintește ceva.

— Nandani... Unde e Nandani? strigă în urma tigrului.

Niciun răspuns, doar vârful alb al cozii care se leagănă hipnotic. Și pe urmă le vede, urmele neregulate ale picioarelor unei femei. Amprente mici, frumoase, cu piciorul stâng târât moale în spate.

— E acolo Nandani?

Dacă da, înseamnă că se îndreaptă către gară. Ren mai face un pas. Tigrul întoarce capul și mârâie. Să fie un avertisment? Ren nu știe, însă coastele îl dor; e o durere cumplită care se împrăștie prin tot corpul, până la brațul și mâna stângi, acum nefolositoare. Scrâșnește din dinți și se silește să înainteze pe urmele lăsate de femeie, către gară.

31

Ipoh. Duminică, 21 iunie

O IZBITURĂ. M-AM TREZIT CU RĂSUFLAREA TĂIATĂ și fața presată de o suprafață dură și rece. Am rămas o clipă întinsă acolo, nemișcată.

— Te simți bine, Ji Lin?

Hui s-a aplecat peste mine; zăceam pe podeaua din cameră ei, încolăcită în pătura subțire de bumbac. Din înaltul cerului, soarele răspândea raze fierbinți în încăpere.

— Ai avut un coșmar și ai căzut din pat, a spus Hui. Te-ai zbatut și ai strigat despre cineva pe nume Yi. M-am temut să te trezesc.

Chinezii au o aversiune față de ideea de a scula pe cineva brusc din somn, ca nu cumva sufletul să se despartă de corp. Nu crezusem că Hui este atât de

superstițioasă, însă îi eram recunoscătoare. Cine știe pe unde cutreierasem cu mintea?

M-am ridicat în șezut amețită, cu gândurile încâlcite ca un mușuroi de furnici. Aveam senzația că fusesem pe punctul de a pricepe ceva alunecos, de a prinde din zbor capătul unei idei, care dispăruse însă apoi într-o clipită, la fel ca fața plânsă a lui Yi.

— Ce ai, ce ți s-a întâmplat? m-a întrebat Hui.

Am aruncat o privire spre rochia albastră purtată cu o noapte înainte. Era încă împăturită și așezată frumos pe un scaun, așa cum o lăsasem. N-am vrut să-i povestesc despre degetul din sticlură, ca să n-o supăr. Aveam probleme mai presante și mai îngrijorătoare. Ca, de pildă, să aflu dacă Ren supraviețuise și să decid ce să fac cu flaconul subțire înfășurat în rochia mea pătată de sânge.

Așadar, degetul se întorsese la mine. Când Hui a plecat cu treburi, după ce îmi împrumutase o rochie, l-am examinat cu o senzație de inevitabilitate și oroare. Da, era același; corespundeau inclusiv numărul de înregistrare al specimenului și micul zimț de pe căpăcelul cu șurub metalic.

Degetul doctorului MacFarlane, așa spusese Ren înainte de a o lua la goană în întuneric. Cum de ajunsese din magazia Departamentului de patologie, acolo unde îl lăsasem, la petrecerea de cu o noapte

înainte? Mi s-a făcut greață. Ce bine ar fi fost să-l fi oprit pe Ren să iasă din casă! Sau să fi strigat mai tare în timp ce William Acton pășea hotărât pe peluză cu pușca vârată sub brațul drept. Urmam o pistă care mergea în cercuri, cu degetul apărând și dispărând succesiv, și totuși aveam senzația vagă că exista un anumit tipar. În vis, atunci când îl întrebasesm pe Yi ce să fac cu degetul, păruse ciudat de neinteresat. „Fă ce crezi de cuviință!” îmi răspunsese. Dar poate că lui nu îi păsa decât de Ren. Iar Ren era pe moarte, după cum știam amândoi.

Am pornit, nerăbdătoare și agitată, către salonul May Flower. Poate că totuși Kiong avea informații noi cu privire la Ren. Era aproape miezul zilei; salonul încă nu se deschisese, așa că am intrat pe ușa din spate și am așteptat pe coridor, în fața biroului înghesuit al Matroanei, o vizuină de veveriță cu masa încărcată până sus cu hârtii. Aveam însă destulă minte cât să nu o subestimez pe Matroană: era o femeie de afaceri excelentă.

Kiong nu era prezent, însă ea era la curent cu fiascul din noaptea precedentă.

— Ce ați aflat despre băiat? E bine? am întrebat, incapabilă să-mi ascund îngrijorarea.

— N-am idee! Presupun că e în viață, din moment ce

nu a venit nimeni să ne chestioneze. Nici măcar nu am fost plătiți. Uite, de-asta nu-mi place mie să-mi trimit fetele la petreceri private. Am auzit că l-ai văzut pe băiatul care a fost împușcat. A fost rănit grav?

Am dat din cap. Nu voiam să discut despre asta.

— Bietul de el!

— Nu cred că mai pot continua să lucrez aici.

Mi s-a părut un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a demisiona. Era foarte puțin probabil să găsesc o altă slujbă cu jumătate de normă la fel de bine plătită, dar nu merita să-mi asum riscul. Aveam să-l rog pe Robert să mă împrumute.

Matroana nu a părut surprinsă de decizia mea.

— M-am gândit eu că asta o să vrei să faci. Ei bine, n-o să pretind că nu-mi pare rău – ești una dintre cele mai bune fete de pe tura de după-amiază. Să mă anunți dacă te răzgândești! Totuși, crezi că poți să mai vii o dată la lucru, sâmbătă? Avem lipsă două fete.

Am fost de acord. În timp ce plecam, m-am gândit că era una dintre ultimele dăți când pășeam pe coridorul acela murdar, vopsit într-o nuanță de verde-mentă. Râsetele, sentimentul de camaraderie, durerile din tălpi și plesnitul mâinilor care mă pipăiau, toate acestea aveau să ia sfârșit. Deși poate că era mai bine așa!

Totul se duce de râpă, își spune William.

Este luni dimineată și se întoarce la spital pentru a verifica starea în care se află victima lui. Căci „victimă” este cuvântul potrivit. William a reluat în minte de nenumărate ori secvențele din noaptea aceea: Ah Long, care îl luase deoparte pentru a-i da informația despre tigru apărut în grădină, emoția febrilă care îi cuprinsese pe invitații la petrecere, inclusiv pe el, atunci când descuiase dulapul unde-și ținea armele pentru a scoate pușca cu țevă retezată. La ce s-o fi gândit în clipa aia?

Doar nu e mare amator de vânătoare; pușca Purdey e încă una dintre costisitoare relicve Acton rămase în posesia sa, la fel ca argintăria și paharele de cristal pe care le-a cărat după el cale de o jumătate de glob. De ce se ostenise, din moment ce familia practic îl dezmoștenise? Pentru că titlurile și educația îți deschid uși oriunde mergi, chiar dacă el pretinde că le disprețuiește. Poate că asta l-a determinat să scoată pușca: s-a gândit ce gest măreț avea să facă dacă trăgea câteva focuri în noapte și alunga un tigru. Ce prostie pe capul lui!

Toate greșelile pe care le comite se întâmplă atunci

când este excesiv de implicat emoțional. De fapt, mai devreme în seara aceea, avusese presimțiri rele, însă crezuse că e vorba de Nandani și de dorința lui fierbinte de a scăpa de ea. Când pășise afară din casă, cu arma sub brațul drept, poziția de deplasare în câmp pe care tatăl său îl învățase cu atât de mult timp în urmă, avusese un alt moment de îndoială, însă era deja prea târziu, deși fata țipase după el să se oprească.

Cum de știuse ea, fata aceea, Louise, că foșnetul din tufișuri e Ren, și nu un animal? Dacă închide ochii, o vede alergând în întuneric spre fasciculul de lumină împrăștiat de lampa lui Ah Long. Rochia bleu pal, fața încordată de spaimă. Chiar și în acele clipe, acea parte întunecată din el pe care a încercat mereu să o suprima a fost atrasă de panica fetei, de picioarele ei subțiri și de ochii umbriți de gene lungi, ca o căprioară speriată.

Slavă Domnului că încărcase arma cu alicte numărul șase! Dacă ar fi fost alicte mari, chiar și de la acea distanță și cu dispersia inevitabilă, Ren ar fi fost cu siguranță mort. Rawlings i-a spus că era una dintre cele mai urâte răni pe care le văzuse vreodată la un copil. Unul dintre degetele de la mâna stângă fusese spulberat. Cel de-al patrulea deget, inelarul. William se trezește că se întreabă, în chip illogic, dacă acesta nu e un semn că Ren nu se va însura niciodată, căci n-are pe ce deget să pună verigheta. Astfel de gânduri sunt însă

lipsite de sens, căci Ren, în mod inexplicabil și în pofida îngrijirilor de care a avut parte, trage să moară.

*

Nu înțelege. Nimeni nu înțelege. Rănile au fost curățate și cusute. Nu a fost atins niciun organ vital. Poate că totul e o chestiune de șoc. William a auzit de cazuri de bărbați aflați pe câmpurile de luptă care mureau subit: inimile lor încetau pur și simplu să mai bată, precum ceasurile. Totuși, asta nu explică agravarea precipitată a stării lui Ren. Îi e teamă în primul rând de septicemie, căci la tropice leziunile putrezesc repede.

— Câți ani are băiatul? întrebuse Rawlings în noaptea aceea, în timp ce lucrau cot la cot, căutând prin mizeria sângerândă din jurul rănii.

Era vital să înlăture cât mai mult posibil din fuituială, căci pentru combaterea infectării, în afara spălăturilor cu fenol, există prea puține alte metode.

— 13, răspunsese William.

— Nici vorbă! Nu are mai mult de 10, maximum 11 ani.

William a simțit atunci că se face mic de rușine. Ar fi trebuit să-și dea seama. Dacă Ren moare, nimănui nu-i va păsa cu adevărat. William va fi etichetat drept prostul care și-a împușcat propriul băiat în casă, însă până la urmă scandalul se va stinge, căci Ren e orfan și

n-are pe nimeni care să vorbească în numele lui. *În afară de mine*, își zice William.

William iese din casă și se îndreaptă spre mașină, lângă care îl găsește așteptând pe Ah Long. Ține în mâini o caserolă cu mâncare, dintr-acelea pe care le folosește pentru a-i împacheta lui prânzul. Ridurile de pe fața sa par mai adânci ca oricând.

— Tuan, vreau și eu merge la spital!

— Vrei să îl vezi pe Ren?

Ah Long dă din cap.

— Bine!

William simte o înțepătură de vină. Sigur că da, bătrânul îl place pe Ren.

Ajunge la spital și cere fișa lui Ren. Nu e bine. Băiatul continuă să facă febră, chiar dacă joasă. Mai rău decât atât, a început să capete acel aspect scofâlcit de care se teme William. Ah Long pune caserola pe o masă și se așază lângă patul lui Ren. Îi vorbește încet în cantoneză. Ren nu răspunde; sub ochii închiși i se lătesc umbre albastrii. William nu mai poate face nimic altceva pentru el. Rămâne nehotărât în picioare și se întreabă ce îi spune Ah Long băiatului.

— Doarme? întreabă el.

— Sau rătăcește.

William se încruntă. Bătrânul trăcănește fără sens.

Ah Long scotocește în buzunar și scoate un mic flacon din sticlă, dintr-acelea în care se ambalează hamsiile. William se holbează incredul. Înăuntru e capătul zdrobit al unui deget de copil, plutind într-un lichid de culoarea ceaiului.

— E degetul lui Ren? întreabă William în timp ce încearcă să-și înghită fiera din gât.

— Da! Eu căutat mult.

Dumnezeule! Totul e groaznic de trist! Își amintește de degetul lui MacFarlane, cel pe care îl amputase din cauza riscului de septicemie în călătoria pe care o făcuseră împreună, numai că situația de acum e mai rea, fiindcă e un deget mic, de copil, conservat într-un mod oribil.

— Știi că nu putem să-l lipim la loc, spune William.

Își zice că Ah Long a petrecut probabil ore în șir, periind tufișurile și iarba în căutarea acestui degetel. E de mirare că l-a găsit înaintea ciorilor.

Ah Long confirmă cu un gest din cap. Dă să așeze flaconul pe măsuta de lângă patul lui Ren, însă William îl oprește. Dacă Ren se trezește, s-ar putea să se sperie la vederea degetului. Ce pune la cale Ah Long, cu superstițiile lui barbare? William vâă flaconul în propriul buzunar.

— O să îl țin eu, pentru orice eventualitate! Se răsuțește pe călcâie, pregătit să-și reia îndatoririle

medicale, apoi se întoarce și întreabă: Ah, apropo, ce lichid e?

Ah Long îl privește cu ochi goi.

— În ce lichid ai conservat degetul? întreabă răbdător William.

Trebuie să afle, căci va trebui să schimbe soluția fixatoare.

— Johnnie Walker, Tuan.

Un vizitator îl așteaptă când se întoarce în biroul său. Cu strângere de inimă, William recunoaște silueta înaltă și uscățivă a inspectorului local de poliție, căpitanul Jagjit Singh. Nu l-a mai văzut de la descoperirea cadavrului Ambikăi pe plantația de cauciuc, și nici n-avusese motive, căci moartea ei fusese declarată oficial drept accident. Dar acum căpitanul stă în biroul lui William cu aerul că ar aparține aceluși loc. E însoțit de același polițist malaez.

— Ce pot face pentru dumneata, căpitane? întreabă cordial William. E vorba de împușcătura aceea? Am anunțat ieri la poliție și mi s-a spus că este suficient să trec pe la secție ca să dau o declarație.

— De fapt, am venit pentru o altă declarație.

— O declarație despre ce?

William e din ce în ce mai alarmat. O fi vorba tot de Ambika? se întreabă.

Căpitanul Singh îi studiază cu atenție fața.

— Să înțeleg că nu ați aflat? E vorba de una dintre pacientele dumneavoastră, Nandani Wijedasa.

— A pățit ceva?

— Din păcate, e moartă.

Lui William îi sare inima din piept.

— Moartă? Cum e posibil?

— Domnule Acton, când ați văzut-o ultima oară?

William încearcă să-și adune cu repeziciune gândurile răvășite.

— Sâmbătă noaptea. A trecut pe la mine pe acasă.

— Pentru ce?

Lui William îi trece fugitiv prin cap că ar putea să mintă, însă instinctele îl opresc.

— A vrut să mă vadă înainte să plece. Ce i s-a întâmplat?

Căpitanul Singh îl privește cu ochi scrutători.

— Era supărată?

— Așa mi s-a părut.

William își dă ochelarii jos de pe nas și îi șterge.

— Tatăl ei a aflat că suntem prieteni și a decis să o trimită de acasă. La un unchi, din câte am înțeles.

— Și ce fel de relații ați întreținut cu ea?

Asta e întrebarea de care se temea William.

— Am flirtat cu ea. O consideram o femeie atrăgătoare, așa că am trecut de câteva ori pe la locuința

ei și am ieșit de vreo două ori la plimbare împreună.

— Deci nu o cunoșteți de mult timp?

— Nu, a avut destul de recent accidentul acela cu piciorul.

Căpitanul Singh dă din cap.

— Da, nu s-a scurs suficient timp pentru ca relația să se dezvolte.

— Pot să întreb unde vreți să ajungeți cu aceste întrebări?

Vocea lui William este tăioasă și rece.

Căpitanul Singh își desface brațele în lături.

— Potrivit familiei, singura schimbare intervenită în rutina ei în acest weekend a fost vizita la dumneavoastră. Vărul ei a declarat că, după ce a plecat de acolo, era foarte supărată.

— Da! V-am spus deja asta. Nu voia să meargă la unchiul ei, însă i-am zis că trebuie să se supună dorinței tatălui. Și că avusese așteptări prea mari în privința relației noastre de prietenie. Acum, vă rog să-mi spuneți ce i s-a întâmplat!

Căpitanul se înviiorează brusc.

— Sâmbătă noaptea a dispărut pentru scurtă vreme de la dumneavoastră de acasă, însă a fost descoperită ulterior mergând pe drum de către vărul său, care a dus-o la locuința ei cu bicicleta. Fata a mers la culcare. La opt și jumătate în dimineața zilei de duminică i-a

fost găsit cadavrul în niște tufișuri aflate la oarecare distanță de casă.

— Un tigru?

Mintea lui William sare instantaneu la tristul cadavru al bieteii Ambika.

— Nu, deși am înțeles că un tigru a pătruns la dumneavoastră în grădină sâmbătă noaptea.

— Da! confirmă distrat William.

— Mi-e teamă că, în cazul domnișoarei Wijedasa, a fost vorba de o afecțiune gravă. Investigăm posibilitatea unui accident. Sau a unei sinucideri, adaugă căpitanul, uitându-se gânditor la William.

— Sinucidere? Era într-adevăr supărată, dar n-avea gânduri suicidare.

— Da, nici familia nu crede în varianta asta. Cadavrul a fost adus în dimineața asta în vederea autopsiei.

— Cine a făcut-o? Rawlings?

— Da! Potrivit primelor lui constatări, domnișoara Wijedasa a îngerat ceva în dimineața aceea, înainte de micul-dejun. Poate că un leac băbesc; mama ei ne-a spus că se plânse de dureri de stomac.

— Atunci, de ce aveți nevoie de o declarație din partea mea?

William își simte mintea înceteșată și picioarele slăbite de încordare.

— Nu vrem decât să reconstituim punct cu punct tot ce a făcut în acest weekend. Totuși, din câte înțeleg, ați petrecut cea mai mare parte a nopții de sâmbătă la spital, îngrijindu-vă de băiatul în casă, zice calm căpitanul Singh.

Oare William își închipuie sau omul ăsta încearcă să-l ducă de nas?

— Am verificat decesele recente din zonă și am remarcat că un alt pacient de-al dumneavoastră a murit nu cu mult timp în urmă, continuă Singh. Un comis-voiajor – domnul Chan Yew Cheung din Papan – a murit subit pe drum.

— Da, am citit și eu în ziar. Bietul om!

— Soția a declarat că sunteți ultimul doctor care l-a îngrijit.

— De apendicită, în urmă cu o jumătate de an.

— Ceea ce n-are nicio legătură, desigur, cu infarctul pe care l-a suferit ulterior, și nici cu frângerea gâtului.

— Asta a pățit?

E pentru prima oară când William află detaliile morții comis-voiajorului.

În necrolog nu se specifica decât că fusese o „moarte neașteptată”, însă infarctul și frângerea gâtului par a fi, literalmente, mult prea mult.

— Se pare că a băut și a căzut într-un șanț de deversare a apei de ploaie, rupându-și gâtul. Însă un

martor ocular a declarat că Chan Yew Cheung se plânsese de dureri în piept cu puțin timp înainte. Nu s-a efectuat totuși nicio autopsie.

Așa presupusese și William, din moment ce numărul de cauze posibile ale morții era mai mult decât suficient.

Căpitanul Singh îi mulțumește pentru timpul acordat și se pregătește să plece.

— Ați avut ceva afinitate pentru morți și accidente în ultima vreme, domnule Acton.

După plecarea lui, William se lasă să cadă pe un scaun. Așadar, Nandani e moartă. Are un gol în stomac, o durere care îl apasă. A murit din cauza lui? Nu, nu e corect să se afirme așa ceva. Totuși, emoția copleșitoare pe care o simte este vinovăția, pentru că nu el e cel ce și-a dorit în acea noapte de sâmbătă cu ardoare, sătul de insistențele ei, ca Nandani să dispară?

Pe de altă parte, ce ar putea cauza moartea subită a unei tinere altfel aparent sănătoase? William își acoperă ochii cu mâinile. O suspiciune teribilă crește în el cum că o putere din umbră rearanjează evenimentele în favoarea lui. Se gândește la toată povestea cu Iris și mai apoi cu Ambika, de după momentul când ea îi ceruse mai mulți bani. Și pe urmă comis-voiajorul, care murise atât de convenabil după ce aflase întâmplător de relația

lui cu Ambika. Și în cele din urmă Nandani. Aceste schimbări, această nestatornicie a evenimentelor îl sperie; e ca și cum e de ajuns să spună „îmi doresc ca lucrurile să nu stea așa” pentru ca tiparul să se reordoneze în folosul lui. Ca un basm întunecat în care toate dorințele, oricât de funeste și stupide, îți sunt îndeplinite.

Și poate că, la fel ca în basme, există un preț care se cere plătit cu sânge.

33

Ipoh/Batu Gajah. Vineri, 26 iunie

Toată săptămâna am răsfoit febril ziarele în căutare de articole despre o moarte petrecută în Batu Gajah, dar fără folos. Poate că un băiat orfan era prea neînsemnat ca să merite un anunț în ziar. De fiecare dată când mă uitam la micul flacon din sticlă, îmi aminteam glasul firav și răgușit al lui Ren. „Să-l pui la loc! În mormântul stăpânului meu”, așa îmi spusese.

Chinezii exhumează uneori mormintele. Piguleala oaselor, așa i se spune. Rămășițele pământești sunt deshumate la șapte ani după moarte și sunt trimise înapoi într-un sat ancestral. Dacă decedatul nu are familie și și-a găsit sfârșitul printre străini, se transformă într-o fantomă înfometată care rățăcește

prin lume fără a-și afla vreodată odihna. Pentru a împiedica acest lucru, oasele sunt spălate atent cu vin, întinse pe o cârpă galbenă și puse apoi într-un borcan. Dacă lipsește până și cel mai mic oscior, este înlocuit cu altul.

Seturi incomplete și promisiuni încălcate. Gânduri negre ce îmi alunecau încolăcite prin cap ca un țipar. Eram așa de prinsă cu ale mele, încât vineri doamna Tham mi-a spus să-mi iau liber restul zilei.

— Îți faci griji pentru mama ta, nu-i așa? m-a întrebat.

I-am mulțumit cu un sentiment de vinovăție, căci îmi făceam mai puține griji pentru sănătatea mamei – care se îmbunătățise – și mai degrabă pentru datoriile ei. Acasă totul părea aproape prea liniștit, fără îndoială pentru că tatăl meu vitreg își dăduse seama dintr-odată că putea redeveni văduv. Însă bunăvoința aceasta putea zbura pe fereastră dacă un recuperator apărea la ușa lui. Mi-am încleștat mâinile și am încercat să-mi domolesc tulburarea crescândă. Dacă Shin ar fi fost lângă mine, mi-ar fi adus un pic de alinare. El era cel cu care doream să discut despre împruscarea lui Ren și despre degetul care revenise în posesia mea. Mă cutremuram însă la gândul reacției lui dacă descoperea că fusesem plătită pentru a asigura distracția unor bărbați. Între noi se interpusese o umbră; nu puteam să alerg pur și simplu la el ca să îi fac mărturisiri. Cea mai

presantă grijă a mea era însă Ren – nu știam dacă mai era sau nu în viață și dacă rugămintea pe care i-o adresasem în ultima clipă lui Yi avusese vreun efect. Așa că, atunci când doamna Tham m-a gonit din atelierul de croitorie, m-am îndreptat direct către Batu Gajah. După ce o anunțasem pe Matroană de plecarea mea, îi cerusem lui Kiong adresa casei unde merseserăm la petrecere. Nu se lăsase prea ușor convins să mi-o dea.

„Dacă băiatul moare, aș vrea să aduc o ofrandă sufletului lui”, îi spusese. „Era orfan, nu-i așa?”

Kiong mormăise, apoi mângălise adresa pe o bucată de hârtie.

„Dacă aș fi în locul tău, aș încerca mai întâi la spitalul districtual. Dacă a supraviețuit, probabil că acolo a fost dus.”

*

Când am ajuns în gara din Batu Gajah la mijlocul după-amiezii era la fel de cald ca în ziua când eu și Shin făcuserăm ordine în magazia Departamentului de patologie. Spitalul putea fi suficient de aglomerat, încât să pot risca o vizită scurtă fără a da de Shin ori de Y.K. Wong cel cu fața îngustă.

În timp ce coboram din tren, am zărit venind spre mine doi bărbați cu capetele plecate, adânciți în conversație. Unul din ei era foarte înalt, cu umerii

gârboviți și nasul mare și coroiat, ca un cioc de pasăre. Mi s-a părut cunoscut; îl văzusem la acea petrecere nefericită. Celălalt era William Acton. M-am pitit rapid pe după un stâlp, în speranța că vor trece pe lângă mine, dar s-au oprit chiar vizavi.

— Mulțumesc că m-ai adus cu mașina! a spus bărbatul înalt.

— Mă bucur că ți-am fost de folos și n-a trebuit să mergi pe jos. Și chiar crezi că a fost crimă, Rawlings?

Cine murise? Gândul mi-a sărit imediat la Ren. Dar Rawlings vorbea acum, așa că am ciulit urechile.

— Crimă sau sinucidere. N-am nicio îndoială că fie s-a otrăvit singură, fie cineva a otrăvit-o.

— Dumnezeu! Nu-mi vine să cred.

— Nu a fost sâmbătă la tine acasă? Nu ea era fata care stătea în bucătărie?

— Da! Mi-a fost pacientă și s-a împrietenit cu Ren.

Vocea lui Acton suna ciudat de defensiv.

— N-ai de ce să te învinovățești! Moartea a survenit în zorii zilei de duminică, deci cine știe ce s-a întâmplat după ce a plecat de la tine de acasă?

Afirmația părea prea energică, de parcă Rawlings ghicise ce se afla în spatele aerului spăsit al lui Acton.

— Cel mai probabil a îngerat o toxină vegetală, deși nu cred că o vom identifica, a continuat el. Voi cere să se efectueze teste la laboratorul din Ipoh. Bugetul nu ne

permite să apelăm la cel din Kuala Lumpur dacă e vorba doar de o localnică ce s-a sinucis ori a îngerat din greșeală un leac băbesc. Dacă aș încerca să solicit testarea la Kuala Lumpur, Farrell mi-ar cere capul.

Un oftat.

— Bine! Mulțumesc pentru că m-ai pus la curent!

Sunet de pași care se îndepărtau rapid. Am rămas pe loc; roțițele mi se învârteau furios în minte. Dacă William Acton era într-adevăr cea de-a cincea Virtute, atunci nu putea fi decât Li, „ordine” și „ritual”. Fusese de față când degetul doctorului MacFarlane fusese amputat, iar numele lui figura pe lista misterioasă a lui Pei Ling. Și acum, o altă persoană murise.

Am așteptat câteva minute, ca să fiu sigură că amândoi plecaseră. Flaconul din sticlă cu degetul înăuntru se afla în buzunar, căci nu putusem să îl las în camera mea de la atelierul de croitorie, unde riscam ca doamna Tham să-l găsească. Am luat în considerare înapoierea lui la magazia Departamentului de patologie, însă aveam o presimțire rea. Degetul reușise cumva să se târască de acolo afară ca un vierme și să se îngroape în pământul negru de lângă bungalow-ul lui William Acton, ca și cum poseda voință proprie. Ideea m-a făcut să mă înfior.

Adâncită în gânduri, am coborât de pe bordura trotuarului în stradă fără să mă asigur, așa că am fost

claxonată. Am tresărit și mi-am ridicat ochii: mașina era un Austin, iar la volan se afla William Acton. Mi-a venit să mă pocnesc singură peste față – ce rost avusese să mă ascund dacă mă lăsam călcată de mașina lui peste cinci minute?

— Louise! a spus, aplecându-se peste geamul deschis. Vrei să te duc undeva cu mașina?

Din moment ce oricum mă văzuse, iar până la spital drumul era lung și în pantă, am urcat. Acton nu părea surprins să mă vadă, doar distras, ca și cum rumega ceva în cap.

— Ce mai face Ren, băiatul în casă? am întrebat eu. E bine?

— E încă internat. Ești de serviciu astăzi?

Mă văzuse făcând ordine în magazia de la Departamentul de patologie și presupusese că lucram la spital. Nu avea importanță; o senzație de ușurare m-a inundat. O senzație profundă, sinceră. Ren trăia!

— Fratele meu lucrează la spital ca infirmier. Eu doar l-am ajutat.

— Fratele tău... Vrei să zici tipul care era cu tine în ziua aceea?

— Da!

Acton mi-a aruncat o privire iute.

— Nu mi-a trecut prin cap că sunteți frați.

— Nu semănăm.

Nu știu de ce simțeam mereu nevoia de a mă scuza pentru asta.

— Nu asta voiam să spun! a rânjit el. În fine, nu contează! Vrei să îl vezi pe Ren? Merg acum la spital.

William Acton era un șofer mult mai bun decât Robert. Cel puțin nu schimba vitezele cu mișcări bruște care să scoată mașele din tine. Cruțată de spaima de a muri într-un accident rutier, mi-am permis să îl studiez pe furiș, șocată din nou de comportamentul lui dezarmant. Mi-am spus că motivul pentru care părea așa de nonșalant era probabil acela că nu mă vedea drept o persoană, ci doar drept una dintre localnicele interschimbabile.

În timp ce mașina a pornit să urce dealul spre spital, Acton a spus:

— Ce vreau să te întreb, Louise... Cumva sâmbătă noaptea, la petrecere, s-a întâmplat să vezi o fată sinhaleză? Numele ei e Nandani.

Despre ea discutaseră probabil el și Rawlings la gară. Era fată găsită moartă.

— Venise să te vadă?

Și-a ridicat brusc capul și s-a uitat pe geam. Vinovat.

— A venit la bucătărie, iar Ren i-a dat ceva să mănânce.

Era limpede, Acton ascundea ceva. Mi-am amintit fața albă de spaimă a lui Ren în întunericul de pe hol și

apariția bucătarului chinez, venit în grabă ca să îi spună ceva.

— Cred că Ren a căutat-o pe fată prin casă.

O tresărire.

— Ți-a spus ea ceva despre motivul pentru care venise?

Am clătinat din cap. Pentru ce își făcea griji Acton? Treceam acum pe lângă clădiri coloniale albe și mari, frumos amplasate pe peluze verzi, tunse cu grijă. Din mașină, lucrurile se vedeau cu totul altfel decât atunci când mergeai pe jos. Felul în care peisajul aluneca pe lângă tine era ca într-un vis, și i-am împărtășit constatarea lui Acton. Nu voiam decât să fac conversație de complezență, însă el a părut surprins de afirmația mea și totodată dornic să schimbe subiectul de la Nandani.

— Ce visezi tu, Louise?

Acton emana același aer lipicios de singurătate ca unii dintre clienții de la May Flower, cei care stăteau prea mult în salon, plătind dans după dans. Acum era însă șansa mea să aflu dacă era cu adevărat al cincilea dintre noi.

Yi spusese că e ceva în neregulă cu noi toți, probabil în sensul că nu ne ridicaserăm la înălțimea Virtuților pe care le întruchipam. Propriile mele alegeri – de a lucra într-un salon de dans, de a fura degetul unui mort și de

a trânti minciuni după minciuni – cu greu puteau fi catalogate drept înțelepte, în ciuda istețimii de care se presupunea că dădusem dovadă la școală. Mi-am imaginat cum noi, cei cinci, alcătuiam împreună un tipar. Un set de elemente care se potriveau în mod natural între ele, precum degetele de la o mână. Cu cât ne îndepărtam mai mult unii de alții, cu atât balanța lumilor noastre se dezechilibra mai tare. Deveneam din ce în ce mai puțin umani și din ce în ce mai monstruoși. Precum gheara unei fiare.

Și ce era cu al cincilea dintre noi, cel deocamdată rămas necunoscut? „Cel mai rău dintre toți”, așa îl etichetase Yi. Li însemna „ordine”. „Ritual.” A face lucrurile așa cum se cuvine, fără scurtături pentru a-ți satisface dorințele egoiste.

— Uneori visez un râu, am răspuns încet. Un tren și un băiețel care mă așteaptă.

— Ce ciudat, și eu visez un râu!

— E mereu același? Al meu este, noapte după noapte, un vis continuu, ca o poveste care se așterne la nesfârșit.

— O poveste care se așterne la nesfârșit! a repetat Acton surprins. Ce romantic sună!

— Ce se întâmplă în visul tău? am întrebat.

Trebuia să îndrept cu mare grijă discuția spre ceea ce mă interesa. Ca și cum călcam pe ouă. Făcusem asta de

zeci de ori la May Flower, unde clienții pretindeau că vin ca să danseze, însă de fapt nu voiau decât să se descarce vorbind despre ei înșiși.

— În visul meu cineva stă în râu. E o femeie. O găsesc întotdeauna acolo. Și întotdeauna spune același lucru.

M-am înfiorat la amintirea feței roșii, tulburate, a lui Yi, a mărturisirii sale vinovate că încercase să îl atragă pe Ren de partea cealaltă a apei.

— Îți cere să vii la ea?

— Nu! E foarte supărată pe mine, a zis Acton și a schițat un surâs. Și de aceea, a adăugat el cu răsufierea tăiată, îi scriu în schimb scrisori.

— Cine e femeia?

Dar vraja se destrămase. Acton a râs stingherit.

— Probabil că te-am plictisit cu visul ăsta al meu.

— Deloc! m-am grăbit eu să îl contrazic. Mi se pare foarte interesant!

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Nu vorbești ca majoritatea fetelor de aici.

Nu, vorbesc ca o instructoare de dans. Desigur însă că n-am rostit fraza cu voce tare. Scopul, atunci când lungești astfel o conversație, este acela de a-l ține pe interlocutor sub control. Sau, în cazul de față, de a smulge cât mai multe informații de la el.

O scânteie ardea acum în ochii lui Acton, o mică flăcără care m-a tulburat.

— Ești o fată foarte interesantă, Louise! Și pare că soarta ne tot aduce împreună, nu crezi?

Între timp ajunsesem la spital, iar Acton a parcat mașina. Nu m-am grăbit să cobor. Mi-am amintit brusc sfatul lui Hui: „Nu urca în mașină cu bărbați necunoscuți!”

— Mulțumesc că m-ai adus! i-am spus, trăgând de portieră.

Mânerul diferea de cel din mașina lui Robert și s-a blocat pentru câteva clipe. M-am panicat când Acton s-a aplecat peste mine, dar nu voia decât să mă ajute. Sau nu? Mâna lui mi-a atins în trecere genunchiul. Niciun om de ordine nu era prezent, iar Kiong nu se afla prin preajmă, ca să mă urmărească vigilent, și am simțit un spasm de teamă. Dacă Acton mă imobiliza, nu aveam cum să scap. Am tras cu putere de portieră și aproape că am căzut din mașină.

— Te simți bine? m-a întrebat el.

Pe urmă soarele a răsărit din nou, ziua era din nou luminoasă și inofensivă, iar eu arătam ridicol pe jumătate prăbușită afară din mașină. Mi-am spus că doar mi se păruse că întrevăd la Acton expresia unui animal de pradă. M-am holbat la mâinile lui. M-ar fi strâns ca într-o menghină.

— William?

O voce de femeie. Domnișoara cea înaltă și blondă de

la petrecerea de sâmbătă. Stătea sub streășina spitalului, ca și cum aștepta să fie luată cu mașina, și, când ne-a zărit, s-a apropiat, pășind rapid cu picioarele încălțate în sandale din piele lăcuite. Albe, un model pe care nu îl mai văzusem. M-am sforțat să ies din mașină și mi-am netezit rochia peste genunchi. Trăgeam nădejde să nu mă recunoască, însă privirea ei tăioasă mi-a infirmat speranțele.

Acton și-a întors fața spre ea. Avea o expresie curtenitoare și prietenoasă.

— Bună, Lydia! N-am știut că aveai de gând să treci pe la spital astăzi.

Nu mai avea aerul acela absent și vinovat de mai devreme, și mi-am dat seama că se purtase așa fiindcă nu dădea doi bani pe localnice. Cu Lydia însă situația era alta. Lydia era de-ai lui.

— Mulțumesc! am repetat, pregătită să o iau din loc.

Am dat din cap politicos spre Lydia – nu mi s-a părut corect să o ignor, cu toate că ea se prefăcea din răspuțeri că nu mă vede –, însă Acton m-a oprit.

— Așteaptă! Te conduc eu la salon.

Nu avea niciun rost să protestez că puteam găsi și singură drumul. Mi s-a părut că se grăbea prea tare să îmi explice Lydiei:

— A venit ca să-l viziteze pe Ren, băiatul meu de casă.

— Serios? s-a îmbunat ea. Bietul băiat! Cum se mai simte?

— Nu e bine! E internat într-un salon pentru adulți. Nu mai aveam locuri în cel pentru copii.

— Ah, de asta nu l-am zărit când am trecut mai devreme cu cărțile de împrumutat! a spus Lydia, care s-a răsucit apoi bătoasă spre mine. Ești rudă cu el?

Am dat din cap. Îmi era greu să-i explic sentimentul protector fierbinte pe care îl simțeam față de Ren.

— William, trebuie să stăm de vorbă! a șoptit Lydia.

Acton s-a uitat la ceasul de la mână, dând impresia dintr-odată că se grăbește foarte tare.

— Nu e momentul cel mai potrivit. Trebuie să-mi încep vizita în saloane!

— Atunci, o să te însoțesc! a insistat Lydia. Vreau să-l văd și eu pe băiat!

Acton mi-a aruncat o privire conspirativă peste umărul ei. Am început să merg în spatele lor. Yi îmi spusese să fiu atentă pentru că cel de-al cincilea membru al grupului era cel mai rău dintre noi. Ce voia Acton de la mine?

E vineri, însă Ren și-a pierdut simțul timpului. E

bolnav, deși termenul nu descrie nici pe departe felul cum se simte. „Infirm” sau „distrus” ar fi mai potrivit. Bandajele i s-au desfăcut parțial, inclusiv pansamentul mare de pe mâna stângă. Cea de la care îi lipsește acum un deget. Surorile medicale au evitat să-l informeze asupra pierderii, au luat-o pe ocolite și au dat din colț în colț, iar până la urmă au apelat la un doctor local ca să-i dea vestea în cuvintele cele mai simple cu putință. Ca și cum ar avea vreo importanță.

Lui Ren i se face dor dintr-odată și în chip inexplicabil de doctorul MacFarlane. De sprâncenele lui zburlite, de vocea răgușită. El i-ar fi explicat situația clar și fără sentimentalisme. „Este mai bine să îți pierzi un deget decât toată mâna.” Sau viața. E ceva ce trebuie neapărat să-și amintească în privința doctorului MacFarlane, dar ce anume? Un calculator invizibil sâsâie în mintea lui și îl atenționează că mai are la dispoziție doar două zile pentru a-și ține promisiunea față de doctor, însă Ren e obosit, este atât de extenuat, încât abia își poate ține ochii deschiși. Surorile medicale vin să-i ia temperatura și discută între ele cu voci scăzute peste capul lui. William a trecut deja de două ori astăzi pe la el.

— Ai avut un șoc, îi spune el jovial, cu toate că ochii îi sunt întunecați. Uneori corpul are nevoie de ceva timp ca să se refacă.

— Au găsit-o?

Ren observă la stăpân aceeași neliniște pe care a remarcat-o ori de câte ori aduce vorba de Nandani.

— Pe cine? Pe Nandani? Nu-ți face griji, a ajuns acasă în siguranță în noaptea aceea.

Ren clatină ușor din cap.

— Nu, nu s-a întors! Rătăcește pe undeva.

O expresie încordată apare pe fața lui William. O ia brusc deoparte pe sora medicală ca să discute ceva cu ea și o previne cu o mișcare din cap, apoi iese din salon. Prin venele lui Ren se scurge o febră joasă. Există un loc unde ar trebui să ajungă de urgență, însă nu-și poate aminti unde se află decât atunci când doarme. Are sentimentul că se găsește în mijlocul unei călătorii; orice altceva nu înseamnă decât întrerupere.

Se trezește cu o senzație de durere. Sora îi ia temperatura și nu pare mulțumită. Ren își îndoaie cu efort brațul stâng, încă înfășurat în pansamente, și se întreabă dacă va mai fi capabil să muncească: să lustruiască pantofi, să calce cămăși și să facă omlete. Dacă William nu îl va mai vrea? Există o mulțime de alți băieți care au nevoie de slujbe – băieți mai mari decât el, mai puternici și cu zece degete la mâini. Ar vrea să poată vorbi cu cineva, însă salonul este gol, iar celelalte paturi arată ca niște coconi de viermi de

mătase.

Una dintre surorile medicale i-a spus că Ah Long a venit să îl vadă ieri, când dormea, și i-a lăsat o caserolă cu supă dulce de fasole roșie, care lui Ren îi place mult. Oare Ah Long a putut face curat singur în toată casă după petrecerea de sâmbătă seara? Ochii lui Ren sunt uscați. Oasele îl dor. E timpul să plec, își zice. Dar încotro?

Voci pe coridor. E din nou William, la a doua vizită din ziua aceea. Și în spatele lui, altcineva. Acea emoție bâzâitoare pe care n-o poate uita. Ren se zbate ca să se ridice în șezut. A venit! Fata de la petrecere! Simte cum se apropie pe coridorul lung, vărut. Simțul pisicesc i se activează, iar tristețea din jur se risipește. Numai că fata încetinește pasul, rămâne în urmă. De ce?

William intră în salon. E bucuros să-l vadă pe Ren stând în șezut.

— Ți-am adus un vizitator!

Însă persoana care se ițește din spatele lui William nu este fata în albastru a lui Ren, ci Lydia.

— Bună! zice ea pe tonul excesiv de entuziasmat adoptat de adulții care nu se simt în largul lor în prezența copiilor. Ți-am adus niște cărți.

Împinge căruciorul cu cărți și reviste de împrumutat, iar Ren se simte imediat vinovat pentru că a judecat-o greșit.

— Am trecut azi-dimineață pe la salonul pentru copii. N-am știut că ești aici.

William verifică fișa lui Ren și bandajele. Ochiul lui Ren fug spre căruciorul cu cărți. Lydia alege un abecedar imprimat cu logoul Ladybird⁴⁶.

— Ce zici de cartea asta? întreabă ea.

Ren o deschide și citește pe prima pagină A de la Ambulanță.

— Mulțumesc! șoptește, încercând să-și ascundă dezamăgirea.

— Dă-i altă carte, Lydia! rostește calm William. Ren știe să citească bine.

— Oh! se îmbujorează Lydia. Azi nu avem prea multe titluri, din păcate.

Lui Ren îi pare rău pentru ea, pentru că a fost dojenită în public. Totuși, strălucirea plină de speranță din ochii ei îi spune că Lydia nu s-a supărat. Ea îi oferă acum o altă carte, una cu un nume de femeie pe copertă, Jane Eye⁴⁷ sau cam așa ceva. Cine e Jane și ce e în neregulă cu ochiul ei? se întreabă Ren. Un alt volum, mai subțire, cade din cărucior. Inima întunericului⁴⁸

⁴⁶ Ladybird Books, editură britanică specializată în literatură pentru copii, parte a Penguin Group (n. tr.).

⁴⁷ *Jane Eyre*, roman de Charlotte Brontë apărut în 1847. Ren face o confuzie: eye înseamnă în limba engleză „ochi” (n. tr.).

⁴⁸ *Inima întunericului*, roman de Joseph Conrad publicat în 1899, povestea unei călătorii în Africa pe fluviul Congo, prilej de comparații între popoarele

Lydia se grăbește să îl ia de pe jos.

— Oh, nu, dragă! Cartea asta nu-i pentru tine.

Dar Ren nu mai este atent acum. Simte din nou zumzetul electric. Se mișcă iar, se apropie de ușă. E fata lui de la petrecere. Are o privire serioasă în timp ce-l caută din ochi pe Ren. Și, când îl vede, fața i se luminează.

Ren este fericit. Foarte fericit. Fata se așază lângă el. Astăzi nu este îmbrăcată în albastru, ci într-o rochie de bumbac de un alb strălucitor.

— Mă bucur că ești bine! îi zice ea în timp ce-i toarnă un pahar cu apă.

William și Lydia se află în celălalt capăt al salonului pustiu. Lydia se preface că verifică din nou cărțile de pe cărucior. Ren surprinde câteva frânturi din conversația lor. Nu îl interesează ce-și vorbesc cei doi, căci Ji Lin stă pe un scaun lângă patul lui și îi zâmbește.

— Te doare rău?

Ren ar vrea să o asigure că se simte mult, mult mai bine, însă este cuprins de o slăbiciune care îl amortțește. Icneste, incapabil să scoată vreun sunet. Ji Lin se

civilizate și cele „sălbaticе” și de comentarii asupra imperialismului și a rasismului. Cartea a stat la baza celebrului film *Apocalypse Now* din 1979, regizat de Francis Ford Coppola, cu Marlon Brando, Robert Duvall, Martin Sheen și Harrison Ford în rolurile principale (n. tr.).

holbează cu o expresie consternată la fața lui palidă.

— Nu arăți bine! Să chem o soră?

Nu, Ren nu vrea ca Ji Lin să plece, însă simte cum vâlul acela cenușiu și cețos se coboară peste el, îl paralizează și îl poartă cu el. Înapoi în locul celălalt, unde și-a lăsat îndatorirea neterminată. Alarmată, Ji Lin aruncă priviri spre William și Lydia, adânciți în conversație în capătul opus al salonului. Tensiunea din umerii lui William o împiedică să-i întrerupă.

— Mă duc s-o chem pe soră, zice, sărind iute în picioare în felul ei băiețos.

În capătul celălalt al salonului, William își smucește capul în direcția ei, surprins de acea ieșire bruscă din încăpere.

Lydia își înclină capul mai aproape de el. Ei doi arată bine împreună, așa cum stau lângă fereastră.

Gura ei se mișcă. Oare ce-i spune, de-i face pe William să se încrunte și să-și strângă buzele într-o dungă subțire?

— ...știu de Iris, zice ea.

Iris e numele doamnei căreia William îi scrie scrisori. Scrisorile acelea pe hârtie crem moale, care se adâncește dacă îți apeși degetul în ea. William nu pare încântat de ceea ce îi spune Lydia.

— Hai să nu discutăm acum despre asta! zice, întorcându-se cu spatele.

— Atunci, când?

Lydia se ia după el. Nu-i pasă că ar putea fi auzită, căci în salon nu mai este acum decât Ren.

— Noi doi suntem la fel! continuă ea.

Ochii îi sclipesc, dar Ren nu își dă seama dacă de lacrimi sau din altă pricină.

— Vreau să te ajut! Te rog, lasă-mă să te ajut!

William se forțează să zâmbescă.

— Trebuie să plec!

Lydia se holbează la spinarea lui. Briza strecurată prin fereastra deschisă face să fluture perdeaua albă; în salon este atât de liniște, încât se aude ceasul de pe coridor cum ticăie. Lydia împinge stângace căruciorul cu cărți înapoi, printre paturile goale. Se oprește lângă patul lui Ren, ca și cum ar vrea să-l întrebe ceva, însă în clipa următoare Ji Lin se întoarce. Arată tulburată și-și ține ochii plecați.

Lydia îi aruncă o privire lungă, piezișă.

— Ești Louise, nu-i așa? zice ea.

Scurtă pauză.

— Da!

— Cum de-l cunoști pe domnul Acton?

— Nu-l cunosc! A trecut întâmplător prin fața gării când am coborât eu din tren și s-a oferit să mă aducă aici cu mașina.

Lydia nu pare pe deplin satisfăcută de răspuns și îi

mai pune alte câteva întrebări. Unde lucrează, cu se ocupă familia ei, câți ani are. Ji Lin îi răspunde cu politețe, însă fără a lăsa garda jos.

— Pot să întreb de ce vreți să știți toate astea?

Ren se uită buimac la cele două profiluri. Unul cu păr blond și ondulat, celălalt cu păr negru, tuns scurt cu breton.

— Sunt doar curioasă în legătură cu... slujba ta. Dacă sunt probleme acolo și ai nevoie de ajutor.

Privirea Lydiei se ascute, preocupată, când rostește cuvântul „probleme”. Ji Lin își păstrează însă calmul și se mărginește să-i răspundă că lucrează cu jumătate de normă la un salon de dans și că totul e în regulă.

Lydia o studiază câteva clipe.

— Bine, să mă anunți dacă simți nevoia să discuți cu o prietenă! Vreau să ajut localnicele să-și găsească slujbe și să-și îmbunătățească viața. Fetele pot face acum multe munci, dacă bărbații le-ar permite.

— Mulțumesc!

Cuvintele Lydiei au atins o coardă sensibilă în Ji Lin: ochii ei negri se îmblânzesc și pare realmente mișcată.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră!

— Femeile trebuie să fie unite; apropo, să știi că predau lecții de sănătate fetelor de pe plantațiile de cauciuc.

— Ce fel de lecții? Întreabă Ji Lin interesată.

— În mare parte despre igiena personală.

Cele două schimbă priviri cu înțelese.

— Dă-mi de știre dacă ai nevoie de ceva! Încerc și eu să ajut, dacă tot sunt blocată aici. Apropo, își coboară Lydia vocea, ai grijă cu domnul Acton!

— De ce?

— Ăăă... în preajma lui se petrec uneori lucruri ciudate. Nu ai știut?

Pe fața lui Ji Lin apare o expresie curioasă.

— Ce fel de lucruri?

— Mulți dintre cei cu care are de-a face au ghinioane. Mai ales femeile tinere.

William trage aer în piept cu putere. Îl doare stomacul și stă aplecat peste chiuveta din porțelan din camera de baie, cu amândouă mâinile încleștate pe suprafața alunecoasă. Simte o senzație intensă și chinuitoare. Își ridică fața palidă și transpirată și se holbează în oglindă.

Așadar Lydia știe de Iris. Ar fi trebuit să anticipeze, doar fusese șocat de asemănarea dintre ele. Sunt verișoare de-a doua sau de-a treia, deși nu asta contează. După cum nu contează nici ce i-a spus Lydia. Fusese prea luat prin surprindere pentru a-i acorda atenție.

Ce ar trebui să facă acum? Ce vrea Lydia de la el? O să-i facă probleme! Lydia, cu felul ei autoritar de a fi, cu

intențiile ei bune, e tot ce urăște el mai mult. William se șterge la gură. Va trebui să se grăbească pentru ca înainte de viitoarea lor întâlnire să afle tot ce se poate afla despre ea: ce secret din trecut a exilat-o în Malaya de mai bine de un an fără soț, fără slujbă și cu nimic altceva de făcut decât să joace tenis la club și să facă muncă de voluntariat. Cunoaște-ți *dușmanul*!⁴⁹ își zice.

Și pe urmă, într-un spasm de agonie furioasă, își dorește ca Lydia să dispară pur și simplu de pe fața pământului.

35

Batu Gajah. Vineri, 26 iunie

În numai câteva zile, Ren a pierdut șocant de mult în greutate. Obrajii îi erau scobiți, iar venele albastrii i se întrezăreau prin pielea subțire ca hârtia. Vocea i s-a redus la un murmur slab și răgușit, de parcă se luptă ca să rostească fiecare cuvânt. A părut însă fericit să mă vadă.

— Degetul pe care mi l-ai dat e la mine, i-am spus pe un ton șovăitor după plecarea Lydiei.

Nu voiam să aduc subiectul în discuție, însă mă temeam ca băiatul să nu-și facă griji din pricina lui.

⁴⁹ „Cunoaște-te pe tine însuși, cunoaște-ți dușmanul”, citat din *Arta războiului*, de Sun Tzu (544-496 î. Hr.), general, strateg militar, filosof și scriitor chinez (n. tr.).

Un spasm i-a trecut peste față. O privire alarmată, sau poate presantă?

— Două zile, atâtea au mai rămas! mi-a șoptit. Pune-l la loc! În mormântul lui.

M-am aplecat, încercând să deslușesc ce spune. Avea o privire întunecată, sticloasă.

— Cum adică? am întrebat, dar Ren nu m-a auzit.

Închisese ochii. Din corpul lui mic și fragil nu mai rămăsese aproape nimic; arăta ca un greiere abandonat acolo, în pat. Preț de o clipă m-am înspăimântat că murise. I-am atins mâna. Era rece, însă pieptul îngust i se ridica și cobora, chiar dacă în mod neregulat. Sora medicală îmi spusese că boala nu evoluase bine, deși nu reușiseră să afle cauza, și că ar trebui să nu-l obolesc. Avea dreptate; ceva în neregulă se întâmpla cu el.

— Sunteți rude? mă întrebuse sora.

— Nu! De ce? răspunsesem tulburată.

Își ferise stânjenită ochii.

— Dacă îi cunoști vreun membru al familiei, spune-i să vină să-l viziteze! Cât mai curând cu putință.

Am părăsit salonul cu inima strânsă. Mai aveam o mulțime de întrebări să-i pun lui Ren: cum de ajunsese degetul să fie îngropat în grădină și de ce voia să-l așez într-un mormânt. Gânduri tulburătoare care mi se

încolăceau în minte ca șerpii pe sub apă. O întrebasesem pe soră dacă Pei Ling își revenise după căzătură, iar ea clătinase din cap. Nu, nu își recăpătase cunoștința. Sora mă privise ciudat, mirată cum de aveam de-a face cu atâția oameni peste care dăduse necazul.

După-amiaza era pe sfârșite, iar oamenii începuseră să plece din spital. Nu-mi puteam scoate din cap avertismentul neliniștitor al Lydiei. De ce mă sfătuisese să stau departe de William Acton? M-am întrebat care era motivul pentru care se temea, de-și coborâse vocea ca să nu fie auzită de alții. Zisese ceva despre noroc, iar asta mi-a amintit de comis-voiajor. Poate că, atunci când vorbeau despre noroc, oamenii nu doreau decât să se simtă puternici și capabili să-și influențeze soarta. Precum jucătorii obsedați de cifrele norocoase care cumpărau bilete la loterie ghidându-se după numărul de solzi colorați de pe pești. Ceea ce mie mi se părea a fi o idee prostească.

Am cotit după un colț și am recunoscut locul din fața cantinei unde discutasem ultima oară cu Pei Ling. Dacă mergeam în continuare prin culoarul acoperit și coboram dealul, ajungeam în locul unde căzuse. Da, iată-l! Pei Ling se prăbușise de pe scări și aterizase destul de departe de baza lor. Balustradele rezistente care flancau scara îngustă mi-au amintit de comentariul lui Shin. Dacă Pei Ling se împiedicase, era într-adevăr

ciudat că nu reușise să se redreseze pentru a-și amortiza căderea. Era foarte posibil să fi fost împinsă de la spate.

Mi-am ridicat privirea, alarmată de o mișcare bruscă. O siluetă întunecată se ițise în capul scărilor, însă soarele după-amiezii târzii îmi intra în ochi. O străfulgerare de uniformă albă m-a făcut să cred că e Shin, care mă ajunsese din urmă cu pașii lui mari. Indiferent cine era, a dispărut însă. Era momentul să o iau și eu din loc. Culoarele erau goale și am scurtat drumul, luând-o pe lângă clădirea principală a spitalului. Am trecut pe lângă ușa familiară a magaziei de la Departamentul de patologie și m-am oprit. Dacă degetul pe care îl furasem de la comis-voiajor era încă aici, iar cel primit de la Ren era o dublură născută ca un vierme din pământul negru pe care îl săpase el? Ideea era atât de năucitoare, încât am simțit nevoia să mă asigur cu propriii ochi că nu era așa. Am apăsat pe clanță. Și, surprinzător, ușa s-a deschis.

Interiorul rămăsese în mare măsură așa cum îl lăsaserăm eu și Shin. Am tras scaunelul spre raftul cu specimene. Am întins brațul pe lângă un rinichi, apoi pe lângă borcanul în care fusese conservat șobolanul cu două capete. Am aruncat o privire în spatele lui. Nimic. Spațiul unde se aflase sticluța care conținea un deget uscat și înnegrit era gol. Deci degetul nu se multiplicase

precum un coșmar. Slavă Domnului! M-am pregătit să cobor de pe scăunel, când ușa s-a deschis.

Era Y.K. Wong. Ar fi trebuit să mă aștept să ne reîntâlnim! Y.K. Wong era ca un vis urât care apărea oriunde eram. Cu inima bubuind în piept, mi-am ținut respirația în timp ce închidea foarte hotărât ușa în urma lui.

— Cauți ceva? m-a întrebat. Un deget cumva?

— Nu este niciun deget pe raftul ăsta, i-am răspuns sfidător.

— Da, știu! Am aruncat și eu o privire acolo deunăzi.

S-a apropiat și l-am studiat cu neliniște de la înălțimea la care mă aflam.

— Shin știe de slujba ta de la May Flower?

Deci mă recunoscuse la spital în urmă cu câteva zile, în ciuda încercărilor de a-mi ascunde fața. M-am simțit absurd de vulnerabilă stând cocoțată pe scăunel, ca o prizonieră adusă la spânzurătoare.

— Hai să o luăm de la capăt! a continuat cu un zâmbet forțat și o sclipire a unui canin ascuțit. M-ai mințit în privința degetului. Ai fost una dintre iubitele de la salonul de dans ale lui Chan Yew Cheung?

— Nu, am luat din greșeală degetul!

Mi-a aruncat o privire neîncrezătoare. A mai făcut un pas spre mine.

— Care e treaba atunci cu Pei Ling? Te-am auzit când ai întrebat de ea. Ți-a dat ea ceva?

Ce îmi spusese oare Pei Ling? Că Chan Yew Cheung, comis-voiajorul, avea la spital un prieten care ei nu-i plăcea și se temea ca individul să nu pună mâna pe pachetul ei. Listele, mi-am zis. Acele liste cu nume de doctori și pacienți, și sume de bani, scrise de o altă mână. Stăteam în continuare pe scăunel și mi-am dat seama că, dacă Y.K. Wong mă îmbrâncea peste raft, aveam să-mi sparg capul. La fel ca Pei Ling, care căzuse pe scări.

M-am întors pe jumătate și am întins brațul în spate. Am bâjbâit cu mâna printre flacoanele din sticlă. Am azvârlit borcanul cu șobolanul cu două capete spre Y.K. Wong. Borcanul s-a spart când l-a lovit în braț, iar lichidul urât mirositor s-a împrăștiat pe jos. Un ți-păt de dezgust când Y.K. Wong s-a îndoit de mijloc. Și pe urmă am făcut un salt, cel mai mare salt din viața mea, în încercarea de a mă strecura pe lângă el, însă m-a prins de încheietura mâinii. Rămasă fără suflare, nu am putut să ți-p, doar am scrâșnit din dinți și m-am zbatut cu putere. Y.K. Wong a alunecat și s-a izbit de ușă. A rămas o clipă înțepenit acolo, cu fața încordată, semn că se gândea ce să facă în continuare. Pe urmă a apăsat pe clanță, a ieșit și a încuiat în urma lui.

— Dă-mi drumul! am urlat, bătând cu pumnii în ușă.

Și-a apropiat gura de ea.

— Gândește-te la ce te-am întrebat! a spus. O să mă întorc ca să-ți aflu răspunsul.

Am urlat până am răgușit, deși Y.K. Wong se îndepărtase de mult. Era vineri seara; peste weekend, personalul care îngrijea pacienții internați avea să fie redus la minimum. Panicată, am încercat ferestrele. Erau foarte înalte, iar majoritatea fuseseră acoperite cu vopsea care se lipise de tocuri, ferecându-le. Deasupra ferestrei, un ochi de geam se deschidea totuși pe orizontală. Era genul acela care se descurie cu ajutorul unui cârlig lung. Numai că era poziționat foarte sus.

Am tras masa lângă fereastră și m-am cățărat pe ea. Nu ajungeam suficient de sus. Am așezat scăunelul peste masă. Vaporii de la formaldehida vărsată îmi făceau ochii să lăcrimeze, chiar dacă mi-i feream de șobolanul cu două capete împrăștiat pe podea. Urma să am coșmaruri din pricina lui. Am urcat, cu toate că simțeam dubla clătinare a mesei și a scăunelului și eram prea speriată ca să mă uit în jos. Mi-am vârat capul prin gemuleț. Cineva avea să mă găsească în cele din urmă, numai că mă temeam ca Y.K. Wong să nu-și facă apariția dacă strigam. Am răsuflat adânc, mi-am aruncat coșul afară prin deschizătură și m-am săltat de mijloc. Spațiul era îngust, chiar dacă m-am răsucit pe o

parte. Prea îngust. Am rămas blocată la aproape doi metri și jumătate de pământ. *Te rog, Doamne!* am implorat divinitatea. *Promit că nu voi mai mânca niciodată chifle!* Un sunet de sfâșiere; fusta mi se prinsese în balamale. Mi-am zgâriat spinarea în partea de sus a ferestrei, și dintr-odată eram de cealaltă parte a pervazului.

Mi-am pierdut controlul într-o prăbușire alunecoasă. O durere ascuțită în gleznă când am aterizat, palmele mă usturau de la zgârieturile de perete. Pași alergând după colț. Am încremenit, speriată că se întorcea Y.K. Wong, dar era doar Koh Beng. M-am bucurat să-i văd fața prietenoasă și porcoasă.

— Am auzit un țipăt, a spus el. Ești în regulă?

— Mi-am scrântit glezna, i-am răspuns.

Din fericire, Koh Beng părea mai interesat să se uite la fusta mea, pe care am tras-o în jos cu privirea, decât să pună întrebări despre cum am reușit să cad în spatele clădirii.

— L-ai văzut pe Y.K. Wong când veneai încoace? I-am întrebat.

— Nu. Koh Beng mi-a aruncat o privire vicleană. A vrut ceva?

Tot ce voiam era să mă așez în liniște undeva până când mâinile nu-mi mai tremurau. Ar trebui să-l reclam pe Y.K. Wong? Ar putea pretinde că a fost o glumă sau

că l-am ademenit în magazie pentru a-l seduce. De fapt, transmiterea faptului că lucram la o sală de dans era suficientă pentru a-mi infirma mărturia. Dacă Shin ar fi aflat, ar fi fost probleme; cu toată liniștea lui rece, avea un temperament exploziv. Distrată, am spus:

— Căuta un pachet.

— A fost a lui Pei Ling? V-am văzut vorbind chiar înainte de accidentul ei.

— A vrut să fie ajutată. Nu că ar fi fost de prea mare folos. Ce fel de persoană este Y.K. Wong?

— Este un tip ciudat. Legături strânse cu Dr. Rawlings, patologul. A lucrat mult pentru el.

Rawlings figura și el pe listă; oare așa se explica faptul că Y.K. Wong avea cheia de la magazie? M-am încruntat concentrată.

— Deci ce era în pachetul acela?

Cât de mult mă puteam bizui pe Koh Beng? Părea să fie la curent cu ceea ce se întâmplă în spital. Am răspuns cu voce joasă:

— Liste cu nume și numere. Dar te rog să nu-i spui lui Shin ce s-a petrecut astăzi! E o chestiune care mă privește numai pe mine.

— Nu-ți face griji! Ai încredere în mine! a spus Koh Beng pe un ton plin de compasiune.

Părea încântat că împărtășeam un secret. Mi-am amintit poveștile lui despre cranii și oameni-tigru.

— Cunoști vreo superstiție despre degete? I-am întrebat.

— Malaezii cred că fiecare deget are personalitatea lui: degetul mare este degetul-mamă, ibu jari. Indexul, sau jari telunjuk, este cel care arată calea. Al treilea deget, jari hantu, este degetul-fantomă, fiindcă este mai lung decât celelalte. Al patrulea deget este inelarul; în unele dialecte i se spune nenumitul. Iar degetul mic este cel isteț.

Ideea că degetele ar avea propriile personalități, precum cinci omuleți, mă tulbura. Koh Beng mi-a aruncat o privire piezișă; eram sigură că își dăduse seama că îi ascundeam ceva, însă s-a mărginit să spună, în felul său porcin prietenos:

— Pei Ling mi-a fost o prietenă bună. Vreau să ajut! Listele acelea cu nume – poți să le aduci ca să mi le arăți?

Am dat din cap. Dacă reușea să dezlege misterul listelor, urma să am un avantaj în fața lui Y.K. Wong.

E o după-amiază fierbinte, înăbușitoare, și Ren continuă să doarmă. Îndepărtează vâlul de ceață care plutește în jurul lui și îl amorțește. Trebuie să treacă de

el, să ajungă dincolo, în locul celălalt. În locul acela de o strălucire febrilă unde totul e limpede precum cristalul și tare ca piatra. E nevoit să uzeze de toată forța de care mai este capabil, dar dintr-odată se trezește că e acolo. A ajuns la iarba cea înaltă și albită, la tufișurile scunde și încâlcite. Mai de mult era un tigru aici, își amintește, dar acum a dispărut. Cercetează din priviri pământul noroios. Oare ce avea de făcut, un lucru foarte important? A, da. Nandani! Trebuie să o găsească.

William i-a spus că Nandani a ajuns cu bine acasă în noaptea aceea de după petrecere, însă Ren nu îl crede. Nandani nu e în Batu Gajah. Este aici! E sigur de asta!

În acel peisaj arzător care pâlpâie ca într-un vis, Ren ia urma amprentelor impregnate în pământul moale. Ele înaintează, cu piciorul stâng târându-se în spate, prin iarba înaltă până la brâu, către gara pe care o zărește în depărtare. Sunt probabil urmele lăsate de Nandani, își zice Ren îngrijorat. Din ziua când i-a salvat piciorul se simte răspunzător pentru ea, deși Nandani e mai în vârstă decât el. Fără niciun motiv anume, în minte îi revin vorbele doctorului MacFarlane, acea dojană încărcată de afecțiune: „Bunătatea e cea care o să-ți aducă sfârșitul, Ren.” Numai că nu-i adevărat, nu-i așa?

Înaintează cu tenacitate pe urmele pașilor. E ca o cărare care șerpuiește, trasată parcă de cineva tot mai

slăbit. Simțul pisicesc îl înțeapă, vibrează într-o singură direcție, pentru ca la final să se izbească de un zid înalt și gol, la fel de vast precum cerul. Dincolo de el este Yi.

Ren continuă să se târască, iar lumina strălucitoare arde peisajul înconjurător în ochii lui mijiți. Gara se apropie din ce în ce. Se află pe aceeași direcție ca zidul care îl desparte de Yi. Își amintește brusc de o fată în albastru. Cum se numea oare? Ji Lin? Frânturi de imagini apar și dispar din mintea lui. William dansând cu fata. Ochii ei cășcați de uimire la vederea lui Ren. Alergatul în jurul casei și uitatul pe ferestre în căutarea lui Nandani, sau poate că o altă creatură pală și înfrigurată privește pe geamuri înăuntru? Femeile răzbunătoare cu părul lung, trădate în dragoste. Și în final străfulgerarea urlătoare care sparge liniștea nopții – însă mai departe nu își mai poate aminti nimic. Realitatea în care se află acum este cea a unui tărâm înșorit care tremură într-o așteptare necunoscută lui.

Urmele îl ademenesc mai departe, dincolo de un tufiș cu frunze ceroase de un verde-închis. Este un leandru, își zice Ren, uitându-se la înflorescența înspumată. Nu-și amintește cui îi displac foarte tare aceste flori. Unui chinez bătrân care își șterge mâinile pe un șorț și declară dezaprobat că stăpânul ar trebui să taie tufișul. Ren clipește, iar amintirea dispare.

Dându-i ocol tufișului, aproape că se împiedică de ea.

Stă pe pământ și încearcă să-și oblojească glezna stângă. Părul brunet, lung, i s-a încâlcit, iar când își ridică fața către el, Ren are un șoc. Nu e Nandani. Nu a văzut-o în viața lui pe femeia aceasta.

Se holbează unul la celălalt în tăcere. Fata e chinezoaică și are o față palidă ca de iepuraș. Ochii i s-au înroșit, ca și cum ar fi plâns, și când se saltă cu greu în picioare, nu îl depășește cu mult în înălțime pe Ren.

— Cine ești?

— Sunt Ren.

Fata se holbează la el.

— Ești om de-adevăratelea?

— Da!

Îl prinde pe neașteptate de cot. Atingerea ei e rece ca gheața, iar Ren scoate un strigăt de surpriză.

— Ești cald! constată ea.

Se îndoaie de mijloc și-și prinde glezna cu mâinile.

— Nu pot să merg bine! Cred că mi-am scrântit glezna.

Se îndreaptă de spate, făcând o grimasă, iar Ren își dă seama acum că ceva e în neregulă cu ea. Un braț e îndoit, iar umărul îi stă într-un unghi ciudat în timp ce își târșâie picioarele înainte. Pare stricată, ca o marionetă ale cărei sfori au fost tăiate.

— Te doare? o întreabă.

— Nu foarte tare! Sunt soră medicală, îi explică ea. Așa că știu că mi-am fracturat brațul sau mi-am dislocat umărul.

— Nu-ți amintești ce ți s-a întâmplat?

— Am căzut. Mă doare capul, zice ea, încruntându-se. O să mă simt mai bine după ce voi urca în tren. Și tu la fel.

Ren se uită în jos și-și dă seama că și el e rănit. Are brațul stâng și coastele înfășurate în bandaje. Îl bântuie sentimentul neplăcut că ar trebui să-și amintească de unde i se trage rana, însă nu reușește. Ocolesc amândoi tufișurile de leandru, iar din locul în care ajung, gara se zărește cu claritate, însoțitoarea lui Ren pare să se însuflețească la vederea ei.

— De unde vii? îl întreabă.

— Nu știu!

Ren se uită în spate, dar nu vede nimic altceva decât iarba unduitoare.

— Hai să mergem! îl îndeamnă însoțitoarea lui.

Am luat autobuzul spre Falim. După cele întâmplate, eram zdruncinată. Dacă închideam ochii, vedeam bărbia încovoiată a lui Y.K. Wong și privirea lui

insistentă și calculată de dinainte de a mă încuia în magazie. M-am întrebat ce expresie urma să aibă când se întorcea și găsea încăperea goală. Cu siguranță urma să am din nou de-a face cu el cât de curând. *Curaj, fetițo!* mi-am zis în timp cerni apăsam mâinile pe piept pentru a-mi domoli tulburarea.

Am petrecut o seară liniștită, ajutând-o pe mama la treburile din gospodărie. Silueta ei fragilă mi-a amintit de Ren. Aveam o bănuială cruntă că băiatul era pe moarte; fața lui cenușie, precum și ochii închiși ca un suflet neancorat la țărâmă mă înspăimântaseră.

— Nu-ți face griji! a spart tăcerea vocea mamei. Totul va fi bine. El te place.

Inima mi-a tresărit în piept. Dar, evident, mama se referea la Robert. Am ascultat-o cu o jumătate de ureche în timp ce trăncănea despre amabilitatea favoritului ei.

— Da! am zis și am dat din cap la gândul că urma să apelez la acea amabilitate nu peste multă vreme.

Rușinea m-a inundat. Oare puteam fi sigură că Robert nu avea să mă refuze când aveam să-i cer bani cu împrumut? Doar nu era același lucru cu a accepta un castron cu supă de pui. Atât de multe lucruri merseseră anapoda în ultimul timp, încât eram bolnavă de îngrijorare! Și ce voise Ren să spună cu „două zile, atâtea au mai rămas”?

În dimineața următoare, m-am strecurat afară din casă și m-am întors la Ipoh. I-am explicat mamei că trebuia să o ajut pe doamna Tham să termine de cusut o rochie. „O comandă urgentă”, am pretins, deși motivul real era acela că îi promisesem Matroanei să o înlocuiesc pe una dintre fetele lipsă în ultima mea tură la May Flower.

Era trecut de ora prânzului când am ajuns la atelierul doamnei Tham.

— Ah, te-ai întors! m-a luat ea imediat în primire. Am crezut că o să rămâi tot weekendul la Falim.

— Trebuie să ajut o prietenă, i-am răspuns pe un ton vinovat.

Din fericire, doamna Tham n-a observat, prea ocupată să-mi dea niște vești incitante.

— Fratele tău a trecut pe aici ca să te caute. Era cu tânărul acela.

— Care tânăr?

— Cel care te-a adus acasă cu mașina mai deunăzi. Robert, așa mi-ai zis că îl cheamă.

De ce Dumnezeu veniseră Robert și Shin să mă caute? Ei doi formau o pereche neverosimilă; nici măcar nu se înțelegeau bine.

— Mai întâi a trecut pe aici fratele tău și, când era pe picior de plecare, a venit și tânărul acela, Robert. Le-am

spus că te-ai întors acasă.

— Ți-au spus de ce mă căutau?

— Nu, fratele tău n-a zis decât că trebuie să se vadă cu cineva. Doamna Tham s-a tras mai aproape și m-a chestionat: la spune, e ceva serios între tine și Robert?

— Suntem doar amici.

Mi-a aruncat o privire neîncrezătoare, și zău dacă o puteam învinovăți! Robert atrăgea atenția tuturor cu mașina lui enormă, cât o barcă. În locul meu, cele mai multe fete ar fi fost probabil în al nouălea cer.

— Dacă îmi termin devreme treburile, s-ar putea să mă întorc la Falim diseară, am anunțat-o pe doamna Tham.

— Bine! mi-a răspuns, făcându-mi veselă cu mâna în timp ce plecam.

Ăsta era avantajul de a avea două locuințe – puteai pretinde oricând că ești în cealaltă. Aveam nevoie de cel puțin o zi sau două pentru a-mi pune planul în aplicare.

Matroana m-a oprit pe coridorul slab luminat de la May Flower și mi-a îndesat în mână un plic care a scos la atingere un sunet foșnitor puternic și plăcut.

— Am fost plătiți pentru petrecerea aceea privată. Mă rog, Kiong s-a dus să ia banii de la doctorul acela roșcovan. Aici ai partea ta, plus banii pe care ți-i

datoram dinainte. Ți-ai strâns deja lucrurile?

— Aproape că am terminat.

În vestiar țineam o rochie de rezervă pe care intenționam să o îmbrac azi. Toate fetele aveau câte o rochie de rezervă, în caz că cea pe care o purtau se rupea sau se păta. Am străbătut în grabă și îngândurată holul cu tencuială verde-mentă scorjită. Hui era în vestiar și-și aplica viguros fard roșu pe obraji. Sâmbăta era de serviciu de după-amiaza până seara târziu.

— Ai venit la muncă? m-a întrebat ea mirată.

— Matroana m-a rugat s-o ajut! am spus în timp ce mă zbăteam să ies din rochie.

— Lasă-mă pe mine!

Mi-a descopciat cu îndemânare rochia. Cât de curând trebuia să o anunț că demisionasem, dar acum, când ne grăbeam să terminăm cu aranjatul, nu părea momentul cel mai potrivit.

Nu mai lucrasem niciodată sâmbătă după-amiaza; salonul era aglomerat, iar orchestra interpreta mai mult dansuri locale, precum *joget*. Era o muzică veselă, care m-a făcut să-mi uit pe moment supărările și să mă bucur de ea. Niciunul dintre clienții mei fideli nu era prezent. Aveau să îmi lipsească toate acestea: ringul de dans ceruit sau fețele asudate ale membrilor orchestrei, pe care ajunseseam între timp să îi cunosc suficient de bine cât să-i salut zâmbind când treceam pe lângă ei.

Mirosul de tutun și transpirație, gambele dureroase, precum și remarcile amuzante și acide ale lui Hui. După o tură cu un funcționar guvernamental grasuț, m-am strecurat în țarcul despărțit cu un cordon de ringul de dans. M-a săgetat o umbră de regret. Poate că totuși nu trebuia să renunț la slujba asta.

Nu le știam decât pe unele dintre fetele de serviciu, căci de obicei lucram în schimburi diferite, însă am recunoscut-o pe Anna. Nu o mai întâlnisem din seara cu petrecerea privată.

— Tocmai am văzut ceva grozav! mi-a zis.

Anna avea întotdeauna un aer somnoros și greoi, care astăzi îi făcea silueta înaltă să pară încă și mai voluptuoasă.

— Ce anume?

— Un tip foarte chipeș. Își aștepta afară un amic. L-am făcut să-mi promită că-mi va acorda un dans.

Celelalte fete au început să chicotească. Eu, una, nu eram foarte atentă.

— Cum adică foarte chipeș? Mereu spui despre bărbați că sunt chipeși.

— Dar ăsta chiar era! Poate că-i un actor din Singapore sau Hong Kong.

Unele fete și-au dat ochii peste cap, dar adevărul e că eram toate curioase, inclusiv eu. Multe vedete ale operei chinezești erau bombardate de admiratoarele

isterizate cu scrisori de dragoste, mâncăruri gătite în casă și bani. Singura persoană cunoscută care, după părerea mea, arăta ca o stea de cinema era Shin. Și pe urmă un gând îngrozitor mi-a venit în minte: poate că era Shin.

— E înalt și are umeri frumoși. Și șolduri înguste, a spus Anna. Și arată ca un chinez din nord, cu nas drept și pomeți înalți.

Alarma mi s-a răspândit în tot corpul, ca un mușuroi de furnici de foc care mi se târau în sus pe spinare.

— Uitați-l, tocmai a intrat!

Inima mi s-a strâns. Era într-adevăr Shin – și cu el, Robert și Y.K. Wong. Cei trei și-au croit drum prin mulțime, cu Y.K. Wong în frunte. Pe fața lui îngustă cu bărbie alungită am citit o expresie atentă în timp ce cerceta chipurile fetelor. Ochii ni s-au întâlnit. Nu aveam nimic la îndemână, nici măcar un evantai, cu care să-i blochez privirea triumfătoare care s-a oprit asupra locului unde stăteam, cu o rozetă mare și un număr prinse în piept, ca o marfă scoasă la vânzare. Panicată, mi-am silit picioarele înghețate să sară. Acum se apropiau, iar un vâjâit înăbușit mi-a răsunat în urechi. Y.K. Wong mă zărise, dar nu și Robert și Shin, așa că nu conta. Fugi!

Am sărit de pe scaun cu un icnet și m-am repezit printre celelalte fete, care au scos strigăte de

surprindere. Y.K. Wong m-a prins de încheietura mâinii.

— Te-am căutat!

M-am uitat peste umărul lui la expresia șocată a lui Robert. Pe Shin nu am avut curajul să-l privesc. Robert a făcut ochii atât de mari, încât i-am văzut albul din jurul irișilor. Gura i s-a deschis. S-a închis. S-a deschis din nou.

— Ji Lin... lucrezi aici?

Mi-am plecat capul, distrusă.

— Chiar lucrezi aici? Ești prostituată?

Tonul lui era incredul. Vocea prea puternică m-a plesnit peste față. Timpul și-a încetinit ritmul și s-a târât înainte ca într-un coșmar. Am văzut cum maxilarul lui Shin se încordează și cum umerii își schimbă poziția, trădându-i intențiile. Am recunoscut semnele de pericol; erau asemănătoare cu cele pe care le știam de la tatăl meu vitreg atunci când se enerva. Viitorul mi s-a arătat în fața ochilor ca un jurnal de știri granulat, derulat înainte cu viteză mare: Shin avea să-l pocnească pe Robert peste gură, să-i spargă dinții și nasul, iar apoi să ajungă la închisoare, și totul numai din cauza alegerilor mele oribil de proaste.

M-am aruncat în fața lui Robert. Am încasat lovitura în partea laterală a capului; a fost suficient de puternică pentru a-mi face urechile să țiuie, cu toate că Shin îi mai

atenuase probabil forța în ultima clipă. M-am prăbușit la podea împreună cu Robert într-o încâlceală de mădulare. Țipete, zvârcoliri turbate. Câteva note de trompetă discordante când muzicienii s-au întrerupt pentru o clipă, pentru a-și relua imediat vitejește cântarea. Shin îmi ținea capul în mâini.

— Idioato! a șuierat el.

Hui a scos un țipăt strident, ca o harpie.

— Ce faci acolo?

— E în regulă! E fratele meu.

M-am săltat gâfâind în picioare.

L-am tras pe Shin după mine. Disperarea îmi amortise durerea din urechea în care mă pocnise. Oamenii de ordine ai salonul se îndreptau spre noi cu un aer hotărât. În colț, Matroana arunca fulgere din ochi.

— Ji Lin! a strigat Robert, dar eu o luasem deja la fugă și mă strecuram prin mulțimea de siluete care îmi făceau loc uimite, cu gurile căscate în exclamații de oh și ah.

L-am luat pe Shin de mână și l-am tras după mine. În spatele nostru, Kiong se grăbea să ne ajungă din urmă, izbindu-se de cuplurile care dansau și scuzându-se. Am ieșit prin ușa laterală și am străbătut holul zugrăvit în verde-mentă semnalizat cu înscrisul „privat”. Am împins la perete ușa vestiarului. Mi-am înșfăcat geanta

– nu trebuia să las acolo degetul!

Strigătele lui Kiong reverberau între pereții holului. În clipa următoare ne-am năpustit afară pe ușa din spate spre drumul de pământ de dincolo de salonul de dans, unde am gonit și am gonit de parcă însuși diavolul pornise în urmărirea noastră.

38

Ipoh/Taiping. Sâmbătă, 27 iunie

Totul s-a sfârșit, mi-am zis. Nu știu ce ne apucase, dar eu și Shin goneam ca niște copii. Ca și cum aveam zece ani și fuseserăm prinși furând fructe de mango din pomul vecinului. Am străbătut în fugă stradă după stradă până ce n-am mai recunoscut locurile și m-am îndoit de mijloc, gâfâind, rezemată de un zid.

— Să știi că nu ne urmărește nimeni, a spus Shin.

Kiong nu făcuse decât să scoată capul pe ușa din spate a salonului și să strige după mine „Louise! Ce s-a întâmplat?” Și foarte probabil nimic nici nu s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi oprit ca să stau de vorbă cu el. Kiong era un om rezonabil; între clienții localului se iscau destul de des certuri, și singura persoană care fusese rănită în cursul altercației eram eu.

— Te doare? m-a întrebat Shin în timp ce mă examina, în căutare de vânătăi. N-am vrut să te lovesc!

— N-am nimic! i-am răspuns, îndepărtându-i mâna.

— Sunt sigur că n-ai! a zis el sec. Numai un om perfect sănătos e în stare să alerge aproape un kilometru. Apropo, de ce ai fugit?

Obrajii mi s-au aprins de rușine.

— N-am putut suporta privirea lui Robert. Și pe voi trei, care ați apărut acolo împreună.

Cuvintele „Ești prostituată?” încă îmi răsunau în urechi.

Shin s-a lăsat să alunece cu spinarea sprijinită de zidul tencuit rugos. Mama ne pisase la cap că numai cerșetorii, bețivii și consumatorii de opiu stăteau pe stradă ziua în amiaza mare, însă cum nimeni nu se vedea prin preajmă, m-am așezat și eu pe jos.

— Ce te-a apucat de-ai sărit în fața lui Robert?

— Am sărit fiindcă voiai să-l pocnești.

— Merita! Ticălosul!

Am făcut o grimasă.

— Ești supărat și pe mine?

— Tu ce crezi? a zis și mi-a aruncat o privire lungă.

M-am holbat la o crăpătură din trotuar. Arăta ca o hartă a râului Kinta.

— Nu prea am avut de ales. Nu erau multe slujbe unde puteam să câștig bine. Dar nu mă prostituez.

Ce conversație oribilă cu fratele meu vitreg, de care eram probabil îndrăgostită, mi-am zis. Ar trebui să țin

un jurnal cu cele mai urâte momente din viața mea. Peste 50 de ani ar fi amuzant să-l citesc, dar acum nu era nimic de râs! Absolut nimic!

— Nici n-am crezut asta. Localurile de genul ăsta îşi aleg cu grijă fetele.

— De unde ştii?

L-am urmărit încruntată pe sub gene.

— Pentru că am mai fost în saloane de dans. În Singapore sunt multe.

Dintr-odată m-am simţit atât de iritată, încât numi mai venea să-l privesc în ochi.

— Atunci, presupun că n-ar fi trebuit să-mi fac griji din pricina ta şi să-ţi spun adevărul.

Mi-a ridicat faţa spre el.

— Ți-ai făcut griji din pricina mea?

Prea aproape, mi-am spus. Shin stătea prea aproape de mine, iar atingerea lui lejeră m-a dezarmat. M-am smucit în lături.

— Nu numai din pricina ta, am răspuns. Ci şi a mamei, a doamnei Tham. Şi a lui Robert, desigur. Din punctul ăsta de vedere, sunt terminată.

— E un dobitoc dacă nu-şi dă seama că eşti virgină.

Vocea lui Shin era ca de gheaţă.

M-am simţit atât de umilită, că nu am mai ştiut încotro să mă uit. Urechile mi s-au înroşit, iar faţa mi-a luat foc. Probabil că ar fi trebuit să fiu mulţumită că

Shin nu se îndoise niciodată de castitatea mea, căci castitatea era extrem de prețuită la femei, însă felul cum se manifesta el era așa de arogant, încât mi-a venit să-l plesnesc.

— Asta nu-i treaba ta! m-am stropșit la el, sărind în picioare.

Shin m-a prins de braț și m-a tras în jos.

— Ba sigur că e, a rostit printre dinții încleștați. Nu-mi place ce faci. Nu-mi place că ți-ai luat o astfel de slujbă. Ai făcut o prostie, e o slujbă periculoasă și ai avut noroc că nu ți s-a întâmplat nimic rău – până acum.

— N-am avut de ales!

Cum de îndrăznea Shin să mă mustre, când el nu avea alte griji pe cap decât să studieze și să se distreze în Singapore? Mi-am îngropat fața între genunchi.

Shin și-a așezat mâna ușor pe capul meu, de parcă se temea să nu o împing brusc deoparte.

— De ce nu mi-ai scris că ai nevoie de bani?

— Cum să-ți fi scris, din moment ce nu-mi răspundeai niciodată la scrisori?

— Asta pentru că...

Și-a mușcat buza și s-a oprit. Indiferent ce o fi fost – o altă fată, o altă lume necunoscută mie –, îmi era clar că nu intenționa să-mi dezvăluie motivul, iar eu nu aveam chef să insist.

— Am avut o presimțire că te-ai apucat de ceva de genul ăsta, a adăugat el.

— Ce vrei să spui? am întrebat cu vocea înăbușită.

Shin a clătinat din cap.

— Am presimțit că ți-ai luat o slujbă dubioasă. După ce a pierdut sarcina, mama mi-a povestit despre datoriile făcute la mahjong. Mi-a spus că le plăteai din câștigurile ca ucenică de croitoreasă, însă mi-am dat seama că nu aveai cum să strângi atât de mulți bani doar din munca asta.

— De asta ai venit să mă cauți azi la salon?

— Nu! Nu știam unde lucrezi. Y.K. Wong m-a luat cu el.

Mi-am îndreptat spinarea.

— De ce?

— Nu știu! Știu doar că m-a întrebat de tine pe ocolite. Și a mai vrut să știe dacă observasem că din magazia Departamentului de patologie lipseau niște specimene. Bineînțeles că am făcut-o pe prostul. I-am spus că nu terminasem inventarierea lor.

Așadar, Y.K. Wong nu îi spusese că mă încuiase în magazie. Oare crezuse că dacă îl aducea pe Shin la salonul de dans pune presiune asupra mea? O gospodină a ieșit pe o poartă învecinată și ne-a aruncat o privire piezișă. Era sâmbătă după-amiaza și tinerii sănătoși nu aveau de ce să stea pe trotuar, așa că ne-am

ridicat și am pornit să mergem la întâmplare. Dacă ajungeam pe o stradă principală, urma să dăm obligatoriu de o stație de autobuz, și atunci, mi-am zis eu, Shin avea probabil să se întoarcă la Batu Gajah. Gândul m-a umplut de disperare.

— Y.K. m-a întrebat și dacă am auzit ceva de un deget de om-tigru, a zis Shin.

— Poftim?

— Se pare că în colecția spitalului figurează și un deget de om-tigru.

Gândul m-a dus la noaptea petrecerii din bungalow-ul lui Acton și la reacția ciudată a lui Ren, care țâșnise afară în noapte atunci când se menționase apariția unui tigru. M-am încruntat.

— Koh Beng a zis ceva despre degetul ăsta când făceam curățenie în magazie.

— Ei bine, Y.K. susține că există întotdeauna oameni interesați să cumpere așa ceva.

Între timp, ajunseserăm într-o stație de autobuz. În jur erau oameni, așa că am încetat să discutăm despre degete retezate și oameni-tigru, însă m-am întrebat dacă nu cumva Y.K. Wong se ocupa în secret cu vânzarea de specimene de la Departamentul de patologie. Auzisem că centrul dur al ochiului unui

tigru și bezoarele⁵⁰ formate în stomacurile caprelor și varanilor se vindeau cu sume exorbitante pe piața neagră. Se spunea că aduc noroc și că sunt folosite pentru farmece de dragoste sau pentru blesteme de moarte. M-am gândit la degetul înnegrit și zbârcit care se întorsese în chip misterios în posesia mea și îmi zăngănea și acum în geantă.

— Shin! am spus, deschizând geanta atât cât să poată arunca o privire înăuntru.

A făcut ochii mari.

— Cum de e la tine?

În momentul acela autobuzul a ajuns în stație. Am avut norocul să găsim două scaune libere și, în timp ce degetul continua să zăngănească, i-am povestit lui Shin totul. Inclusiv despre visele mele, despre Ren și despre fratele lui geamăn, Yi, mort și aflat dincolo de râu. Am fost nevoită să mă aplec și să-i șoptesc la ureche, ca să nu ne audă nimeni. Uneori mă gândesc că nu voi uita niciodată călătoria aceea, când am traversat orașul. Căldura sufocantă a după-amiezii, briza prăfuită ce sufla peste noi, purtând mirosul frunzelor zdrobite de arbore de tei kaffir din poala unei femei așezate în fața noastră. Profilul distins al lui Shin uitându-se pe geam și ascultându-mi cu atenție vorbele. N-o să mă satur

⁵⁰ Concrețiuni calculoase formate din resturi vegetale sau păr, adunate în tuburile digestive ale unor animale (n. tr.).

niciodată să-l privesc, mi-am spus.

Printr-o întâmplare fericită, autobuzul în care urcaserăm străbătea orașul până la gara din Ipoh, o construcție imperială extravagantă care strălucea în alb și auriu sub soarele după-amiezii.

— Te conduc până la tren, am spus, luându-mi un aer vesel.

— Și tu unde ai de gând să mergi?

Mi-am strâns degetele mai tare în jurul genții.

— O să mă întorc la atelierul doamnei Tham.

— Mincinoaso! a replicat Shin fără ranchiună. Spune-mi unde te duci!

N-avea niciun rost să continui cu prefăcătoriile.

— Mă duc la Taiping. O să prind trenul de după-amiază.

Nu voiam să mă întorc acasă la doamna Tham, ca nu cumva Robert să-și facă apariția acolo indignat și clocotind de furie. Sau, și mai rău, plin de învinuiri și regrete. În plus, trebuia să-mi țin o promisiune.

Spre surprinderea mea, Shin s-a mulțumit să mă privească.

— Câți bani ai la tine?

Aveam, de fapt, o sumă frumușică. Matroana îmi dăduse nu numai partea convenită pentru petrecerea privată, ci și datoria mai veche.

— Am și eu niște bani, așa că hai să mergem! A pornit să înainteze iute, mușcând cu picioarele lui lungi din podeaua pardosită a gării și adăugând: E timpul să jefuim niște morminte!

Desigur că nu aveam să dezgropăm cadavre, am declarat eu indignată după ce Shin a cumpărat biletele. Ci să punem ceva înapoi, deci era mai degrabă vorba de reîntregirea unui mormânt. Shin mi-a răspuns că e cam același lucru. Nu știam cum să explic această convingere fermă a mea că, dacă îndeplineam dorința lui Ren, acesta nu avea să mai moară.

— Yi mi-a spus că ordinea a fost răsturnată și că trebuie să încercăm s-o refacem.

— Ce ordine?

— Felul în care au fost făcute lucrurile. Un fel de ritual.

M-am încruntat, încercând să-mi amintesc ce știam despre confucianism.

— Nu te-ai gândit niciodată că poate ai avut halucinații?

De data asta am urcat în trenul care mergea înspre nord. Un alt vagon de clasa a treia cu banchete din lemn. Totuși, m-am înveselit. Îmi plăceau la nebunie trenurile.

— Dar ce altceva aș putea face? Și cum explici visele

pe care le-am avut și toată povestea cu Yi?

— Ei bine, Yi nu ți-a spus decât ceea ce știai dinainte, a replicat Shin pe un ton înnebunitor de calm. A fost un fel de conversație cu tine însăși.

— Atunci cum rămâne cu Ren? Ren seamănă perfect cu Yi, numai că e mai mare ca vârstă. Și m-a recunoscut în seara aceea la petrecere.

— Coincidență! Toți băieții chinezi arată la fel.

— Dar doctorul MacFarlane și degetul lui? Aici ce mai ai de zis? Și noi cinci, cu numele noastre, și toate celelalte lucruri care se potrivesc perfect – astea cum poți să le explici?

A ridicat din umeri.

— Nu pot!

— Dacă Ren moare, măcar i-am îndeplinit dorința, m-am înfiorat.

Cuvintele rostite de Yi – „e treaba stăpânului lui” – mi-au revenit în minte. Întuneric. Frunze foșnitoare. Articolul acela din ziar despre un trunchi de femeie fără cap descoperit pe o plantație. Cine sau ce era stăpânul lui Ren?

— Care e treaba cu degetul mare din pachetul lui Pei Ling? a zis Shin.

— Ar trebui să-i spui despre el doctorului Rawlings. Și să-i spui și că-l bănuiești pe Y.K. Wong că fură părți din cadavre.

Shin a zis cu o voce joasă și fioroasă:

— O să-lucid pe Y.K. când o să-l întâlnesc. Cum de și-a permis să te încuie acolo, în magazie?

— Nu! Să nu faci asta! i-am strigat, alarmată. Totuși, ar trebui să-l reclami. Dacă vinde degete de oameni-tigru și mai știu eu ce pe post de amulete, asta explică prezența degetului în buzunarul comis-voiajorului. Ei doi erau prieteni – așa mi-a spus Pei Ling, că iubitul ei avea un amic la spital și că ea nu-l plăcea.

— Dar restul lucrurilor din pachetul ei?

Asta era mai complicat. Poate că la mijloc era un șantaj sau poate că Y.K. Wong se certase cu comis-voiajorul. Mi-am dat seama vag că tiparele se mișcau, că se aranjau într-o nouă configurație, ca imaginea degetelor pe care o aveam eu în cap. Cinci degete care interpretau o melodie necunoscută. O melodie despre care am avut senzația neplăcută că e un bocet funebru.

Notița din dreptul numelui doctorului MacFarlane de pe lista scrisă de mână găsită în pachetul lui Pei Ling menționa *Taiping / Kamunting*. Eram sigură că doctorul era persoana la care se referise Ren atunci când fugise în beznă în seara petrecerii. Și la fel de sigură eram și că doctorul murise, din moment ce Ren îmi ceruse să pun

degetul la loc într-un mormânt.

Taiping era un orașel liniștit, capitala statului federal Perak, deși circulau niște zvonuri că Ipoh avea să dobândească în curând această onoare. Nu știam însă cu exactitate unde se afla Kamunting. Poate că era unul dintre satele-satelit ale Taipingului, așa cum era Falim față de Ipoh. Dacă doctorul MacFarlane își găsise sfârșitul acolo, în zonă, ca străin nu putuse fi îngropat decât într-un singur loc: în cimitirul anglican.

I-am explicat asta lui Shin, iar el a dat din cap în semn de încuviințare, ceea ce mi-a trezit suspiciuni. Se purta mult prea docil în această călătorie decisă sub impulsul momentului.

— Mâine trebuie să mergi la muncă? I-am întrebat.

Taiping se afla la mai mult de 64 de kilometri distanță față de Ipoh pe calea ferată, însă drumul dura destul de mult din cauza cotiturilor și a opririlor la Chemor și Kuala Kangsar. În ritmul acesta, nu aveam să ajungem înainte de ora cinci după-amiaza. La întoarcere era un tren care pleca din Taiping la opt seara, deci aveam timp suficient să vizităm cimitirul, însă îmi făceam griji pentru Shin.

— Schimbul meu de mâine nu începe decât după-amiază, mi-a răspuns, închizându-și ochii. Acum taci, te rog! Vreau să mă gândesc.

Nu mi-am dat seama dacă treaba cu gânditul era

doar o scuză pentru a dormi, dar l-am lăsat în pace. Trenul a continuat să înainteze încet, zdruncinându-se, iar copacii treceau prin fața geamului ca într-o ceață verde nesfârșită. Briza care pătrundea prin fereastra deschisă mi-a alungat pânzele de păianjen de pe creier.

Ești încă în viață, Ren? m-am întrebat. Yi îmi spusese că descoperise că, atât timp cât rămânea pe malul acela, putea să-l atragă pe Ren dincolo, în lumea cealaltă. Lumea celor morți. Poate că degetul, degetul acela uscat și înnegrit care zăngănea în geanta mea, exercita aceeași atracție puternică. Ren părea decis să-și îndeplinească toate promisiunile făcute, până la a alerga noaptea afară spre locul unde știa că se află un tigru. Sau poate că fusese ademenit acolo în bătaia puștii pentru a fi omorât în beznă.

Cel mai bun lucru pe care îl puteam face pentru el era să duc la îndeplinire sarcina pe care și-o asumase și să îngrop degetul în mormânt. Să tai măcar una dintre punțile care îl țineau legat de lumea celor morți. Cealaltă punte însă era prea puternică, din păcate. Trenul continua să huruie, iar jungla să-mi treacă prin fața ca într-un vis, și am închis ochii.

Un şuierat. Am tresărit din somn și am descoperit că trenul se opri trepidând.

— Ai dormit bine?

Shin părea amuzat. De fapt, da, dormisem bine. În

clipa următoare mi-am dat seama însă, jenată, că îi folosisem umărul pe post de pernă. Oamenii își luau sacoșele de pe suportul de deasupra locurilor. Eram singurii care călătoream fără bagaje.

— Și tu erai terminat, am punctat în timp ce coboram din tren. Sau doar „te-ai gândit”?

Shin părea remarcabil de binedispus.

— Nu, am terminat cu gânditul! Apropo, cine era fata aceea de la salonul de dans? Cea care a încercat să-mi smulgă părul din cap?

— Prietena mea, Hui, i-am răspuns.

M-am simțit cumva deranjată de interesul lui față de Hui. Te rog, Shin, nu *Hui!* mi-am zis. Până acum, Shin nu ieșise niciodată cu vreuna dintre prietenele mele, oricâte ocheade îi aruncau ele. Înainte nu îmi păsase cu cine se întâlnea, prinsă cum eram până peste cap cu pasiunea mea față de Ming, însă acum lucrurile stăteau altfel.

Gara din Taiping era o clădire joasă, drăguță, cu streșini adânci și umbroase și cu frontoane, construită în același stil colonial precum cea din Batu Gaju. Taiping era situat într-o depresiune cu vegetație luxuriantă, la poalele unor dealuri calcaroase, și era cunoscut drept cel mai ploios oraș din Malaya, ca și pentru vecinătatea cu Maxwell Hill, o mică stațiune

frecventată de cuplurile venite în voiaj în luna de miere. Nu că asta ar fi avut ceva de-a face cu mine, căci era extrem de improbabil ca în viitorul apropiat să devin doamna Robert Chiu.

— De ce te strâmbi? m-a întrebat Shin.

— Mă gândeam la Robert, i-am răspuns. Presupun că relația mea cu el s-a încheiat.

— Și asta are vreo importanță pentru tine?

— Speram să-i pot cere niște bani cu împrumut. Ca să achit datoriile mamei.

Shin s-a oprit din mers.

— Nu-i cere nimic lui Robert! Dacă ai nevoie de bani, o să-ți dau eu, mi-a zis și și-a reluat mersul, iritat.

— Apropo de Robert, ce căuta azi cu tine la salon? l-am întrebat, alergând, ca să îl prind din urmă.

— A venit să te caute la atelierul doamnei Tham și pe urmă s-a ținut scai după mine. N-am reușit să scap de el.

— Presupun că tot ar fi aflat până la urmă. Deși l-am prevenit acum mult timp că nu vom fi niciodată împreună.

— Cum adică „acum mult timp”?

Mi-am amintit prea târziu că Ming mă rugase să nu-i povestesc lui Shin că Robert mă sărutase.

— Înainte să pleci tu la studii.

— Și de ce nu mi-ai spus până acum?

— I-am spus lui Ming! m-am apărat eu.

Nu știu de ce, dar asta l-a enervat pare-se și mai tare pe Shin. Nu a spus totuși nimic. Dar oricum, ce îi păsa lui, doar îmi spusese în săptămâna care trecuse că ar fi bine să mă mărit. Am continuat să înaintăm umăr la umăr; îmi părea rău că ne certaserăm din nou.

*

Potrivit vânzătorului de bilete de la gară, cimitirul anglican se afla la circa 1,5 kilometri distanță, lângă Grădina Botanică. Shin s-a oprit la două magazine din apropierea gării, de unde a ieșit cu o pungă din hârtie maro. Nu l-am însoțit înăuntru pentru că purtam rochia de rezervă în care mă schimbasem la salonul May Flower, un fel de furou într-o nuanță galben-canar aprinsă. Și care părea mai nimerită pentru mers la petreceri decât pentru călătorii cu trenul prin Federația Statelor Malaeze.

— Ce-ai cumpărat?

A deschis punga. Înăuntru era o cazma nouă-nouță. Plus alte câteva lucruri: o periută de dinți, pansamente adezive și un alt pachet voluminos. L-am întrebat pe Shin de ce cumpăraseră toate acele lucruri.

— Pentru că aș fi dat de bănuir dacă aș fi cumpărat doar cazmaua. Lumea s-ar fi întrebat unde anume intenționez să sap.

— Dintotdeauna am știut că ai o minte criminală, am

comentat.

Shin a râs, iar tensiunea dintre noi s-a risipit. Neam oprit ca să ciugulim ceva rapid la o cafenea din drum, deși ardeam de nerăbdare să ajung la cimitir. Dacă mă înșelasem, iar doctorul MacFarlane nu era totuși înmormântat acolo? Shin a spus că nici nu se gândea să continue drumul pe stomacul gol și că și eu trebuia să mănânc.

— E mai bine să ajungem mai târziu la cimitir; e mai puțină lume, a zis în timp ce-și dădea gata porția de char kway teow, tăieței din orez prăjiți cu garnitură de lăstari de fasole verde, ouă și moluște.

— Dar dacă o să plouă?

Shin a ridicat din umeri.

— Nu uita, tu ai venit cu ideea!

Ochii lui negri mi-au susținut privirea, și, deși am apelat la toată puterea voinței mele, am simțit că roșesc. Când se uita așa la mine, ameteam. În ochii lui era o luminiță, un licăr ciudat care îmi crea un ghem în stomac și mă făcea să mă simt de parcă mă prăbușeam printr-o gaură. Privirea i-a coborât încet în jos, pe decolteul meu, pe scobitura gâtului. Rochia galben-canar pe care o purtam se mula flatant pe mine, căci avea tăietură în bie. O croială nouă, după cum îmi explicase doamna Tham, care accentua silueta. Involuntar, mi-am încrucișat brațele peste piept.

— Întotdeauna te îmbraci așa când mergi la muncă? m-a întrebat el.

— Nu!

Am început să-i explic că asta era o rochie de rezervă pe care o purtam rareori. Shin mi-a ascultat bâlbâielile, urmărindu-mă în tot acest timp cu expresia aceea impenetrabilă atât de directă, încât m-am simțit mai degrabă pipăită decât privită.

— De ce, nu-ți place? am adăugat.

— Ba da! Probabil că le-ar plăcea multor bărbați.

Și-a întors capul, ca să nu-i pot citi expresia.

— Sunt sigură că fetele din Singapore se îmbracă mai bine, am încercat eu să fac o glumă.

— Niciuna nu arată ca tine.

Dintr-odată am devenit conștientă de cât de aproape ședeam unul de celălalt, amândoi cu picioarele încrucișate pe sub masa mică și rotundă cu tăblie din marmură. Dacă voiam, puteam întinde mâna pe sub masă ca s-o așez pe coapsa lui. Și să o las să alunece încet în sus ca să-i simt mușchii cum se contractă. În schimb, mi-am așezat ambele mâini pe masă și m-am holbat la ele.

— Shin... am dat eu să zic.

— Ce-i?

— Îmi pare rău că ți-am făcut atâtea neazuri! Îmi pare rău că nu ți-am fost o soră mai bună!

O tristețe insuportabilă m-a copleșit când am rostit cuvintele acestea.

— Chiar îți pare rău? m-a întrebat cu o expresie tăioasă, sălbatică.

— Da!

— Să nu-ți pară! Nici eu nu ți-am fost un frate bun.

S-a ridicat brusc de la masă și a plătit consumația.

39

Baiu Gajah. Sâmbătă, 27 iunie

William e ocupat. Ocupat într-un mod care-i displace: face conversație de complezență și încearcă să smulgă informații. E nevoit să o facă, presat de insistența avidă a Lydiei, de nevoia ei de atenție, de ochii ei sclipind de emoție. „Trebuie să stăm de vorbă”, așa i-a spus în salonul spitalului. Ce o fi punând la cale? *E mai bine să pregătești o ambuscadă decât să cazi în capcană*, își zice William.

Prima persoană de pe lista lui este Leslie. Dacă e să întrebe pe cineva care e la curent cu toate bârfele, atunci acela este Leslie.

— Lydia? zice Leslie în timp ce-și ridică ochii de la felia lui de ananas.

Se află amândoi în cantina spitalului, în pauza de ceai.

— Deci te-ai hotărât să îi acorzi totuși atenție? Am fost dintotdeauna de părere că voi doi formați un cuplu reușit.

William își ascunde grimasa. Se pare că nu numai Lydia e de această părere.

— Ce caută Lydia aici, în Malaya?

— Nu știu. Credeam că își caută soț.

— Presupun că nu ar avea vreo dificultate în această privință.

Lydia e o femeie atrăgătoare, își spune William, iar Londra e plină de bărbați eligibili, mult mai mulți decât într-un orașel malaez. Care nu se compară nici măcar cu Delhi sau Hong Kong, unde le-ar putea cunoaște pe stelele în ascensiune ale administrației britanice.

Leslie își scarpină nasul.

— Circulă niște zvonuri în legătură cu motivele plecării ei din Anglia. Ar fi rupt logodna; se pare că el a murit.

— Din ce cauză a murit?

— S-a înecat. Un accident pe un vas.

William își spune că ar trebui să fie mai înțelegător cu Lydia, însă amintirea înflăcăării ei încrâncenate, a felului cum îi spusese că ei doi sunt la fel, îl împiedică. Dar nu, povestea cu logodnicul nu e totul, trebuie să fie la mijloc și altceva. Simte asta.

Urmează la rând soția unui administrator de

plantație, care e prietenă cu mama Lydiei. Îi e ușor să dea de ea ca din întâmplare sâmbătă dimineața, când femeia își face cumpărăturile în oraș însoțită de bucătarul chinez. William bănuiește că bucătarul o înșală; nota de plată i se pare umflată.

— Biata Lydia! A trecut prin momente grele! zice femeia în timp ce notează cifrele în carnețelul destinat cheltuielilor gospodărești. Mare păcat de logodnicul ei!

— Cred că l-am cunoscut, minte William cu nerușinare. Andrews, parcă așa îl chema?

— Nu, domnul Grafton. Un bărbat blând și erudit; părinții ei îl plăceau mult.

— S-a înecat? Așa am auzit.

— Ah, nu! A făcut infarct. În tren, dacă îți poți imagina așa ceva. Am înțeles că era cam suferind de felul lui. O dezamăgire cruntă pentru familie.

Și, deși William e nevoit să mai îndure o jumătate de oră de pălăvrăgeală, nu reușește să mai afle altceva de la femeie.

Ultima persoană cu care merge să stea de vorbă este Rawlings.

— Lydia a fost cam agitată în ultima vreme, îi explică el patologului. Tot insistă că vrea să stăm de vorbă, deși nu am idee despre ce.

Aruncă momeala, însă Rawlings pare distrat. Sau poate că de vină este arșița care se înalță și îi învăluie ca

o pătură umedă și sufocantă.

— Adevărul e că Lydia a fost dintotdeauna interesată de tine, îi răspunde Rawlings. De cum a ajuns aici și a ieșit în societate, a întrebat dacă ești același Acton de care știa.

Auzise de mine înainte fiindcă e rudă cu Iris, își spune William. Deci Lydia știe de ceva vreme cine e el. Oare a făcut cercetări? Simpla idee îi face ceafa să se înfierbânte. Cum de a îndrăznit? Rumegă gândul și declară într-un târziu pe un ton jovial:

— Da? N-am avut habar! Poate că avem niște cunoștințe comune.

— Poartă-te frumos cu ea! îl sfătuiește Rawlings. Lydia suferă un pic de complexul salvatorului, însă e bine intenționată. Și se pricepe la ceea ce face. Am mai spus-o și o repet: spitalul ar trebui să o plătească pentru munca de voluntariat.

Este adevărat, Lydia se străduiește, în felul ei amatoristic, să stabilească o punte cu el până și la nivel profesional. Întrebarea este: cum să întoarcă asta în avantajul lui?

— Dar, apropo, de ce a venit Lydia în Malaya?

— Ah, a fost logodită cu un tip cam scandalagiu și a venit aici ca să scape de el. Soția mea îi cunoaște pe cei din familia Lydiei, care i-au spus că fusese oricum o alegere proastă.

William aproape că a uitat că Rawlings are soție, căci ea se află, împreună cu copiii, în Anglia. Puse cap la cap, informațiile pe care le-a adunat până acum despre Lydia nu au sens. Deocamdată știe cu certitudine că Lydia a fost logodită și că logodnicul ei a murit, însă mai departe datele pe care le posedă sunt contradictorii.

Ar vrea să-l mai tragă de limbă pe Rawlings, care pare însă preocupat de altceva.

— Ai încredere în personalul local? Întreabă el brusc. William râde.

— Nu am încredere în nimeni. Poate doar în Ah Long, dar până la un punct, își zice el. Și, desigur, în Ren.

Băiatul încă nu și-a revenit, însă pentru moment William are alte probleme pe cap.

Readuce subiectul Lydia în conversație.

— Ai spus că relația cu logodnicul a fost dificilă?

— Da, se pare că a atacat-o în cursul unei altercații. Biata fată! Probabil că de asta este așa de irascibilă și încordată.

Deci Lydia e o victimă. Ce răsturnare de situație, care ar trebui să schimbe felul cum o vede William! Totuși, de ce e Lydia așa de interesată de el? Ce ar fi putut să afle? William derulează iute în minte lucrurile pe care le cunoaște cu certitudine. Tatăl Lydiei administrează

plantația de cauciuc unde lucra Ambika. De aici încolo poate specula: da, își poate imagina cu ușurință că Lydia, cu felul ei de-a fi băgăreț și dornic de a face bine, a cunoscut-o pe Ambika, poate chiar a consiliat-o în legătură cu soțul ei alcoolic. Mai știe că Lydia a cunoscut-o pe Iris. Și asta e mai rău! Ambika și Nandani n-au fost decât niște localnice cu care William a întreținut relații, însă bârfele care au circulat pe seama lui și a lui Iris au fost cele care l-au alungat din Anglia.

Inspiră adânc. Oare Lydia a auzit povestea răspândită de el cum că încercase să o salveze pe Iris? Îi e foarte rușine pentru povestea asta, însă e prea târziu ca să o retracteze. Și oricum, cei mai mulți i-au dat crezare. Până și el a ajuns să o creadă în majoritatea timpului. În afara nopților când visul acela revine, cel cu Iris la râu, cu fustele îmbibate de ierburi. Și cu părul lins lipit de fruntea albă și osoasă.

Ce îi spusese fata aceea, Louise, atunci când o dusesese cu mașina la spital? Că și ea visa mereu un râu și că era ca o poveste care se așterne la nesfârșit. William nu vrea așa ceva. Nu vrea să vadă ce se petrece mai departe în visul lui cu Iris.

Am luat o ricșă până la cimitirul anglican al Bisericii Tuturor Sfinților. A fost o călătorie plăcută prin orașelul modest și drăguț, cu case coloniale, prăvălii zugrăvite în alb și copaci *angsana* înalți și înfloriți, cu petalele lor aurii revărsându-se ca o ploaie. Norii cenușii și groși care acaparaseră cerul după-amiezii aruncau o lumină verde, intensă și misterioasă asupra ierbii de pe *padang*-urile din fața barăcilor. M-am oprit din impuls ca să cumpăr un buchet de flori, crizanteme albe și mov. Era pentru a doua oară în aceeași lună când cumpăram flori pentru a le pune pe un mormânt.

Odată ajunși la cimitir, Shin l-a plătit pe omul cu ricșa, iar eu am intrat ca să caut locul de odihnă veșnică al doctorului MacFarlane. Biserica în sine era o construcție mare din lemn, cu acoperiș în pantă foarte înclinată și arce gotice sculptate. Unele morminte, mai sofisticate, aveau îngeri sculptați și cavouri din piatră, în timp ce altele nu erau decât niște simple cruci. Păreau amplasate oarecum la întâmplare, așa că am căutat secțiunea cu morminte mai noi.

Shin s-a apropiat, pășind pe iarba tunsă.

— L-ai găsit?

— Nu încă!

Prin preajmă nu era nimeni. Nicio pasăre nu se foia în tăcerea aceea adâncă, iar cerul cenușiu arăta ca un

bol din care lumea întreagă părea să aștepte să se scurgă ploaia.

— De fapt, Robert a obținut niște informații – mi-a spus că i-ai arătat listele, a zis Shin după o pauză. Și de aceea venise să te caute.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Am crezut că despărțirea de el ți-a frânt inima, dar se vede treaba că nu suferi prea tare, din moment ce ai putut mânca atât de mult.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ce a descoperit Robert?

— Că în zona Taiping a existat într-adevăr un doctor MacFarlane. Un bătrân profesionist care s-a stabilit în Malaya în urmă cu 20 de ani; înainte lucrase în Burma. Colabora ocazional cu Spitalul Districtual Batu Gajah – atunci când era solicitat, le ținea locul doctorilor care lipseau. Se pare că era un tip cam excentric, fără soție și familie. Așa după cum am descoperit și noi în arhivele de la Patologie, și-a donat un deget în urmă cu aproximativ 5 ani după o călătorie făcută în aval pe un râu împreună cu Acton.

— Și ce căuta aici, în Taiping?

— Nu locuia aici, ci mai departe. Într-unul dintre satele învecinate.

— Kamunting, m-am grăbit eu să precizez. Numele ăsta apare pe listă.

— Da, avea acolo, în semipustietatea aceea, un cabinet medical privat. Ar fi declarat că nu voia să se mai întoarcă niciodată în Scoția, de unde plecase cu 40 de ani înainte, lăsând în urmă trei surori cicălitoare. Și asta e tot ce a aflat Robert.

— Nu se poate! Trebuie să fie mai mult!

Ren spusese „stăpânul meu”, iar felul cum pronunțase aceste vorbe, cu o fidelitate nețărmurită, îmi dădea și acum fiori pe șira spinării. Cine era adevăratul lui stăpân, cel ale cărui indicații el le urma cu sfințenie: William Acton sau acest doctor MacFarlane?

— Astea sunt toate informațiile verificate pe care le-a putut aduna Robert. Mi-a spus că au circulat și niște bârfe, dar care puteau fi doar niște simple calomnii etcetera, etcetera. Foarte conștiincios, Robert al nostru!

— Robert e un om cumsecade.

— Așa de cumsecade, încât astăzi te-a lăsat baltă, de parcă nu voia să se frigă cu un cartof fierbinte! a comentat cu amărăciune Shin.

N-am apucat să-i răspund pentru că între timp am dat de mormânt. Unul proaspăt, acoperit cu o pătură subțire de iarbă și cu câțva cuvinte scrijelite cu atâta claritate pe piatra de mormânt, de parcă fuseseră gravate cu numai o zi în urmă:

John Alexander MacFarlane
n. 15 iulie 1862 m. 10 mai 1931
Mântuiește-ne, Doamne!

Am înțepenit, calculând în minte. Cu o zi înainte, Ren îmi șoptise că mai rămăseseră doar două zile; socotind în minte, au rezultat fix 48 de la moartea doctorului. Mama îmi povestise că, după deces, sufletul cutreiera fără odihnă timp de 49 de zile, cântărindu-și păcatele.

— Din ce cauză a murit? I-am întrebat pe Shin.

— Se pare că de malarie. Suferea de ani întregi, și avea periodic crize.

Am așezat buchetul de flori direct pe mormânt, căci n-am găsit nicio vază sau scobitură în care să le înfig. Păreau stingeri și oropsite stând acolo, pe pământ, cu cozile lor lungi, desfrunzite. Mormântul avea ceva ciudat: un băț din lemn care fusese înfipt pieziș. Avea cam 15 centimetri și arăta ca o coadă de mătură. N-am îndrăznit să-l ating – părea să fi fost pus deliberat acolo –, dar ce știam e că nu mai văzusem în viața mea așa ceva.

— Dă-mi cazmaua! am spus.

Shin a clătinat din cap în chip de avertisment.

— Ce e?

Și pe urmă am văzut-o: era o doamnă tamil în vârstă, cu părul rar strâns într-un coc, îmbrăcată într-un

sarong într-o nuanță cafenie intensă. Își croia drum spre noi și striga ceva.

— Ce vrea? am zis. Ne strigă să plecăm?

Ne-am îndepărtat cu câțiva pași de mormânt, însă femeia continua să înainteze. S-a dovedit că de fapt își flutura mâna în semn de bun-venit. Probabil că nu mulți oameni vizitau cimitirul și era bucuroasă să ne vadă.

— Tinggal, ya, tinggal! a spus ea în malaeză. Stați, stați! Vreți apă pentru flori?

Era mama îngrijitorului; fiul ei nu se afla acolo pe moment.

— O să plouă, a spus femeia cu ochii pe cer. De ce ați ajuns așa de târziu? Sunteți prieteni de-ai lui? Sau poate pacienți?

Nu am știut ce să răspund, însă Shin i-a zâmbit.

— L-ați cunoscut?

Spre surprinderea mea, femeia a încuviințat, dând iute din cap.

— Îi știm pe toți orang puteh⁵¹ de aici, cu toate că doctorul locuia departe, spre Kamunting. L-a tratat pe nepotul meu de spuzeală. Mare păcat că a murit! Era mai tânăr decât mine.

S-a îndepărtat târșâind picioarele ca să aducă apă

⁵¹ În lb. malaeză, persoană albă, caucaziană (n. tr.).

pentru flori. Am avut impresia că o întristase faptul că le așezasem direct pe pământ, așa că le-am adunat cu grijă de pe jos. S-a întors cu un borcan de gem plin cu apă și ne-a întrebat:

— De unde sunteți?

— Din Ipoh, a spus Shin. Sunt student la Medicină. Mi-a părut rău să aud de moartea doctorului MacFarlane.

— Oh, i-ai fost student! Da, doctorul era bolnav de ceva vreme. De fapt, lumea zicea că-și pierduse mințile. Menajera plecase și cu bătrânul nu mai rămăsese decât băiețelul acela chinez.

Am ciulit urechile.

— Pe băiat îl chema cumva Ren?

— Nu știu! Un băiat în casă mic de statură, n-avea mai mult de 10 sau 11 ani. Un copil tare bun! După ce a plecat menajera, el s-a ocupat de toate treburile casei. Ceea ce nu a fost ușor, cu doctorul bolnav și toate celelalte. L-am văzut la înmormântare. Era distrus, săracuțul; încerca să-și stăpânească lacrimile. Îl cunoașteți?

— Da, suntem rude! am șoptit, iar Shin mi-a aruncat o privire curioasă.

— Cum era doctorul spre sfârșitul vieții? a întrebat el. Mama îngrijitorului și-a fixat privirea asupra mormântului. Observasem că se holba la bățul îngropat

în el, iar, la un moment dat, l-a smuls din pământ cu un sunet ascuțit. Am văzut că bățul era mult mai lung decât crezusem, era partea unei cozi de mătură de peste un metru, cu capătul ascuțit ca o țepușă.

Femeia a aruncat bățul în lături cu dispreț.

— Bătrânul a fost dintotdeauna un om ciudat de felul lui, dar nu mai mult decât oricare alt orang puteh. Cumpăra orice animal rar pe care i-l aduceau vânătorii. Era totuși un om bun. A tratat multă lume fără să ceară bani. Însă spre sfârșitul vieții a devenit atât de ciudat, încât lumea n-a mai vrut să aibă de-a face cu el, a continuat mama îngrijitorului, care savura – era limpede – conversația. Am auzit că, înainte de a muri, s-a dus la o secție locală de poliție și a mărturisit tot felul de rele.

— Ce fel de rele?

— Stai să-mi amintesc! Cred că era vorba de furt de vite sau uciderea animalelor din gospodărie. Pe aici au fost omorâți până și câini, fie că erau, fie că nu legați cu lanțuri în apropierea casei. A mai spus că a ucis două femei care fuseseră date dispărute. Amândouă lucrau pe o plantație de cauciuc din apropiere.

I-am aruncat o privire alarmată lui Shin; niciunul dintre noi nu se așteptase la așa ceva.

— Și l-au arestat?

— Nu, l-au trimis acasă! Era bolnav la cap. Din când

în când făcea crize dintr-astea. Toate lucrurile alea oribile – un tigru le-a făcut, a spus femeia pe un ton exasperat. Un tigru mâncător de oameni. A fost văzut de mai mulți localnici. N-a scris despre asta și în ziare?

— Cred că a fost îngrozitor pentru dumneavoastră, a zis Shin, punându-și la bătaie tot farmecul, iar doamna cea vârstnică n-a găsit altceva de făcut decât să zâmbească prosteste.

— Poliția a zis că tigrul era un mascul bătrân care nu mai putea să vâneze. Oricum, a dispărut de atunci.

— A fost prins?

— Nu, deși au întins capcane, ba au chemat și un pawang ca să facă descântece. Până la urmă, tigrul a dispărut pur și simplu. Cam la vremea când a murit doctorul.

Gândul mi-a zburat la tigrul din grădina bungalow-ului din Batu Gajah. Mâncătorul de oameni despre care se spunea că răpise o lucrătoare de pe plantație în urmă cu câteva săptămâni. În chip total nerezonabil mi-am amintit și de moartea comis-voiajorului, care își rupsesse gâtul, și m-am întrebat dacă ceva îl urmărise atunci în întunericul nopții de îl făcuse să cadă într-un șanț. Totul nu era însă decât pură speculație. 96 de kilometri, dacă nu mai mult, despărteau Batu Gajah de Taiping. Oare un tigru putea străbate astfel de distanțe?

— Pentru ce e bățul acela? a întrebat Shin, arătând spre coada de mătură smulsă de femeie din mormânt.

Mama îngrijitorului și-a luat un aer stingherit.

— Nu-i decât o prostie! Se mai întâmplă din când în când. Localnicii sunt de vină. Fiul meu le smulge întotdeauna. Zice că sunt o lipsă de respect față de morți.

— Dar de ce l-au înfipt în mormânt?

— La două sau trei zile după moartea doctorului, ceva sau cineva a încercat să-i sape mormântul. Fiul meu a găsit o gaură lângă mormânt, părea făcută de un copil sau un animal care săpase acolo toată noaptea. Nu a ajuns până la sicriu; pe aici, pe la noi, gropile sunt săpate adânc. Fiul meu a stat de veghe câteva nopți, dar nu s-a repetat. Când localnicii au prins de veste, au spus că bătrânul doctor voise să iasă din mormânt. Ce prostie! Dacă ar fi văzut gaura, și-ar fi dat seama că se încercase să se intre în mormânt, nu să se iasă! Din când în când, oamenii vin totuși și înfig țepușe în mormânt, ca să se asigure că mortul nu iese din groapă. Eu, una, numi fac griji, aparțin de Biserica Angliei, a declarat mândră femeia.

Lumina începuse să pălească, iar cerul cenușiu apăsa cu o greutate aproape palpabilă. Nu aveam cum să îngropăm degetul în mormânt în prezența mamei îngrijitorului, care nu se dădea dusă de lângă noi. Oare

trebuia să ne întoarcem în cimitir noaptea? Ideea mă umplea de neliniște.

— Aveți vreo toaletă publică pe aici? a întrebat Shin.

— E încă deschis în sacristie; tocmai voiam să mă duc să închid.

— Luați-o voi înainte! m-am grăbit să spun. Eu mai rămân un pic ca să citesc inscripțiile.

De cum au dispărut din raza mea vizuală, am îngenunchiat și am început să sap cu cazmaua. Din fericire, Shin avusese o idee bună cumpărând-o! Pământul cu care era acoperit mormântul era lut roșu din zăcămintele de minereu de cositor care făceau faima regiunii. Am ales locul de unde femeia smulsese țepușa, căci solul era deja răscolit acolo. Grăbește-te! Cu pulsul accelerat, am dat iute pământul la o parte, mereu atentă ca bătrâna doamnă să nu se întoarcă. Trebuia să îngrop degetul suficient de adânc pentru a nu fi găsit cu ușurință, mai ales dacă lumea continua să înfigă bețe în mormânt.

După ce am săpat cam de un braț adâncime, am scos flaconul din sticlă. Mi s-a părut mai rece și mai greu la atingere. Astăzi se împlineau 48 de zile de la moartea doctorului MacFarlane. Oare reușisem să ajung la timp ca să-i îndeplinesc dorința lui Ren? Cu coada ochiului, am zărit o umbră mișcându-se. Era o ramură de copac care se clătina puternic în bătaia vântului. Asta m-a

împins să intru imediat în acțiune. Am luat degetul furat din buzunarul comis-voiajorului și l-am lăsat să cadă adânc în gaură.

41

Batu Gajah. Sâmbătă, 27 iunie

Ren merge pe cărarea abia vizibilă, care înaintează șovăitor prin iarba înaltă, luând-o ba la stânga, ba la dreapta, într-un tipar neregulat ca dungile unui tigru. Amintirea vagă a unui pat de spital începe să-i pălească în minte. Realitatea este lumea care îl înconjoară acum, o lume a soarelui și a vântului, și a femeii micuțe și palide pe care a găsit-o așezată pe iarbă. Ea e cea care îl îndeamnă să-și continue drumul de fiecare dată când se oprește pentru a privi în jur.

— Nu trebuie să pierdem trenul! spune ea.

Ren își încrețește fruntea.

— Dar nu o să vină altul?

Femeia îi aruncă o privire piezișă.

— Nu știi! Hai să mergem!

Lui Ren nu-i place felul în care se mișcă ea, zvâcnind înainte pas cu pas, cu un umăr cocârjat și un picior târât în spate. Nimeni n-ar trebui să poată merge având astfel de răni, însă el se ferește să pună întrebări. Se teme că femeia îl va prinde din nou de cot, așa cum a

facut mai devreme, într-o strânsoare înghețată, osoasă. Totuși, îi pare rău pentru ea și nu vrea să o lase singură. În plus, în încâlceala de iarbă și tufișuri pândește un tigru. Din când în când zărește o siluetă zveltă dungată, însă nu știe dacă rostul ei e să-l conducă înaintea sau, dimpotrivă, să-l avertizeze să plece. Își amintește brusc de un bărbat bătrân, un străin, care cutreiera printre copaci. Amintirea îl copleșește cu un sentiment de groază, milă și iubire, de singurătate întunecată, și-l face să plece capul în timp ce continuă să meargă.

Se îndreaptă spre gara pe care o zărește în depărtare. De cât timp merg – de luni, de zile ori de minute? În cele din urmă ajung totuși. Gara seamănă remarcabil de mult cu cea din Batu Gajah. E lungă și joasă, cu streșini adânci care să protejeze de ploaie și de soare, cu bănci de lemn și un ceas mare, rotund. Un tren e staționat în gară, iar locomotiva lui cu aburi pufăie ușor. Oamenii se învârt de colo-colo prin gară, însă, când Ren încearcă să-i fixeze din priviri, siluetele pâlpâie și dispar. Nu le poate vedea fețele încețoșate decât cu coada ochiului. Un copil-umbră străbate în fugă peronul și se prinde de mâna mamei, care îi înfășoară pumnul mic în propria palmă în timp ce urcă amândoi într-un vagon. Preț de o clipă, Ren invidiază acel gest plin de căldură.

— Grăbește-te! îl zorește însoțitoarea sa.

— Unde mergem?

Femeia pare nerăbdătoare și distrată.

— Urcă odată!

— Dar nu știu nici măcar cum te cheamă.

Un ghimpe de îndoială îl săgetează. De ce ar urma-o pe această străină în tren – el căuta pe altcineva, nu-i așa? Se străduiește să își amintească. Da, pe Nandani!

— Nu pot să vin cu tine, caut pe cineva.

— Nu fi prostuț! Numele meu este Pei Ling! zice femeia. Sunt soră medicală, deci trebuie să mă urmezi.

Totuși, se încruntă și ea, ca și cum n-ar fi convinsă de propria logică.

— Nu, mulțumesc! o refuză politicos Ren.

— Cerule! Ce băiat prostuț ești! Hai odată; nu vreau să fiu singură!

Face o față vrednică de milă, ca și cum ea ar fi copilul, nu el, și Ren șovăie.

— Bine! zice băiatul într-un final și își așază mâna pe pragul de sus al ușii trenului.

În clipa când îl atinge, simte un fior adânc, o vibrație care îi zdruncină câmpul vederii. În acel moment, îi poate percepe cu claritate pe toți – pe ceilalți pasageri care s-au așezat sau care stau în picioare, sau tocmai urcă în vagoane. Observă însă că nimeni nu coboară și nimeni nu are bagaje.

Ren urcă în vagon și dă cu ochii de Nandani, cu fața

ei în formă de inimă uitându-se gânditoare pe geam. Încântat, Ren se lasă să cadă pe locul de lângă ea.

— Bună!

Constată cu surprindere că fata pare înspăimântată la vederea lui.

— Ce cauți aici? Îl întreabă.

— Te căutam.

— Nu, nu trebuie! Nu veni după mine.

Ren se holbează la părul ei cârlionțat, la figura ei drăguță, rotunjoară. De ce nu se bucură să îl vadă?

— Vino aici, puștiule! Îl îndeamnă sora medicală, Pei Ling, bătând ușurel cu palma peste locul de lângă ea. Vino să stai aici, cu mine!

Ren clatină din cap. Preferă să stea cu Nandani, nu cu această femeie palidă, cocoșată, care-și trage un picior. Cu cât se uită mai mult la Pei Ling, cu atât se înspăimântă mai tare. Se cuibărește lângă Nandani, care clatină însă din cap, tulburată.

— Coboară, te rog! Ușile o să se închidă curând.

Ren simte un zumzet jos și profund, ca și cum toată linia ferată ar fi o sârmă vie. Yi se află undeva, la capătul acestei linii. E sigur de asta! Cele două tinere se ceartă acum, vorbind în șoapte aspre între ele. Nandani vrea ca el să plece, însă Pei Ling declară cu încăpățănare că Ren ar trebui să rămână, dacă așa vrea. Întinde brațul ca să îl prindă de mână, iar Nandani

scoate un icnet de indignare.

— Nu-l atinge! o repede ea.

— De ce nu? Doar l-am atins deja.

Este adevărat, cotul lui, pe care Pei Ling l-a atins mai devreme, este rece și amorțit acum.

Ren se simte tot mai rău pe măsură ce gâlceava se prelungește.

— Vreau să rămân! îi spune el lui Nandani, iar expresia ei se îndulcește.

— Bine! răspunde ea. Vom merge împreună.

Ren închide ochii și-și spune că totul va fi bine. Curând îl va vedea pe Yi.

Simte un spasm. Un zvâcnet electric. Singurătatea tăcută, cu tot cu subtonurile ei de tristețe și sânge, care l-a împins înainte și i-a amintit de bărbatul bătrân care cutreiera prin întuneric, ia sfârșit brusc. Simțul pisicesc i se animă. Părul de pe ceafă se ridică, iar pielea se contractă. O fată sapă cu cazmaua. O sticlă aruncată într-o gaură. Gaura se lățește și se transformă în mormânt. Ce – ba nu, cine e? Inima lui Ren bubuie nebunește și este pentru prima oară de când a ajuns pe acest tărâm bizar când Ren devine conștient de ea. Dintr-odată își dă seama că nu mai vrea să meargă cu acest tren, cu Nandani și mai ales cu micuța și cocoșata Pei Ling, cu mâinile ei de gheață.

Ușile trenului se închid acum. Aude cum sunt

trântite, iar sunetul se apropie din ce în ce. *Bang! Bang!* Acel zumzet vag, acea promisiune că Yi îl așteaptă la capătul liniei ferate, îl apasă, îl trage în jos, chiar dacă se zbate să se ridice și fiecare nerv din corp îi freamătă.

— Ce s-a întâmplat? strigă Nandani.

Bang! Ușa vagonului alăturat se trântește cu zgomot, ca împinsă de un controlor invizibil. Ren vede cum ușa vagonului lor se clatină, ca și cum s-ar pregăti să fie închisă. Se aruncă disperat în față. Simte cum aerul îi sfâșie urechile, cum ușa îi atinge în trecere pielea. Și acum totul sclipește în jur, sclipește atât de tare, încât se strâmbă și-și mijește ochii în timp ce lacrimile îi curg pe față.

Cineva spală podeaua cu mopul. Aude foșnetul periei stoarse și zăngănitul găleții. Ren zace întins pe un pat – un pat de spital, își amintește el acum. Pieptul i se ridică, iar inima îi gonește, căci tocmai a țâșnit afară pe ușa unui tren, nu-i așa? Și totuși, acum e aici, și fragmente din cele două locuri se suprapun în mintea lui. Dacă închide ochii, încă mai poate vedea expresia șocată a lui Nandani și micul zâmbet afectat de pe fața palidă a lui Pei Ling. Nu, nu vrea să se gândească la ea!

— Te-ai trezit?

Un bărbat scund și vinos se uită în jos la el. Ține într-o mână un mop. Ren clipește dureros și încearcă să se salte în șezut. Are gura uscată, iar îngrijitorul îi

toarnă o ceașcă de apă caldă.

— Să chem sora? îl întreabă el în cantoneză.

Ren clatină din cap.

— Ce zi e azi?

— Sâmbătă.

De pe coridor vine un zgomot, o larmă, și una dintre surorile medicale își vârstă capul înăuntru. Pe un ton grav, îl cheamă la ea pe îngrijitor.

— Poți să mergi să dai o mână de ajutor?

Bărbatul o urmează afară din salon. Ren le aude vocile; sunt în salonul alăturat.

— ... mutată la morgă?

— Da, s-a luat legătura cu familia ei.

După câteva minute, îngrijitorul se întoarce ca să ia mopul. Pare tulburat. Prin ușa lăsată deschisă în spatele lui, Ren zărește o targă care e împinsă afară dintr-un salon. Cineva acoperit cu un cearșaf alb este întins pe ea.

— Cine e? întreabă Ren.

— O pacientă.

Două picioare palide ies de sub cearșaf. Sunt subțiri și nu-i pot aparține decât unei femei. Nemișcarea lor îi întoarce stomacul pe dos lui Ren.

— De ce are fața acoperită? întreabă el. E moartă? Îngrijitorul ezită, bâiguind ceva.

— Uneori e momentul ca oamenii să plece.

„E momentul ca oamenii să plece.” Cuvintele deșteaptă în Ren sentimente contradictorii.

— O cunoșteai?

— Lucra aici, era soră medicală.

O senzație de greață se strecoară în măruntaiele lui Ren. Picioarele acelea subțiri, unul dintre ele atârând într-un unghi ciudat. Se zbate să se dea jos din pat; trebuie să-i vadă fața! Durerea din partea stângă a corpului îl face însă să se încovoae. Scoate un țipăt chinuit. Îngrijitorul îl prinde de braț, alarmat.

— Ce faci?

— Cred că o cunosc! Te rog, lasă-mă să o văd!

Atrasă de gălăgie, sora medicală își vâă din nou capul pe ușă.

— Ce se întâmplă aici?

— Băiatul zice că o cunoaște.

Sora se strâmbă și clatină din cap.

— Nici nu se pune problema! decretează și îi aruncă lui Ren o privire iritată și dezaprobatore, de parcă ar fi făcut ceva rău.

Targa a început să fie împinsă pe coridor, iar lui Ren îi vine să plângă. Își îngroapă în schimb, fără forță, degetele în pernă.

— Cum o cheamă?

— Pei Ling.

Acum Ren le dă frâu liber lacrimilor. Nu plânge

pentru micuța soră medicală Pei Ling, ci pentru Nandani, căci a înțeles, în fine, unde a plecat ea.

42

Taiping. Sâmbătă, 27 iunie

Abia ce am lăsat să cadă sticluța cu degetul zbârcit în gaura săpată în mormântul doctorului MacFarlane, când l-am auzit pe Shin vorbind deliberat cu voce tare ca să mă avertizeze de venirea lor. Am aruncat frenetic pământul înapoi în gaură cu cazmaua și m-am îndepărtat. Când Shin și mama îngrijitorului au cotit după colț, am vârât cazmaua în pungă, am fluturat din mână și m-am alăturat lor.

— Ai văzut tot ce voiai să vezi? m-a întrebat bătrâna doamnă.

Shin m-a luat de mână.

— Da, însă acum trebuie să plecăm!

I-am mulțumit femeii și am ieșit din curtea bisericii cât de repede am putut.

— Ce s-a întâmplat? I-am întrebat cu răsuflarea tăiată pe Shin, care o pornise într-un ritm foarte rapid. De ce mă ții de mână?

Drept răspuns, mi-a răsucit mâna cu palma în sus. Era pătată de lut roșu.

— Crezi că a observat?

— Sper că nu. Te-ai murdărit și pe genunchi.

M-am uitat în jos. În ultima vreme, toate excursiile mele se sfârșiseră cu praf și mizerie. De la pânzele de păianjen și praful din magazia Departamentului de patologie, la petele de sânge ale lui Ren, și acum, poftim, altă belea: pământ din mormântul cuiva!

— Ai reușit să-l îngropi?

— Da! i-am răspuns în șoaptă.

Nori firoși ascunseseră soarele la sfințit, iar cerul căpătase o nuanță încetoșată de albăstrui. Amurgul tremurător începuse să se aștearnă. La fiecare respirație simțeam în gât umezeala.

— Cât e ceasul?

Absorbită de poveștile bătrânei doamne, uitasem să verific ora pe ceasul de la biserică.

Shin și-a privit ceasul de la mână.

— 8 fără 20.

Ultimul tren pe ziua aceea pleca spre Ipoh la ora 8, și ne aflam cam la un kilometru și jumătate de gară. M-am uitat neliniștită în jur, dar străzile erau pustii și nu se zărea nicio ricșă.

Shin și-a ridicat privirea spre cer.

— Cred că o să...

Cerurile s-au deschis, iar primii stropi de ploaie au împrăștiat, ca niște mormoloci aplatizați, drumul prăfuit.

— Fugi!

N-am înțeles niciodată cărțile acelea englezești în care oamenii fac plimbări lungi prin lande (ce-o mai fi însemnând și asta) pe ploaie, protejați numai de șepci⁵² și pelerine⁵³. La tropice, ploaia e ca o cadă de baie răsturnată din cer. Stropii se abat cu atâta tărie și repeziciune, încât te înmoaie până la piele în câteva secunde. N-ai timp să gândești și nu simți decât nevoia stringentă de a te adăposti. Așa că am luat-o amândoi la goană.

Primul adăpost era sub un șir îndepărtat de prăvălii, așa că am alergat gâfâind către culoarul acoperit de un metru și jumătate lățime. Apa cădea în pânze suierătoare de pe streșini, transformând praful de pe drum în noroi.

— Ce ne facem? am întrebat după ce am așteptat adăpostiți vreo cinci minute bune.

Nu prea erau șanse ca avera să se oprească, și, între timp, minutarul ticăia apropiindu-se de ora opt. Cum aveam să mai prindem trenul?

— Hai să alergăm! a propus Shin.

⁵² În original, *deerstalker hats*, șepci cu cozoroc și în față, și în spate, parte a echipamentului de vânătoare, în special al celei de căprioare (n. tr.).

⁵³ În original, *Inverness capes*, haine (macferlanuri) impermeabile fără mâneci, originare din Scoția. Împreună cu șepcile cu două cozoroace formau ținuta obișnuită a lui Sherlock Holmes (n. tr.).

Și asta am făcut: ne-am început cursa nebunească în zigzag, de la un adăpost la altul, ca niște cărăbuși care o iau la goană de sub un ghiveci de flori. Ici-colo apăreau grupuri de prăvălii și copaci stufoși, însă fără folos pentru noi. Am știut-o de dinainte de a mă lăsa copleșită de panică. Trenul avea să plece fără noi. Pantofii îmi alunecau din cauza apei și de două ori aproape că mi-am scrântit glezna.

— Te simți bine? m-a întrebat Shin.

M-am sprijinit cu o mână de un trunchi de copac ca să mă îndrept de spate.

— Da, am răspuns printre dinți.

Nu mă plânsesem niciodată de astfel de lucruri și n-aveam de gând să încep acum. Dacă a fi de gașcă era cea mai bună cale de a fi cu Shin, atunci aveam să joc acest rol.

Shin și-a ținut ochii ațintiți asupra frunții mele.

— Hai că mai avem un pic! a zis. Uite, acolo!

Eram în continuare departe de gară și, când m-am uitat la ceasul lui, am văzut că era 8 fără 5 minute. Imposibil să ajungem la timp!

— Mai ai inelul pe care ți l-am dat deunăzi?

M-am holbat la el, mirată de ce mă întreba de el tocmai acum. Ar fi trebuit să i-l dau înapoi mai demult, așa că am desfăcut jenată batista în care îl înfășurasem.

— Pune-l pe deget, mi-a zis.

— De ce?

M-a privit exasperat.

— Pune-l și gata! Și ia-te după mine!

Am mai înaintat și, după câteva case Shin, s-a oprit ca să se uite în sus, la o firmă. A intrat în clădire. Era un mic hotel. Nu mai stătusem niciodată într-un hotel. Cu mult timp în urmă, când fusesem împreună cu mama la Taiping, rămăseserăm peste noapte la una dintre mătușile ei, o femeie cu înfățișare firoasă care părea să fi moștenit toată tăria de caracter care-i lipsea mamei. M-am întrebat dacă încă mai locuia în Taiping și ce ar fi avut de zis dacă m-ar fi văzut intrând într-un hotel în tovărășia unui bărbat. Chiar dacă bărbatul era fratele meu vitreg.

Celelalte fete de la salon mă preveniseră să mă feresc de hoteluri. „Să nu-ți dai niciodată întâlnire cu bărbați în hoteluri!” Nici măcar în holul de recepție. Era un test la care te supun, mi-au explicat ele, pentru a le diferenția pe fetele dornice de cele care se opuneau. Și acum iată-mă, gata să pășesc într-un asemenea stabiliment! Unul cam păraginit, după câte se părea. Dar circumstanțele în care mă aflam erau altele, și, în plus, bărbatul care mă însoțea era Shin. Prin urmare, totul era în regulă, nu-i așa?

Interiorul hotelului era întunecos, umed și rece. O singură lampă electrică lumina biroul de recepție, unde

Shin tocmai semna în registru. Recepționeră era o femeie mai în vârstă. Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— N-aveți bagaje?

— Am pierdut trenul, a replicat Shin pe un ton lejer. Vom sta așadar numai o noapte.

Femeia s-a uitat la el, apoi din nou la mine. M-am străduit să-mi iau un aer nepăsător, ca și cum mi se întâmpla frecvent să pierd trenul. Dar apropo, de ce era Shin așa de familiarizat cu procedura de închiriere a unei camere la hotel? Cu câte femei fusese în hoteluri? M-am holbat la spinarea lui, iar femeia mi-a prins privirea și a înclinat ușor din cap cu subînțeles.

— Domnul și doamna Lee, a citit ea în registru. Proaspăt căsătoriți?

— Nu! a răspuns Shin. Suntem împreună de mult timp, a adăugat, înconjurându-mi umărul cu brațul, atent să lase la vedere inelul de pe degetul meu.

— Doriți să luați masa?

Shin mi-a aruncat o privire.

— Doar ceai și pâine prăjită.

— Bine, vă trimit mâncarea în cameră! a spus femeia, apoi și-a făcut loc pe lângă birou și ne-a condus în sus, pe scara șubredă. Aveți noroc, e singura cameră cu baie privată pe care o mai avem liberă în seara asta.

Camera era micuță, cu mobilă puțină și ferestre din

sticlă pictată cu motive florale, acoperite de jaluzele, care dădeau spre strada plouată unde se afla intrarea. Eu însă mă holbam la pat, nu la priveliște. Era făcut îngrijit, cu cearșafuri și două perne mari și tari, și cu o pătură subțire din bumbac întinsă strâns peste. Un pat dublu. La ce mă așteptasem, la două paturi de o persoană?

— Shin! am spus imediat ce recepționeră a plecat. De ce nu i-ai zis că suntem rude?

— Pentru că n-avem suficienți bani pentru două camere de o persoană. Și în plus, aș fi trezit suspiciuni dacă aș fi susținut că-mi ești soră, pentru că nu semănăm.

Spusele lui Shin erau rezonabile, însă ceva din felul cum își ferea fața m-a făcut să cred că e agitat. Nu-l mai văzusem niciodată așa, și m-am tulburat și mai tare. Cel mai bine era să-mi iau un aer voios.

— N-am fost niciodată într-un hotel, i-am mărturisit veselă.

Tăcere. Nu aveam cum să-l întreb dacă el călcase vreodată într-un hotel, căci îmi era clar că da, deși nu aveam idee în ce circumstanțe. Poate că de vină era imaginația mea prea bogată, însă nu mă puteam abține să nu mă gândesc că Shin se întâlnea cu femei în hoteluri. Femei tinere și dornice, femeie mai în vârstă, sofisticate. Dar ce conta, doar nu era treaba mea!

— Mă duc să mă spăl! i-am spus.

Spre surprinderea mea, Shin a desfăcut punga maro cumpărată mai devreme, a scotocit prin ea și a scos dinăuntru o cămașă bărbătească nouă-nouță. Era albă, uni, din bumbac, împachetată plat și strâns, cu gulerul înfășurat în carton și prins cu ace de gămlie.

— Poftim! a zis scoțând acele și dându-mi cămașa.

— Dar nu-ți trebuie ție?

Hainele lui erau și ele ude leoarcă, însă a clătinat din cap.

— Du-te și schimbă-te!

Am înțeles totul când am intrat în camera de baie alăturată, un spațiu mic cât o cutie, placat cu faianță. O singură privire în oglindă și am constatat umilită că rochia udă se mulase pe mine. Deloc de mirare că Shin își ținuse ochii lipiți de fruntea mea. M-am dezbrăcat tremurând și m-am spălat, folosindu-mă de prosoapele subțiri și aspre din bumbac. Pe urmă mi-am tras pe mine cămașa bărbătească. Din nu știu ce motive, deși mai puțin revelatoare decât ținuta anterioară, cămașa părea mult mai provocatoare. Nu știam ce să fac mai departe, așa că am rămas mult timp în baie, adunându-mi curajul pentru a reveni în cameră. Dar când am împins încetișor ușa, am văzut că Shin dispăruse.

O tavă cu ceai fusese așezată pe pat. Am băut ceaiul,

am mâncat aproape toată pâinea prăjită, ba chiar m-am spălat pe dinți cu periuța cumpărată de Shin de la farmacie. Pe urmă am urcat în pat și am stins lumina. Lacrimi de dezamăgire amenințau în chip nerezonabil să-mi țâșnească din ochi. Ce crezusem, că Shin își va lua inima în dinți și va acționa, în fine? Clar, asta nu avea să se întâmple niciodată! Trăsăturile care îi plăceau la mine – faptul că eram grosolană, neprefăcută și fată de gașcă – nu apăreau în descrierile eroinelor din romane, ci le erau rezervate doar aghiotanților de genul doctorului Watson. Mi-am îngropat fața sub pernele tari și am hohotit în tăcere.

Ușa s-a deschis. Am încremenit. Am zărit silueta lui Shin profilată în lumina de pe coridor. A închis ușa încet și silențios, apoi s-a dus la baie să se spele.

M-am prefăcut că dorm. Am scrâșnit din dinți și mi-am jurat să nu-i dau satisfacția de a vedea că plânsesem. Imediat cum am decis asta, Shin a ieșit din baie și s-a strecurat în pat lângă mine.

Zgomotul ploii se mai domolise, dar încă mai turna. Am auzit apa care se prelingea de pe acoperiș, apoi scârțâitul patului când Shin s-a întins. Mi-am ținut respirația, cu inima bătându-mi atât de puternic în piept, încât m-am temut că Shin o să o audă.

— Ai adormit?

Felul blând în care a rostit întrebarea mi-a frânt

inima. Nu era corect din partea lui să folosească acest ton cu mine. Am dat afară aerul din piept, însă sunetul pe care l-am scos a fost mai degrabă de hohot înăbușit.

— Ce faci? Plângi? a zis și s-a ridicat brusc în șezut.

Nu avea niciun rost să mă mai prefac după ce mi-a tras perna de pe față. Felinarul arunca lumină prin ferestrele pătate de ploaie, așa că mi-a văzut părul răvășit și dărele de lacrimi de pe față.

— De ce plângi? Din cauza lui Robert?

Prost mai ești, Shin! mi-am zis în sinea mea, ștergându-mi obrazii. Robert era ultimul lucru la care mă gândeam. Shin s-a aplecat peste mine. Nu avea cămașă pe el și am avut din nou același sentiment. Senzația ceea de pierdere a respirației, de tulburare, care mă cuprindea de fiecare dată când se apropia prea mult de mine. Mi-am strâns pleoapele.

— Îl placi așa de tare? Nu te merită, să știi!

— Nu plâng din cauza lui Robert.

— Atunci, de ce? Te doare ceva?

Ideea era atât de ridicolă, încât nu am știut dacă să râd sau să încep din nou să plâng în timp ce Shin stătea întins lângă mine, pe jumătate gol. Nu am putut decât să-l întreb:

— De ce ai plecat?

— Am vrut să mă gândesc în liniște.

Mă urmărea cu ochi întunecați, indescifrabili. Am

simțit un ghem în stomac. Nu puteam să rămân întinsă pe spate și să-l las să stea aplecat deasupra mea, așa cum era acum; eram dezavantajată. Când deveniseră brațele și pieptul lui așa de musculoase, așa de frumos dăltuite cum îmi păreau în lumina difuză a ferestrei?

M-am ridicat în șezut.

— Să te gândești? Din nou? La ce?

— Aștept clipa asta de ani întregi. Nu cred că mai pot aștepta.

Și-a așezat mâna pe mijlocul meu, pe sub cămașă. Am văzut cum pulsul i se zbătea în scobitura gâtului și apoi privirea pe jumătate tulburată, pe jumătate întrebătoare. Am rămas fără suflare.

— Robert te-a sărutat?

Am dat din cap că da.

Un fulger de mânie.

— Eu sărut mai bine.

Eram sigură că o să adauge cine știe ce mojiție, însă m-a cuprins cu mâna cealaltă pe după gât și m-a sărutat.

Picioarele mi s-au înmuiat, iar slăbiciunea a urcat încet și s-a împrăștiat în centrul corpului meu. Era o senzație fierbinte și am simțit că mă topesc. Buzele lui Shin erau moi și brutale. S-au plimbat pe pielea mea, forțându-mi gura să se deschidă. I-am auzit bătăile inimii și i-am simțit mâna care aluneca în chip

periculos mai sus de mijloc.

— Shin!

Am tras aer în piept, dar el m-a sărutat cu și mai mare forță pe gură, pe gât, trăgând nerăbdător de cămașă. Era tot ce sperasem, dar se petrecea atât de rapid și de impetuos, încât aproape că mă înspăimânta.

— Așteaptă! am rostit rămasă fără suflare în timp ce ne-am lăsat să cădem înapoi pe pat.

— De ce?

Acum încerca să-mi descheie nasturii.

— Pentru că nu putem. Pentru că nu ar trebui.

Gândurile mi se învâlmășeau în cap, se desfăceau în bucăți chiar în clipa când îmi înfășuram brațele în jurul lui.

— Ba da, ar trebui. Pentru că altfel nu vei fi a mea.

Și-a îngropat din nou fața în gâtul meu și mi-a prins sânii în mâini. Un curent electric m-a străbătut; am gâfâit și l-am plesnit peste mâini.

— Am fost întotdeauna a ta. Așa că oprește-te, te rog!

— Ba nu, n-ai fost!

S-a săltat în șezut și și-a trecut mâna prin părul întunecat care îi căzuse peste față.

— Abia în luna asta din urmă te-ai uitat la mine pentru prima oară ca la un bărbat – până acum nu ți-a stat capul decât la Ming!

Obrajii îmi ardeau. Nu am găsit niciun răspuns

mulțumitor.

— Deși, dacă ar fi fost Ming, aș fi fost dispus să mă dau la o parte. Dar nu și pentru cineva ca Robert, a spus Shin pe un ton amar.

— Shin, am crezut că nu mă placi! am replicat în timp ce îl mângâiam pe față.

— Sigur că te plac! Dintotdeauna. Și numai pe tine.

— Atunci, de ce ai ieșit cu alte fete? I-am întrebat indignată. Ce făceai cu ele?

— Încercam să uit de tine, prostuțo.

Gura lui a trasat încet o dâră fierbinte între sânii mei. Spre rușinea mea, am lăsat să-mi scape un geamăt, după care mi-am mușcat tare buzele. Shin a continuat să mă sărute metodic, fără grabă. Să mă atingă expert, să mă umple de o durere chinuitoare, alunecoasă. Urechile îmi țiuiau; piele mă ardea. Am avut din nou acel sentiment straniu de curiozitate amestecată cu teamă și excitație insuportabilă. Nu-l cunoscusem pe acest Shin, pe acest străin cu corp zvelt și puternic de bărbat, nu de băiat. Nu mă cunoscusem nici pe mine, acea parte din mine care-și dorea acum să-l muște, să-i sugă vârfurile degetelor, să-l mistuie. A gemut ușor când mi-am îngropat degetele în spinarea lui, amețită de triumf și plăcere. Apoi am simțit cum îmi desface picioarele cu genunchii, i-am simțit fierbințeala impetuoasă lipită de coapsa mea, și mi-am dat seama

ce intenționa să facă.

— Ți-am spus să te oprești!

Cu ceva efort, l-am împins la o parte.

— Ți-am spus că vei fi a mea.

Ochii îi erau fierbinți și blânzi.

— Nu există așa ceva! Uită de „a mea”!

M-am ridicat în șezut și mi-am încheiat nasturii cămășii până la gât, cu toate că inima îmi gonia la trap. O ceață mi se pusese peste ochi. Shin s-a rostogolit pe o parte și și-a acoperit fața cu brațul.

— Robert n-o să te vrea dacă nu ești virgină, a rostit cu glas înăbușit.

— Crezi că despre asta este vorba? am ripostat furioasă. Oricum nu mă vrea! Nu sunt așa de dezirabilă!

— Ești oarbă? N-ai idee cât m-am străduit de-a lungul anilor să-i îndepărtiez pe admiratorii tăi.

— Ce-ai făcut?

— Ah Hing, de la prăvălia cu mărfuri neperisabile. Seng Huat, colegul meu de școală. Oh, și profesorul particular de matematică, vecinul nostru, a zis Shin, numărându-i pe degete.

Furioasă, l-am lovit cu perna.

— Vrei să zici că aveam o șansă cu profesorul de matematică?

Făcusem o pasiune pentru el într-o vară pentru că

purta ochelari și își făcea cărarea în păr la fel ca Ming.

— Nenorocitul! Ticălos egoist ce ești!

M-a prins de braț și m-a tras deasupra lui.

— Ce altceva aș fi putut să fac? Tu nu mă priveai ca pe un bărbat. Și oricum, dacă nu au avut curajul să îți facă curte, înseamnă că nu te meritau.

Stăteam așa de aproape, cu fețele la nici 15 centimetri depărtare! Inima îmi bubuia în piept și respiram sacadat în gemete slabe. În ciuda eforturilor, o fericire amețitoare mă cuprinsese.

— Mă urăști?

Din nou acea privire pe jumătate tulburată. Nu-l mai văzusem niciodată așa pe Shin – dintre noi doi, era întotdeauna cel calm –, și m-am aprins la față. Probabil că a observat, căci a adăugat:

— Dacă nu mă urăști, lasă-mă să fac ce vreau să fac! a spus și a început iar să mă sărute.

Era așa de ușor să cedez, să las durerea aceea lentă să mă mistuie! Brațele mele l-au cuprins, i-au pipăit mușchii spatelui și au simțit cum se încordează în clipa când s-a rostogolit peste mine. Un sunet de alarmă mi-a răsunat în minte în clipa aceea; erau avertismentele mamei. Unde-mi era capul?

— Nu!

De data asta l-am împins așa de tare, că a căzut din pat.

— Îți faci griji să nu rămâi însărcinată?

Shin a îngenunchiat pe podea și m-a privit. În lumina difuză și ploioasă care se strecura prin jaluzele, mi s-a părut imposibil de chipeș.

— N-ai de ce să-ți faci, a continuat. Am cumpărat ceva de la farmacie.

— Să înțeleg că ai planificat totul de la bun început?

— Sigur că da! Doar ți-am spus că m-am gândit mult.

— Și de-asta ai venit cu mine astăzi?

— Da!

Mi-a venit să-l pocnesc.

— Și ajutorul pe care mi l-ai dat cu îngroparea degetului ce a fost? O minciună?

— Nu-mi pasă de deget! N-am vrut decât să fiu alături de tine.

— Ai fi putut să fii cu mine și fără să mă minți.

— Nu, n-aș fi putut! I-am promis tatei.

Shin s-a oprit, ca și cum vorbise prea mult.

— Ce i-ai promis?

Am simțit cum mă cuprinde groaza. Mi-am amintit umbrele albastre, curbate, întunecimea unui coteț de păsări, felul cum brațul lui Shin se bălăbănea în chip grotesc.

— Spune-mi adevărul, altfel n-o să te iert niciodată! Ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

Cu o voce joasă și ternă, care a părut dintr-odată

obosită, Shin mi-a răspuns:

— Mi-a spus că a observat cum te privesc; asta l-a enervat foarte tare și ne-am luat la bătaie. Mi-a rupt brațul. I-am promis că n-o să te ating. Nu în casa lui. În schimb, el mi-a promis că o să te lase în pace, a adăugat Shin cu un oftat. Asta a fost tot!

Mi-am trecut mâna prin părul lui, așa cum îmi dorisem mereu să fac.

— Ce o să facem acum? am șoptit.

Shin și-a îngropat fața în poala mea și și-a petrecut brațele peste mijlocul meu.

— Lasă-mă să dorm cu tine în noaptea asta!

Am căzut câteva clipe pe gânduri.

— Bine. Dar numai dormit, nimic altceva!

Și-a arcuit o sprânceană, dar nu a spus nimic, doar a urcat în pat și m-a cuprins în brațe. Un tumult dulce și chinuitor îmi apăsa pieptul; eram ca o pasăre care bate din aripi. Am revăzut în minte scene din copilăria noastră, din certurile noastre dese, din rivalități. Oare reușisem să devin egala lui Shin sau el mă prinsese în mreje cu jocul său imperturbabil și răbdător? M-am răsucit pe o parte și am ascultat ploaia și respirația lui Shin. Eram ridicol de fericită!

Apelul vine duminică seara, întrerupând liniștea răcoroasă de pe veranda unde William stă îmbrăcat într-o cămașă din bumbac și sarong. Aerul e încărcat și lipicios, preludiu la un muson. William șade într-un fotoliu împletit din ratan, iar gheața clincăne când răsuțește în mâini paharul. Își amintește cum se plimba pe lângă un lac înghețat și asculta cum sloiurile desprinse se loveau de mal. Răsunau ca niște clopote, așa spusese Iris. Fața ei fermecătoare era rozalie din pricina frigului. Asta se petrecea imediat înainte să îl acuze de infidelitate, să îl acuze că sărutase o altă femeie. William făcuse o mulțime de greșeli la viața lui, dar nu îi fusese niciodată necredincios. „Nu se poate, la mijloc e o neînțelegere”, așa ripostase. „Ba nu, am văzut cu ochii mei”, îi răspunsese ea rece. „Te-am văzut la petrecerea dată de familia Pierson.” Singura persoană pe care William o sărutase în acea noapte în întunericul de pe hol, cu singur martor ticăitul grav al unui orologiu vechi, fusese Iris însăși. Și asta, în chip ironic, pentru că se simțise cuprins de o afecțiune bruscă pentru ea după o zi agreabilă petrecută în compania prietenilor. Își amintește nedreptatea care i s-a făcut, și un val de resentimente crește în el. Era sătul de nevrozele lui Iris, de abilitatea ei nefirească de a distruge momentele plăcute. E însă o amintire din alte

vremuri, dintr-o altă viață, și William își apasă paharul rece cu whisky de frunte în timp ce telefonul sună și iar sună în bungalow-ul pustiu.

Abia la al optulea apel Ah Long ridică receptorul. Ah Long e bătrân și nu se mișcă la fel de iute ca Ren; se grăbește târșându-și picioarele ca să răspundă. Iese pe urmă pe verandă.

— O doamnă, Tuan!

La fix, își zice William. N-a fost azi-dimineață la biserică, iar Lydia nu vrea să scape șansa de a-i vorbi. Inspiră adânc.

— Alo?

Vocea ei se aude slab și neclar, chiar dacă nu ia în considerare pârâiturile de pe linia telefonică.

— William? Sunt Lydia! Mergi mâine-dimineață devreme la spital?

— Cât de devreme?

Discuția îl irită și îl alarmează totodată.

— Nu poate aștepta? o întreabă.

Alte pârâituri.

— ... vorbim despre Iris.

O pală puternică de vânt înfășoară sarongul din bumbac subțire în jurul gleznelor lui William. Simte miros de ploaie.

— Ce-ai spus? strigă el.

— Ne vedem la șapte! În aripa pentru europeni.

Un fulger încovoiat brăzdează cerul, și telefonul e mort. William se holbează la aparat. Deci mâine-dimineață! În ciuda recepției slabe, nu i-a scăpat nota de triumf din vocea Lydei, care îi face fierea să se ridice în gât. Ce o mai fi pus la cale și de ce își bagă nasul în treburile lui în felul ei amatoristic? Își strânge pleoapele și se roagă ca norocul întunecat care l-a urmărit toată viața să îl ajute din nou.

La ora șase în dimineața zilei de duminică, William e treaz și complet îmbrăcat. Furtuna care s-a dezlănțuit cu toată forța noaptea trecută s-a domolit, lăsând în urmă doar petice de iarbă inundată și scurgeri continue de pe streșini. Ah Long îi servește un mic-dejun cald cu pâine prăjită și conservă de fasole gătită în sos de roșii. Fără ouă. William nu se simte în stare să îngurgiteze așa ceva în dimineața asta și, în plus, le duce dorul omletelor delicate ale lui Ren. Întreaga casă îi duce dorul lui Ren. Fără el, este întunecoasă, goală și plină de umbre. Ah Long întreabă țâfnos:

— Când se întoarce băiatul?

— O să trec pe la el pe la salon astăzi!

Starea lui Ren a evoluat atât de ciudat și s-a deteriorat atât de rapid, încât William e bolnav de îngrijorare că-l va găsi mort la spital. Totuși, nu e cazul să-i mărturisească gândurile sale negre lui Ah Long, care e

superstițios.

Drumul sinuos e învăluit în întunericul de dinaintea zorilor. Farurile Austinului împrăstie umbre care se topesc în tufișurile și copacii de pe margini. Ce vrea Lydia de la el? William are o presimțire rea, care nu face decât să se amplifice pe măsură ce se apropie de spital. O roșeață lăptoasă se infiltrează dinspre orizont, și, deși clădirile sunt cufundate în tăcere, senzația indescritibilă de mișcare umană își face deja simțită prezența. E 6.45. A ajuns devreme.

Spitalul districtual, construit în stil tropical, pe jumătate lambrizat cu lemn, are un farmec straniu. William își ridică privirea în timp ce se apropie de corpul de clădire întunecat care adăpostește birourile administrative din aripa destinată pacienților europeni. E una dintre puținele clădiri pe două niveluri din cadrul spitalului, format în majoritate din construcții joase care îi conferă aerul unei grădini. Lydia trebuie să fie undeva, pe aproape. Din instinct cotește după colț. Și iat-o: părul ei deschis la culoare este perfect recognoscibil de la distanță.

Lydia stă în picioare pe iarba udă de lângă clădire și-și ține capul întors spre un tânăr chinez cu bărbia încovoiată. Judecând după uniforma lui albă, este un infirmier ieșit din tura de noapte. Tensiunea care răzbate din felul în care cei doi stau față în față îl

alarmează pe William. În lumina difuză a dimineții, Lydia și bărbatul nu observă când William se apropie silențios.

— ...nimic de-a face cu mine! zice Lydia. N-ai decât să-i spui ce vrei doctorului Rawlings.

Bărbatul deschide gura, dar William nu apucă să audă ce are de spus, căci se aude un bufnet. O umbră pâlpâitoare se abate și lovește cu putere capul tânărului. Bărbatul se prăbușește mort la pământ. William o ia la fugă. Se ghemuiește lângă el, dar nu are ce să facă. Își dă seama pe loc. Craniul a fost zdrobit, iar mâinile și brațele sunt acoperite de împrôșcături oribile. Simte mirosul metalic de sânge și creier. Cineva țipă, scoțând un sunet ascuțit isteric. Obiectul care a căzut, oricare ar fi el, s-a spulberat, însă William recunoaște fragmentele. Este o placă grea de teracotă de pe acoperiș, și toate construcțiile spitalului, culoarele circulare și saloanele au astfel de terase. Se holbează în sus. Nu vede nimic decât ferestrele deschise de la etaj și, deasupra lor, marginea intactă a acoperișului.

Povestea e cu adevărat oribilă și șocantă, chiar și pentru William, obișnuit cum e cu sângele și rănilor deschise. Nici nu-și poate imagina ce simte Lydia, care este îndepărtată, plângând și tremurând, de la locul

faptei. Polițiștii sosesc și încep să ia declarații. Urcă pe acoperiș și constată că lipsesc câteva plăci de teracotă, deși nimeni nu știe dacă au fost smulse de furtuna de cu o noapte înainte sau au dispărut cu luni în urmă.

— Se pare că acoperișul era în reparații, zice sergentul, arătând spre câteva plăci așezate una peste alta într-un colț al clădirii. Ar fi putut să vă lovească și pe dumneavoastră, domnule.

— Domnișoara Thomson e cea norocoasă, replică William.

Într-adevăr, Lydia ar fi putut să fie ucisă cu ușurință. Mai puțin de 60 de centimetri o despărteau de nefericitul infirmier al cărui cap a fost despicat precum un pepene verde.

— Îl știți? întreabă sergentul. Numele său este Wong Yun Kiong, cunoscut și ca Y.K. Wong. Avea 23 de ani.

— Cred că lucra mult pentru doctorul Rawlings.

Își amintește cuvintele Lydiei – „N-ai decât să-i spui ce vrei doctorului Rawlings” – și cade pe gânduri.

— Vă luați liber astăzi?

William clatină din cap.

— Nu, trebuie să mă ocup de pacienți.

Când termină în fine cu interogatoriul, observă că mâinile îi tremură, iar genunchii i s-au înmuiat. Nu e decât un accident tragic și ciudat, dar nu poate scăpa de

senzația că ceva e în neregulă. De vină e instinctul, același instinct care l-a atenționat, exact în clipa când umbra cădea, că Judecata de Apoi sosise. Căci după șocul inițial al vederii cadavrului, prima lui reacție a fost aceea că s-a greșit persoana moartă. Ar fi trebuit să fie Lydia, își zice, chiar în timp ce se lasă copleșit de un sentiment bolnăvicios de culpabilitate. Norocul întunecat care l-a urmărit până acum, rearanjând evenimentele pentru a-l salva, a luat o turnură inexplicabilă. Ceva e în neregulă cu tiparul, își spune William în timp ce se întoarce, amețit și îngrețoșat, la biroul său. Sau poate că tot ce a văzut el e de fapt răsturnat cu fundul în sus?

Se oprește din mers. Ceva este într-adevăr în neregulă, ceva ce s-a înregistrat în mintea lui ca un licăr în întunecimea zorilor. William se răsuțește pe călcâie și se îndreaptă din nou spre ofițerul de poliție.

Stând întinsă pe patul acela dublu cu perne rigide, cu capul așezat pe pieptul lui Shin, îmi doream ca timpul să se oprească în loc, iar momentul să se prelungească la infinit. Se făcuse dimineață. Ploaia încetase, iar în aer plutea o liniște limpede și luminoasă. Shin încă mai

dormea.

Întinericul dispăruse. Era ca și cum lunile și anii în care trăiserăm în casa lungă și îngustă de deasupra prăvăliei cu minereu de cositor se transformaseră în altceva, deși n-aș fi putut să spun exact în ce. Tot ce știam era că în viața mea nu fusesem mai fericită. Periculos de fericită. Mi-am apăsât buzele pe clavicula lui Shin. Pielea lui era caldă și mirosea a sare.

M-am ridicat în șezut, brusc alarmată, însă cămașa pe care o purtam era în continuare închisă până sus cu nasturi, iar lenjeria de corp era și acum pe mine, la locul ei. Am intrat în baie și m-am examinat cu atenție în oglinda împestrițată cu pete negre. Iubirea nu produsese nimic miraculos asupra mea; doar obrajii mi s-au înroșit când mi-am amintit cum mă țintuise în pat Shin. Dacă ar fi insistat cu sărutările, poate că aș fi cedat, chiar dacă după aceea m-aș fi muștrat singură aspru. Ce aveam să facem mai departe? Nu întrezăream nicio cale clară de urmat.

M-am întors în cameră și l-am găsit pe Shin întins în pat. M-am aplecat deasupra lui și i-am admirat genele lungi, iar el m-a prins de încheietura mâinii. Au urmat câteva secunde fără suflare.

— Trebuie să prindem trenul, am spus în timp ce mă desprindeam cu efort din îmbrățișare.

— De ce mă refuzi mereu?

— Pentru că nu cred că e corect ceea ce facem.

— O să regreti mai târziu. Știi ce greu e să mergi într-un alt oraș și să găsești un hotel unde nimeni nu te cunoaște?

Inițial am crezut că glumește, însă privirea lui era extrem de serioasă. Mi-a descheiat nasturii cămășii și a început să mă sărute pe gât. Nu puteam să respir, nu puteam să mai rezist când mâinile lui au pornit se plimbe pe pielea mea, atingându-mă expert, făcându-mi picioarele să se înmoaie și stomacul să se strângă.

— Oprește-te! am găfâit.

Shin se înfierbântase la față.

— Te rog, Ji Li! a spus el cu o voce îngroșată pe care nu o mai auzisem până atunci. Te rog, te rog!

Știam ce voia de la mine. Inima mi-a zvâcnit în piept, trădătoarea de ea, însă eram convinsă că, dacă eram de acord, făceam ceva greșit, ceva în afara ordinii lucrurilor. Așa că i-am răspuns tristă:

— Îmi pare rău, nu pot! Cred că e mai bine dacă mai aștepți.

S-a ridicat brusc din pat și a intrat în camera de baie. Am auzit apa curgând. A rămas mult timp înăuntru. Mi-am așezat capul pe locul cald unde stătuse întins Shin și m-am simțit tristă, fără a ști prea bine de ce. Poate că Shin avea să creadă că nu-l iubesc cu adevărat.

La urma urmei, Fong Lan fusese atât de dornică să i se dăruiască! Pieptul mi s-a strâns în chip dureros când mi-am amintit de iubitele lui. Cum de învățase el să sărute așa și ce altceva mai făcuse cu ele? Dar nu aveam să fiu geloasă, mi-am jurat. Nu aveam să fiu genul care se agață și plânge după un bărbat, chiar dacă acesta ar putea să mă părăsească la un moment dat.

Shin a intrat în cameră. Revenise la normal. Părul lui negru era lucios și lins după ce se spălase pe cap, iar pe braț ținea rochia mea galbenă, pe care o atârnasem în baie ca să se usuce.

— Hai să facem schimb! a zis el în glumă. Rochia asta contra cămășii tale.

— Dar cămașa pe care ai purtat-o ieri nu s-a uscat?

— Ba da, dar o vreau pe cea de pe tine.

M-am înroșit la față și, spre surprinderea mea, Shin s-a înroșit și el. Am intrat la baie ca să mă schimb și i-am dat cămașa pe care o purtasem, acum din nefericire mototolită, căci dormisem îmbrăcată cu ea. După aceea, rămași amândoi fără cuvinte, am coborât la recepție pentru formalitățile de eliberare a camerei. De serviciu era aceeași femeie, care ne-a privit cercetător.

— Noaptea trecută s-au auzit zgomote din camera voastră.

— Da! a răspuns Shin. Am căzut din pat.

Femeia s-a strâmbat, iar eu a trebuit să-mi înăbuș impulsul isteric de a chicoti. L-am strâns în schimb de mână pe Shin. Și uite așa am părăsit Taipingul, acel orașel ploios și romantic, culcușit la poalele unor dealuri calcaroase! Într-o zi, mi-am spus în sinea mea, aș vrea să revin aici împreună cu Shin. Și să facem totul așa cum trebuie.

Intenția mea era să mă întorc la Falim, ca să verific cum se mai simțea mama. Shin urma să meargă la Batu Gajah, căci era de serviciu la spital.

— Ai grijă cum te porți acasă! m-a avertizat.

Ne ținuserăm tainic de mână tot drumul până la gară; nu era bine să ne manifestăm în public afecțiunea, însă când nimeni nu se uita la noi, Shin îmi furase câteva săruturi. Eram așa de fericită, încât probabil că rânjeam ca o idioată, iar Shin nu arăta nici el cu mult mai breaz!

— Sunt în stare să țin un secret, i-am spus.

În chip de răspuns, Shin și-a lipit blând buzele de urechea mea.

— Nu zău? a murmurat el. În clipa asta ești foarte tulburată.

Nu-mi convenea, dar a trebuit să recunosc că avea dreptate. Mi-am amintit vorbele lui – „ți-am spus că vei fi a mea” – și m-am întrebat dacă toți bărbații aveau o

asemenea putere asupra femeilor. Dacă ne supuneau voinței lor pipăindu-ne, mângâindu-ne și șoptindu-ne vorbe dulci. Ideea nu-mi plăcea. Și totuși nu, Robert mă sărutase, iar rezultatele fuseseră dezastruoase.

— Shin, ai o altă iubită? I-am întrebat încet.

— Nu.

— Atunci, pentru cine e inelul?

— Pentru tine. Nu ție ți l-am dat?

Am rămas șocată. Într-adevăr, mi-l dăduse în fața asistentei-șefe, dar presupusesem că nu fusese decât un joc. Shin m-a privit sfios.

— Îmi pare rău, aș fi vrut să ți-l dăruiesc altfel, într-un mod mai romantic!

— Am crezut că ai o iubită în Singapore. Așa mi-a spus Koh Beng.

— Pentru că atunci când sunt în Singapore spun că am o iubită în Ipoh, și viceversa. Altfel, ar fi prea complicat. Lumea m-ar întreba dacă sunt disponibil sau ar încerca să mă cupleze. Dar numai tu ești pentru mine. Și dintotdeauna.

Eram năucită.

— Deci ai cumpărat pentru mine inelul?

Mi-a răspuns sărutându-mi palma.

— M-am gândit că era momentul. Mai ales după ce Ming s-a logodit.

— Dar nu se potrivește pe degetul meu.

— După cât de mult mănânci, m-am gândit că o să te îngrași cu timpul.

Și-a împletit degetele cu ale mele și am izbucnit în râs. Aveam senzația că e ceva greșit în fericirea asta a mea. M-am gândit la expresia lui Shin și la bucuria pe care o simțisem atunci când îmi spusese că toată viața așteptase să fie cu mine, și o umbră s-a abătut asupra mea.

— Îmi fac griji pentru Ren! am spus. Vrei, te rog, să verifici cum se mai simte? Și să vezi dacă Pei Ling și-a revenit după căzătură?

Ajunși în gara din Ipoh, am tras de timp. Nu voiam să-l părăsesc pe Shin.

— Ar fi bine să pleci, altfel o să cobor și eu aici cu tine, mi-a zis.

Fără să-i pese de ceilalți, m-a sărutat în ușa trenului. Pe urmă s-a întors la locul lui. Mi-am lipit mâna de geam; el și-a așezat-o de cealaltă parte. M-am uitat la inelul care scânteia pe degetul meu mijlociu. Degetul-fantomă sau jari hantu, așa cum îi spusese Koh Beng. Shin a bătut cu degetul în geam. Am tresărit și mi-am ridicat ochii. A clătinat din cap. Du-te! Așa încât, după o ultimă privire aruncată în urmă, am plecat.

Am ajuns la Falim aproape de amiază, iar strălucirea orbitoare a soarelui mă făceam să-mi mijesc ochii.

Ultima parte a drumului am parcurs-o ca în transă. În interiorul casei era întuneric și răcoare, și mi-a luat câteva secunde să îmi dau seama că Robert stătea acolo. Cu mama și tatăl meu vitreg.

Am înghețat. Avusesem de gând să mă strecur pe tăcute, nu să fiu întâmpinată de un comitet de primire.

— Unde ai fost, Ji Lin?

Mama m-a măsurat îngrijorată cu privirea, trecând-o peste rochia galben-canar, care, din nefericire, arăta mai mult ca oricând ca o ținută de petrecere.

— De ce? Ce s-a întâmplat? m-am silit să răspund cu calm, cu toate că pulsul îmi bubuia în gât.

Oare ce le spusese Robert despre mine?

— Robert a zis că te-a căutat la atelier la doamna Tham și nu erai acolo.

Așa deci! Nu era cine știe ce. Am furișat o privire spre Robert. Avea un aer răvășit și agitat, de parcă el, și nu eu, își petrecuse noaptea departe de casă. Tatăl meu vitreg nu a spus nimic, însă privirea lui lungă și tăcută m-a tulburat cel mai tare.

— Am fost cu prietena mea cea mai bună, Hui. Ți-o amintești, nu-i așa?

Mama nu o întâlneau niciodată pe Hui; m-am rugat în gând cu disperare să-mi priceapă apelul nerostit. Ochii ei s-au abătut pieziș spre tatăl vitreg, după care, spre uimirea mea, a spus:

— Oh, da, sigur că da! Ar fi trebuit să-mi dau seama! Bun, atunci mă duc să pregătesc prânzul.

Cu asta și cu alte scuze, a reușit să se îndepărteze și să-l ia și pe tatăl vitreg cu ea, dar nu înainte ca acesta să mă fixeze cu o privire aruncată printre gene.

Imediat după plecarea lor, Robert a zis:

— Vreau să-ți vorbesc.

Nu mi-a plăcut insistența din ochii lui, dar nu am avut încotro și am pornit într-o scurtă plimbare cu el, ca să nu rămânem în casă, riscând să fim auziți. Am mers încet și în tăcere, umăr la umăr, cu soarele amiezii arzându-ne capetele. Mă simțeam amețită și îmi era sete, iar pieptul mi se strânsese de spaimă.

— De când lucrezi acolo? m-a întrebat Robert.

— De câteva luni.

— M-am interesat, a continuat el cu un aer stingher. Și am aflat că e un salon de dans respectabil, însă nu este slujba potrivită pentru tine. Știi asta, nu-i așa?

Sigur că știam, însă Robert s-a lansat într-o prelegere plictisitoare. Îmi doream cu disperare să se întoarcă la lumea lui cu servitori, mașini și călătorii în Europa, însă nu-mi permiteam să ripostez.

— Uite ce-i! am zis într-un sfârșit. Ce îți închipui că fac eu la May Flower?

— Dansezi cu bărbați. Și ești plătită pentru asta.

Și-a ferit privirea, și mi-am dat seama că în acest timp

își imagina tot felul de alte lucruri, dar fără a da glas bănuielilor lui.

— Așa e! Sunt... instructoare de dans. Și lucrez la salon de două ori pe săptămână, după-amiezile. Dar nu accept invitații, cu toate că aș face probabil mai mulți bani așa.

Robert nici n-a clipit la auzul cuvântului „invitații”, și mi-am dat seama, cu oarecare surprindere, că era familiarizat cu termenul. Poate că frecventase și el asemenea petreceri.

— Ai nevoie de bani?

Vocea lui Shin mi-a răsunat în cap – „Nu-i cere nimic lui Robert” –, așa că am răspuns:

— Asta e treaba mea! Oricum, nu mai lucrez la salon. Robert și-a mușcat buza.

— Lasă-mă să te ajut, Ji Lin! Ca să mă revanșez față de tine: ieri l-ai oprit pe Shin să mă lovească.

— N-am vrut să dea de necaz, am replicat, dar Robert a refuzat să priceapă aluzia.

— Am fost șocat când am văzut cât de violent poate fi. Tu te simți bine?

Îmi stătea pe vârful limbii să îi amintesc că îmi spusese că sunt târfă de față cu Shin, însă mi-am înghițit replica.

— Mă simt bine. Și acum te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă duc să mă schimb!

Imediat ce cuvintele mi-au ieșit din gură, am citit pe fața lui că și-a dat seama brusc că purtam aceeași rochie ca în după-amiaza de ieri. Mi-a venit să-mi dau palme; îi dădusem singură apă la moară.

— Ai fost cu Shin noaptea trecută? Unde ați plecat amândoi de la salon ieri?

Atenție, pericol!

— Am spus deja că am fost cu o prietenă.

M-am întors cu spatele la el. Robert avea însă acum un avantaj asupra mea; dacă îi spunea tatălui meu vitreg unde lucrasem, cine știe ce se putea întâmpla?

— Cred că ar fi cel mai bine dacă nu ne-am mai vedea, am rostit pe cel mai politicos ton cu putință. Îți mulțumesc că te interesezi de mine, dar pot să-mi port și singură de grijă!

— Dar vreau să te ajut! a spus, apropiindu-se de mine în mers. Ai nevoie de ajutor.

Am iuțit pasul, nerăbdătoare să mă întorc acasă. Mi-am dat seama disperată că Robert se vedea drept salvatorul meu. Cineva care să mă scape de alegerile proaste pe care le făceam și de fratele meu violent. Ar fi fost amuzant, dacă nu ar fi fost îngrozitor. Robert m-a prins de cot. Am împietrit. Eram pe stradă și pe lângă noi treceau bicicliști și pietoni. Cu siguranță, n-avea să încerce nimic aici. Probabil că arătam speriată, căci și-a retras mâna stingherit.

— Nu vreau decât ce e mai bine pentru tine, a zis.

Într-un final, după încă o prelegere bâlbâită despre pericolul alegerilor neinspirate și atenția mai mare cu care trebuia să mă comport ca tânără femeie, Robert a plecat. Necazurile mele nu se sfârșiseră însă aici.

Când m-am întors acasă, am auzit voci ridicate venind dinspre camera de zi de la etaj. M-am grăbit să urc îngrijorată scara în timp ce tatăl meu vitreg cobora. Nu m-a privit, doar a trecut furios pe lângă mine. Mama stătea așezată într-un fotoliu de ratan. Avea ochii închiși și mâinile duse la tâmpile.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Am privit-o cu atenție, în căutare de urme de lovituri, dar n-am observat nimic în neregulă.

— E ceva ce am făcut eu?

— Nu, nu! m-a liniștit și mi-a aruncat un zâmbet slab. Apoi și-a coborât vocea și m-a întrebat: Acum spune-mi adevărul! Unde ai fost azi-noapte, Ji Lin?

Preț de o clipă am fost tentată să-i mărturisesc totul despre Shin și despre sentimentele noastre, însă ceva m-a oprit.

— Ți-am spus, am fost cu prietena mea, Hui. Nu-ți mai amintești de ea? Prietena mea cea elegantă.

Îi povestisem de câteva ori despre Hui, cu gândul că avea să fie interesată de hainele și stilul prietenei mele,

Însă mama nu a mușcat acum momeala. S-a mulțumit să dea din cap, cu ochii în gardă. Ce păcat că Robert îi alertase! Faptul că mă întorsesem dintr-o destinație necunoscută îmbrăcată în rochia mea galbenă frivolă, mulată pe corp, nu făcuse decât să nască și mai multe suspiciuni. Dar asta era rochia pe care o purtasem atunci când mă sărutase Shin. Rochia despre care declarase că-i place. Și chiar și numai din acest motiv, avea să rămână pentru totdeauna rochia mea preferată, deși nu mă puteam uita la ea fără un sentiment de culpabilitate. Întotdeauna mă simțeam vinovată când eram în preajma mamei: tocmai din cauza blândeții și a reproșurilor ei blajine, care mă dădeau gata.

— Lucrurile sunt în regulă între tine și Robert?

— Nu o să ne mai vedem prea des de acum încolo.

Cu cât îi spulberam mai repede speranțele, cu atât era mai bine!

— Dar de ce? Robert e un băiat atât de bun!

— Nu ne potrivim. I-am privit chipul trist și am adăugat: Hai s-o lăsăm așa, mamă!

— Din cauza lui Shin?

Am înghețat.

— Ce vrei să spui?

— Că Shin, nu știu de ce, nu-l place pe Robert.

— Lui Shin nu-i place de nimeni, am răspuns pe un ton lejer.

— Ba nu-i adevărat, de Ming îi place. Și de tine! Mă bucur că ai un frate, chiar dacă voi doi vă mai certați uneori. Familia este foarte importantă. Când vei mai crește, vei înțelege asta.

A tăcut, iar eu m-am întrebat dacă se gândea la sarcinile pierdute, la copiii ei nenăscuți. Și m-am înfiorat amintindu-mi de Yi. Oare încă mai stătea răbdător acolo, în gara aceea din lumea celor plecați dintre cei vii, așteptând ca fratele lui geamăn să moară?

— Mamă! am rostit încetișor, deloc sigură că nu făceam o greșală îngrozitoare. Am ceva să-ți spun!

45

Batu Gajah. Luni, 29 iunie

Dezastrul suflă prin saloanele spitalului ca un vânt dușmănos, purtând cu sine vestea unui alt accident straniu. Moartea nu e ceva neobișnuit în acest spital; străbate zilnic coridoarele, doborându-i pe cei bătrâni și infirmi. Însă se abate atât de curând după moartea lui Pei Ling, încât le conferă șoaptelor personalului o răceală urâtă.

O nălucă răzbunătoare bântuie prin spital, spun oamenii. Pei Ling a căzut de pe scări pentru că a văzut-o. Și infirmierul acela, Y.K. Wong, a fost ucis azi-dimineață de o placă de teracotă care s-a prăbușit

fiindcă zărise fantoma plimbându-se pe acoperișul spitalului.

— Dar de ce se plimba tocmai pe acoperiș? întrebă Ren.

Azi urmează să fie externat. E uimitor cât de repede s-a refăcut, zice doctorul local care îl examinează. Uluitoare schimbarea de la o zi la alta, însă așa se întâmplă lucrurile cu copiii!

— N-ai de ce să-ți faci tu griji pentru asta! îi spune doctorul Chin.

Este același bărbat care l-a informat pe Ren cu atâta nepricepere despre pierderea degetului. Se încruntă la vederea unei pete albe pe pielea cotului lui Ren. Este exact locul de unde Pei Ling, sora medicală cea palidă, l-a prins în lumea aceea arzătoare, ca din vis. Când Ren își pune degetele de la mână dreaptă pe locul acela, simte o furnicătură. Simțul pisicesc i se ascute, ca și cum ar fi deschis o ușă spre un drum crepuscular. Afară sunt multe creaturi albe, înghețate. Ren se gândește la pontianak și la alte povești despre femei rătăcite și furioase care vin noaptea învăluite în părul lor lung și negru. Nu trebuie lăsate să intre în casă, chiar dacă zgârie la ușă cu unghiile lor lungi și te strigă cu voci dulci și rugătoare, promițându-ți cunoaștere și secrete. Deși ce s-ar putea întâmpla dacă ai ieși un pic afară ca să discuți cu ele?

Doctorul îi palpează cotul, însă Ren nu simte nicio durere, doar amorțeală. Pata arată nefiresc de asemănător cu urma lăsată de strânsoarea unei mâini de fantomă.

— Aș fi putut să jur că pata asta nu era aici înainte! murmură doctorul.

Ren tace. Înțelege că acesta este prețul pe care trebuie să-l plătească pentru că a abandonat-o pe Pei Ling în tren.

— În fine, nu contează, astăzi vei fi externat, adaugă doctorul Chin.

Cel mai probabil William îl va duce înapoi acasă la sfârșitul zilei de lucru. Sau cel puțin așa crede Ren.

Doctorul Chin îi aruncă o privire curioasă.

— Ai face bine să verifici dacă domnul Acton nu a plecat mai devreme de la spital. Din câte am auzit, azi-dimineață a fost primul sosit la... locul respectiv.

Sora medicală zice:

— Nu, doctorul Acton e la lucru.

Cei doi schimbă o privire.

— Și domnișoara Lydia? întreabă doctorul Chin.

În clipa aceea, Lydia însăși își face apariția în pragul ușii deschise a salonului. Are buzele lipsite de culoare și părul turtit pe o parte, ca și cum s-ar fi întins pe o canapea într-unul dintre birouri ca să se odihnească, ceea ce a și făcut.

— Aveți nevoie de mine? Întreabă când își aude numele rostit. Vă trebuie ajutor?

— Oh! Am auzit că ați fost de față când s-a întâmplat accidentul, îi răspunde sora medicală. Cred că a fost oribil!

— Da! Tata va veni în curând să mă ia. Nu sunt în stare să șofez, spune Lydia, făcând o grimasă.

Tăria ei de caracter, o trăsătură specifică străinilor, este aprobată cu mișcări din cap pline de compasiune și priviri pe jumătate admirative. Cineva i-a înfășurat umerii într-un șal subțire din bumbac, care lasă însă la vedere micii stropi roșii-maronii de pe bluza ei. Ren se holbează la aceștia, iar simțul pisicesc zbârnâie în el. Moartea acoperă bluza Lydiei, îi parează fusta, iar el se simte amețit de oroare. În ciuda feței sale palide, Lydia degajă aceeași energie emoționată.

Se apropie și se așază lângă Ren.

— Vai, dar ce bine arăți astăzi!

— Da!

Ren își coboară ochii. Oare nimeni nu a observat sângele de pe ea? Totuși, nu e mare lucru, doar câteva picături. Antenele invizibile ale lui Ren captează însă o urzeală cenușie și lipicioasă care stă agățată de Lydia. Nu știe ce însemnătatea are, doar că îl face să dea înapoi în fața comportamentului ei jenant de prietenos. Curajul e cel care o face pe Lydia să-și mijească ochii

sau poate altceva – teamă ori excitație?

— Am vrut să-ți dau asta, zice Lydia, scoțând ceva din geantă. O să o vezi curând pe prietena ta, Louise?

Ren e confuz pe moment – cine e Louise? apoi își amintește că acesta este celălalt nume al fetei lui în rochie albastră. Nu știe ce să răspundă, așa că dă din cap că da.

— Poți să îi dai asta când o vezi?

Ren se înfioară. Este o sticlută. Seamănă perfect cu cea în care se aflase degetul zbârcit, numai că este plină cu un lichid de culoarea ceaiului. Dar, desigur, acesta este un spital, iar Lydia face muncă de voluntariat aici. Este normal să aibă acces la același tip de flacon.

— Ce e înăuntru?

— Un medicament pentru stomac. I-am promis că am să i-l dau.

Ren își amintește conversația dintre Lydia și Ji Lin; era ceva în legătură cu necazurile pe care femeile le au o dată pe lună și cât de nedreaptă este soarta lor. Ascultător, vâra sticluta în buzunar, după care gândul îi zboară la regulile de prescriere a medicamentelor învățate de la doctorul MacFarlane.

— N-ar trebui să scriu pe o etichetă dozajul?

— Nu e nevoie, spune-i lui Louise să bea tot conținutul dacă are dureri de stomac. Nu e decât un tonic ușor; și eu îl iau. Dar să nu mai spui nimănui – nu

vreau s-o fac să se simtă prost, adaugă Lydia.

Zâmbește și se ridică, pregătită să plece.

Ren se holbează după ea și se întreabă cum de nimeni nu observă lințoliul care stă atârnat de spatele Lydiei. E ca un giulgiu sau cocon invizibil, cu fire fine, țesute din nimic. În dimineața asta se pare că Lydia a păcălit moartea. Și totuși, din felul cum arată, Ren are senzația că nu a scăpat nevătămată.

46

Falim. Duminică, 28 iunie

Fața mamei, deja suptă, a pălit și mai tare când i-am spus. A închis ochii și a rămas așa mult timp.

— Dar n-am făcut decât să dansez! Serios. Nimic altceva.

Mă deciseseam să-i povestesc despre slujba mea de la salonul de dans, căci Robert putea să-mi divulge oricând secretul. În privința reacției tatălui meu vitreg nu puteam face nimic, însă era mai bine dacă o informam măcar pe mama.

— Așa că să nu fii șocată dacă auzi despre asta de la alții! Deși e foarte posibil să nu se afle niciodată! am rostit cu prefăcută încredere. Nici doamna Tham nu știe.

Mi-a fost teamă că mama avea să mă certe pentru

proasta mea alegere, însă ea părea doar întristată.

— De ce ai făcut-o? Ca să mă ajuți să plătesc datoriile?

Am ezitat, dar n-avea niciun rost să neg.

— Mi-am dat deja demisia, așa că nu trebuie să-ți mai faci griji.

Mama s-a încruntat.

— Am greșit că ți-am spus. Să nu mai faci așa ceva niciodată! O să-i spun tatălui tău despre datorie.

— Dar o să se înfurie! În plus, Shin mi-a promis că mă ajută.

— Nu vreau să te mai gândești la asta. Nu e problema ta! a zis mama și și-a mușcat buza. De-asta nu mai vrea Robert să iasă cu tine, pentru că a aflat?

— Nu! Eu sunt cea care a rupt relația.

— Dar de ce? Robert e un băiat bun, Ji Lin, și dacă, în ciuda a tot ce...

— Nu mi se pare corect. Nu țin la el.

— Ai putea, cu timpul!

S-a oprit brusc, dându-și seama că ridicase vocea. A continuat cu glas jos și insistent:

— Nu rata șansa asta, Ji Lin! Ar fi o schimbare uriașă pentru tine și vei regreta toată viață că i-ai dat cu piciorul.

N-o auzisem niciodată pe mama vorbind pe un ton atât de categoric și, sinceră să fiu, m-a șocat. Am

clătinat din cap.

— Nu e o opțiune de luat în considerare.

— Atunci, fă din ea o opțiune! Nu fi așa de mândră!

Nu mândria mă împiedica, dar n-aveam cum să-i explic asta mamei.

— Ai pe altcineva? m-a întrebat ea tăios.

Pauză. Apoi:

— Da!

— Cine?

— Ming.

I-am studiat pe furiș chipul. Cât de tare și-l dorea pe Robert drept ginere?

— Oh, Ming! a răsuflat mama ușurată. Știi bine că n-ai nicio șansă. Ming e logodit.

Mi-a aruncat totuși o privire cercetătoare. Oare bănuia ceva?

La cină, eu și mama ne-am supravegheat reciproc cu atenție. Perspectiva ca ea să-i facă mărturisiri tatălui meu vitreg în legătură cu datoriile de la mahjong mă umplea de groază, însă mama părea mai îngrijorată de ratarea șansei mele cu Robert. I-am citit suspiciunea pe față; nu era foarte convinsă că eram și acum obsedată de Ming, însă n-a scos niciun cuvânt în prezența tatei. El a stat la masă într-o tăcere apăsătoare în timp ce noi ciuguleam din farfurie. Atmosfera era atât de încordată, încât puteai tăia aerul cu cuțitul. M-am uitat

de prea multe ori la scaunul gol al lui Shin și, când am prins privirea mamei, mi-am lăsat ochii în jos, vinovată. Nu era deloc bine. Dacă nu eram atentă, aveam să mă dau singură de gol. Așa că am mers la culcare și m-am rugat ca dimineața să vină cât mai iute.

În schimb, au venit visele. Nu cu locul acela înșorit unde îl întâlнисem mereu pe Yi, ci alte viziuni stranii. Poate că-mi făcusem prea multe griji legate de evenimentele din ultimele zile, căci în vis mă aflam într-un nod de cale ferată cu o mulțime de peroane, coridoare și scări conectate între ele pe sub șine. Era ca o imagine inversată a gării din Ipoh. Gara din Ipoh era albă și grandioasă, cea din vis, întunecoasă, îngustă și murdară. Se lăsa amurgul, ca o liniște albastrie, și grupuri de siluete tăcute, spectrale, se grăbeau încolo și încioace. Tot ce știam era că trebuia să aleg un tren în care să urc, altfel riscam să rămân singură în gară.

Cât despre oameni, aceștia apăreau neclari în visul meu. Dacă îmi încordam privirea, se dizolvau ca fumul, dar imediat ce-mi feream ochii, se întorceau agitându-se de parcă aveau cine știe treburi importante de rezolvat. M-am apropiat de marginea peronului și m-am holbat în jos, la șinele care înaintau în depărtare strâmb ca niște fire duse la ciorap. Două indicatoare opuse arătau spre Hulu și Hilir, care în limba malaeză

înseamnă „în amonte”, respectiv „în aval”, ceea ce nu avea niciun sens într-o gară. Șina denumită Hilir m-a făcut să mă gândesc că undeva, departe, în celălalt capăt al ei, aş putea să-l găsesc pe Yi. Nu era decât o idee care mi-a trecut fugitiv prin cap și am alungat-o, deși aveam sentimentul că, dacă îl strigam pe Yi, avea să-și facă apariția imediat în felul lui silențios și înspăimântător.

Un fum negru ca funinginea a prins să plutească peste peron când un tren a pătruns huruind în gară. Oamenii s-au grăbit să urce, dar eu am ezitat. M-am întrebat dacă aveam să rămân pe veci blocată acolo dacă nu mă hotăram mai repede. Un bărbat bătrân și uscățiv – un străin cu ochi spălăciți și barbă sură nepieptănată – și-a croit drum pe peron. Marginile costumului negru pe care îl purta păreau să se destrame la cusături și să se înceteșeze, de parcă se deșirau în amurgul care cădea peste gară. Gura i s-a mișcat în timp ce arăta spre coșul cu care călătoream.

— Poftim? am întrebat.

Niciun sunet, ca un radio care fusese închis, însă am văzut din mișcările atente, exagerate ale buzelor că încerca să-mi spună ceva.

Du-l înapoi! a mimat dând din cap în direcția coșului meu. Și am știut, în acel mod inexplicabil care numai în vis se face simțit, că se referea la degetul mare din

pachetul de la Pei Ling.

— Unde? La spital?

S-a mărginit să zâmbască. *Îți mulțumesc pentru tot!* Și pe urmă a trecut pe lângă mine și a urcat în tren.

— Așteaptă! am strigat și am pornit să alerg după el.

S-a întors cu fața spre mine și m-a privit binevoitor. Părând să mă prevină de ceva. M-am uitat în ochii lui, în ochii aceia deschiși la culoare, și am văzut că aveau pupilele verticale despicate, ca la ochii de pisică. Oripilată, am făcut un pas în spate.

Bătrânul și-a înclinat capul. Acum o să plec. Și-a împreunat palmele într-un gest de scuză și gratitudine, și în clipa aceea am văzut că mâinile îi erau intacte, cu toate cele zece degete. Abur și fum grăunțos s-au ridicat în valuri. Tot ce a mai rămas era fluierul șuierat al trenului, vibrația puternică a șinelor și o umbră cenușie care s-a abătut peste împrejurimi.

Fluieratul trenului s-a transformat într-un crăntănit, în croncănitul aspru al unei ciori care se plimba în sus și în jos pe pervazul ferestrei de la camera mea. Mi-am apăsat mâinile peste ochi și în clipa următoare mi-am dat seama că în afară de „în amonte” și „în aval”, cuvintele *hulu* și *hilir* însemnau în malaeză și „început” și „sfârșit”. În liniștea dimineții m-am ridicat în șezut. Nu fusese decât un vis, mi-am zis. Sau nu? Fie că da, fie că nu, niciodată nu îmi dorisem să vorbesc cu morții.

Du-l înapoi! așa spusese străinul cel bătrân. Tremurând în aerul răcoros al dimineții, m-am apropiat de coșul de călătorie. În el aveam listele cu nume, ca să i le arăt lui Koh Beng, precum și degetul mare retezat, cel din pachetul misterios al lui Pei Ling. Astăzi aveam să merg la Batu Gajah ca să-l așez la loc printre celelalte specimene din magazia Departamentului de patologie și să pun capăt întregii povești. Sau cel puțin așa speram.

Dar nu asta i-am spus mamei că intenționez să fac.

— Mă întorc la Ipoh.

Mama dăduse din cap fără a face niciun comentariu, deși ochii îi erau plini de îndoială. Își făcea în continuare griji în privința lui Robert. Dar nu aveam de gând să mă întâlnesc cu el, ci doar cu Shin. Trebuia să-i povestesc visul. Mi-am amintit de mâna stângă a străinului celui bătrân, cu cele cinci degete intacte, și am fost sigură că făcusem bine îngropând degetul în mormântul doctorului MacFarlane.

Am ajuns la spitalul din Batu Gajah la opt și jumătate dimineața. Cam prea devreme pentru mulțimea adunată în fața intrării principale.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat o femeie între două

vârste îmbrăcată într-un samfoo⁵⁴ galben.

— A fost un accident. Poliția nu vrea să ne dea voie înăuntru, deși le-am spus că am programare, și bietul om e mort oricum.

Un sunet de alarmă s-a declanșat în mintea mea și m-a făcut să mă înfior.

— Cine a murit?

— Un tânăr care lucra la spital. Un infirmier, așa am auzit.

Shin! Terifiată, am alergat în față.

— Lăsați-mă să trec, vă rog!

Un sergent malaez stătea de pază și împingea frenetic mulțimea, a cărei iritare se preschimbase acum în murmure de interes și compasiune.

— Fratele meu lucrează aici ca infirmier, i-am spus eu sergentului cu răsuflarea tăiată. Știți cum îl cheamă pe tânărul care a murit?

— Nu, nu-i știu numele, dar dacă zici că ești rudă, o să te las să treci. Să o luăm pe aici, e la aripa europeană!

Am luat-o la fugă după el. Aveam gura uscată. Am ajuns într-o zonă a spitalului unde nu mai fusesem. Am cotit după colțul unei clădiri cu etaj pe jumătate lambrisată cu lemn și ne-am apropiat de un grup de oameni care se uitau în sus, spre acoperiș, apoi în jos

⁵⁴ Ținută chinezească de zi, constând dintr-o bluză cu talie înaltă și pantaloni (n. tr.).

spre zona acoperită cu iarbă de lângă construcție.

— Aici a avut loc accidentul, a dat din cap sergentul, cu ochii la înaltul ofițer sikh care tocmai își închidea carnetul. Căpitane Singh, domnișoara vrea să afle dacă cel ucis e fratele ei.

— Cum îl cheamă?

Căpitanul m-a fixat cu ochii lui chihlimbarii, pătrunzători.

— Lee Shin, am răspuns, ținându-mi respirația. Lucrează aici ca infirmier.

Bărbatul și-a verificat carnetul.

— Nu! Decedatul este domnul Wong Yun Kiong.

Genunchii mi s-au înmuiat. Slavă Domnului! Însă numele îmi era oribil de familiar.

— Vreți să spuneți Y.K. Wong?

— Îl cunoșteți?

Ce ar fi trebuit să răspund?

Am ezitat, și în clipa următoare cineva a trecut pe lângă mine.

— Inspectore, trebuie să vă vorbesc!

Era William Acton, tras la față și cu ochii injectați, ca și cum nu dormise de multe ore.

Inspectorul s-a răsucit spre el. Amândoi bărbații m-au ignorat.

— Ce este, domnule Acton? Am crezut că ați plecat acasă.

— Am pacienți de care trebuie să mă ocup, dar tocmai mi-am amintit ceva.

— Potrivit declarației dumneavoastră, o placă de teracotă căzută de pe acoperiș este cea care i-a zdrobit craniul domnului Wong.

— Așa este! Dar placa nu a căzut de pe acoperiș. Ne-am ridicat toți ochii instinctiv.

— Nu mi-am dat seama pe loc pentru că totul s-a petrecut foarte repede. Dar înălțimea nu corespunde.

— Ce vreți să spuneți?

— A fost ca o umbră care s-a prăvălit. Însă sunt aproape sigur că placa de teracotă a căzut de la etaj, nu de pe acoperiș.

A urmat o pauză.

— Asta este o acuzație foarte gravă, domnule Acton. Susțineți că cineva a aruncat o placă de teracotă de la fereastra de la etaj?

Era posibil, mi-am spus în timp ce studiam clădirea. Ferestrele înalte și grațioase fuseseră deschise pentru a lăsa aerul să pătrundă. Acton a ezitat.

— Poate că da.

— Puteți să jurați că așa s-au petrecut lucrurile? Era totuși întuneric încă.

— Nu sunt sigur, a zis Acton și și-a frecat fața. Așa am avut senzația.

— Senzațiile contează mai puțin decât faptele.

Am detectat o animozitate puternică între cei doi. Oare se cunoșteau dinainte?

— Nu fac decât să împărtășesc poliției informațiile pe care le dețin.

— Evident, vom urca și vom verifica etajul, a spus inspectorul calm. Însă se pare că la momentul acela etajul era încuiat. Acolo sunt birourile administrației, nu-i așa?

— Da, însă unii membri ai personalului au cheia.

— Mulțumesc, domnule Acton! O să țin cont de informația pe care ne-ați oferit-o.

William Acton a șovăit, apoi s-a îndepărtat. M-am grăbit să mă iau după el ca să-l întreb ce se întâmplase. Speram că inspectorul uitase de mine și voiam să aflu de ce murise Y.K. Wong.

— Louise, a spus Acton când l-am ajuns din urmă. Cum se face că apari întotdeauna când mă aștept cel mai puțin?

Am dat să-i povestesc bâlbâindu-mă despre fratele meu, însă nu mă asculta prea atent.

— Prima oară ne-am întâlnit în magazia de la Patologie, înainte ca acea micuță soră medicală să cadă pe scări. Știai că a murit în weekendul ăsta?

Am clătinat din cap îngrozită.

— Pe urmă ai fost la petrecerea de la mine de acasă în noaptea când a dispărut Nandani. Și acum, situația se

repetă. Ești cumva vreun înger al morții, Louise?

— Sigur că nu!

— Și totuși, știai de râul care îmi apare în vise. Ia spune-mi, ai văzut oameni morți în ultima vreme?

Nu avea cum să fi aflat că eu și Shin umblaserăm la mormântul doctorului MacFarlane. Inima îmi bubuia neregulat în piept. Acton mi-a aruncat un zâmbet lipsit de veselie.

— Scuză-mă, astăzi sunt într-o dispoziție proastă! Ce zici dacă ne-am întâlni cândva la un pahar de ceva? Cât ceri pentru o invitație?

Șocată, n-am putut decât să-mi fixeze un zâmbet automat pe față. Aceeași privire profesionistă goală pe care o afișam și la muncă. Pentru Acton, nu eram decât o fustă care îl putea ajuta să-și uite necazurile. Era însă un joc în doi, iar eu aveam întrebări să-i pun.

— Chiar ai văzut ceva căzând de la etaj?

— De ce? Nu mă crezi?

— Ba da! am răspuns eu cu toată sinceritatea. Cred că instinctele sunt importante.

A oftat.

— E posibil să fi fost cineva acolo, la etaj. Totuși, de ce să fi aruncat o placă de teracotă pe fereastră?

Într-adevăr, de ce? Cuvintele lui Shin – „O să-l omor” – îmi răsunau în chip neplăcut în cap. Sigur, Shin se înfuriase când aflase că Y.K. Wong mă încuiase în

magazia de la Departamentul de patologie. Totuși, era incapabil de un lucru atât de oribil... sau poate da? M-am gândit la furia tăcută a lui Shin, la acea întunecime din tatăl meu vitreg de care mă temusem dintotdeauna.

— Te simți bine, Louise? m-a întrebat Acton.

Ne opriserăm din mers, iar lumea care trecea pe lângă noi ne arunca priviri curioase.

— Îl cunoșteai pe Y.K. Wong, bărbatul care a fost ucis? am spus în timp ce mă întrebam în sinea mea dacă era cazul să-i povestesc inspectorului de poliție despre întâlnirile mele suspecte cu el.

Poate că era mai bine să nu o fac, ca să nu dau de neazuri.

— Nu tocmai. Îl vedeam umblând pe aici.

Acton și-a frecat gânditor bărbia. Pielea de pe fața lui era cenușie și subțire ca hârtia.

— În unele privințe ar fi mai bine să nu fi fost un accident straniu, ci să existe o explicație logică pentru moartea lui.

— Cum adică?

S-a strâmbat agitat.

— Nu e decât o idee. O închipuire de-a mea. Ai avut vreodată sentimentul că lucrurile se rearanjează într-un mod un pic prea convenabil?

Stomacul mi s-a încordat. Exact asta îmi spusese Yi în

gara aceea pustie, că al cincilea dintre noi era cel care rearanjă evenimentele. „Totul este în neregulă.”

— Vrei să zici că soarta te avantajează?

Era o remarcă aruncată la voia întâmplării, însă Acton a părut uimit. Pe urmă a scos un hohot de râs straniu.

— Ce fată extraordinară ești tu, Louise! Mă înțelegeți! Poate că ne-am cunoscut într-o viață anterioară.

În clipa aceea Koh Beng s-a ivit pe la spatele meu. Am tresărit. Oare cât anume surprinsese din conversația mea cu Acton? Însă el s-a mărginit să spună:

— Asistenta-șefă vrea să vă vadă, domnule.

— Bine! a zis Acton și a aruncat o privire în jur. Nu pleca! mi-a spus înainte de a intra în clădirea alăturată.

N-aveam nicio intenție să-l ascult, însă am așteptat câteva minute să se mai elibereze zona. Koh Beng a zăbovit lângă mine.

— Ce cauți aici și de ce discutai cu domnul Acton?

— Am dat peste el când vorbeam cu polițiștii despre accident.

— Ai vorbit cu poliția? Le-ai spus despre degetele lipsă?

— Nu! De ce? Ar fi trebuit să le spun?

Koh Beng mi-a aruncat o privire piezișă. Astăzi se comporta diferit, agitat și deloc vesel, ca și cum era

zguduit de moartea colegului său.

— Ai adus listele acelea din pachetul lui Pei Ling? Cele despre care ți-am promis că o să le examinez pentru tine? Am început să răscolesc prin coș, iar el a adăugat: Ce voia să spună mai devreme domnul Acton cu o persoană care a fost la etaj?

— Avea impresia că văzuse pe cineva acolo.

— A spus asta poliției?

— Da, dar nu sunt sigură că l-au crezut.

Am scos listele din coș. Koh Beng s-a uitat nerăbdător la ele peste umărul meu.

— Mda, iată dovada că Y.K. Wong vindea degete! a comentat. Toate numele de pe liste sunt ale unor pacienți cu care a intrat în contact.

— Cum de știi asta?

Koh Beng a ridicat din umeri.

— Sunt atent la ce se întâmplă pe aici. Oamenii internați în spital au probleme și sunt vulnerabili; toți caută modalități de a mai scăpa de angoase. Uite, tipul ăsta știu sigur că era un parior înrăit, a zis și a arătat un nume de pe liste. Oamenii de genul lui sunt dispuși să cumpere orice; nu-ți mai amintești nebunia cu cuiburile de burung ontong?

Burung ontong era o pasăre care își construia micul cuibul retras în locuri înalte și inaccesibile. Se spunea că, dacă pui un astfel de cuib într-o cutie de orez, vei

dobândi o avere uriașă. Nu cu mult timp în urmă, o adevărată isterie se declanșase în toată țara; pentru un specimen de calitate se ajunsese să se plătească 10 sau chiar 25 de dolari Straits. Prin comparație cu găsirea unui asemenea cuib mic, probabil că vânzarea de specimene de patologie era o treabă cu mult mai facilă.

— Dar nu am avut impresia că Y.K. Wong era genul care se pricepea să ademenească oamenii superstițioși ca să le vândă talismane, am obiectat. Era prea rigid în comportament, prea stângaci, mi-am zis în cruntă. Cred că ar trebui să-i dau toate astea doctorului Rawlings sau domnului Acton.

— Dar de ce? Y.K. Wong e mort.

— Pentru că lipsesc și alte specimene și nu vreau ca Shin să fie suspectat pentru că a fost în magazia Departamentului de patologie ca să facă ordine și curățenie.

Un licăr a traversat fața lui Koh Beng.

— O să le dau eu astea doctorilor! s-a oferit și a întins mâna după hârtii.

M-am holbat la el. Și mi-am dat seama ce proastă fusesem. În tot acest răstimp căutasem un tipar, fără a vedea ce se petrecea sub nasul meu. De ce nu fusesem mai atentă?

— Nu e nevoie, am spus, încercând să mă îndepărtez. Spre spaima mea, culoarul acoperit era acum pustiu.

— Unde te duci? m-a întrebat Koh Beng și mi-a zâmbit într-un mod încordat, neplăcut.

— Shin mă așteaptă! am mințit.

— Ce păcat!

M-a prins de braț și mi l-a răsucit la spate. O durere cumplită m-a săgetat în coaste.

— Dacă țiți, o să te tai din nou, mi-a șoptit el la ureche.

Am intrat în panică. Nu puteam vedea ce ține în mâna stângă, doar simțeam că e un obiect foarte ascuțit.

— Continuă să mergi! a șuierat Koh Beng.

Am înaintat într-o îmbrățișare grotescă, aparent ca doi îndrăgostiți, cu brațul lui drept strâns în jurul umerilor mei. M-am uitat în jur înspăimântată.

— Listele, asta vrei? Ți le dau!

Drept răspuns, m-a împuns din nou, sfâșiindu-mi în lateral rochia. Am ieșit de pe culoar și am început să traversăm gazonul umed. Nimeni prin apropiere, am constatat disperată. M-am trezit împinsă cu forța spre una dintre clădirile anexă.

— Ce păcat că ai înțeles totul! a spus Koh Beng pe un ton de conversație. Am sperat să nu fiu nevoit să recurg la astfel de măsuri. Ce te-a făcut să mă suspectezi?

Am clătinat din cap, însă m-a tăiat din nou. Pe obraji au început să-mi curgă lacrimi.

— Spune-mi adevărul! mi-a cerut el.

— Ai susținut că ești prieten bun cu Pei Ling, dar ea îmi zisese că nu are prieteni bărbați în care să aibă încredere să-i aducă pachetul de la căminul de băieți.

— Asta e tot?

Încă nu intraserăm în clădire, ci mergeam prin spatele ei. Îmi târam piciorul, însă Koh Beng m-a îmbrâncit mai departe.

— Pei Ling mi-a mai spus despre comis-voiajor că avea un prieten care ei nu-i plăcea. Am crezut că e vorba de Y.K. Wong, dar de fapt tu erai.

În timp ce îi povesteam toate acestea, mi-am amintit cum Pei Ling pălise atunci când îl cunoscuse pe Shin și cum îmi mărturisise că fratele meu era prieten cu un bărbat pe care ea nu-l agreea.

— Da, Y.K. era o pacoste. Săpa după dovezi pe care să i le dezvăluie doctorului Rawlings. Și oricum, era genul care enerva pe toată lumea.

— A meritat să vinzi părți din cadavre? I-am întrebat, uitându-mă în jur înnebunită.

De acum ne îndepărtaserăm mult de clădirea principală a spitalului.

— A fost bine, atâta timp cât a mers. Deși idiotul ăla de Chan Yew Cheung s-a găsit să piardă un deget taman într-un salon de dans. Și pe deasupra conservat în sticla originală de la spital, așa că sursa putea fi

depistată cu ușurință. O păstrase pentru că avea gravată pe capac un număr norocos: 168.

Numerele, mi-am spus copleșită de neputință. Totul se învâртеște în jurul numerelor!

— L-am cooptat pentru că am crezut că o să-mi aducă mai mulți clienți; în schimb, el a încercat să mă șantajeze. Și iubita lui nu era nici ea mai brează.

— Deci tu ai împins-o pe Pei Ling pe scări!

— Să știi că a fost vina ta. V-am auzit când vorbeai ca două proaste în fața cantinei despre un pachet pe care Yew Cheung îl ascunsese. Am fost convinși că în el erau dovezile pe care le adunase împotriva mea.

Biata, nefericita de Pei Ling, care nu voise decât să-și recupereze scrisorile de dragoste!

— Și atunci mi-am zis că Pei Ling trebuie să dispară.

Mi-am amintit cum în toată tevatura iscată de căzătura oribilă a lui Pei Ling, Koh Beng fusese singurul care continuase să mănânce imperturbabil la cantină. Fusese așa de preocupat să dea impresia de normalitate, încât uitase să se arate surprins. La gândul ăsta, mi-a venit să vomit.

— Cât de mult știe Shin despre toată povestea asta? m-a întrebat Koh Beng.

— Nu prea mult! am răspuns, disperată să minimizez daunele. Are însă suspiciuni.

— Tocmai când credeam că totul e aranjat. Acum

dă-mi listele! Și sticluța – am văzut-o în coș când ai scos hârtiile din el.

N-am avut de ales și i-am dat tot ce-mi ceruse, inclusiv degetul mare conservat.

— Tot tu l-ai ucis și pe comis-voiajor?

— Nu! Am avut pur și simplu noroc că a căzut într-un șanț.

Koh Beng s-a încruntat gânditor. Capul îmi bubuia, iar pieptul mi se strânsese de panică. Era mai solid decât mine, deși nu cu mult mai înalt. Dacă era să ne luptăm, singura mea soluție salvatoare ar fi fost să-l iau prin surprindere. A deschis o ușă, izbind-o de perete, și m-a împins în sus pe o scară care părea nefolosită.

— Și cu Y.K. Wong ce s-a întâmplat azi-dimineață? Ai avut noroc și cu el? am întrebat, încercând să trag de timp.

Nu credeam că va marșa, însă mi-a răspuns pe un ton de conversație obișnuită, lucru care mi s-a părut terifiant:

— L-am auzit când vorbea cu englezoaica aceea, Lydia Thomson, și stabilea o întâlnire cu ea. Era vorba de degete, deși n-am idee ce-și închipuia el că știe individă. Idiotul ăla de Y.K. Wong a fost întotdeauna un cap pătrat. Oricum, începuse să devină periculos, așa că, în timp ce ei doi stăteau de vorbă, am urcat la etaj, am luat o placă de teracotă din grămadă adunată

Într-un colț și i-am azvârlit-o în cap.

— Dacă placa o lovea pe ea?

— N-avea importanță! Cu cât mai simplu, cu atât mai bine!

Ajunseserăm în capul scărilor, iar Koh Beng a deschis o altă ușă. Lumina orbitoare a soarelui ne-a lovit în moalele capului. Ușa dădea într-o terasă circulabilă.

— E folosită la uscat rufe, mi-a explicat vesel. Spitalul are puține clădiri cu etaj.

În clipa aceea am știut cu exactitate ce avea de gând să facă și de ce nu avea nicio problemă în a mă tăia în lateralul corpului. Pentru că răni ca acelea aveau să nu mai conteze în momentul când aveam să zac la pământ, împrôșcând sânge în jur.

Probabil că a citit în ochii mei că îmi dădusem seama, căci a spus:

— Să știi că n-am mințit! Chiar ești genul meu. Aș fi preferat totuși să nu fii așa de deșteaptă!

Ren deschide brusc ochii. A moțăit toată ziua, așteptând să fie externat, însă acum simte un șoc. Ceva îngrozitor i se întâmplă lui Ji Lin chiar în clipa aceasta. Se saltă în șezut. Are o durere surdă în coaste. De fapt,

singurul loc din corp unde nu îl doare este cotul, palid și rece. Surorile medicale au comentat pe seama acelei pete albe, neobișnuite, de pe pielea lui. Discută între ele pe tema asta atunci când cred că el doarme. „Nu-i așa că arată ca o mână?” zice una din ele, înfiorându-se. Dar astfel de nimicuri nu au nicio importanță în clipa asta.

Ren se uită în jur înnebunit după o soră. Îi spune, bâlbâindu-se, că trebuie să plece ca să caute o fată.

— Ce fată? Îl întreabă sora pe un ton iritat.

— Cea care a venit să mă vadă vineri.

— A, deci o vizitatoare? Sunt sigură că se va întoarce cât de curând.

Nu, încearcă Ren să-i explice. Fata e undeva, în spital. Dincolo de celelalte clădiri. Sora oftează.

— O să te anunț când sosește. Până atunci să stai cuminte! Și nu cumva să te dai jos din pat!

Disperat, Ren își strânge tare de tot pleoapele. Dacă își prinde cu mâna dreaptă pata albă de pe cot, dacă își așază degetele exact în locul unde Pei Ling și le-a pus în vis, simțul pisicesc se ascute. Nu-i place senzația aceasta nouă, un zumzăit surd și greu care îi face dinții să clănțanească, iar oasele craniului să-l doară. Își mișcă buzele în timp ce se concentrează. Unde ești?

E posibil să nu funcționeze. La urma urmei, Ji Lin nu e Yi, însă Ren crede că are șanse. Trebuie să încerce. Își

îngroapă degetele în amprenta fantomatică de pe braț. Amețit, își ține respirația și o cheamă pe fata lui în albastru.

Și pe urmă se întâmplă.

Sângele îi năvălește în urechi, iar inima îi bubuie sălbatic. Dar nu e Ji Lin; este celălalt. Care se apropie tot mai mult de el cu pași mari. Ren urmărește cu umerii încordați, ca un mic animal, cum ușa salonului se deschide. E un tânăr îmbrăcat în uniformă albă. Ren nu l-a mai văzut. E sigur de asta, pentru că tânărul are o înfățișare pe care n-ai cum s-o uiți. Ah, tu ești! îi vine să spună. Simțul pisicesc se animă în el ca o revărsare electrică de ușurare, însă gâtul îi este atât de uscat, încât niciun sunet nu răzbește din el.

— Ah Kor, rostește el într-un final. Frate mai mare.

Tânărul ridică din sprâncene. Pe urmă îi aruncă un zâmbet trist.

— Văd că te-ai trezit. Va fi încântată.

Cine? Dar Ren știe deja. Acest tânăr este cealaltă jumătate a fetei lui în rochie albastră. Ei doi formează o pereche, așa cum forma el cu Yi. Ren își amintește acum silueta înaltă și zveltă din pragul ușii de la magazia Departamentului de patologie despre care crezuse că e doctorul Rawlings. Acum se dovedește că a făcut o confuzie.

— Tu trebuie că ești xin, zice el surescit.

Surpriză sau altceva, poate un licăr de stânjeneală? Asta citește Ren pe fața tânărului.

— Da, sunt Shin, răspunde acesta. De unde știi? Ți-a povestit Ji Lin despre mine?

Ren clatină din cap. Se grăbește cu explicațiile:

— I-am cunoscut pe ceilalți. Suntem tu, eu, ea și fratele meu, Yi. Și stăpânul meu, William Acton. Cei cinci.

Shin pare pe punctul de a spune ceva, însă se mărginește să-i ciufulească părul lui Ren.

— Am trecut și ieri pe aici, pe la salonul tău, dar dormeai. O să discutăm mai pe îndelete când te vei simți ceva mai bine.

Ren îl întrerupe impacientat:

— Nu, nu pleca, trebuie să mergi să o găsești – e în pericol!

— Cine? întreabă Shin, deși știe răspunsul, l-a citit cu ochii săi pătrunzători pe fața lui Ren.

— E aici, la spital. Cineva vrea să-i facă rău!

— Unde e?

Shin s-a ridicat deja în picioare.

— Dincolo de clădirea aceea. Pe acoperiș.

Ren arată prin fereastră spre locul care îl atrage cu forța unei frânghii strânse. Oare aude un țipăt mic și mut, sau doar i se pare?

— Grăbește-te! Să nu ajungi prea târziu!

Koh Beng m-a silit să traversez terasa circulabilă, ținând vârful unui bisturiu în scobitura moale a gâtului meu. Am deschis gura ca să țip, însă, chiar dacă aș fi reușit să scot vreun sunet, nimeni nu avea cum să ne zărească acolo unde ne aflam, sus, pe clădirea îndreptată către copacii din junglă. N-ar fi auzit decât urletul meu întrerupt în timp ce mă prăbușeam. Așa că, în schimb, m-am lăsat să atârn moale în strânsoarea lui Koh Beng și m-am prefăcut că leșin.

Koh Beng s-a aplecat din instinct ca să mă prindă în cădere, și, când a făcut asta, m-am repezit să-l lovesc cu toată puterea în genunchi, făcându-l să-și piardă echilibrul. S-a prăvălit și și-a pocnit umărul de ciment. S-a izbit de mine. S-a rostogolit. M-a lovit cu cotul în față în timp ce mă zbăteam să mă ridic.

— Scârbă! a șuiert și m-a prins de păr, însă l-am zgâriat și l-am mușcat, și pe urmă am început să ne luptăm zvârcolindu-ne.

În timp ce mă trăgea spre marginea terasei, ușa a fost dată de perete, în spatele nostru. Koh Beng a întors capul, surprins, dar nu a avut timp să reacționeze înainte să fie placat și doborât la pământ, rămânând

fără aer.

— Shin! am strigat, dar fără ca vreun sunet să-mi iasă din gură.

Koh Beng lovea sălbatic în dreapta și în stânga, iar Shin s-a prăbușit peste mine. L-am simțit cum icnește și se smucește în spate, apoi ne-am rostogolit amândoi către hăul bolnăvicios din marginea terasei. Într-o secundă de amețală am zărit pământul aflat mult sub noi. Și pe urmă capul mi s-a lovit de jgheab și am căzut toți peste margine.

Probabil că mă lovisem la cap suficient de tare pentru a leșina, căci de data aceasta, după un bufnet îngrozitor, mi-am pierdut cunoștința. Am știut cu exactitate unde mă aflu, drept pe podeaua din lemn lustruit din fața ghișeului de bilete pustiu. Sala de așteptare pentru morți. În reflexiile scânteierii soarelui de-a lungul șinelor de cale ferată am perceput o senzație de expectativă tăcută.

— Yi! am spus.

S-a ridicat în picioare. Stătuse ghemuit în spatele tejghelei, ca un copil care se joacă de-a v-ați ascunselea, însă nu a părut încântat că-l găsisem. Am deslușit răspunsul la întrebarea mea nerostită în privirea lui tristă.

— De ce nu ai fugit de acolo? a zis.

Așa ar fi trebuit să fac, chiar cu riscul de a fi înjunghiată. Curiozitatea, acea sete prostească a mea de cunoaștere, fusese cea care mă făcuse să preget, căci voisem să aud răspunsuri de la Koh Beng. Iar acum era prea târziu.

— Sunt moartă?

— Nu încă. Yi și-a mijit ochii și s-a uitat dincolo de mine, ca și cum privea la ceva aflat la distanță, adăugând: Dar vei muri cât de curând – în clipa aceasta atârni bălăbănindu-te de acoperiș.

— O să mă omoare Koh Beng? am întrebat.

Așadar, aveam să-mi găsesc sfârșitul la fel ca biata Pei Ling, care fusese împinsă în jos, pe scări. Sau ca Y.K. Wong, zdrobit de o placă de teracotă azvârlită de la înălțime. „Cu cât mai simplu, cu atât mai bine”, asta declarase Koh Beng în felul său înspăimântător de eficient.

— Dar Shin? am spus.

— Shin a reușit să te prindă, însă celălalt bărbat vrea să-l arunce peste marginea acoperișului.

— Nu, nu Shin, te rog! am exclamat cu amărăciune.

M-am lăsat să cad în genunchi și mi-am apăsat fruntea de lemnul rece al tejghelei ghișeului de bilete. „O să regreti”, așa îmi spusese Shin în dimineața aceea stând întins în patul de la hotel. Și într-adevăr regretam. M-am simțit copleșită de un vast și furios

ocean de regrete. Ar fi trebuit să mă dăruiesc lui atunci când avusesem ocazia. Lacrimile au început să-mi curgă pe față.

— Ridică-te! mi-a cerut Yi. Încă nu s-a terminat totul.

— Cum adică?

— Alege! Care dintre voi? Tu sau Shin?

— Vrei să spui care dintre noi va muri acum?

— Da! Ți-am mai spus, din poziția aceasta în care mă aflu, de partea cealaltă a râului, pot schimba unele lucruri. Doar un pic. S-a strâmbat și și-a înălțat cu efort fața mică, adăugând: Ca de exemplu, accidentele întâmplare lui Ren.

— Dar asta fost greșit! am strigat.

Dacă Yi avea un soi de suflet nemuritor, eram sigură că ceea ce făcuse era absolut interzis.

— Nu contează! a strigat și el. Deja stau aici și aștept de prea mult timp. Iar tu ești pe cale să mori. Dar îl poți alege în schimb pe el.

— Nu poți să faci așa ceva! am spus disperată. Nu trebuie să te amesteci – ai fi la fel ca al cincilea dintre noi, cel despre care mi-ai povestit că rearanjează lucrurile.

— Li? a zis el. Li nu are nimic de-a face cu asta!

— Atunci, cine este cel de-al cincilea? Koh Beng?

— Cum de ești așa de oarbă?

Yi se înroșise la față, de parcă era pe punctul de a

izbucni în plâns.

— Sigur că nu e el; celălalt e încă primejdios. Grăbește-te, o să intri în criză de timp! Alege, că, dacă nu, voi alege eu în locul tău!

Gara s-a cutremurat. Un huruit profund, o trepidație m-a zgâlțâit până în măduva oaselor, și am avut brusc senzația terifiantă că timpul se mișca din nou în acel loc. Un tren intra în gară, sau poate că pleca? Indiferent care variantă, fereastra îngustă de oportunitate pornise să se închidă.

— O să rămân aici cu tine, Yi! am strigat. Lasă-l pe Shin să trăiască!

— Vorbești serios? m-a întrebat și a schițat el un mic zâmbet ciudat. Chiar vrei să stai cu mine?

— Da!

— Să nu mă uiți!

Strălucire. Strălucire prea puternică. Mă durea capul. Voci. Oameni care vorbeau. M-am zbatut, am dat din brațe. Cum de eram în viață? Yi mă păcălise.

Niște brațe m-au prins și m-au ținut bine, liniștindu-mă.

— A avut noroc să supraviețuiască după cădere. Celălalt tip n-a scăpat.

— Shin! am rostit eu cu voce răgușită.

Gâtul îmi era dureros de uscat, dar asta nu însemna

nimic pe lângă spaima care mă cuprinsese. M-am forțat să mă salt în șezut.

— Nu te mișca!

Îmi verificau brațele și picioarele și mă întrebau dacă-mi pot roti gâtul, însă mie nu-mi păsa de mine. Eram înfricoșată!

— Unde e Shin?

— Aici.

Așa era! Am ignorat strigătele prevenitoare și m-am ridicat împleticit de pe targă, căci pe așa ceva zăcusem. Shin era întins pe celălalt pat din încăpere. Era alb ca varul și avea o privire șocată, iar pe brațe și cămașă avea sânge. M-am apropiat și a deschis ochii.

— De ce nu asculți ce-ți spune doctorul? a spus el trist.

M-am agățat de el, hohotind de plâns și de râs totodată.

Am aflat că ne prăbușiserăm toți trei de pe terasă. Era un miracol, așa au declarat doctorii, că nu aveam alte răni decât tăieturile făcute de Koh Beng în lateral și pe gât. Shin avea un braț fracturat și tăieturi pe antebrațe – răni defensive, după cum remarcase cu interes doctorul local. Iar Koh Beng își frânsese gâtul.

Câțiva trecători, atrași de țipetele noastre, ne văzuseră cum ne luptam. Judecând după toate

aparențele, eu ar fi trebuit să fiu prima care să cadă, apoi Shin, căci Koh Beng se aflate în mod cert într-o poziție mai avantajoasă. Și totuși, el plonjase brusc în chip straniu pe lângă noi, în învâlmășeala aceea de mădulare, și ne amortizase căderea. Nu exista nicio altă explicație pentru această mișcare, decât aceea că se împiedicase. Sau poate că voise să se sinucidă, așa cum începuse deja să se șoptească pe la colțuri.

Un val de răceală, uimire și angoasă m-a traversat. Oare de pe celălalt mal al râului morții, Yi făcuse schimb între mine și Koh Beng, manevrându-ne ca pe niște mici pioni în cine știe ce joc și readucându-mă pe mine la viață cu prețul unei alte vieți? Dacă da, atunci ce se întâmplase cu Yi – și oare acesta să fi fost darul întunecat pe care mi-l făcuse? Am început să tremur incontrollabil.

49

Batu Gajah. Joi, 2 iulie

În bungalow-ul aerisit, unde frunzele luminate de soare acoperă cu picățele luminoase galbene și verzi camerele văruite, Ren e în bucătărie și curăță fasole împreună cu Ah Long. Bucătarul s-a bucurat de întoarcerea lui și a făcut o supă gustoasă de pui special pentru Ren, deși pretinde țăfnos că este pentru

William. Au trecut trei zile de la vindecarea subită și externarea din spital a lui Ren. Trei zile de liniște și odihnă, dar și de întrebări pe care și le pune neconținut despre fata lui în rochie albastră.

Fata e în viață, știe asta. S-a discutat mult, ba chiar a izbucnit un scandal pe tema celor petrecute luni la spital. Circulă zvonuri despre blesteme aruncate de fantome și despre părți din cadavre furate. Casele vecinilor zumzăie de bârfele servitorilor, care vin și îl întreabă pe Ren dacă a auzit ceva cât timp a fost internat, apoi comentează. Le răspunde sincer că nu a văzut nimic, însă asta nu-i temperează starea de neliniște. Persoana care știe cele mai multe detalii despre cele întâmplate este William, însă el nu-i spune decât că Louise se simte bine și că nu are de ce să se îngrijoreze.

„Louise”, așa îi spune William lui Ji Lin, și, de fiecare dată când îi rostește numele, Ren simte că stăpânul său e ros de remușcări. Este ceva legat de ceea ce a zis doctorul Rawlings în ziua aceea tumultoasă de luni, când a intrat în salon atunci când William îl examina pe Ren. L-a tras deoparte pe William, iar Ren a surprins câteva frânturi din conversația lor: „părți de cadavre lipsă...” „scandal...” „să nu spui nimic până ce Consiliul de administrație nu clarifică situația!” Ren deduce că e vorba de un secret, un fel de ciupercă albă care

fermentează ca drojdia și amenință să submineze viața liniștită și ordonată a spitalului.

Indiferent ce este, pe William este clar că îl deranjează. Stăpânul își petrece timpul liber stând posomorât pe verandă, ca și cum așteaptă să se întâmple ceva. Când Ren îl întreabă dacă se simte bine, îi răspunde că are nevoie de o băutură ca să-și fortifice stomacul.

— Cheh! Ce stomac? zice Ah Long cu dispreț. Gheața face rău la digestie. Și nu mai turna atâta alcool în pahar! îl ceartă pe Ren, care prepară un alt stengah cu whisky pentru William.

Sunt din nou în pană de Johnnie Walker; n-a mai rămas decât un deget pe fundul sticlei.

— Domnișoara Lydia vine azi în vizită, spune Ah Long.

E ora cinci după-amiaza, iar William e acasă; azi a plecat mai devreme de la serviciu. În loc să-și pună un sarong din bumbac, a rămas îmbrăcat cu cămașa cu guler înalt și pantalonii, și acum Ren înțelege de ce. Din moment ce Lydia îl va vizita, stăpânul nu poate să trândăvească în haine locale. Ah Long prepară pentru ceai biluțe de mărimea îmbucăturilor de onde-onde, o delicată din rulouri din făină de orez glutinos umplute cu bucăți de zahăr de palmier tăvălite prin fulgi pufoși de nucă de cocos.

Ren își amintește cu un sentiment de vinovăție de flaconul cu lichid de culoarea ceaiului pe care i-a promis Lydiei că i-l va da lui Ji Lin. Nu a avut ocazia să o facă și e îngrijorat că Lydia i-ar putea cere socoteală. Ia sticluța din dormitorul lui și o vâra în buzunar. Dacă Lydia îl va întreba despre ea, o să i-o arate ca să-i demonstreze că nu a fost neglijent și nu a pierdut-o.

Sună soneria. Ren se ridică încet de pe scaun. Rănile i se vindecă uimitor de repede, dar încă nu s-a obișnuit cu pierderea celui de-al patrulea deget. Ciotul îl doare și nu mai poate apuca lucrurile cu aceeași siguranță ca înainte, dar asta nu l-a împiedicat să îndeplinească așa cum trebuie majoritatea sarcinilor casnice care-i revin. Ar fi fost mult mai grav dacă și-ar fi pierdut degetul mare, după cum a decretat ritos Ah Long.

Voci în vestibul. Lydia vorbește pe un ton blând, în spatele căruia Ren discerne totuși un curent de exaltare. Își amintește filamentele subțiri și lipicioase care stăteau agățate de ea la spital și aruncă îngrijorat priviri furișe afară. Oare ea e încă în pericol? Soarele după-amiezii trasează dungi oblice luminoase în întunericul din vestibul. Lydia își scoate pălăria de soare și, în umbra înșelătoare, părul ei pare lung și negru. Ren se oprește din mers, surprins. Ușa deschisă, femeia din prag. Preț de o secundă terifiantă, toate

acestea îl trimit cu gândul la pontianak, acel spirit feminin răzbunător care vine și bate la uși și ferestre. Face un pas înainte din instinct, însă e prea târziu. William i-a deschis deja ușa. Nu trebuie să lași astfel de spirite să intre în casă. Totuși, nu sunt decât niște gânduri prostești care-i trec prin cap, și stăpânul s-ar supăra dacă le-ar da glas. Ren clipește, șocat. Înnegurarea din capul lui se retrage; simțul pisicesc pălește și poate că, la urma urmei, este mai bine așa.

Lydia îi dă lui Ren pălăria și umbrela de soare și îi zâmbește blajin. William o conduce în camera de zi, unde mobilierul curbat din ratan a fost mutat la locul lui după petrecere. De obicei își întreține oaspeții bărbați pe verandă, însă cu Lydia se poartă curtenitor, dar formal.

— Ce pot face pentru tine, Lydia?

Ren admiră felul în care stăpânul său trece direct la subiect, fără să o ia pe ocolite. Lydia parează întrebarea făcând conversație mărunță despre vreme și teribila tragedie de la spital.

— Am auzit că i-ai dat o declarație inspectorului de poliție, zice ea. Chiar ai văzut pe cineva acolo sus, la etaj?

— Nu am permisiunea să discut despre asta, îi răspunde William. Pot doar să-ți spun că poliția are un suspect.

— Și nu vrei să-mi spui cine este acest suspect?

— Îmi pare rău, nu depinde de mine!

Lydia nu pare satisfăcută de răspunsul lui.

— Ce i-ai declarat poliției despre mine?

— Că m-ai sunat și mi-ai cerut să ne întâlnim. Și că, atunci când am ajuns, mi s-a părut că stabiliseși o întâlnire anterioară cu infirmierul acela, Y.K. Wong. Oricum, de ce ai vrut să mă vezi? Poliția m-a întrebat și pe mine același lucru.

— Mi-e teamă că le-am spus o mică minciună polițiștilor, se foiește Lydia tulburată. Le-am spus că noi doi ne întâlneam pe ascuns pentru că ne logodiserăm în secret.

— Poftim?

— Îmi pare rău! Altă explicație nu mi-a venit atunci în minte.

William se ridică și merge spre celălalt capăt al canapelei. Ren, care a rămas tăcut în vestibul, își dă seama că stăpânul e agitat, dacă nu de-a dreptul furios.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce le-ai spus un asemenea lucru?

— Pentru că altfel aș fi făcut o impresie proastă. Știi ce vreau să spun: întâlniri cu bărbați înainte să se lumineze afară, în locuri pustii. Și pe deasupra, cu un chinez.

— Lydia! zice William în timp ce își apasă mâna

peste coaste, ca și cum l-ar durea, ai face bine să-mi spui adevărul.

Ren nu aude răspunsul Lydiei, pentru că Ah Long îl strigă să vină în bucătărie. Tava cu ceai aburind și plăcut mirositor e pregătită, iar dulciurile au fost delicat aranjate pe farfurii de porțelan cu model.

— Te descurci cu servitul? îl întreabă Ah Long.

— Da! spune mândru Ren.

Totuși, Ah Long îl ajută să ducă tava în camera de zi și o așază pe bufet.

Ren aruncă o privire furișă spre William și Lydia. Stau cu capetele aplecate și apropiate. Nu-i vede fața Lydiei, însă William pare supărat. „Digestie proastă, prea mult stres”, așa spusese Ah Long, iar Ren își amintește perioada când, imediat după descoperirea cadavrului pe jumătate mâncat de tigrul al acelei biete femei, William nu putuse mânca decât omlete, nu și carne. Totuși, William nu ia niciodată medicamente, tratându-se cu Johnnie Walker.

Ren scoate șovăitor din buzunar flaconul cu lichid primit de la Lydia. E un medicament pentru stomac, așa îi zisese. „Un tonic ușor; și eu îl iau.” Are aproape aceeași culoare cu ceaiul, așa că Ren îl toarnă în ceașca lui William. Bun! Dacă domnișoara Lydia îl va întreba dacă a folosit medicamentul așa cum trebuie, îi va putea răspunde că da. Și oricum, ea îl place pe William,

deci va fi încântată că leacul ei l-a vindecat.

Mândru de sine însuși, Ren așază ceștile cu ceai pe masă.

— Ei, ce-ai de zis?

Vocea lui William este calmă, însă pe dinăuntru spumegă de furie.

— Ce anume s-a întâmplat luni dimineață de nu i-ai putut declara poliției?

Cu coada ochiului îl vede pe Ren cum toarnă ceaiul în ceștile de pe bufet înainte de a le așeza pe măsuta pentru cafea. Procedura este greșită. Ceaiul ar trebui așezat pe măsută pentru a fi turnat de gazdă, însă pare că servitorii locali nu vor învăța niciodată acest lucru. William se forțează să-și ia gândul de la astfel de nimicuri. Prioritatea lui e Lydia. Trebuie să o țină în frâu.

Ea își dă părul de pe față și își ridică ochii spre el. Arată foarte bine astăzi, însă pe el înfățișarea Lydiei îl umple de groază – culoarea frumoasă a tenului, ochii strălucitori îi amintesc prea mult de Iris.

— Infirmierul acela chinez – pe nume Wong, așa s-a recomandat – mi-a spus că vrea să-mi vorbească. Despre tine.

— Despre mine?

William este atât de șocat, încât se așază din nou pe

canapea.

— Despre unul dintre pacienții tăi, un comis-voiajor care a murit de curând.

Comis-voiajorul! Cel care i-a surprins pe William și Ambika împreună pe plantația de cauciuc în urmă cu mult timp, sau așa i se pare lui William. Cel care a murit pe neașteptate. Pulsul lui William galopează; încearcă din răspuțeri să-și păstreze o expresie neutră pe față.

Lydia își pune zahăr cu lingurița în ceașca de ceai.

— Domnul Wong avea impresia că acest comis-voiajor era implicat într-o afacere cu vânzări de resturi umane.

— Absurd! exclamă William.

Totuși, își zice el, acesta este exact genul de zvon pe care Rawlings l-a sfătuit să îl înăbușe. Pentru că, dacă astfel de bârfe vor începe să circule, un scandal monstru va izbucni pe seama spitalului.

— M-a întrebat și dacă acest comis-voiajor a încercat vreodată să te șantajeze, adaugă Lydia.

— Poftim?

Stomacul lui William face brusc tumbe la amintirea terorii de care fusese cuprins atunci când, după identificarea torsului mutilat al Ambikăi, se gândise la posibilele urmări ale dezvăluirilor pe care comis-voiajorul le putea face despre relația lor. Totuși,

nu are de ce să-și mai facă griji, nu-i așa? În ciuda îndoielilor lui Rawlings, judecătorul respinsese cererea de demarare a unei investigații criminale.

Își duce ceașca la buze. Ceaiul e încă prea fierbinte pentru a fi băut.

— Și de ce te-a întrebat tocmai pe tine?

— Lumea crede că noi doi suntem apropiați. Și așa și este, nu-i așa?

William se cutremură la această supoziție.

— Nu, Lydia, noi doi nu suntem apropiați. Nu pot să accept să declari că suntem logodiți, când este o minciună.

Fața ei se înroșește, iar gura îi tremură.

— Cum poți să spui așa ceva după toate câte am făcut pentru tine?

Un fior rece îi cuprinde ceafa lui William și îl avertizează să o ia la fugă, să se ridice în clipa asta și să plece cât mai departe.

— Nu ți-am cerut niciodată să faci ceva pentru mine.

— Te-am scăpat de toate lucrurile care ar fi putut să-ți cauzeze probleme.

William se foiește, deloc în largul lui. Simte cum ceva vine spre el, apropiindu-se de porțile minții sale. Ceva ce a uitat sau nu a băgat de seamă. Nu e obișnuit să fie hărțuit în așa hal. Este greșit, complet greșit. Furios la culme, zice:

— Nu am niciun fel de probleme!

Dar Lydia nu îl ascultă.

— Spune-mi, nu ai avut niciodată senzația că poți schimba lucrurile, că le poți controla dacă-ți dorești foarte tare?

William tresare.

— Da, ai senzația asta. Știam eu. Nimeni altcineva nu mă poate înțelege, zice Lydia și bate din palme; are degetele reci. Ei bine, și eu am această putere. Presupun că știi despre ce vorbesc, căci am aflat că ai întrebat în dreapta și în stânga, încercând să afli amănunte despre logodnicii mei.

Logodnicii...

— Deci au fost mai mulți, zice William, brusc iluminat.

— Da, am fost logodită de două ori. De trei ori, dacă e să punem la socoteală și intențiile. Niciunul dintre logodnici nu s-a ridicat însă la înălțimea așteptărilor mele. Nu am știut cum să aleg. Așa că am fost nevoită să scap de ei.

Ce vrea să spună Lydia? Că e ca el, că posedă aceeași putere întunecată și malignă? William simte că i-a amorțit mâna. O îndepărtează de corp și încearcă să-și păstreze un aer disprețuitor.

— Vrei să spui că ai puterea să-ți dorești ca oamenii să moară, și ei mor?

— Ce? Tu n-ai puterea asta?

William nu i-a mărturisit nimănui, dar, în această clipă, când se îneacă în privirea de un albastru sălbatic a Lydiei, aproape că e tentat să o facă.

— La un moment sau altul, nu există om care să nu-și dorească să-l vadă mort pe un altul, Lydia. Nu înseamnă nimic.

— Am făcut-o pentru tine, zice ea. Comis-voiajorul. Și femeile acelea, care îți făceau atâta rău. De ce te-ai încurcat cu ele?

Oroarea germinează tentacule de întunecime care se zvârcolesc în stomacul lui William.

— Mai întâi a fost femeia aceea tamil, Ambika, cu care te întâlneai pe plantația de cauciuc. Ți-am spus că te-am văzut ieșind diminețile la plimbare, deși tu nu m-ai zărit. Evident, nu era potrivită pentru tine, iar lumea începuse să bârfească pe socoteala ta. Până și servitorii noștri erau la curent. Așa că am înlăturat-o. Pe urmă a reapărut comis-voiajorul, continuă Lydia. Îl cunoscusem atunci când fusese internat la spital. Venea din când în când s-o viziteze pe sora aceea medicală micuță de statură. Am stat un pic la taclale cu el – era un tip destul de bine pentru un localnic, povestește Lydia, zâmbind. M-a întrebat de tine, a bătut apropouri că ai fi amantul Ambikăi. Așa că a trebuit să îl opresc și pe el.

Înmărmurit, William ascultă și se uită la gura ei ca un boboc de trandafir care scuipă vorbe oribile. Un fir rece și subțire de rațiune, atâta cât i-a mai rămas, îi spune că ceea ce pretinde ea e imposibil. Nimeni nu poate aranja ca un om să fie omorât de un tigru sau să-și frângă gâtul. Lydia suferă de tulburări mintale grave, își zice el, încercând să nu se panicheze la gândul că femeia știe atât de multe despre viața lui privată.

— Lydia! o oprește el pe un ton ferm. Ajunge! Tot ce povestești tu acum e numai în imaginația ta.

— Ba nu! ripostează ea în timp ce îl privește pe deasupra marginii ceștii. Pentru tine am făcut toate astea!

— Nu-ți datorez nimic!

William s-a înfuriat acum de-a binelea și simte cum acidul din stomac îl arde. Ce femeie nebună și proastă, ce pacoste! Dacă începe să clevetească despre el, îi va crea necazuri mari. Trage adânc aer în piept și bea o gură de ceai. Ceaiul e amar.

Două pete de roșeață apar pe obrajii Lydiei.

— Există o plantă, un arbust înalt, cu flori. Crește și în curtea ta. Oamenii îl admiră, îl consideră frumos, însă nu au idee cât de otrăvitor poate fi leandru. Dacă mărunțești frunzele și faci din ele un ceai tare, ceaiul provoacă amețeală, greață, vomă. Apoi leșin, infarct și moarte, recită Lydia simptomele ca și cum le-ar

cunoaște pe de rost. Înainte de a veni în Malaya, tata a administrat o plantație de ceai în Ceylon, unde nu era ceva neobișnuit ca tinerele fete să se sinucidă mâncând semințe de leandru. Am luat cu mine niște semințe dintr-acestea când ne-am întors în Anglia. Mi-au fost de mare ajutor, soarbe Lydia din nou din ceașcă. Când ne-am mutat aici, mi-a fost ușor să prescriu ceai de leandru. La urma urmei, lucrez ca voluntară la spital; oamenii mă cunosc și au încredere în mine.

Așa că i-am dat Ambikăi un tonic pentru probleme femeiești – presupun că a ieșit din casă la plimbare și a murit undeva pe plantație. Nu m-am așteptat însă ca un tigru să o mănânce pe jumătate.

— Nu a mâncat-o, obiectează William cu vocea spartă de încordare.

Lydia nu-l bagă în seamă.

— La fel am procedat și cu comis-voiajorul, doar că lui i-am spus că e un medicament pentru stomac. A vomitat și a căzut într-un șanț.

— Și Nandani? I-ai dat și ei ceai?

— Stătea aici, la tine în bucătărie, își întoarce Lydia spre el privirea febrilă. E mai bine că s-a întâmplat așa. Deja făcuse o scenă, făcându-și apariția la dineul tău.

Mâinile lui William tremură. Fierea i se ridică în gât.

— Mă duc să sun la poliție.

Ce e în ochii Lydiei, dezamăgire sau triumf?

— Ba n-o să suni!

— Lydia, nu am de gând să comit sperjur pentru tine.

— Atunci fă-o pentru Iris! zice ea, iar ochii îi sclipesc.

Știu ce-ai făcut!

William simte cum gâtul i se usucă. Și-l ciupește pentru a stoarce aerul din el.

— Ce tot spui?

— Știu că ai înecat-o în râu, în ziua aceea.

Ziua aceea, la râu, cu raze de lumină piezișe, verzi și aurii. Cu Iris înfuriată, revenind la proasta ei dispoziție. Acuzându-l din nou, în gelozia ei nesfârșită, împungându-l cu degetul în piept într-un mod care pe el îl scotea pur și simplu din minți în toate certurile pe care le aveau, așa încât o îmbrâncise cu putere. Sau ea se împiedicase și căzuse singură: nici el nu își mai amintește, sau nu mai vrea să-și amintească.

— A fost un accident!

— Iris nu s-ar fi ridicat în picioare în barcă. Niciodată, orice ai spune tu.

Lydia nu mai arată acum nici pe departe drăguț. Seamănă mai degrabă cu o vrăjitoare cu ochi sălbatici și șireți.

— Iris nu avea simțul echilibrului. Am aflat asta încă de când eram amândouă la școală. Ceva legat de urechi.

— Lydia...

— Și, chiar și după ce a căzut în apă, tu nu ai scos-o.

El crezuse că o să-i dea o lecție lui Iris, că o să o lase să se zbată un pic în apă înainte de-a o trage afară. Numai că Iris se scufundase foarte repede; fusta grea din lână o trăsesse la fund. Atât de repede, încât William crezuse că face glume, că-și ține respirația și se preface că dăduse de belea. Cine și-ar fi putut închipui că o persoană se poate îneca atât de iute, atât de tăcut, fără să se zbată deloc, așa cum își imaginase el că se întâmplă cu oamenii care cad în apă? La momentul când sărise ca să o salveze, Iris nu mai era decât o masă inertă.

— Lydia!

Trebuie să o împiedice să mai scuipe asemenea cuvinte încărcate de ură.

— Iris îmi trimitea scrisori. Multe scrisori. Îmi povestea despre tine și cum te bănuia că o înșeli. Am păstrat o scrisoare trimisă cu puțin înainte de a muri, în care mi-a spus că se teme să n-o omori.

Nu te panica! Își spune William, mușcându-și buzele. La urma urmei, asta a făcut el cu Iris. „S-a aplecat peste marginea bărcii și a căzut în apă. Nu, nu ne certaserăm.” Și totuși, s-au iscat bârfe și zvonuri despre el. Aceleași povești insidioase de trădare și lașitate, de ajuns pentru a fi dat afară de la club, de ajuns pentru a-l alunga spre un alt loc, spre o altă țară. Se străduiește să

se controleze.

— Iris era isterică și manipulative.

Lydia se reazemă de speteaza canapelei.

— Ai dreptate! îi răspunde Lydia, zâmbind ușor. Dar, dacă te-ai întoarce în Anglia, ai putea fi trimis în judecată pe baza dovezilor circumstanțiale. Soarbe din nou din ceașcă, apoi adaugă: Am fost corectă cu tine, nu-i așa? Ți-am spus totul despre mine. Deși, spre deosebire de tine, eu pot nega cu ușurință.

— Cum rămâne cu moartea acelor oameni? Cu comis-voiajorul, cu Ambika și Nandani?

— Tu i-ai ucis. Pentru că îți stăteau în cale. Voi declara că ai scăpat de femei pentru că voiai să te căsătorești cu mine, însă eu te-am refuzat. Poliția are deja suspiciuni în legătură cu prezența lui Nandani la tine acasă imediat înainte de a muri, și, dacă află și despre povestea cu Iris, nu te văd deloc bine.

Tăcere. William aude bubuitul sângelui care i se urcă la cap. Dacă se repede în clipa asta, o poate prinde de gâtul ei lung. Își poate înfige degetele mari în el până ce Lydia nu va mai respira. De ce, de ce i se întâmplă din nou? Îl înnebunește asemănarea ei cu Iris, faptul că are aceleași pretenții absurde și isterice. E ca și cum Iris ar fi înviat și nu se va potoli până nu îl va trage și pe el în apă.

— Ce vrei de la mine, Lydia?

Acum Lydia o să-și joace cartea cea mai mare, oricare va fi ea. William își simte stomacul ca de plumb. E conștient că a fost depășit complet în viclenie.

— Te iubesc! declară ea.

William se ridică de pe canapea. O ocolește pe Lydia prin spate, iar mintea îi aleargă disperată, analizând posibilitățile. Să o împingă în față, să-i crape capul de măsuta pentru cafea. L-a molipsit cu nebunia ei.

— Deci vrei să ne logodim? întreabă el.

Atunci, poate un accident. Cu pușca Purdey. Însă deja l-a împușcat accidental pe Ren. Ar fi prea suspect.

— Da! Mi-ar plăcea!

Lydia zâmbește, ca și cum William i-ar fi cerut mâna îngenunchind în fața ei.

— Le-am spus deja celor din poliție că suntem logodiți, însă ar fi drăguț dacă am face anunțul oficial. Am putea da o petrecere.

— Bine! O să mă gândesc la asta!

— Atunci, cred că se cuvine un toast!

William ia cu mâna amorțită ceașca și o ciocnește de a Lydiei. Prefă-te că accepți, câștigă timp! își zice, dând pe gât ceaiul calduț și amar. Nu poate masca voma ce i se ridică în gât în timp ce se forțează să înghită, oricât de mult zahăr și lapte ar fi turnat în ceai.

Un foșnet de fuste, un parfum slab de mușcate, pe care a ajuns să îl urască acum. O conduce spre ușă. Cu

niciun preț nu trebuie să-și uite bunele maniere. Lydia se oprește din mers și îl privește cu ochi strălucitori.

— După ce ne căsătorim, nu pot fi obligată să depun mărturie împotriva ta, și nici tu împotriva mea. Nu crezi că e corect așa?

Lui William îi vine să țipe, să îi ia capul între mâini și să-l izbească de perete, însă îi răspunde printre dinții încleștați:

— Ceea ce nu înțeleg este de ce mă placi.

— Iris ne-a făcut cunoștință în Anglia. Tu nu-ți mai amintești. Era la o petrecere dată de familia Pierson. Și tu m-ai plăcut, chiar foarte tare. Și m-ai sărutat pe hol. Zile în șir după asta nu m-am putut gândi decât la tine!

Amintirea. Amintirea aceea. Ticăitul orologiului vechi, pipăiala grăbită, febrilă, în întuneric. Fusesse atât de încântat de Iris în ziua aceea, fața ei nostimă i se păruse mai fermecătoare ca oricând, încât o înghesuisese într-un colț, sau așa își închipsese el, și o sărutase pe hol. Ca să urmeze zile în șir pline de posomoreală și gânduri negre. Iris plângându-se de el că băuse prea mult în weekendul acela, aducându-i și alte acuzații pe care el le respinsese, punându-le pe seama nevrozei ei și durerilor lui de cap. Acum înțelege însă brusc totul și rostește pe un ton tăios:

— Nu am știut că ești tu.

Dar Lydiei nu-i pasă. Vorbele lui nu o mai ating. O

expresie visătoare i se așterne pe chip.

— Și pe urmă Iris mi-a tot trimis scrisori în care îmi spunea cât de nemulțumit ești de ea. Am știut că ceva i se va întâmpla, că va dispărea. Pentru că noi doi suntem sortiți să fim împreună; avem același nume. Atunci, la petrecerea ta, când ți-ai scris numele chinezesc, ți-am spus că și eu am un nume chinezesc. M-am născut în Hong Kong, în caz că nu știi.

Ce tot bate ea câmpii? Chiar nu simte că ar putea fi în pericol în preajma lui?

— Numele meu chinezesc conține același caracter ca al tău – Li din Li di ya. E una dintre Virtuțile Confucianiste, spune ea.

Ren vine în vestibul ca să-i dea pălăria și umbrela de soare. Se holbează la ea cu ochii lui imenși pe o față atât de mică. Gândurile se învâlmășesc în mintea lui William. Joacă așa cum îți cântă ea! își zice. Se va descurca și acum, așa cum a făcut de fiecare dată. Are timp să se ocupe de ea mai târziu.

— După ce ne vom căsători, vom avea nevoie de mai mulți servitori, spune Lydia aruncând priviri apreciative în jurul bungalow-ului mare și gol.

Peste cadavrul meu, își spune William. Însă zâmbește și o conduce afară din casă.

Brațul lui Shin era rupt. Brațul drept, făcuse el haz de necaz. Tatăl vitreg i-l rupsesese pe stângul, acum era rîndul meu; ce simetrie stranie și înfricoșătoare! După ce toată zarva s-a potolit și am rămas, în fine, singuri, mi-am așezat preț de o clipă capul pe umărul lui și i-am spus că îmi pare rău. Ne repartizaseră temporar pe amândoi într-un salon privat, deși singurele răni grave erau brațul lui fracturat și câteva tăieturi și vânătăi.

— Ai avut mare noroc! mi-a spus doctorul local care m-a examinat. Celălalt tip v-a amortizat căderea.

Am tăcut la menționarea numelui lui Koh Beng. Declarația pe care o dădusem poliției despre încercarea lui de a mă omorî, precum și toată trășenia cu vânzarea de degete pe post de talismane puseseră spitalul și poliția locală într-o lumină proastă: spitalul, pentru că nu ținuse evidența resturilor umane, și poliția, pentru că nu reușise să împiedice o tentativă de asasinat imediat după uciderea lui Y.K. Wong în aceeași dimineață. Deja un zvon convenabil începuse să se răspândească: Koh Beng înnebunise și o luase razna. Intre timp, toată lumea se purtase nemaipomenit de drăguț cu mine și cu Shin.

— Și uite așa o să-mi pierd eu slujba! a comentat

Shin, holbându-se la ghipsul de pe braț.

— Poate că te vor lăsa să faci altceva.

— Nu fi caraghioasă! Nici măcar nu pot să scriu, așadar, n-o să-mi dea nicio slujbă de birou.

Din punctul meu de vedere, nu avea nicio importanță. Eram plină de gratitudine că puteam să stau cu el, după ce crezusem că moartea ne va despărți pe vecie. Totuși, bucuria îmi era temperată de un sentiment de mâhnire. Ce se întâmplase cu Yi? Ultimele lui cuvinte, „Să nu mă uiți!”, îmi apăreau în minte ca un ecou tânguios al lamentației lui anterioare: „Nu vreau ca Ren să mă uite.” Oare aștepta și acum în gara aceea pustie sau renunțase și plecase mai departe de unul singur? Orice ar fi decis să facă, m-am rugat să-și găsească iertarea. Îi datoram mult.

I-am dat drumul mâinii lui Shin cu un aer încurcat atunci când o altă soră medicală a intrat în salon. Atâtea surori veniseră să-l viziteze, chicotiseră și se cocoțaseră pe patul lui ca să flirteze! Declarasem la poliție că Shin e fratele meu, așadar, nu putusem să fac altceva decât să mă dau deoparte cu zâmbetul pe buze. Nu mă deranja; eram obișnuită cu situația.

— De ce nu mă lași să îndrept lucrurile? m-a întrebat Shin iritat după plecarea ultimei vizitatoare.

— Nu încă! Trebuia să ne gândim bine înainte de a face orice pas. Să ne gândim mai întâi ce o să le spunem

părinților pentru a nu isca bârfe.

Mama clar urma să facă o criză când avea să afle că fuseserăm aruncați de pe o clădire. Un val de oboseală m-a cuprins; spitalul mirosea a dezinfectant și a ceapă fiartă.

— Vin mâine să te văd! am spus, ridicându-mă în picioare.

M-a prins de mână.

— Nu pleca! Au spus că poți să rămâi aici peste noapte, ca să te țină sub observație.

— Dar n-am nicio problemă, mă simt bine! Și ar trebui să o anunț pe mama că n-am pățit nimic.

Vestea se împrăștiase de acum prin Batu Gajah și ajunsese poate și la Ipoh. În plus, spitalul în sine îmi crea o senzație neplăcută, deși n-am vrut să îi mărturisesc asta lui Shin ca să nu-și facă griji din pricina mea. Când mă uitam pe fereastră, vedeam în depărtare terasa unde Koh Beng încercase să mă omoare.

— Atunci merg și eu cu tine acasă!

Evident că nu l-au lăsat să plece; au pretins că mai trebuie făcute radiografii la braț și în dimineața următoare. Au încercat să mă rețină și pe mine, numai că n-am fost de acord. Solicitudinea lor mi s-a părut că nu avea de-a face cu grija pentru sănătatea noastră, cât

mai degrabă cu încercarea de a ține lucrurile sub control. Directorul medical trecuse deja pe la salon ca să ne asigure că spitalul funcționa conform celor mai înalte standarde și că regreta profund acțiunile unui angajat care avusese o cădere nervoasă (cu referire la Koh Beng, am presupus eu), iar mie și lui Shin nu ne-a rămas decât să dăm din cap a încuviințare și să promitem că nu urma să discutăm cu nimeni incidentul până ce poliția nu avea să îl clarifice.

Asistenta-șefă în persoană a venit să mă conducă la plecare. Pe fața ei ascuțită și bronzată am sesizat o expresie gânditoare în timp ce așteptam venirea mașinii puse la dispoziție de spital ca să mă ducă acasă.

— Până la urmă ce sunteți voi, frați sau logodnici?

Am lăsat privirea în pământ.

— Suntem frați vitregi, dar nu suntem cu adevărat logodiți.

— Pare o treabă complicată, a remarcat ea, nu fără blândețe. Dacă așa vrei, o să țin secretul! Mult noroc!

Ne-am dat mâna. Mi-a plăcut strânsoarea ei fermă, fără fasoane.

— Pari o fată deșteaptă și, pe deasupra, cu judecată. Dacă nu îți dorești să te bazezi pe un bărbat care să te întrețină, poate că-ți vom găsi o slujbă aici.

I-am mulțumit. M-am întrebat de ce nu eram așa de încântată de propunere precum ar fi trebuit să fiu.

Poate că asistenta-șefă primise instrucțiuni de la conducere să îmi ofere o slujbă ca să-mi închidă gura, mi-am zis. Eram obosită. Atât de obosită, încât tot ce-mi doream era să închid ochii, deși mă temeam că, dacă adormeam, aveam să mă întorc la râul întunecat care îmi apărea mereu în vise. Și de data aceasta fără putință de întoarcere.

Următoarele câteva zile s-au scurs în liniște. Mama și tatăl meu vitreg au fost surprinzător de rezervați în privința incidentului. Cei de la spital îi înștiințaseră deja în termenii cei mai prevenitori cu putință: accident nefericit, provocat de un individ cu tulburări mintale. Și desigur, aveau să acopere toate cheltuielile medicale și să îi plătească lui Shin întreg salariul pentru tot restul verii, deși nu trebuia să se mai prezinte la serviciu. Mama s-a supărat când mi-a văzut tăieturile, dar a fost ușurată că nu fusesem rănită la față.

— Pentru o fată, fața e foarte importantă, a spus în timp ce mă ajuta să-mi schimb bandajul de pe coaste. Gândește-te ce supărat ar fi Robert dacă ai rămâne cu cicatrice pe față!

— Ce treabă are Robert cu asta?

N-ar fi trebuit să o reped așa. Mamei i-a căzut fața, iar expresia aceea timidă a reapărut.

— Dar ați rămas prieteni, nu-i așa?

— La fel de prieteni ca întotdeauna.

Ceea ce nu însemna prea mult, dar n-am avut inima să-i spun. M-am uitat în jos, brusc îngrijorată.

— Ai reușit să faci plata lunară?

Nu îi dădusem suficienți bani pentru a acoperi împrumutul, însă am auzit-o cu surprindere cum îmi răspunde:

— Nu-i cazul să-ți mai faci griji din pricina asta. Tatăl tău vitreg a plătit datoria.

— Toată?

A ezitat câteva clipe.

— Nu! Mi-a dat și Shin ceva bani, ca să o lichidez.

Am înțeles, chiar fără să fi fost nevoie să adauge ea vreun cuvânt, cât de greu îi fusese să îi mărturisească tatălui meu vitreg până și suma mult redusă datorată.

— S-a înfuriat când i-ai spus? am întrebat-o, holbându-mă la brațele și încheieturile ei subțiri.

Purta o bluză cu mâneci largi și n-am putut vedea dacă ceva e în neregulă.

— Avea tot dreptul să se înfurie.

— Și? Ce altceva a făcut? am insistat în timp ce furia și disperarea urcau în mine și mă înecau.

Mama s-a uitat în jos. Mi-am dat seama cât de profund umilitoare fusese pentru ea situația.

— L-am implorat. Am plâns așa de tare, că am leșinat. M-am uitat oripilată la ea și s-a grăbit să

adauge: Până la urmă a fost un lucru bun, să știi. Un nou motiv de îngrijorare după sarcina pierdută. Presupun că și-a dat seama că nu merită să facă scandal. Acum totul e bine. M-a obligat totuși să promit că n-o să mai pun mâna în viața mea pe o piesă de mahjong, a adăugat mama, făcând o grimasă.

A sesizat expresia mea neliniștită și mi-a aruncat o privire în care se citea avertismentul. De data asta, nu mai era treaba mea. Probabil că sperietura pe care o trăsesese când cu pierderea sarcinii îi înmuiase inima tatălui meu vitreg. Îl făcuse să își dea seama că risca să redevină văduv. Totuși, vestea era bună și venea ca o ușurare nemaipomenită. Datoria atârname ca o sabie deasupra capetelor noastre. Mama a schițat un zâmbet.

— Poate că ar fi trebuit să-i spun de la bun început. Sunt sigură că Robert ar fi mai înțeleghător cu lucruri de genul ăsta.

— Mamă, chiar este musai să fie Robert?

A simțit probabil tristețea din glasul meu, pentru că a încetat să-și mai facă de lucru cu bandajele și m-a îmbrățișat.

— Nu! Tot ce contează este fericirea ta.

— Vorbești serios? m-am înveselit eu deodată.

Cum de mă îndoiesem de ea?

— Shin este de acord?

— Cu ce?

— Cu cel pe care îl placi tu.

Nu m-am putut abține și am zâmbit larg.

— Da, este de acord.

51

Batu Gajah. Joi, 2 iulie

După plecarea Lydiei, Ren îl urmărește îndeaproape pe stăpânul său. Se simte oare mai bine cu stomacul după ce a băut tonicul? William iese pe verandă și trage de gulerul țeapăn al cămășii ca și cum n-ar mai putea să respire. Stă așezat acolo, nemișcat, cu capul în mâini, și undeva, în bolta deasă a junglei, o pasăre cântă. Este un *merbuk*, un porumbel-zebră a cărui chemare dulce, obsedantă, răsună în întreg spațiul verde imens.

— Sunteți bolnav, Tuan?

William își întoarce spre el fața palidă și îmbrobonată de sudoare. Nu arată deloc bine, însă se căznește să zâmbească.

— Ești un băiat tare bun, Ren! M-am tot gândit în ultima vreme la ceva. Spune-mi, ai vrea să mergi la școală?

Surprins de norocul care a dat peste el, Ren nu reușește decât să clipească mărunț și să-i răspundă bâlbâit:

— Da! Dar cum rămâne cu treburile casei?

— Nu-ți face griji! Va trebui oricum să angajăm alți servitori.

Asta înseamnă că Ren își va pierde slujba?

— Sigur că nu, spune William, care i-a citit gândul profund neliniștit. Vor fi niște schimbări; nu se poate altfel. Dar o să iau măsurile necesare ca să mergi la școală. Măcar atâta lucru să fac pentru tine, adaugă el cu o mină crispată.

Ren înțelege ce înseamnă vinovăția și consternarea. Yi nu i-a mai apărut în vise de la ultimul, cel de pe malul râului. Mai mult decât atât, nu a mai reușit să ia deloc urma fratelui său geamăn. Semnalul radio slab a încetat să mai transmită, sau poate că radioul e reglat pe o altă frecvență, una pe care nu o poate auzi? Orice ar fi, se gândește la Yi cu dragoste și tristețe. Într-o zi vor fi din nou împreună.

William îl lasă să plece. Ren se răsucește pe călcâie și dă să pornească înapoi către bucătărie, însă se răzgândește și se întoarce. Știe că nu e treaba lui, însă își adună tot curajul ca să întrebe:

— Tuan, o să vă însurați cu domnișoara Lydia?

O înclinare a capului. Îi este greu să descifreze expresia de pe fața stăpânului.

— De ce? Nu-ți place ideea?

— Domnișoara Lydia a spus că are un nume

chinezesc. Li. La fel ca dumneavoastră.

— Atunci înseamnă că suntem o pereche potrivită, nu-i așa?

Ren sesizează o notă de amărăciune în vocea lui William. Se întreabă cum a decurs restul conversației, care se sfârșise cu Lydia părând așa de încântată și cu stăpânul său atât de cadaveric.

— Nu știu, Tuan, răspunde Ren sincer.

Este confuz. Care dintre ei e misteriosul Li? Ori poate că greșește el și nu este niciunul. Dacă își apasă degetele pe pata albă amorțită de pe cot, nu simte decât amețeață și e ca și cum aerul s-ar îngroșa și s-ar înnegri. Își amintește de pânzele de păianjen încetoșate atârinate de Lydia, care îl făcuseră să dea înapoi.

— Doamna vă va face viața grea! adaugă el.

William zâmbește fără umor și zice ceva despre „gura pruncilor”⁵⁵. Apoi anunță că e obosit și merge la culcare. În seara asta nu va lua cina. Își târșâie picioarele în sus pe scări ca un om condamnat la moarte.

În dimineața următoare William nu coboară. Ah Long se încruntă la vederea micului-dejun rămas neatins și dă din cap spre Ren.

— Du-te să vezi ce s-a întâmplat!

⁵⁵ Aluzie la psalmul 8:2: „Din gura pruncilor și a celor ce sug ai săvârșit laudă, pentru vrăjmașii Tăi ca să amuțești pe vrăjmaș și pe răzbunător.” (n. tr.).

Ren urcă scara. Simte lemnul neted și răcoros sub picioarele goale. Urcă până la treapta de sus, ca un steward cocoțat pe catarg. Ajunge în dreptul ferestrei de la etaj și-și amintește cum privise bungalow-ul alb ca pe un vas în vreme de furtună, iar jungla de un verde intens drept un ocean agitat de valuri. Un ocean bântuit de tot felul de fiare, inclusiv de doctorul MacFarlane, care luase forma unui tigru.

Ren clatină din cap, iar imaginea dispare. Spaima aceea vagă în legătură cu stăpânul, singurătatea întunecată, promisiunile despre degete retezate și dezgroparea de morminte au început deja să se retragă. Până și grijile pe care și le-a făcut în privința celor 49 de zile de viață ale sufletului după moarte s-au domolit acum. Nenorocirea a fost evitată, deși, dacă ar fi să-l întrebați pe Ren, n-ar ști de ce și cum s-a întâmplat. E însă convins până în măduva oaselor că degetul i-a fost înapoiat doctorului MacFarlane. Are o viziune ciudată – scurtă și luminoasă, ca un vis febril – cu Ji Lin stând în genunchi și săpând în grabă cu o cazma. Lăsând să cadă ceva înăuntru și acoperind apoi gaura cu pământ roșu și umed. Orice s-a întâmplat, Ren are încredere că fata lui în rochie albastră nu l-a lăsat de izbeliște. Deși, de când s-a trezit la spital după moartea lui Nandani, nu își mai poate aminti la fel de bine toate aceste lucruri, ca și cum noaptea cea lungă se sfârșise și o

nouă zi începuse. O zi marcată de promisiunea de a merge la școală. Surescitat, Ren iuțește pasul. Doctorul MacFarlane ar fi fost mulțumit; voise întotdeauna să-l trimită la școală.

Ușa de la dormitorul lui William este închisă. Ren ciocănește, apoi încearcă ușor clanța. Ușa e încuiată.

Nedumerit și puțin speriat, se duce să îi povestească lui Ah Long.

— Crezi că îi e rău?

— Tot ce se poate.

Ah Long se ridică de pe scaun. Cotrobăie printr-un sertar din bucătărie, apoi urcă amândoi scara. Casa este atât de tăcută, încât Ren își imaginează că totul – pereții și tavanele, iarba de afară și albeața cerului ca un glob – își ține respirația. Niciun sunet în afara mersului lor ușor și al bățăilor puternice ale inimii lui. Ajunși în fața ușii, Ah Long se oprește și își lipește urechea de gaura cheii. Nimic!

Oftează, bagă mâna în buzunar și scoate legătura enormă de chei pe care o ține în sertarul din bucătărie. Zăgănește cheile, le cercetează pe rând și numără cu răsuflarea tăiată. Ia una și o vâă în broască. În timp ce descuie ușa, îi spune tăios lui Ren:

— Nu intra!

Ren așteaptă afară, înspăimântat. Nu are de ce să tragă cu urechea la gesturile grăbite ale lui Ah Long:

apropiatul de pat, trasul draperiilor la o parte. Îi este familiară acea nemișcare – e cea care îi spune că ocupantul camerei a plecat pentru totdeauna. Ren se reazemă cu spatele de perete și simte cum lacrimi fierbinți prind să îi curgă pe obraji.

52

Falim/Ipoh. Miercuri, 1 iulie

Și așa ne-am întors de unde plecaserăm. În prăvălia aceea lungă și întunecată, plină de mirosul metalic al minereului de cositor și de umezeala care se infiltra de la parter. Shin fusese externat și revenise acasă cu brațul rupt înfășurat într-un ghips alb și curat.

Mama se bucurase să ne aibă pe amândoi acasă, deși eu urma să revin peste câteva zile la doamna Tham. Îmi propusesem să o vizitez și pe Hui. Să-i spun că demisionasem de la salonul May Flower, cu toate că își dăduse probabil și singură seama până acum. Aveam atâtea lucruri de discutat cu Shin, însă nu avuseserăm ocazia să rămânem singuri. Prezența tăcută a tatălui meu vitreg se simțea în partea din față a casei, locul de unde își conducea afacerile, iar mama umbla de colo-colo agitată și ne pregătea felurile de mâncare preferate în copilărie, deși o implorasem să nu se obosească.

— Este așa de bine că sunteți amândoi acasă! spusese ea, făcând mare caz de brațul fracturat al lui Shin.

Aveam măcar un motiv de bucurie – faptul că îl îndrăgea așa de mult pe Shin. Poate că totul avea să se aranjeze. La urma urmei, Ren fusese și el externat după ce se vindecase în chip aproape miraculos. În plus, nici eu și nici Shin nu muriserăm. Cât despre Yi, mi-am ținut gândurile pentru mine; le-am păstrat ca pe un secret trist. Dacă era adevărat ce se spunea, că cei morți trăiau în memoria celor vii, atunci aveam să-i păstrez veșnic amintirea.

În noaptea aceea m-am așezat la masa din bucătărie în cercul cald al luminii aruncate de lampă și m-am apucat să recitesc *Aventurile lui Sherlock Holmes*. Îmi plăcuse suficient de mult cartea, încât să-mi cumpăr propriul exemplar de la anticariat, cu toate că șirul de crime înfăptuite de Koh Beng îmi temperase entuziasmul față de munca de detectiv. Totuși, era mai bine să am o preocupare decât să rămân singură cu gândurile mele. Mama și tatăl meu vitreg se culcaseră, iar Shin ieșise în oraș cu Ming.

Relația cu Shin ridica o mulțime de întrebări care mă apăsau greu pe umeri. Ce viitor ne aștepta? Poate că în viața aceasta noi doi nu puteam fi decât rude, falși frați gemeni predestinați să fim împreună, și totuși separați.

În casă era așa de liniște, încât se auzea ticăind ceasul din partea din față a prăvăliei. Un sunet gol ca de clopot. Ora 10. Zdrăngănitul ușii de la intrare. Shin se întorsese; i-am ascultat pașii iuți și atât de familiari străbătând pasajul lung și întunecos, trecând pe lângă cântarul pentru greutate mari și prin prima curte deschisă, unde erau depozitate grămezile de minereu de cositor lăsat la uscare.

— Shin! I-am strigat încet în timp ce mă ridicam de pe scaun.

Era întuneric pe coridor, unde singura lumină era cea galbenă, revărsată de lampa din bucătărie. Când l-am văzut pe Shin, toate gândurile, toate bunele intenții mi-au zburat din cap. L-am tras, fără niciun cuvânt, spre masă. A aruncat o privire iute în sus.

— S-au culcat! I-am liniștit eu.

Ne-am așezat sfioși la masă, unul lângă celălalt. M-am simțit surprinzător de intimidată. Pulsul mi s-a accelerat. Cât de ciudat era să stăm așa amândoi în casa tatălui vitreg. Ca și cum totul se schimbase între noi și în același timp nimic. Dacă închideam ochii, îmi puteam închipui că aveam din nou zece ani.

— Ce ne facem, Shin?

Și-a împletit degetele cu ale mele. Linia arcuită a sprâncenelor lui mi se părea straniu de vulnerabilă.

— Mai întâi trebuie să facem rost de certificatul tău

de naștere. Eu îl am deja pe al meu. Și pe urmă mergem și ne înregistrăm căsătoria.

— Poftim? am zis și m-am îndreptat de spate.

— Nu așa a spus tata? Că după ce te căsătorești nu mai e răspunzător pentru tine?

— O să ne omoare!

— Ba nu! El e cel care a stabilit condițiile. A spus că nu-l interesează cu cine te măriți atât timp cât are o slujbă din care să te poată întreține. Deși, desigur, se gândea la Robert, a zis încruntat Shin. Oricum, noi doi nu suntem rude, nici măcar pe hârtie. Tata nu te-a adoptat – am verificat!

N-am știut dacă să râd sau să mă înfior, constatând de câtă neobrăzare putea da dovadă.

— Ești sigur că vrei să te însori cu mine? Doar ești încă student bursier.

— De ani întregi pun toate astea la cale, mi-a răspuns foarte serios.

— Și dacă nu vreau să mă mărit cu tine?

— O să vrei!

Și-a trecut buzele peste ale mele. O atingere ușoară, însă picioarele mi s-au înmuiat și m-a luat cu amețeală. Era ca o vrajă, un truc de prestidigitator care îmi presa aerul afară din plămâni. Shin m-a privit triumfător. Am avut din nou același sentiment, de dragoste și dor, și de dorință de a-l plesni totodată.

— O să ne bârfească lumea.

— N-are decât!

Sărutări moi, presante. Umezeala gurii lui, sondarea delicată cu limba. Aceeași vibrație în pieptul meu, ca o pasăre care tânjește să zboare.

Shin mi-a încercuit mijlocul cu brațul sănătos; am început să tremur când m-a apăsât tare de speteaza scaunului. Am scos gemete slabe. A dat să-mi descheie bluza subțire de bumbac, folosindu-se de dinți și de mâna stângă nevătămată. Trebuia să-l opresc. Știam asta, și totuși mi-am lăsat degetele să alunece prin părul lui.

— Nu râde! s-a prefăcut indignat Shin. Din cauza ta mi-am rupt brațul.

I-am răspuns apăsându-mi gura de gura lui. Eram așa de absorbiți unul de altul, încât n-am auzit scârțâitul scării, urmat de șoapta îngrozită a mamei:

— Ce faceți aici?

Mâna lui Shin a înghețat peste bluza mea pe jumătate descheiată. Am sărit amândoi în picioare, eu, cu un huruit surd în urechi, Shin, aprins la față.

— Mamă! am rostit.

Ea însă nu se uita la mine.

— Cum îndrăznești să o atingi pe fiica mea!

Am observat că vorbea cu voce joasă, scoțând cuvintele sâsâit din gură.

— Nu-i vina lui, e a mea!

Atunci a fost momentul când m-a plesnit. Mama nu mă mai lovise niciodată peste față. E adevărat, mă disciplinase cu un bețișor atunci când eram mai mică, însă era ușor de convins să nu mă pedepsească. Lucrul cel mai straniu și mai teribil a fost că toate acestea s-au petrecut aproape în tăcere. Niciunul dintre noi nu a îndrăznit să ridice vocea în casa întunecată și cufundată în liniște. Știam toți trei ce avea să se întâmple dacă tatăl meu vitreg se trezea.

Am prins-o pe mama de umerii fragili, apoi i-am dat drumul. Dacă aș fi vrut, aș fi putut să o împing în spate cu ușurință. Pe terasa clădirii spitalului mă luptasem cu disperare cu Koh Beng, lovisem cu picioarele, zgâriasem, dar asupra mamei nu puteam să ridic mâna. Și nici Shin. Am rămas amândoi cu capetele plecate, vinovați. Mama a încetat să dea în mine, ca și cum puterile o părăsiseră dintr-odată.

— Nu te-am crescut eu cuviincios? a murmurat ea. De ce faci asta?

— Pentru că îl iubesc! am răspuns.

— Îl iubești? Ce-a fost în capul tău?

A început apoi să plângă în felul acela îngrozitor de silențios care mă dădea întotdeauna gata. Felul acela în care învățaserăm toți trei să plângem în casa asta, pe tăcute. Copleșită de remușcări, m-am trezit că o

consolez fără speranță. Așa cum făcusem mereu. Încercând să o salvez de fiecare dată, indiferent ce se întâmpla. I-am aruncat o privire lui Shin, făcându-i semn din ochi să iasă din bucătărie.

Însă în loc să mă asculte, Shin a îngenuncheat în fața mamei. Nu-l mai văzusem niciodată stând în genunchi – era prea mândru pentru astfel de gesturi –, însă acum și-a plecat capul.

— Mamă! a spus el. Intențiile mele sunt serioase. Lasă-mă să o iau pe Ji Lin în căsătorie!

La auzul cuvântului „căsătorie”, corpul mamei s-a arcuit de parcă era străbătut de un spasm. Am prins-o în brațe, speriată.

— Nu vă puteți căsători! a decretat pe un ton ferm. Sunteți rude! Vă interzic categoric!

Unul dintre lucrurile deopotrivă înspăimântătoare și convenabile în viața de familie este acela că membrii săi pot schimba între ei acuzații îngrozitoare noaptea, pentru ca în dimineața următoare să pretindă că nimic nu s-a întâmplat. Pentru că exact asta am făcut noi la micul-dejun. Am coborât cu toții tăcuți și posomorâți la masă, iar mama ne-a servit colaci de tăieței aburinzi și moi. Tăiețeii nu aveau gust, ca și cum mama uitase peste noapte cum să gătească. Avea ochii umflați, însă i-a spus tatălui meu vitreg că nu dormise din cauza

unei dureri de cap.

El a mormăit, și am sperat că nu remarcase nimic com promițător. La urma urmei, era genul care dormea tun. Eu și Shin am stat nefiresc de nemișcați la masă, ca doi frați din carton dintr-o familie perfectă din carton.

— La sfârșitul săptămânii mă întorc în Singapore! a anunțat Shin.

Mama a dat din cap. S-a aplecat peste tăiețeei insipizi, iar tatăl vitreg a imitat-o.

— Ji Lin o să vină cu mine! a continuat Shin. O să își ia o slujbă acolo!

Cele două capete s-au ridicat în același timp.

Tatăl vitreg și-a mijit ochii.

— Dar de ce?

— Adevărul este că luni a avut loc o crimă la Spitalul Districtual Batu Gajah. Un infirmier a fost ucis de același bărbat care a încercat mai apoi să o arunce pe Ji Lin de pe acoperiș. Poliția ne-a cerut să nu discutăm despre incident, însă mai mult ca sigur că va izbucni un scandal. De ce credeți că cei de la spital s-au arătat dispuși să mă plătească fără să muncesc? În schimb, ne-au cerut amândurora să părăsim zona.

— Așa e? m-a întrebat tatăl vitreg.

I-am aruncat o privire lui Shin. Era un mincinos abil, care știa cum să amestece faptele cu jumătăți de adevăruri.

— Da! Știrea va apărea curând în ziare.

Mama a lăsat să-i scape o exclamație de oroare, deși ochii îi erau plini de îndoială. L-am strâns pe Shin de mână pe sub masă.

— Puteți să-l întrebați pe Robert – tatăl lui e în consiliul de administrație! am adăugat.

Mă deranja că mama acorda atâta importanță oricărui lucru legat de Robert și familia lui. Am sesizat confuzia de pe chipul ei.

— Au aranjat să lucrez la spitalul din Singapore ca soră medicală stagiară. O să locuiesc la cămin.

Asta era deja pură ficțiune, însă eram de neoprit.

— Pe drum o să mă însoțească Shin, căci Robert nu are deloc timp.

Din nou Robert. Totuși, n-am reușit să o protestez pe mama, care a clătinat din cap cu vehemență.

— Nu, nu se poate să pleci!

Tatăl meu vitreg a zis:

— Ce părere are Robert despre planul ăsta cu Singapore?

— Robert vrea ca eu să pot studia și obține calificări bune. Și oricum, scandalurile nu îi fac bine familiei lui.

Uimitor cât de ușor îmi venea să mint atunci când îmi doream ceva foarte tare! În mintea mea i-am cerut iertare bietului Robert.

— Dacă Robert crede că este o idee bună, atunci n-am

nimic împotriva, a declarat tatăl meu vitreg.

În clipa aceea m-am bucurat din toată inimă că e dur și de neclintit de felul lui și că nu pune preț decât pe părerile bărbaților. Protestele mamei au fost respinse; în fond, nu reușise să ofere niciun alt motiv decât cel al distanței mari dintre Ipoh și Singapore.

— Va merge Shin cu ea, a spus tatăl meu vitreg. Și Ji Lin nu va mai rămâne oricum mult timp în responsabilitatea noastră.

— Dar familia lui Robert locuiește în Ipoh, a obiectat mama, mutându-și ochii, cu o expresie chinuită, de la Shin la mine.

M-am temut că avea să ne trădeze. Dacă o făcea, aveam cu toții de suferit. Pulsul mi s-a accelerat, iar bătăile erau neregulate. Shin a afișat cea mai impenetrabilă privire cu putință, cu toate că un mușchi i se zbătea în obraz.

— Au o casă și în Singapore, și sunt convins că Robert merge des acolo, a spus apoi cu ochii în jos, spre tăieteei din farfurie, ca și cum îi era total indiferent dacă plecam cu el sau nu.

Tatăl vitreg a dat din cap. Și astfel totul a rămas stabilit.

Ar fi trebuit să mă simt în al nouălea cer. Ca Shin, care era fericit la culme. Pe măsură ce ziua plecării se apropia, abia se stăpânea să nu rânjească în

permanență, cu toate că deciseseam printr-un acord tacit să ne evităm complet în tot acest răstimp. A mers la gară și a cumpărat biletele de tren, iar eu m-am dus la atelierul de croitorie al doamnei Tham ca să-mi iau lucrurile și să eliberez camera.

— Te măriți? m-a întrebat în timp ce îmi împătureauam ultimul dintre puținele mele bunuri.

Nimic de zis, foarte directă doamna Tham!

— Nu, voi studia ca să devin soră medicală.

Repetasem minciuna de atât de multe ori, încât aproape că începusem să cred și eu în ea, cu toate că știam că n-aveam nicio perspectivă de a găsi o slujbă și nicio cameră unde să locuiesc. Totuși, mă lăsam însuflețită de un sentiment clocotitor de exaltare.

— Soră medicală! a rostit doamna Tham gânditoare. Nu prea cred că ți se potrivește meseria asta.

— De ce?

M-am simțit ofensată de remarca ei aruncată la întâmplare; păruse destul de mulțumită de abilitățile mele de croitoreasă.

— Fiindcă mai mult ca sigur te vei contrazice cu doctorii. Cred că măritișul e o idee mai bună.

M-am aplecat peste valiză ca să-mi ascund zâmbetul.

— Ce te face să crezi că nu-mi voi contrazice soțul?

— Oh, nu cumva să faci asta! a zis doamna Tham și a părut oripilată, cu toate că știam prea bine amândouă

cine ține frâiele în casa ei. Ascultă, a continuat, trăgându-se mai aproape, secretul unei căsnicii fericite este acela de a-l face pe bărbat să creadă întotdeauna că el e cel care a venit cu ideea. Și în plus, desigur, să te îmbraci frumos ca să arăți cât mai bine cu putință.

M-a privit și a scos un oftat de insatisfacție. Tot ce mă învățase ea în materie de eleganță se dusesse de râpă, căci în ziua aceea purtam o pereche veche de pantaloni de bumbac și o bluză uzată.

— Și ai grijă să nu-ți scapi bărbatul din ochi nicio clipă – femeile o să roiască în jurul lui ca muștele.

Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare în timp ce ieșea din cameră, iar eu m-am întrebat dacă se referea la Robert sau la altcineva. Nu era deloc exclus să fi aflat că eu și Shin nu eram de fapt rude.

Am mers s-o vizitez și pe Hui. Nu am putut să-i explic în amănunt tot ce se întâmplase din cauza promisiunii făcute poliției și directorului spitalului, însă m-am străduit cât am putut.

— Ar fi trebuit să mă anunți că demisionezi! Așa, am aflat singură.

Hui era indignată și puțin jignită. Nu am avut altă reacție decât să-i dau dreptate și să-mi cer scuze. O plăceam cu adevărat; nu mai avusesem niciodată o astfel de prietenă și mă temeam că, din păcate, o dezamăgisem, neîmpărtășindu-i toate secretele mele.

— Îți mulțumesc că m-ai ajutat atunci, cu Robert! i-am spus, amintindu-mi cum se aruncase Hui în luptă atunci când Y.K. Wong îl adusese pe Robert la salonul de dans. Poartă-te frumos cu el dacă îl reîntâlnești!

Hui și-a dat ochii peste cap.

— Nu știi de ce n-ai tu ochi pentru bărbații tineri și bogați! a bombănit, însă în cele din urmă a zâmbit.

Conversația de care mă temeam cel mai mult era totuși cea cu mama. Nu o puteam evita; am văzut asta în privirile ei îndurerate și în mâinile tremurânde. Sperasem ca mai ales ea, odată ce șocul va fi trecut, să fie de partea mea. La urma urmei, ne iubea și pe Shin, și pe mine – numai că nu împreună. Ei bine, asta e, în viață totul costă.

Așa încât într-o seară târziu, după ce tatăl vitreg a adormit, nu mi-a rămas decât să stau vinovată pe pat și să o las pe mama să mă certe. Shin decisese, în chip diplomatic, să doarmă la Ming. În zilele acelea, mama părea să se înfurie doar la vederea lui. Practic, trecuse de la statutul de fiu favorit la cel de seducător al fiicei, și nimic din ceea ce aș fi putut să spun nu o putea convinge să-și schimbe părerea.

— Nu e în regulă! repeta mama cu obstinație. Lumea o să bârfească, și pe drept cuvânt: nu e deloc cuviincios. În plus, Shin nu a stat niciodată mult cu o fată. Ce o să

faci dacă se răzgândește?

— O să merg singură pe drumul meu.

Mama și-a aruncat brațele în aer.

— În viața unei fete, șansa de a face o căsătorie bună nu apare decât o dată. Relația asta a voastră e o greșeală! Ești confuză pentru că ții la el ca frate. Și la vârsta ta, totul ți se pare romantic.

S-a oprit dintr-odată și m-a fixat cu o privire oripilată.

— Doar nu... doar nu te-ai culcat cu el?

De ce toată lumea îmi puna întrebarea asta – ce îi privea pe ei? Însă, desigur, cunoșteam răspunsul. Umilitor, într-adevăr, dar era vorba de sânge. Sângele era moneda în care se măsura valoarea unei fete: dacă putea dovedi că e virgină, își putea găsi un soț, chiar dacă unul bătrân, gras ori urât.

— Tu ce crezi? am răspuns pe un ton încărcat de amărăciune.

Ochii ei s-au acoperit cu un nor de îndoială care m-a făcut să mă simt trădată. Într-un târziu, a dat din cap cu timiditate:

— Sigur că am încredere în tine. Dar te rog, nu o face! Promite-mi! Dacă nu o faci, îți păstrezi intactă opțiunea de a te răzgândi. Nu vreau să-ți distrugi viața, să dai cu piciorul tuturor ocaziilor.

— Chiar așa de tare îl urăști pe Shin?

— Nu îl urăsc! Shin e un băiat bun. Numai că... nu-i pentru tine. Mi-a fost întotdeauna teamă să nu se întâmple așa ceva, însă tu ai fost mult timp obsedată de Ming. Și după plecarea lui Shin la Singapore am crezut că o să-i treacă. Nu m-am așteptat la atâta încăpățănare din partea lui. Căsnicia nu e un lucru ușor. Lucrurile nu merg întotdeauna așa cum ai sperat, a adăugat mama, ferindu-și privirea. Știi ce temperamental e tatăl tău vitreg.

— Shin nu a ridicat niciodată mâna la mine.

— Mai are timp, e încă foarte tânăr, a zis mama și și-a frământat mâinile. Nu știi cum va fi când va mai îmbătrâni un pic.

Era o observație corectă, mi-am zis în încercarea de a-mi păstra stoicismul, cu toate că îmi venea să strig și să protestez, să-i spun că se înșală și că Shin nu seamănă deloc cu tatăl lui. Cel mai mult îmi doream însă ca mama să mă ierte, să mă binecuvânteze și să îmi spună că totul va fi bine, așa cum făcea când eram copilă și în toată lumea aceasta mare nu eram decât noi două. Dar poate că ceea ce mi se întâmpla nu era decât dovada faptului că depășisem vârsta copilăriei.

Sâmbătă ne aflam pe peronul gării din Ipoh. Era o dimineață frumoasă, scăldată în alb și auriu. Nu luasem cu mine decât o valiză și o cutie legată frumos

cu sfoară. M-am uitat la nodurile pe care mama se chinuise să le facă și am simțit o greutate în gât. Îmi împachetasem rochiile frumoase și mă îmbrăcasem cu una dintre cele mai reușite creații ale doamnei Tham, pe care, în ciuda protestelor mele, mama insistase să o port.

S-a dovedit că prezența doamnei Tham a fost la fel de binevenită precum cea a mamei, căci ciripitul ei a făcut ca despărțirea să fie ceva mai suportabilă, în ciuda lacrimilor care amenințau să țâșnească din ochii mamei. Ni s-a făcut cadou un sac enorm cu fructe mango și o ladă cu chifle umplute cu carne de porc preparată la aburi, ca și cum se temeau să nu murim de foame până ajungeam în Singapore. Avea să fie o călătorie lungă spre sud: cinci ore până la Kuala Lumpur și opt ore în vagonul de dormit până la Singapore. În total, 555 de kilometri – mai departe decât ajunsesem vreodată.

În timp ce trenul pleca încet din gară, toată lumea a început, ca la un semnal tacit, să ne facă frenetic cu mâna. Până și tatăl meu vitreg, atât de rezervat în general, a ridicat o mână, deși nu mi-am dat seama dacă îl saluta pe Shin ori pe mine. În ultima clipă, mama a pornit să alerge în paralel cu trenul. Am intrat brusc în panică. Oare avea de gând să ne trădeze? Nu, doar și-a apăsât mâna pe geam. Mi-am lipit-o și eu de

partea cealaltă, cu toate cele cinci degete. Și pe urmă nu am mai văzut-o, căci dispăruse în goana trenului.

La revedere! mi-am spus în timp ce siluetele celor care ne conduseseră la gară se micșorau, lăsate în urmă de huruitul continuu al roților de tren și de zumzetul șinelor. La revedere vechii mele vieți, bun-venit restului, orice mi-ar aduce. Emoția și melancolia mi se amestecau ca un ghem în stomac și m-am gândit din nou la Yi, băiețelul pe care îl părăsisem pe peronul unei gări. Oare urcase și el într-un tren și într-un final plecase? Aveam certitudinea bizară că legăturile care ne ținuseră pe toți împreună fuseseră refăcute într-un mod nou și diferit. N-o să te uit niciodată! i-am jurat lui Yi. Degetele mi s-au încolăcit în jurul scrisorii ținute în buzunar. Nu avusesem ocazia să o pun la poștă, însă aveam să o fac la oprirea în Kuala Lumpur.

Periferiile Ipohului zburau pe lângă noi – palmieri de cocos, case *kampung* cocoțate pe piloni, o vacă Brahman⁵⁶ galbenă și costelivă –, până ce jungla cea verde ne-a înconjurat din ambele părți.

— Va trebui să-mi găsesc un loc unde să stau, am

⁵⁶ Rasă de vite crescute îndeosebi pentru carne. Este originară din Statele Unite, unde a fost obținută la începutul secolului al XX-lea prin încrucișarea mai multor rase indiene. Este recunoscută pentru rezistența la căldură și insecte, ca și pentru longevitate (n. tr.).

spus, amintindu-mi de minciuna cu căminul de fete al spitalului.

— Nu-i nicio problemă! mi-a răspuns Shin. Am niște bani puși deoparte.

— Dar sunt economiile tale. Nu vreau să le cheltuiești pentru mine.

— De ce crezi că am muncit în anii ăștia? Pentru că am vrut să te aduc la Singapore.

— Serios?

Am simțit cum mi se topește inima. Toate acele luni lungi de singurătate când așteptasem răspunsurile inexistente ale lui Shin la scrisorile mele...

— Deși nu știam dacă vei vrea să vii. Ai fost ani la rând obsedată de Ming. M-am temut că, dacă va manifesta și cel mai mic interes față de tine, îi vei alerга în brațe. Mi-am făcut mai multe griji pentru tine decât pentru toate celelalte fete la un loc, a adăugat Shin, iar gura i-a zvâcnit. Va trebui să-ți găsim o ocupație. Poate că vei dori să asisti la niște cursuri.

— Da, mi-ar plăcea!

Shin a clătinat din cap melancolic.

— De ce arăți mai mulțumită de ideea asta decât la vederea unui inel? Te rog să nu mă părăsești pentru cine știe ce chirurg!

M-am cutremurat.

— Nu mai vreau să am de-a face cu niciun chirurg. Îți

promit!

— O să-ți verific notițele de la cursuri în fiecare seară, a comentat Shin cu un aer fals seducător.

Stomacul meu a făcut o mică tumbă. Dacă mă privea în continuare în felul acela, nu mai rezistam și mă făceam de râs, iar el era conștient de asta.

— Shin!

Am tras aer adânc în piept. Avea să-mi fie dificil să îi mărturisesc intențiile mele.

Mi-a răspuns trasând delicat cu vârful degetului o linie pe palma mea.

— Nu ne putem căsători, am spus, uitându-mă pe geam.

Degetul lui s-a oprit.

— Nu acum, cel puțin.

A rămas tăcut mult timp.

— De ce? Din cauza mamei tale?

— Nu! Pentru că va trebui să ne gândim foarte serios la ceea ce avem de făcut. Îți va fi greu să mergi la cursuri și să și muncești. Lumea o să ne bârfească. În plus, vreau să trăiesc măcar un timp pe picioarele mele. Să-mi găsesc o slujbă, să mă întretin singură. Nu vreau să-ți asum răspunderea mea atât timp cât mergi la facultate. Și în clipa asta nu mă simt pregătită pentru căsătorie.

— Cât timp?

— Nu știi!

— Un an! a rostit fără să se uite la mine. Dacă peste un an și o zi nu te vei decide, vei fi a mea.

— Dar ți-am spus, nimeni nu poate aparține nimănui!

Nu s-a lăsat convins și a adăugat în aceeași manieră care mă scotea din minți:

— Trebuie să stabilim o limită de timp. Altfel, vom continua la nesfârșit în felul ăsta. Refuz să mai joc rolul de frate geamăn.

Un an și o zi! Părea o cale întunecată, presărată cu vrejuri pline de ghimpi și fiare sălbatice necunoscute. Oare eu și Shin ieșiserăm din junglă? Nu aveam idee pe ce teren aveam să pășim mai departe, dar poate că totul avea să fie bine. Am avut brusc viziunea unor încăperi cu tavane înalte, holuri lungi și luminoase, precum și biblioteci cufundate în liniște. Colegiul Medical King Edward, despre care auzisem o mulțime de lucruri. Shin stând la o masă și râzând în mijlocul unui grup de colegi de facultate. Eu însămi urcând într-un autobuz aglomerat, legănând o sacoșă plină cu cărți. Punând orezul la foc în bucătăria unui apartament micuț în timp ce trăgeam cu urechea la sunetul familiar al unor pași rapizi care urcau scara. Eu plimbându-mă cu Shin pe malul unui râu în aerul răcoros al unei seri, mâncând banane prăjite și contrazicându-ne

prietenește. De mirare însă, în toate aceste scene apăream îmbrăcată suficient de la modă pentru a fi pe placul doamnei Tham. Briza care pătrundea prin geamul deschis al vagonului mi-a fluturat părul scurt și bretonul. Inima mea s-a avântat în zbor.

— De acord! am spus, râzând. Până atunci, prieteni?

Shin și-a dat ochii peste cap, dar mi-a întins mâna într-un gest bine cunoscut.

— Serile trecute, mama ta a zis niște lucruri foarte urâte despre mine. Într-o privință însă a avut dreptate. Sunt hotărât să te seduc.

53

Batu Gajah. Două săptămâni mai târziu

Când se termină cu totul – cu poliția, funeraliile și mulțimea de vizitatori binevoitori –, Ren se așază pe treptele de la intrarea din spate a bungalow-ului, cele care dau în bucătărie. Casa e goală; nu au mai rămas decât el și Ah Long ca să împacheteze lucrurile stăpânului. Nu că ar fi prea multe. William adunase foarte puține obiecte personale, deși, în stilul său eficient atât de caracteristic, își întocmise testamentul. Chiar foarte de curând, afirmase avocatul. Ren știe câte ceva despre avocați; își amintește de cel din Taiping care se ocupase de afacerile doctorului MacFarlane și se

strâmbase când văzuse talmeș-balmeșul de hârtii îndesate în crăpăturile mesei de lucru a bătrânului doctor. Însă hârtiile lui William sunt frumos ordonate.

Infarct – acesta fusese verdictul oficial. Domnișoara Lydia a făcut o scenă la înmormântare, plângând și susținând cu încăpățănare că era logodnica stăpânului, o surpriză pentru multă lume, inclusiv pentru părinții ei. Supărarea și furia ei au fost incredibile. Chiar jenante de-a dreptul. Ceruse tot ce îi aparținuse lui William, însă avocatul spusese că nu figura în testament și că logodnică și soție nu înseamnă același lucru. Servitorii au răspândit bârfa prin canalele lor rapide de comunicare, iar acum toată lumea e la curent cu cele întâmplate.

Ah Long oftează și ridică din umeri.

— Ce noroc că nu s-a însurat cu ea!

Ridurile de pe fața lui s-au adâncit, iar silueta vinoasă i s-a împuținat. Se mișcă prin casa goală călcând cu pași înceți și mai puțin siguri, împachetând argintăria și cristalurile, care vor fi trimise înapoi familiei Acton. Pare să nu-i pese de moștenirea primită de la William – „Bucătarului meu chinez, Ah Long, o sumă de 40 de dolari malaezi pentru loialitatea cu care m-a servit” –, cu toate că este un cadou princiar.

Nici Ren nu are inima să se bucure, cu toate că și el a fost menționat în testament. William a creat un fond

bursier pentru ca Ren să meargă la școală, care nu poate fi folosit însă decât pentru educația lui.

— Nu vreau banii, declară el, spre surprinderea avocatului.

— De ce?

— Nu vreau să merg la școală! Cel puțin nu acum.

Avocatul se încruntă.

— De ce nu aștepți? Acordă-ți timp și mai gândește-te!

După plecarea avocatului, Ah Long îl cheamă pe Ren în sufragerie, unde pe suprafața lustruită a mesei sunt așezate ordonat grămezi de corespondență nedeschisă. E toată adresată lui William și va fi trimisă familiei lui în Anglia.

— Ce e? întrebă Ren.

Ah Long ridică în mână un plic alb. Preț de o clipă, Ren se întreabă amețit dacă stăpânul a primit, în fine, un răspuns de la doamna aceea, Iris, căreia i-a scris în fiecare zi câte o scrisoare. Dar nu, scrisoarea din mâna lui Ah Long e pentru Ren. Pe plic e scris numele lui într-un singur caracter chinezesc. Din fericire, Ah Long a știut să-l citească.

— E pentru mine?

În toată viața lui, deocamdată scurtă, Ren nu a primit nicio scrisoare, însă știe cum să compună așa ceva.

Doctorul MacFarlane l-a învățat structura unei epistole atunci când exersa dictarea. Ren deschide cu grijă plicul. Înăuntru e o singură foaie de hârtie.

— De la cine e? întreabă suspicios Ah Long.

Ren parcurge încet textul. E scurt, nu mai mult de câteva fraze, și, după ce termină de citit a doua oară, împăturește la loc foaia.

— De la fata aceea, îi răspunde.

— Fata de la petrecere, cea cu părul tuns scurt?

Ren dă din cap în semn de încuviințare, impresionat de memoria lui Ah Long.

— Ce zice?

Ren ezită. Cum ar putea să explice reținerea lui în a-i împărtăși cuvintele lui Li Jin? Cuvinte simple, însă atât de personale.

— Zice că își va aminti de mine toată viața. Și de Yi. Și că ne vom reîntâlni. A notat și adresa la care pot să-i scriu, dacă vreau, la Facultatea de Medicină, în atenția lui Lee Shin.

Ah Long mormăie ceva. Pare cumva satisfăcut.

În ziua următoare un vizitator neașteptat își face apariția în după-amiaza fierbinte și caldă. E doctorul Rawlings. Ignoră încercările lui Ah Long de a-l servi cu ceai și se așază la masa din bucătărie, unde studiază cu atenție fața mică și îndurerată a lui Ren.

— Ai unde să te duci? întreabă el.

Ren clatină din cap.

— Poate că o să merg la Kuala Lumpur, s-o văd pe Mătușica Kwan, menajera fostului meu stăpân.

A păstrat adresa ei în geanta de voiaj din pânză groasă a doctorului MacFarlane. Un ghimpe de îndoială îl înțeapă; nu vrea să fie totuși o povară pentru ea.

— Băiete, stai cu mine! intervine Ah Long în engleza lui stricată și morocănoasă. Eu găsesc altă slujbă.

Ren se holbează mirat la el. Ah Long nu i-a menționat până acum această posibilitate, însă o senzație de cald îi umple stomacul. Ca și cum o pisică s-ar fi așezat pe el și îl apasă cu greutatea ei alinătoare și blănoasă.

Doctorul Rawlings își înclină capul gânditor.

— Am o propunere pentru amândoi. Voi fi transferat cu slujba în curând, iar personalul pe care îl am acum nu vrea să se mute. Am nevoie de un bucătar și un băiat în casă. Vor fi în mare parte aceleași îndatoriri pe care le-ați avut aici, în gospodăria de burlac a domnului Acton, căci soția și copiii mei sunt în Anglia.

Ah Long îi aruncă o privire lui Ren și dă din cap aproape imperceptibil.

— Mulțumesc, Tuan! Eu gândit la asta.

Rawlings face și el același gest, o smucitură din capul cocoțat pe corpul ca de barză. Apoi se uită la Ren.

— Nu sunt chirurg ca domnul Acton. Sunt patolog și medic legist, un domeniu de studiu interesant, dar care ți s-ar putea părea înspăimântător, având în vedere prin ce ai trecut.

Ren îi răspunde cu seriozitate:

— Deci totul e în regulă?

— Da! Îți promit că vei avea timp să mergi la școală. Am auzit că i-ai spus avocatului că nu vrei să studiezi, însă cred că o să te răzgândești peste puțin timp. Domnul Acton și-ar fi dorit să faci asta. Te aprecia foarte mult!

Ren se luminează la față.

— Da?

— Absolut! Mi-a povestit cum i-ai tratat piciorul fetei aceleia, Nandani, și mi-a spus că ești un medic înnăscut. N-ar trebui să irosești un asemenea har – în viitor ai putea salva multe vieți.

Să salveze vieți! Ren simte un suflu de speranță. Da, i-ar plăcea să facă asta.

— Unde vă transferați, Tuan?

— Singapore, răspunde Rawlings. La Spitalul General din Singapore. Cred că-ți va plăcea acolo.

Note

Oamenii-Tigru

În toată Asia există o tradiție îndelungată a venerării tigrlui. Cultul ancestral al tigrlui – credința că sufletul strămoșilor se va reîncarna luând forma unui tigr – era răspândită în Java, Bali, Sumatra și în Malaya, și, cu toate că, în trecut, forma aceasta de tigr era considerată „prietenoaă”, era în același timp temută ca fiind periculoasă.

Tigrii-fantomă sunt menționați în diverse chipuri, printre care ca spirite păzitoare ale altarelor și ale locurilor sacre, ca leșuri care se transformă și ca sate întregi de oameni-fiare. Se credea că tigrii, aidoma oamenilor, posedă suflet, motiv pentru care li se atribuiau adesea titluri onorifice de genul „unchiul” sau bunicul”. În multe povestiri, adevărata natură a omului-tigr este aceea a unui animal care poartă piele umană – exact opusul omului-lup european. În toate aceste mărturii este posibil să se discearnă o legătură cu credințele budiste și daoiste, potrivit cărora anumite animale sunt capabile, prin practicarea meditației și a magiei, să dobândească înfățișare umană. Totuși, indiferent de puterile pe care le dețin, ele nu pot deveni niciodată pe deplin oameni.

Animalele care își schimbă forma sunt întruchipări ale tensiunii dintre om și natura sa animalică. În cele mai multe legende și povești, tigrl se comportă în feluri neasociate în mod normal cu oamenii, expresie a

dorințelor lor ascunse sau interzise, cel mai elementar dintre acestea fiind uciderea oamenilor în propriile lor case. În Kerinci, despre oamenii-tigru se spunea că râvnesc la aur și argint, în timp ce în China de Sud circulă povești despre femei atrăgătoare care sunt de fapt tigri deghizați, a căror natură adevărată nu e dezvăluită decât atunci când încep să dezgroape morminte și să devoreze cadavre, spre oroarea soților lor. Pentru a continua într-o notă mai amuzantă, în povestea lui Pu Songling „Mr. Miao” (苗生), un străin care se alătură unui savant în chip de tovarăș la beție este atât de iritat de calitatea slabă a poeziilor recitate la o adunare, încât se transformă în tigru și îi omoară pe toți participanții. Să fie oare asta o mostră de critică literară dusă la extrem?

Malaya

Malaya este numele istoric al Malaysiei actuale. Colonizată mai întâi de portughezi, apoi de olandezi, iar în final de britanici înainte de obținerea independenței în 1957, Malaya a reprezentat o sursă extrem de profitabilă de cositor, cafea, cauciuc și condimente, fiind în același timp și deținătoarea unor porturi comerciale importante precum Penang, Melaka și Singapore.

Perak (Valea Kinta)

Acțiunea acestei cărți se desfășoară în statul federal Perak, mai precis în orașele Batu Gajah și Ipoh din Valea Kinta. În Valea Kinta se află unul dintre cele mai bogate zăcăminte de cositor din lume, exploatat comercial începând din anii 1880. Timp de mai bine de un secol, până în anii 1980, Malaysia a furnizat mai mult de jumătate din necesarul de minereu de cositor al lumii.

Kinta are o istorie îndelungată, fiind locuită încă din neolitic. Încă din anii 1500, portughezii au consemnat faptul că statul Perak își plătea tributul anual în cositor. În secolul al XVIII-lea, regiunea a devenit faimoasă pentru elefanții săi albi, care erau capturați și vânduți împăraților mongoli pentru a face parte din armatele lor de elefanți. Peisajul e dominat de dealuri calcaroase frumoase, multe dintre ele presărate cu grote naturale și râuri subterane.

Ipoh, cea mai mare așezare din Perak, era cândva considerat cel mai curat și mai bine organizat oraș din Malaysia. A fost centrul comerțului prosper rezultat în urma boomului economic al cositorului și e celebru pentru mâncarea bună și numeroasele clădiri istorice. Cum acțiunea romanului este plasată într-un Ipoh ficționalizat, mi-am permis anumite libertăți, ca de exemplu referirile la Celestial Hotel: construcția lui a

demarat în 1931, însă inaugurarea a avut loc mai târziu. La fel, cu toate că în Ipoh funcționau la acea vreme mai multe saloane de dans, May Flower nu este decât rodul imaginației mele, inspirată fiind de descrierea făcută unui astfel de salon chinezesc de către Bruce Lockhart în memoriile sale⁵⁷.

Spitalul Districtual Batu Gajah

Fondat în 1884, spitalul a fost construit în stil colonial și ocupă o suprafață de teren jos de 55 de hectare amenajate peisagistic asemănător grădinilor. Clădirile au fost modernizate de atunci, însă câteva structuri originale încă mai pot fi văzute. Pe baza unor fotografii de epocă și a designului unor spitale și saloane coloniale similare, mi-am luat unele libertăți în descrierea configurației spitalului, adăugând scări care coboară panta dealului, magazia Departamentului de patologie, cantina etc., și creând un personal în întregime fictiv, așa cum mi-am închipuit că ar fi putut arăta în 1931.

Superstiții chinezești referitoare la numere

Chinezii adoră calambururile și omonimele. Pasiunea pentru jocurile de cuvinte, combinată cu feng

⁵⁷ Bruce Lockhart, *Return to Malaya*, G. P. Putnam's Sons, New York, 1936 (n. tr.).

shui, a dat naștere unui mare număr de superstiții referitoare la numerele norocoase, direcțiile norocoase și orientarea clădirilor. Chinezii cred că, numind lucrurile, le insuflă atât puteri pozitive, cât și negative, lucru valabil în special în privința numerelor.

În timpul Festivalului Fantomelor Foamei se confecționează cantități uriașe de obiecte din hârtie în chip de ofrande aduse morților și niciun detaliu nu este lăsat la voia întâmplării, fiind trecute inclusiv numerele de pe plăcuțele de înmatriculare și numerele caselor. De exemplu, macheta unei mașini care urmează a fi arsă va fi executată din hârtie întinsă peste bucăți de bambus sau stuf, iar plăcuța de înmatriculare va conține mai multe cifre de 4, care indică faptul că obiectul le este destinat celor morți.

Numerele a căror pronunție seamănă cu cea a cuvintelor norocoase sunt la mare căutare. Unii oameni își dau multă osteneală pentru a obține numere norocoase pentru casele, mașinile și telefoanele lor celulare. Reversul este la fel de adevărat, și așa se face că unele numere de case, precum 24 sau 42 (care sună la fel ca „tu mori” în chineză, dar și în japoneză) sunt evitate în Asia pentru simplul motiv că proprietatea ar putea fi numai cu greu revândută!

Fapt interesant, numărul 5 este considerat deopotrivă norocos și nenorocos, căci este omofonul lui

„negativ/nu.” Un număr norocos precum 8, care sună ca „avere”, devine mai puțin dezirabil în combinație cu 5, căci 58 se pronunță la fel ca „nicio avere.” În mod similar, un număr nenorocos își poate schimba statutul: 54 e un număr norocos căci este omofonul lui „nu vei muri.”

Latinizarea numelor

Pentru a recrea atmosfera colonială, am folosit variantele toponimice mai vechi, de pildă „Korinchi” și „Tientsin” în loc de denumirile moderne Kerinci și Tianjin. La vremea când se petrece acțiunea cărții, numele chinezești de persoane erau scrise fonetic, aflându-se de multe ori la discreția funcționarului de la biroul de înregistrări, și variaua și în funcție de dialect. Cantoneza era și a rămas dialectul chinezesc predominant în zona Ipohului, deși se mai vorbesc și alte dialecte: hokkien, hakka, teochew, hainanez etc. Cum societatea malaysiană este multiculturală, majoritatea locuitorilor vorbesc mai multe limbi, printre care malaeza, engleza și un dialect tamil sau chinezesc. Pentru numele de persoane am păstrat ortografia chinezească din perioada Așezărilor Strămtorilor: de exemplu, echivalentul lui Ji Lin în sistemul pinyin modern de transcriere din mandarină în alfabetul latin ar fi *Zhilian*, iar al lui Shin ar fi *Xin*.

Chinezii păstrează tradiția scrierii numelor de familie înaintea prenumelor: Chan Yew Cheung sau Lee Shin.

Mulțumiri

Această carte nu ar fi existat fără sprijinul și încurajările multor oameni. Mii de mulțumiri așadar lui:

Jenny Bent, minunatul meu agent literar, care a crezut în acest roman (deși s-a tot lungit pe măsură ce continuam să scriu!) și l-a promovat asiduu până la găsirea unei edituri dispuse să îl publice. Amy Einhorn și Caroline Bleeke, redactorii mei extraordinari, a căror atenție și sprijin au făcut ca această carte să înflorească. Multe mulțumiri, de asemenea, lui Conor Mintzer, Liz Catalano, Vincent Stanley, Devan Norman, Helen Chin, Keith Hayes, Amelia Possanza, Nancy Trypuc, Molly Fonseca și celorlalți membri ai echipei Flatiron.

Dragilor mei prieteni, Sue și Danny Lee, și Li Lian Tan, care m-au însoțit de la început pe tot parcursul scrierii cărții, au fost nevoiți să o citească de mai multe ori și au petrecut ore lungi, discutând cu mine variante de final.

Cititorilor Carmen Cham, Suelika Chial, Chuinru Choo, Beți Cung, Angela Martin și Michelle Aileen Salazar, ale căror opinii bine cântărite s-au dovedit a fi

de neprețuit. Lui Kathy și doctorului Larry Kwan, pentru prietenia trainică și informațiile medicale referitoare la bolile tropicale. Lui Dato' Goon Heng Wah pentru sfaturile legate de folosirea armelor de foc în Malaya britanică, precum și pentru estimarea vechilor distanțe pe calea ferată. Vă sunt extrem de recunoscătoare tuturor!

Dragii mele familii, care m-a susținut în toate strădaniile mele literare și în special părinților mei, ale căror amintiri îndepărtate m-au ajutat să construiesc lumea din Tigrul nopții. Și, desigur, copiilor mei, care mă inspiră în fiecare zi și mă ajută să văd lumea cu inocență.

Apoi, evident, lui James. Primul cititor și cel mai bun critic. Fără tine, iubitul meu, nu aș putea să scriu!

Ps: 50: 1